

РИШЕЛ МИЙД КРЪВНО ОБЕЩАНИЕ

Част 4 от „Академия за вампири“

Превод от английски: Диана Кутева, 2010

chitanka.info

*В памет на моята баба, една сърцата дама от Юга и
най-добрата готвачка, която някога съм познавала.*

БЛАГОДАРНОСТИ

Благодаря изключително много на всичките мои приятели и на семейството ми, които ме подкрепяха и ми помагаша да остана здравомислеща, докато пишех тази книга. Вие сте целият свят за мен и съм ви признателна за това, че от време на време успяхте да ме измъкнете от кабинета ми! Специални благодарности и на Джей за това, че успя да ме убеди, че тази е любимата му книга (и то преди да бъде написана); на Джеси Макгейта за помощта при описанието на алхимиците; на агента ми Джим Маккарти, който ме подкрепяше и направи всичко това възможно; на редакторите Джесика Ротънбърг и Бен Шранк за безупречната обработка на ръкописа; на И. А. Гордън за „змей“ и другите преводи от руски, както и на публицистката Кейси Макинтайър за помощта ѝ в създаването на чудесната реклама.

Накрая отново искам да благодаря на многобройните си читатели, които чрез имейлите и разговорите с мен ми засвидетелстваха любовта си към поредицата и персонажите в нея! Вие сте причината да продължавам да пиша.

ПРОЛОГ

Веднъж когато бях в девети клас, трябваше да напиша реферат за една поема. В нея се казваше: „Ако очите ти не са отворени, няма да знаеш кога сънуваш и кога си буден.“ Тогава не й обърнах особено внимание. В крайна сметка в нашия клас имаше едно момче, което харесвах, така че как би могло да се очаква, че ще ме интересува някакъв си литературен анализ? Сега, три години по-късно, вече идеално разбирах поемата.

Защото понякога имах чувството, че живея като насън. Имаше дни, в които се събуждах и откривах, че последните събития в живота ми всъщност не са се случили. Сигурно съм принцеса, омагьосана да заспи. Всеки момент този сън — не, кошмар — щеше да свърши, ще се появи моят принц на бял кон и краят ще бъде щастлив.

Но щастливият край нямаше откъде да дойде, поне не и в близкото бъдеще. А моят принц? Е, това беше дълга история. Моят принц бе превърнат във вампир — или по-точно в стригой. В моя свят има два вида вампири, които съществуват тайно от хората. Мороите са живи вампири, добри вампири, които владеят магията на четирите елемента и не убиват, когато пият кръв, за да оцелеят. Стригоите са неживи вампири, безсмъртни и извратени, които убиват, докато се хранят. Мороите се раждат. Стригоите се *създават* — насила или по избор — и са дяволски зли.

А Дмитрий, мъжът, когото обичах, бе превърнат в стригой против волята му. Това стана по време на битка, по-точно епична мисия, в която участвах и аз. Стригоите бяха отвлекли морои и дампири от училището, в което учех, а ние останалите се организирахме, за да ги спасим. Дампирите са наполовина вампири и наполовина хора — надарени с човешката сила и твърдост и бързите рефлексии и превъзходни сетива на мороите. Дампирите се обучават, за да станат пазители — елитни бодигардове, които защитават мороите. Това съм аз. Такъв беше и Дмитрий.

След превръщането му в стригой останалият свят на мороите го смяташе за мъртъв. И това донякъде бе вярно. Онези, които се превръщат в стригои, губят цялата доброта и жизненост, които са имали преди. Дори и да не са били превърнати доброволно, те пак стават зли и жестоки, както всички стригои. Личността, която са били, изчезва завинаги, и честно казано, беше по-лесно да си представиш, че са отишли на небето или са се пренесли в друг свят, отколкото, че преследват и убиват жертвите си през нощта. Но аз не можах да забравя Дмитрий, нито да приема, че по същество е мъртъв. Той беше мъжът, когото обичах, мъжът, с когото бях в такъв свършен синхрон, че бе трудно да се каже къде свършва той и започвам аз. Сърцето ми не можеше да спре да го обича и въпреки че на практика беше чудовище, той все още беше някъде там. Освен това не можех да забравя и разговора, който веднъж водихме. И двамата бяхме съгласни, че е по-добре да сме мъртви — наистина мъртви — отколкото да бродим по света като стригои.

И след като оплаках изгубеното щастие, реших, че трябва да уважа желанията му. Дори и той вече да не вярваше в тях. Трябваше да го намеря. Трябваше да го убия и да освободя душата му от това черно, неестествено състояние. Знаех, че Дмитрий, когото обичах, щеше да иска точно това. Макар че никак не беше лесно да се убие стригой. Те са безумно бързи и силни. Нямам милост. Вече бях убила доста от тях — шокиращо за някой, който току-що е навършил осемнадесет. Освен това знаех, че да победя Дмитрий ще е най-голямото ми предизвикателство — и физически, и емоционално.

Всъщност емоционалните последици се появили веднага щом взех решението си. Да тръгна по дирите на Дмитрий означаваше да направя няколко неща, които щяха да променят живота ми (без да броим факта, че схватката с него много вероятно щеше да ми струва живота). Все още ходех на училище, оставах ми само няколко месеца, докато се дипломирам и стана пълноправен пазител. Но всеки ден, прекаран в академията „Свети Владимир“ — отдалечено, строго охранявано училище за морои и дампири, означаваше още един ден, през който Дмитрий е някъде там и живее в състояние, което никога не бе желал. Обичах го твърде много, за да позволя това. И така аз трябваше да напусна училище по-рано и да изляза сред хората, изоставяйки света, в който бях живяла през целия си живот.

Да напусна академията „Св. Владимир“ означаваше да изоставя още нещо — или по-скоро някого: най-добрата ми приятелка Лиса, известна още като Василиса Драгомир. Лиса беше морой, последната от кралската фамилия Драгомир. Бях определена да бъда неин пазител, след като се дипломирам и решението ми да открия Дмитрий разруши предначертаното ни общо бъдеще. Но нямах друг избор, освен да я напусна.

Освен приятелство двете с Лиса имахме необикновена връзка. Всеки морой специализира магията с определен елемент — земя, въздух, вода или огън. Доскоро се смяташе, че съществуват само тези четири елемента. Тогава ние открихме петия: духа.

Това беше елементът на Лиса и тъй като в света съществуваха само неколцина морои, които владеят магията на духа, не знаехме почти нищо за този елемент. В по-голямата си част, изглежда, бе свързан с психичните сили. Лиса притежаваше забележителната дарба да въздейства върху околните посредством внушението — способността да налага волята си почти върху всички. Освен това можеше да лекува и точно тук нещата помежду ни ставаха малко странни. Разбирате ли, аз технически съм умряла при автомобилната злополука, в която загина цялото ѝ семейство. Лиса ме върнала от света на мъртвите, но без да го осъзнава, създавайки по този начин телепатична връзка помежду ни. Оттогава аз винаги улавям присъствието ѝ и чета мислите ѝ. Зная какво мисли и чувства тя, когато е в опасност. Напоследък установихме също, че мога да виждам призраци, които още не са напуснали този свят, нещо, което намирах за смущаващо и се стараех да блокирам. Целият този феномен накратко се нарича с израза „целунат от сянката“.

Нашата целуната от сянката връзка ме прави идеалният избор за защитник на Лиса, тъй като мигом усещам кога тя е в опасност. Бях обещала да я защитавам през целия си живот, но тогава Дмитрий — високият, прекрасен, страстен Дмитрий — промени всичко. Бях изправена пред ужасен избор: да продължа да пазя Лиса или да освободя душата на любимия си. Изборът между двамата разби сърцето ми, оставяйки разяждаща болка в гърдите и парещи сълзи в очите ми. Раздялата ми с Лиса беше мъчителна. Ние бяхме най-добри приятелки от детската градина и заминаването ми беше шок и за двете ни. За да бъда честна трябва да отбележа, че тя не подозираше нищо.

Пазех любовта си към Дмитрий в тайна. Той беше мой инструктор, седем години по-голям от мен и също бе определен за неин пазител. Заради това двамата се опитахме с все сили да се преборим с взаимното привличане помежду ни, защото знаехме, че трябва да се фокусираме най-вече върху Лиса и че ще имаме големи неприятности, ако се открие нашата връзка между учител и ученик.

Но принудата да стоя настрана от Дмитрий — въпреки че се бях съгласила с това — бе натрупала в душата ми значително негодувание към Лиса. Може би трябваше да поговоря с нея за това, да ѝ обясня недоволството ми от факта, че целият ми живот е предначертан. Някак си не ми се струваше честно, че докато Лиса е свободна да живее както иска и да обича когото пожелае, аз трябваше да пожертвам собственото си щастие, за да бъде тя защитена. При все това тя беше най-добрата ми приятелка и не можех да понеса мисълта да я разстроя. Лиса беше особено уязвима, защото използването на духа имаше гаден страничен ефект и подлудяваше тези, които владеят тази магия. И така потисках чувствата си, докато накрая те експлодираха и аз напуснах Академията — и Лиса — завинаги.

Един от призраците, които виждах — Мейсън, приятел, убит от стригоите, ми каза, че Дмитрий се е върнал в родината си: Сибир. Душата на Мейсън намери покой и напусна този свят малко след това, без да ми даде други указания къде точно в Сибир е отишъл Дмитрий. Така че трябваше да потегля натам слепешком, да се гмурна в света на хора, говорещи език, който не знаех, за да изпълня обещанието, което бях дала пред себе си.

След няколко седмици самотно пътуване най-сетне пристигнах в Санкт Петербург. Все още търся и обикалям, твърдо решена да го открия, макар че в същото време се ужасявам от евентуалната ни среща. Защото ако наистина успея да осъществя безумния си план, ако наистина убия мъжа, когото обичах, това щеше да означава, че този път Дмитрий ще напусне този свят завинаги. А честно казано, аз не бях сигурна дали искам да живея в свят без Дмитрий. Нищо от това не изглеждаше реално. Кой знае? Може би не беше. Може би всичко това се случваше на някой друг. Може би си го бях въобразила. Може би много скоро ще се събудя и всичко с Дмитрий и Лиса ще е наред. Всички ще сме заедно, а той ще бъде до мен, ще ми се усмихва, ще ме

прегръща и всичко ще е както трябва. Може би всичко това е било само сън.

Но не вярвам.

ГЛАВА 1

Следяха ме.

В това имаше известна ирония, имайки предвид, че през последните няколко седмици аз следях другите. Поне не беше стригой. Вече щях да го зная. Последният ефект от това да съм целуната от сянката беше способността да усещам неживите — за нещастие посредством пристъпи на гадене. При все това бях благодарна на предупредителната система на тялото ми и изпитах облекчение, че преследвачът ми тази нощ не беше безумно бърз, безумно зъл вампир. Напоследък имах достатъчно схватки с тях и ми се щеше поне за малко да отдыхна.

Предположих, че преследвачът ми е дампир като мен, вероятно от клуба. Трябваше да призная, че въпросната личност се движеше не толкова уверено, колкото бих очаквала от един дампир. Стъпките му бяха съвсем ясно доловими върху паважа на тъмните странични улици, по които минавах, и дори веднъж зърнах за миг сянката на някаква фигура. Имайки предвид прибързаните ми действия тази вечер, навярно на този дампир не му беше съвсем чиста работата.

Всичко започна по-рано вечерта в „Найтингейл“. Това не е истинското име на клуба, а превод. Истинското е нещо на руски, което не мога да произнеса. В Щатите клубът беше добре известен сред богатите морои, които пътуваха по света, и сега разбирах защо. Без значение кое време на деня е, посетителите на „Найтингейл“ се обличаха сякаш са на дворецов бал. А и мястото като цяло все едно принадлежеше на отминалите царски времена в Русия със стените си от слонова кост, украсени с позлатена резба и корнизи. Напомняше ми на Зимния дворец — някогашната резиденция на руските царе. Посетих го, когато за пръв път пристигнах в Санкт Петербург.

В „Найтингейл“ разкошните полилеи с истински свещи блестяха, осветявайки позлатения декор дори и в полумрака. Създаваше се илюзията, че всичко искри. Имаше огромна трапезария, пълна с маси с кадифени покривки и сепарета, както и бар, където посетителите

общуваха помежду си. Късно вечерта свиреше оркестър и двойките се понасяха по дансинга.

Когато преди две седмици пристигнах в Санкт Петербург, не си направих труда да посетя клуб „Найтингейл“. Бях достатъчно самоуверена, за да си въобразя, че веднага ще открия някой морой, който директно да ме насочи към местоположението на Дмитрий в Сибир. Тъй като не разполагах с други следи къде по-точно в Сибир е отишъл Дмитрий, реших, че градът, където бе отраснал, е мястото, където имах най-голям шанс да се приближа до него. Само че не знаех къде беше то и ето защо се опитах да намеря някой морой, който да ми помогне. В Русия имаше няколко града и комуни, в които живееха дампири, но едва ли в Сибир бяха толкова много, затова смятах, че повечето местни морои ще знаят кое е родното му място. За нещастие се оказа, че мороите, които живееха в градовете на хората, доста успешно се прикриваха. Проверих местата, където смятах, че ще мога да ги намеря, но нямах успех. А без тези морои нищо нямаше да разбера.

Така че започнах да се навъртам в „Найтингейл“, но задачата не се оказа лесна. Беше доста трудно за едно осемнадесетгодишно момиче да се смеси с тълпата, посещаваща най-елитните клубове. Много скоро открих, че скъпите дрехи и щедрите бакшиши отварят доста врати. Сервитьорите ме запомниха и дори и да намираха присъствието ми донякъде странно, не го показваха и с удоволствие ме настаняваха на уединена маса в ъгъла, каквото бе желанието ми. Навярно си мислеха, че съм дъщерята на някой местен магнат или политик. Каквато и да бях, разполагах с достатъчно пари, което най-вече ги интересуваше.

Въпреки това първите ми няколко вечери бяха доста обезкуражаващи. „Найтингейл“ може и да беше сред любимите места за срещи на мороите, но сред редовните му посетители бяха и хората. А отначало ми се стори, че те са и единствените клиенти на клуба. С напредването на нощта тълпата се увеличаваше и аз се вирах през препълнените маси, но не съзрях нито един морой. Най-забележителното, което видях, бе жена с дълга платиненоруса коса, която влезе в залата с група приятели. За миг сърцето ми спря. Жената беше с гръб към мен, но толкова много приличаше на Лиса, че бях сигурна, че са ме открили. Най-странното бе, че не знаех дали да се

чувствам развълнувана, или ужасена. Лиса ми липсваше толкова много — ала в същото време не исках да я въвличам в това опасно пътуване. Тогава жената се обърна. Не беше Лиса. Дори не беше морой, а просто човек. Дишането ми бавно се успокои.

Накрая, преди около седмица, за пръв път имах късмет. Група жени морои влязоха за късен обяд, придружени от двама пазители — мъж и жена, които стояха тихо и прилежно край масата, докато поверениците им клюкарстваха и се смееха над чашите си с шампанско. Най-трудното бе да се надхитрят тези пазители. За онези, които знаят какво търсят, не беше трудно да различат мороите: повисоки от повечето представители на човешката раса, бледи и изключително слаби. Освен това се смееха по особен начин, без да разтварят докрай устните си, за да прикрият острите кучешки зъби. Дампирите, с човешката ни кръв, изглеждахме... ами, съвсем като хората.

Точно така изглеждах и аз за нетренираното човешко око. Висока съм около метър и седемдесет и докато мороите имат невероятно стройни, като на супермоделите тела, моето е атлетично и с добре оформен бюст. Заради гените от непознатия ми баща турчин и твърде многото време, прекарано на слънце, лицето ми е добило лек тен, който хармонизираше с дългата ми, почти черна коса и също толкова черни очи. Но онези, които са отраснали в света на мороите, при внимателно вглеждане щяха да ме разпознаят като дампир. Не зная на какво се дължеше — може би на някакъв инстинкт, който привлича себеподобните и смесената моройска кръв.

Въпреки всичко беше изключително важно тези пазители да ме сметнат за човек, затова се постарях да не възбудям подозренията им. Продължих да си седя кротко в ъгъла, бодвайки от време на време от порцията хайвер и преструвайки се, че чета книга. За сведение ще отбележа, че намирах хайвера за отвратителен на вкус, но явно в Русия го сервираха навсякъде, особено в тузарските заведения. Както и борша — нещо като супа от цвекло. Почти никога не доизяждах поръчаната храна в „Найтингейл“ и след това бързах да се отбия в някой ресторант „Макдоналдс“. И макар че руските „Макдоналдс“ бяха малко по-различни от онези, с които бях свикнала в Щатите, едно момиче все пак трябва да се храни.

И така изпитвах уменията си да изучавам мороите, когато пазителите не гледаха. Разбира се, те нямаха причина да са нащрек през деня, след като стригоите не можеха да излизат на слънце. Но в природата на пазителите беше да са бдителни и затова погледите им постоянно шареха из помещението. Но аз също бях тренирана като тях, затова ги шпионирах, без да ме забележат.

Жените идваха обикновено в късния следобед. Академията „Свети Владимир“ се придържаше към нощно разписание, но мороите и дампирите, които живееха сред хората, спазваха дневен режим или нещо по средата. За известно време обмислях дали да ги приближа — дори и пазителите, но нещо ме възпря. Ако някой знаеше кой е градът, в който живееха дампирите, това щеше да е мъж морой. Много от тях посещаваха тези градове, за да свалят по някое леснодостъпно момиче дампир. Затова си казах, че е по-добре да изчакам още седмица, за да видя дали ще се появи някой морой. Ако не, щях да се опитам да изкопча някаква информация от жените.

Най-после, преди два дни в клуба взеха да идват двама мъже морой. Появяваха се късно вечерта, когато започваха истинските купони. Мъжете бяха около десетина години по-големи от мен, удивително красиви, облечени в дизайнерски костюми, с копринени вратовръзки. Държаха се като важни и влиятелни персони и бях готова да се обзаложа на доста пари, че са от кралски произход — особено след като всеки имаше личен пазител. Пазителите винаги бяха едни и същи — млади мъже, които външно не се отличаваха от останалите посетители, но винаги наблюдаваха зорко залата.

И с тях винаги имаше жени — много жени. Двамата морои бяха ужасни свалячи, постоянно бройкаха наоколо и сваляха всяка готина жена, която им попадне — дори и от човешката раса. Но никога не си тръгваха с някоя от тях. Това бе табу, вкоренено в нашия свят. От векове мороите страняха от хората, защото се страхуваха да не бъдат разкрити от тази раса, която бе станала твърде многобройна и могъща.

Все пак това не означаваше, че мъжете се прибираха сами у дома. По някое време на вечерта обикновено се появяваха жени дампир — всяка нощ различни. Бяха облечени в рокли с дълбоки деколтета, със силен грим, пиеха яко и се смееха шумно на всичко, което казваха мъжете морои — което вероятно дори и не беше смешно. Жените винаги носеха косите си спуснати, но от време на време,

докато обръщаха глави, вратовете им се разкриваха и се виждаха лилавосинкави белези. Те бяха кървави курви — дампири, които позволяваха на мороите да пият кръв от тях по време на секс. Това също беше табу — макар че все още се случваше тайно.

Исках да издебна двамата мъже морои, когато са по-далеч от бдителните погледи на пазителите си, за да ги разпитам. Но това се оказа невъзможно. Пазителите никога не ги оставяха сами. Дори се опитах да ги проследя, но всеки път щом групата напуснеше клуба, почти веднага се качваха в лимузина, а това правеше немислимо проследяването им пеша. Бях доста обезсърчена.

Накрая взех решение тази вечер да приближа групата, рискувайки да бъде разкрита от дампирите. Не знаех дали някой от Академията ме търси, нито дали групата ще се интересува коя съм. Може би имах твърде високо мнение за себе си. Беше много възможно на никого да не му пука за една избягала бивша ученичка. Но ако някой ме *търсеше*, описанието ми вече бе станало достояние на пазителите по света. Въпреки че бях навършила осемнадесет години, не можех да попреча на някои хора от Щатите да ме върнат обратно насила, а нямаше начин да се прибера, преди да съм открила Дмитрий.

Тъкмо обмислях да се приближа към групата морои, когато една от жените дампири стана от масата и отиде до бара. Разбира се, пазителите я наблюдаваха, но изглеждаха спокойни за сигурността ѝ и вниманието им беше насочено главно към мороите. Досега през цялото това време си мислех, че мъжете морои са най-добрият начин да получа информация за града на дампирите и кървавите курви — но няма имаше по-добра възможност да намеря това място от това да попитам направо истинска кървава курва?

Станах не принудено от масата си и приближих към бара, сякаш се канех да си поръчам питие. Застанах до плота, докато жената чакаше бармана и я огледах с периферното си зрение. Беше руса и облечена в дълга рокля, цялата обшита със сребристи пайети. Не можах да определя дали черната ми плътно прилепнала сатенена рокля изглежда стилна или скучна в сравнение с нейната. Всичките ѝ движения — дори начинът, по който стоеше — бяха грациозни като на танцьорка. Барманът обслужваше други клиенти и аз реших — сега или никога. Наведох се към нея.

— Говорите ли английски?

Тя подскочи от изненада и ме погледна. Беше по-възрастна, отколкото очаквах, явно гримът прикриваше годините ѝ. Сините ѝ очи ме прецениха набързо, регистрирайки ме като дампир.

— Да — отвърна предпазливо. Изрече думата със силен акцент.

— Търся един град... град в Сибир, където живеят много дампири. Сецате ли се за какво говоря? Трябва да го намеря.

Тя отново ме огледа изпитателно, но не можах да прочета нищо по изражението на лицето ѝ. Съдейки по безизразната ѝ физиономия, като нищо би могла да е пазител. Може би някога се е обучавала за такава.

— Недей — заяви рязко. — Не го търси. — Извърна се и отново насочи поглед към бармана, докато той приготвяше някакъв син коктейл, украсен с черешка.

Докоснах ръката ѝ.

— Трябва да го намеря. Има един мъж... — Думата ме задави. Дотук с хладнокръвния разпит. Само мисълта за Дмитрий накара сърцето ми да заседне в гърлото. Как бих могла да го обясня на тази жена? Че съм тръгнала по отдавна изстинала следа, за да търся мъжа, когото най-много обичах на този свят — мъжа, превърнат в стригой и когото сега исках да убия? Дори и в момента можех да си представя съвсем ясно топлите му кафяви очи и начина, по който ръцете му ме докосваха. Как бих могла да направя това, заради което бях прекосила Оксана?

Съсредоточи се, Роуз. Съсредоточи се.

Жената дампир отново ме погледна.

— Той не го заслужава — рече. Явно ме бе разбрала погрешно. Без съмнение ме бе взела за отчаяно влюбено момиче, преследващо гаджето си, каквото донякъде може би бях. — Ти си твърде млада... за теб не е късно да избегнеш всичко това. — Лицето ѝ може и да оставаше безизразно, ала в гласа ѝ се долавяше тъга. — Живей живота си. И стой по-далеч от онова място.

— Значи знаеш къде е! — възкликнах възбудено, твърде развълнувана, за да ѝ обяснявам, че не отивам там, за да се превърна в кървава курва. — Моля те... трябва да ми кажеш. Трябва да отида там!

— Проблем ли има?

И двете се извърнахме, за да се озовем срещу намръщаното лице на един от пазителите. По дяволите. Жената дампир може и да не беше

главната им отговорност, но бяха забелязали, че някой ѝ досажда. Пазителят беше малко по-голям от мен и аз му се усмихнах пленително. Формите ми може и да не преливаха от деколтето като на другата жена, но знаех, че краката ми изглеждат страхотно в късата ми рокля. Със сигурност дори и един пазител не би могъл да остане безразличен, нали? Е, явно този можеше. Твърдото изражение на лицето му показваше, че чарът ми не му действа. Все пак реших, че мога да опитам късмета си, като го посветя в темата на разговора.

— Опитвам се да намеря един град в Сибир, където живеят дампири. Да знаеш къде е?

Окото му не трепна.

— Не.

Прекрасно. И двамата го даваха тежко.

— Да, ясно. Но може би шефът ти ще знае? — усмихнах се сладко, надявайки се да звуча като зажадняла кървава курва. Ако тези дампири не желаеха да говорят, възможно бе единият от мороите да пожелае. — Може би иска компания и би поговорил с мен.

— Той вече си има компания — отрязва ме пазителят. — Не се нуждае от друга.

Продължих да се усмихвам.

— Сигурен ли си? — измърках. — Май не е зле да го попитам.

— Не — отвърна пазителят. Тази единствена дума съдържаше предизвикателство и команда. *Махай се*. Нямаше да се поколебае да отстрани всеки, когото сметнеше за заплаха за господаря му — дори и някакво незначително момиче дампир. За миг се замислих дали да не продължа да настоявам, но реших да се съобразя с предупреждението и да се оттегля.

Свих нехайно рамене.

— Той губи.

И без повече приказки се върнах на масата си, сякаш не бе станало кой знае какво. Но през цялото време бях затаила дъх, очаквайки пазителят да ме сграбчи за косата и да ме изхвърли от клуба. Нищо подобно не се случи. При все това, докато взимах палтото си и оставях няколко банкноти на масата, го видях да ме наблюдава с напрегнат и пресмятащ поглед.

Излязох от „Найтингейл“ със същата небрежна походка и тръгнах по оживената улица. Беше събота вечер и наблизо имаше още

много ресторанти и нощни клубове. Купонджии изпълваха улиците, някои в скъпарски дрехи като клиентите на „Найтингейл“; други, на моята възраст, бяха облечени по-небрежно. От клубовете се изсипваше разнородна тълпа, оглушителните звуци на танцова музика изпълваха нощта. Зад стъклените витрини на ресторантите се виждаха елегантни вечерящи, седнали зад богато отрупани маси, по които блестяха сребърни прибори и кристални чаши. Докато вървах сред тълпата, заобиколена от руска реч, едва устоях на желанието да погледна назад. Но не исках да събуждам повече подозрения, в случай че онзи дампир ме наблюдаваше.

Въпреки това, когато завих надолу по една безлюдна улица, която водеше напърно до хотела ми, чух тихи стъпки зад гърба си. Очевидно все пак бях събудила достатъчно опасения и онзи пазител бе решил да ме проследи. Е, нямаше да му се дам. Може и да бях по-ниска от него — и с рокля и високи токчета, но се бях била с достатъчно мъже, включително и стригои. Можех да се справя с този тип, особено ако използвам момента на изненадата. След като толкова дълго бях обикаляла този квартал, вече добре познавах всички завои и потайни ъгълчета. Ускорих крачка и завих зад няколко ъгъла, един от които ме изведе на тъмна и пуста алея. Е, малко плашещо, но пък близкия вход, в който се пъгнах, бе идеално място за засада. Събух безшумно високите си обувки. Бяха черни с красиви тънки кожени каишки, но не най-идеалното бойно снаряжение, освен ако не възнамерявах да извадя окото на някого с токчето. Всъщност идеята не беше никак лоша. Но не бях чак толкова отчаяна. Без тях паважът под босите ми крака беше доста студен, още повече че по-рано през деня бе валило.

Не се наложи да чакам дълго. След няколко минути чух стъпки и на примигващата светлина, хвърляна от високата улична лампа, видях дългата сянка на преследвача ми да се появява върху тротоара. Непознатият спря, без съмнение ме търсеше. Наистина, този тип беше доста небрежен. Никой пазител, който преследваше някого, не би си позволил подобно нехайство. Трябваше да се движи много по-прикрито и предпазливо и да не се разкрива толкова лесно. Може би обучението за пазители в Русия не беше на нивото на това в академията „Св. Владимир“. Но не беше така. Особено като се имаше предвид начина, по който Дмитрий се справяше с враговете си. В Академията го наричаха бог.

Преследвачът ми направи още няколко крачки и тогава направих своя ход. Изскочих със свити юмруци.

— Добре! — извиках. — Само исках да задам няколко въпроса, така че просто се разкарай или иначе...

Замръзнах. На тротоара не стоеше пазителят от клуба.

Беше човек.

По-точно момиче, не по-голямо от мен. Беше висока приблизително колкото мен, с късо подстригана тъмноруса коса, облечена в тъмносиньо палто, което изглеждаше скъпо. Под него видях елегантни панталони и кожени ботуши, които изглеждаха също толкова скъпи както палтото. А още по-откаченото беше, че я познах. Бях я виждала два пъти в „Найтингейл“ да говори с мъжете морои. Предположих, че е поредната жена, с която те обичат да флиртуват, и повече не ѝ обърнах внимание. В крайна сметка, с какво можеха да ми помогнат хората?

Лицето ѝ беше отчасти скрито от сянката, но дори на слабото осветление, съзрях раздразненото ѝ изражение. Не това очаквах.

— Ти си, нали? — попита тя. Съвсем се шашнах. Английският ѝ бе не по-малко американски от моя. — Ти си тази, която из целия град оставя след себе си истинска върволица трупове на стригои. Видях те в клуба тази вечер и разбрах, че си ти.

— Аз... — Устните ми не можах да изрекат нищо повече. Нямах представа как да отговоря. Една жена от човешката раса да говори толкова спокойно за стригоите? Наистина нечувано! Това бе почти толкова смайващо, колкото ако бях попаднала на стригой. Никога досега в живота си не бях преживявала подобно нещо. Изглежда, хич не ѝ пукаше за втрещената ми физиономия.

— Виж, не можеш да продължаваш просто така, разбираш ли? Не знаеш ли какъв трън в задника си за мен? Този стаж е достатъчно гаден и без твоята намеса. Полицайте намериха тялото, което си оставила в парка. Дори *не можеш* да си представиш колко много връзки се наложи да използвам, за да потуля всичко.

— Коя... коя си ти? — изпелтечих най-последно. Вярно беше. Наистина бях оставила едно тяло в парка, но сериозно, какво друго можех да сторя? Да го завлека в хотела си и да кажа на пиколото, че един мой приятел е прекалил с чашката?

— Сидни — отвърна момичето предпазливо. — Името ми е Сидни. Аз съм алхимик, разпределен тук.

— Какво?

Тя въздъхна тежко и бях напълно сигурна, че е завъртяла очи.

— Разбира се. Това обяснява всичко.

— Не, не съвсем — заявих, най-сетне възвърнала самообладанието си. — Всъщност мисля, че ти си тази, която има доста да обяснява.

— Както и ти поведението си. Да не би да си някакъв тест, който са ми изпратили? О, Боже! Това е.

Вече започвах да се ядосвам. Никак не обичах да ме мъмрят. А най-малкото някакво момиче човек, което звучеше така, сякаш да убиеш стригой е нещо лошо.

— Виж. Не зная коя си, нито как си разбрала за всичко това, но нямам намерение да стоя тук и да...

Изведнъж ми се повдигна и аз се напрегнах. Ръката ми мигновено се стрелна в джоба на палтото, където държах сребърния кол. Сидни продължаваше да ме гледа с раздражение, но примесено с известно смущение заради внезапната смяна в поведението ми. Беше наблюдателна, не можех да ѝ го отрека.

— Какво не е наред? — попита.

— Ще се наложи да се оправяш с още едно мъртво тяло — отвърнах в мига, в който стригоят я нападна.

ГЛАВА 2

Да нападне нея вместо мен, беше лошо за стригоя. Аз бях заплахата; би трябвало да неутрализира първо мен. Но както бяхме застанали, Сидни бе на пътя му, затова той трябваше да ликвидира нея, преди да се добере до мен. Сграбчи я за рамото и я дръпна към себе си. Беше бърз — те винаги бяха, но тази вечер аз бях в стихията си.

Един светкавичен ритник го запрати към съседната стена и освободи Сидни от хватката му. При удара той изръмжа и се свлече на земята, зашеметен и изненадан. Не беше лесно да изненадаш и обезвредиш стригой, не и с техните светкавични рефлексии. Забравяйки за Сидни, той концентрира вниманието си върху мен. Червените му очи мятаха гневни мълнии, а устните му се дръпнаха назад, оголвайки остриите кучешки зъби. Скочи от стената със свръхестествена бързина и се хвърли към мен. Аз го избегнах и насочих юмрук към физиономията му, който той също избегна. Следващия му удар ме улучи в рамото и аз се препънах, като едва запазих равновесие. Продължавах да стискам кола в дясната си ръка, но все още няха възможност да го забия в гърдите му. Един умен стригой би се наклонил така, че да закрие достъпа до сърцето си. Но този тип си вършеше зле работата и ако успееш да остана жива достатъчно дълго, нямаше начин да не открие гърдите си.

Точно в този момент Сидни пристъпи и го удари отзад. Ударът не беше особено силен, но го изненада. Това беше моят сгоден случай. Засилих се и скочих отгоре му с цялата си тежест. Колът ми прониза сърцето му в мига, в който и двамата се ударихме в стената. Съвсем просто. Животът — или неживия живот, или каквото там беше — угасна в него. Той спря да се движи. Изтеглих кола си едва когато се уверих, че е мъртъв, и наблюдавах как тялото му се свлече на земята.

И както при всеки стригой, когото бях убила напоследък, така и в този миг ме прониза някакво нереално усещане. *Ами ако беше Дмитрий?* Опитах се да си представя лицето на Дмитрий на мястото на този стригой, да си го представя как лежи пред мен. Сърцето ми се

сви. За частица от секундата образът беше там. Сетне изчезна. Това беше просто някакъв случаен стригой.

Отърсих се от мъчителното видение и си напомних, че ме чакат много по-важни неща. Трябваше да проверя Сидни. Дори и да беше човек, природата ми на закрилник не можеше да не се прояви.

— Добре ли си?

Тя кимна. Изглеждаше разтърсена, но иначе не беше наранена.

— Добра работа — промълви. Звучеше сякаш полага огромно усилие да изглежда уверена. — Никога... никога не съм виждала да убиват някой от тях...

Не можех да си представя как би могла да види, но всъщност изобщо нямах идея откъде изобщо знаеше за всички тези неща. Имаше вид на изпаднала в шок, затова улових ръката ѝ и я затеглих.

— Хайде, да се махаме оттук, преди да са дошли още. — Колкото повече се замислях, толкова идеята други стригои да се навъртат около „Найтингейл“ ми се струваше все по-вероятна. Какво по-добро място за лов на морой от едно от любимите им заведения? Макар да се надявах, че повечето от пазителите ще имат достатъчно здрав разум да държат поверениците си по-далеч от подобни алеи.

Предложението ми да тръгваме изтръгна Сидни от замайването ѝ.

— Какво? — възкликна тя. — И този ли ще оставиш просто така?

Вдигнах ръце.

— А ти какво очакваш да направя? Предполагам, че мога да го преместя зад онези кофи за боклук и да оставя на слънцето да го изпепели. Точно това правя обикновено.

— Добре. Ами ако се появи някой, за да си изхвърли боклука? А ако някой излезе от онази задна врата?

— Е, едва ли бих могла да го влача със себе си. Нито пък да го подпаля. Едно вампирско барбекю определено би привлякло нечие внимание, не смяташ ли?

Сидни поклати раздражено глава и се приближи към трупа. Намръщи се, когато погледна към стригоя, сетне бръкна в кожената си чанта. Извади оттам малко шишенце. Със сръчни движения напръска със съдържанието му трупа и бързо отстъпи назад. От местата, където капките бяха попаднали върху мъртвото тяло, се изви жълт дим. Димът

бавно се придвижи напред, разпростя се хоризонтално, после и вертикално, обгръщайки целия стригой като в пашкул. Той започна да се свива и свива, до топка с размерите на юмрук. След няколко секунди димът се разсея напълно, оставяйки след себе си само безобидна купчинка пепел.

— Пак заповядай — отбеляза равнодушно Сидни, като не пропусна да ми хвърли неодобрителен поглед.

— Какво, по дяволите, беше това?

— Работата ми. Може ли, ако обичаш, да ми се обадиш следващия път, когато това се случи? — Понечи да се обърне.

— Почакай! Не мога да ти се обадя. Нямам представа коя си?

Тя ме погледна и отметна русата коса от лицето си.

— Наистина ли? Говориш сериозно, нали? Аз мислех, че си научила всичко за нас, когато си се дипломирала.

— О, ами. Забавно, но аз... хм, не съм се дипломирала.

Очите на Сидни се разшириха.

— Ти уби едно от онези... неща... но не си се дипломирала?

Свих рамене и няколко секунди останах мълчалива. Накрая тя въздъхна отново и рече:

— Предполагам, че се налага да поговорим.

Наистина се налагаше. Срещата ми с нея беше най-странното нещо, което ми се случваше след пристигането ми в Русия. Исках да разбера защо тя си мислеше, че трябва да се свържа с нея и как бе изпепелила трупа на стригоя. И докато вървахме обратно към оживените улици, към кафенето, което тя избра, на мен ми хрумна, че след като бе запозната със света на мороите, може би щеше да знае и къде се намира градът на Дмитрий.

Дмитрий. Ето че отново изскочи в съзнанието ми. Всъщност нямах представа дали наистина се крие някъде близо до родния си град, но в този момент нямах за какво друго да се хвана. Отново ме обзе странно чувство. В главата ми изплува лицето на Дмитрий и се разми с това на стригоя, когото току-що бях убила: бледа кожа, очи с червени пръстени около зениците... Не, скастрих се сурово. *Не мисли за това. Не се паникьосвай.* Докато не се срещна лице в лице с Дмитрий стригоя, ще черпя сили от спомена за Дмитрий, когото обичах, с тъмнокафявите очи, топли ръце, страстна прегръдка...

— Добре ли си... хъм, както там се казваш?

Сидни се взираше със странен поглед в мен и аз осъзнах, че сме спрели пред някакъв ресторант. Нямах представа как изглежда лицето ми в този миг, но сигурно изражението ми е било достатъчно, за да привлече вниманието ѝ. До този момент, докато вървахме, бях останала с впечатлението, че предпочита да говори с мен колкото е възможно по-малко.

— Да, да, добре съм — уверих я припряно и надянах физиономията си на пазител. — Казвам се Роуз. Това ли е мястото?

Това беше. Ресторантът бе светъл и приветлив, макар и доста далеч от разкоша на „Найтингейл“. Плъзнахме се върху черните кожени седалки — имам предвид от изкуствена кожа — в едно от сепаретата и аз със задоволство видях, че менюто съдържа американска и руска храна. Съдържанието му бе преведено на английски и едва не ми потекоха лигите, когато съзрях пържено пиле. Умирах от глад, след като не бях хапнала в клуба. Потръпнах от блаженство при мисълта за хрупкаво, изпържено до златисто месо след седмиците, прекарани на диета от варено зеле и онова подобие на сандвичи в местните заведения на „Макдоналдс“.

Появи се сервитьорката и докато Сидни ѝ поръча на идеален руски, аз само ѝ посочих в менюто. Хм. Сидни беше пълна с изненади. Имайки предвид грубото ѝ и безцеремонно държание, очаквах тутакси да започне да ме разпитва, но когато сервитьорката се отдалечи, остана мълчалива, като просто си играеше със салфетката, избягвайки погледа ми. Беше доста странно. Определено се чувстваше неудобно в компанията ми. Въпреки че масата ни разделяше, сякаш ѝ се искаше да е още по-далеч. При все това по-ранното ѝ избухване не беше престорено и явно бе непреклонна в желанието си, че съм длъжна да спазвам каквито там бяха правилата ѝ. Е, може и да се правеше на срамежлива, но аз не се колебаех да минавам направо на темата, колкото и да е неудобна. Всъщност това дори беше моя запазена марка.

— И така, готова ли си да ме осветлиш какво става?

Сидни вдигна глава. Сега, когато бяхме на светло, видях, че очите ѝ са кафяви. Освен това забелязах, че има интересна татуировка ниско долу на лявата си буза. Мاستилото приличаше на златно, нещо, което никога досега не бях виждала. Беше доста сложна плетеница от цветя и листа и се виждаше само когато наклонеше глава под определен ъгъл, така че златото да улови светлината.

— Казах ти — отвърна тя. — Аз съм алхимик.

— А аз пък ти казах, че не зная какво е това. Да не е някаква руска дума? — Не ми звучеше като такава.

Върху устните ѝ се появи лека усмивка.

— Не. Да разбирам ли, че никога не си чувала за алхимия?

Поклатих глава, а тя подпря брадичка на ръката си и заби отново поглед в масата. Преглътна, сякаш събираше сили, а след това думите потекоха от устата ѝ.

— През средните векове е имало хора, които са вярвали, че ако открият правилната формула или магия, ще могат да превърнат оловото в злато. Нищо чудно, че не са успели. Но това не ги спряло да продължат да търсят най-различни други мистични неща и накрая наистина открили нещо свръхестествено. — Тя се намръщи. — Вампирите.

Припомних си часовете по история. В средните векове сме започнали да се отдръпваме от хората, да се крием и да живеем само в общности от морои и дампири. Това е било времето, когато вампирите наистина се превърнали в мит, поне що се отнася до останалия свят, и дори на мороите се гледало като на чудовища, които трябва да се преследват и унищожават. Сидни потвърди мислите ми.

— И тогава мороите започнали да отбягват хората. Те все още притежавали магически дарби, но хората били по-многобройни. И все още сме. — Последните думи почти я накараха да се усмихне. При мороите размножаването е съпроводено с трудности, докато при хората, изглежда, винаги става лесно. — И мороите сключили сделка с алхимиците. Ако алхимиците помогнат на мороите, дампирите и техните общества да останат в тайна от хората, мороите ще ни дадат това. — Тя докосна златната си татуировка.

— Какво е това? — попитах. — Искам да кажа като изключим очевидното.

Тя я погали нежно с пръсти и когато заговори, не си даде труд да прикрие сарказма си.

— Моят ангел пазител. Истинско злато и... — намръщи се и отпусна ръка — моройска кръв, омагьосана с елементите вода и земя.

— Какво? — Гласът ми прозвуча твърде високо и неколцина посетители в ресторанта се обърнаха, за да ме погледнат. Сидни

продължи да говори, тонът ѝ беше много по-нисък и изпълнен с горчивина.

— Не съм във възторг от нея, но това е нашата „награда“ за това, че ви помагаме. Водата и земята се свързват с кожата ни и ни дават същите отличителни черти, които притежават и мороите — е, всъщност две от тях. Никога не боледувам и ще живея много дълго.

— Предполагам, че звучи добре — изрекох, но не особено уверено.

— Може би за някои. Ние не сме имали избор. Тази „кариера“ е семеен бизнес — предава се от поколение на поколение. Всички трябва да знаем за мороите и дампирите. Създаваме си връзки сред хората, които ни позволяват да ви прикриваме, тъй като ние се движим много по-свободно в човешкото общество. Изработили сме си трикове и техники, за да се отърваваме от трупове на стригоите — като онази отвара, която видя. В замяна на това обаче ние искаме да стоим колкото е възможно по-далеч от вас, поради което повечето дампери не узнават за нас, преди да се дипломират. А мороите почти никога. — Млъкна рязко. Предположих, че урокът е свършил. Сърцето ми бясно препускаше. Никога, никога не съм предполагала, че съществува нещо подобно. Почакай. Или пък напротив? По-голямата част от обучението ми наблягаше на физическите аспекти от задълженията на пазителя: наблюдателност, бойни умения и прочее. При все това доста често съм чувала неясни подхвърляния за онези, които в света на хората помагат на мороите да се скрият или ги избавят от странни и опасни ситуации. Но никога не съм се замисляла за това, нито пък съм чувала термина *алхимик*. Ако бях останала в Академията, може би щях да разбера за него.

— Защо пазите тази магия само за себе си? Защо не я споделите с хората? — Това навярно не беше най-добрата идея, която можех да предложа, но не се съдържах.

— Защото в силата ѝ има и още нещо. Тя ни спира да говорим за себеподобните ви по начин, който би ги изложил на опасност или би разкрил съществуването им.

Магия, която ги възпира да говорят... това ми звучеше доста подозрително, приличаше на внушение. Всички морой владеят донякъде внушението, а повечето могат да вложат част от магията си в дадени предмети, за да им придадат определени качества. Магията на

мороите се е променяла през годините, а понастоящем внушението се смята за неморално. Предположих, че тази татуировка е стара, древна магия, предавана през вековете. Повторих си наум всичко, което Сидни ми бе казала. В главата ми се въртяха стотици въпроси.

— Защо... защо искате да стоите настрана от нас? Искам да кажа, не че изгарям от желание да станем приятелки завинаги или нещо такова...

— Защото нашият дълг към Бог е да пазим човечеството от дяволските създания на мрака. — Ръката ѝ неволно се стрелна към нещо на врата ѝ. Беше почти скрито от палтото, но като разтвори леко яката, се разкри златен кръст.

Смутих се, защото не съм особено религиозна. Всъщност никога не съм се чувствала удобно с тези, които са убедени вярващи. Тридесет секунди по-късно осъзнах последната част от думите ѝ.

— Чакай малко! — възкликнах възмутено. — Да не би да говориш за всички нас — дампери и морои? Ние ли сме дяволските създания на мрака?

Ръцете ѝ се отпуснаха надолу, но тя не отговори.

— Ние не сме като стригоите! — заявих гневно.

Лицето ѝ остана невъзмутимо.

— Мороите пият кръв. Дампирите са протиеестествени техни и на хората потомци.

Досега никога не ме бяха наричали протиеестествена, с изключение на един път, когато си сложих кетчуп на такоса^[1]. Но честно, тогава нямахме салца, а какво друго можех да сложа?

— Мороите и дампирите *не* са дяволски създания — заявих на Сидни. — Не са като стригоите.

— Вярно е — съгласи се тя. — Стригоите са *много* по-дяволски.

— Хей, нямах това...

В този миг пристигна храната, а пърженото пиле бе достатъчно, за да разсее гнева ми, задето ме бяха сравнили със стригой. Поне ме забави да отвърна веднага на твърденията ѝ, защото захапах хрупкавата златиста коричка и едва не се разтопих на място. Сидни си бе поръчала чийзбургер с пържени картопки и деликатно си гризваше от яденето.

След като приключих с цялото пилешко бутче, бях готова да възобновя спора.

— Ние изобщо не сме като стригоите. Мороите не убиват. Вие нямате причина да се страхувате от нас. — Искам да подчертая, че нямах никакво желание да се сближавам с хората. Никой от моя вид нямаше, не и след като хората винаги бяха готови да стрелят по някого или нещо, да започнат война или да провеждат експерименти с неща, които не разбират.

— Всеки човек, който знае за вас, неизбежно узнава и за стригоите — рече Сидни. Играеше си с едно картофче, но не го ядеше.

— Като знаят за стригоите, хората ще могат да се защитят от тях. — Защо, по дяволите, си играех на адвокат на дявола?

Явно ѝ омръзна да подмята картофчето, защото го остави в чинията си.

— Може би. Но има много хора, които биха могли да се изкушат от мисълта за безсмъртие — дори и с цената на това да служат на стригоите и в замяна да бъдат превърнати в създания на ада. Ще се изненадаш, като разбереш колко много хора се подмамват от идеята, когато узнаят за вампирите. Безсмъртието е огромно изкушение, въпреки че е дяволско дело. Доста от хората, които научат за стригоите, ще пожелаят доброволно да им служат с надеждата някой ден да бъдат превърнати в такива.

— Но това е лудост... — Млъкнах. Миналата година намерихме доказателство, че хора бяха помогнали на стригои. Стригоите не могат да докосват сребърни колове, но хората могат и някой ги бе използвал, за да пробие магическата защита на мороите. Дали и на тези хора е било обещано безсмъртие?

— И така — поде Сидни, — затова е по-добре, ако се постарам никой да не узнава за вас. Вие съществувате, всички вие, и нищо не може да се направи. Вие се стараете да се отървете от стригоите, а ние — да спасим нашата раса.

Дъвчех пилешко крилце и се сдържах да не реагирам остро на намека ѝ, че тя спасява своите и от такива като мен. В някои отношения имаше право. Невинаги беше възможно да се движим незабелязано в света на хората и да, трябваше да призная, че бе необходимо някой да ни отървава от трупите на стригоите. Идеалното решение беше хора да работят заедно с мороите. Тези хора можеха да се движат свободно по света, особено след като имаха такива контакти и връзки, за каквито намекуваше събеседницата ми.

Замръзнах по средата на хапката, когато си спомних мислите, споходили ме по-рано, когато за пръв път се срещнах със Сидни. Насилих се да преглътна и отпих голяма глътка вода.

— Имам един въпрос. Имаш ли контакти в цяла Русия?

— За нещастие — кимна тя. — Когато навършим осемнадесет години, ни изпращат на стаж, за да се сдобием с опит от първа ръка и да завържем всякакви връзки. Бих предпочела да си бях останала в Юта.

Това беше най-шантавото нещо, което ми бе казала досега, но реших да го отмина без коментар.

— И какви по-точно връзки?

Тя сви рамене.

— Проследяваме движението и действията на много морои и дампири. Освен това познаваме високопоставени правителствени служители — сред хората и сред мороите. Ако човек е забелязал вампир, ние обикновено намираме някой влиятелен, който да плати на някого или каквото там трябва да се направи... Всичко се замита под килима, покрива се.

Проследяваме движението и действията на много морои и дампири. Бинго! Наведох се по-близо към нея и снижих глас. Всичко зависеше от този миг.

— Аз търся един град... град в Сибир, където живеят дампири. Не му знам името. — Дмитрий веднъж го бе споменал, но го бях забравила. — Май беше нещо като... Ом?

— Омск — поправи ме тя.

Изправих се.

— Знаеш ли за него?

Не ми отговори веднага, но очите ѝ я издадоха.

— Може би.

— Знаеш! — възкликнах. — Трябва да ми кажеш къде се намира. Трябва да отида там.

Тя се намръщи.

— Да не би да искаш да станеш от... *онези*?

Значи алхимиците знаеха за кървавите курви. Не беше изненадващо. Щом Сидни и приятелчетата ѝ бяха осведомени за всичко останало за света на вампирите, значи знаеха и това.

— Не — отвърнах надменно. — Просто трябва да намеря някого.

— Кого?

— Някого.

Това почти я накара да се усмихне. Кафявите ѝ очи бяха замислени, докато дъвчеше друго картофче. Беше отхапала само няколко хапки от чийзбургера си и той вече изстиваше. Искаше ми се да го изям, за да не се похаби.

— Ей сега се връщам — заяви тя рязко. Изправи се и се запъти към един тих ъгъл на заведението. Извади мобилния си телефон и се обърна с гръб, за да се обади.

Вече бях унищожила порцията пиле и си взех няколко от картофките ѝ, след като тя явно нямаше да ги яде. Докато дъвчех, се замислих над възможностите, които ми се откриваха, питайки се дали намирането на града на Дмитрий наистина ще се окаже толкова просто. А след като отида там... дали и тогава нещата ще са по-лесни? Дали той ще живее там, притаен в сенките, дебнещ своята плячка? А когато се изправех лице в лице с него, дали наистина щях да забия кола в сърцето му? Неканеният образ отново нахлу в съзнанието ми — Дмитрий с червени очи и...

— Роуз?

Примигнах. Напълно се бях отнесла и не забелязах кога Сидни се е върнала. Настани се отново на мястото срещу мен.

— И така, изглежда... — Млъкна и сведе поглед. — Да не си яла от картофите ми?

Нямах представа откъде е разбрала, след като купчината в чинията ѝ изглеждаше почти непокътната. Предположих, че краденето на картофи ще се възприеме като поредното потвърждение за дяволската ми и зла природа и затова най-хладнокръвно излъгах:

— Не.

Тя се намръщи за миг, явно обмисляйки нещо, сетне рече:

— Зная къде се намира този град. Била съм там и преди.

Мамка му! Значи най-последно бях успяла след всичките тези седмици на напразно чакане и дебнене. Сидни щеше да ми каже къде е това място и аз щях да отида и да се опитам да затворя тази ужасна глава от живота си.

— Благодаря ти, много ти благодаря...

Тя вдигна ръка, за да ме накара да замълча и тогава забелязах колко нещастна изглеждаше.

— Но няма да ти кажа къде се намира.

Ченето ми увисна.

— Какво?

— Лично ще те заведе.

[1] Сандвич от царевична питка (тортиля), с пълнеж от печено месо, наденички, лук, зелена салата, боб и дори листа от кактус. Подправя се с пикантни сосове от домати, лук, лютив пипер, чили, сирене. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 3

— Какво... какво? — възкликнах аз.

Не това беше планът. Това изобщо не беше моят план. Опитвах се да се придвижвам из Русия колкото бе възможно по-незабележимо. Освен това никак не ми се нравеше мисълта да си имам нежелана спътница — особено такава, която явно ме мразеше. Не знаех за колко време ще стигна до Сибир — може би два дни — и не можех да си представя да ги прекарам в компанията на Сидни, докато я слушам как дрънка за протиеостествените, дяволски изчадия като мен. Потиснах гнева си и се опитах да призова разума й. В крайна сметка аз бях тази, която искаше услуга.

— Това не е необходимо. — Насилих се да се усмихна. — Много мило, че ми предлагаш, но не искам да те затруднявам.

— Е — отвърна тя сухо, — въпросът *не* подлежи на обсъждане. Не съм мила. Дори не е по мой избор. Това е заповед от началниците ми.

— Все пак ми се струва, че никак не ти е по вкуса. Защо просто не ми кажеш къде е този град и не пратиш началниците си по дяволите?

— Очевидно нямаш представа за какви хора работя.

— И не ми е нужно. Нямам навик да се съобразявам с шефовете. След като веднъж свикнеш, не е толкова трудно.

— Нима? Дори и да ми нареждат да ти помогна да намериш този град? — попита тя подигравателно. — Виж, ако искаш да стигнеш там, това е единственият начин.

Е... това бе единственият начин да стигна дотам, ако използвах Сидни като източник за информация. Винаги можех да се върна в клуб „Найтингейл“ и да продължа да дебна за удобен случай... но щеше да ми отнеме много повече време. Междувременно тя беше пред мен и разполагаше със сведенията, от които се нуждаех.

— Защо? — попитах. — Защо и ти искаш да дойдеш?

— Не мога да ти кажа нищо друго, освен главното: те ми наредиха.

Страховно. Погледнах я, опитвайки се да разбере какво става. Защо, за Бога, някои — при това от хората, запознати със света на мороите — ще се интересуват къде отива някаква тийнейджърка, при това дампир? Не мислех, че Сидни имаше скрит мотив — освен ако не беше много, много добра актриса. При все това, хората, пред които се отчиташе, явно имаха определен план, а аз не исках да ставам част от него. В същото време няхах търпение да действам. Всеки изминал ден, без да открия Дмитрий, бе истинско мъчение.

— Кога най-рано можем да тръгнем? — попитах накрая. Реших, че Сидни е по-скоро книжен плъх и не притежава достатъчно умения, за да ме проследи. Със сигурност нямаше да е толкова трудно да се отърва от нея, щом приближим до града на Дмитрий.

Тя изглеждаше донякъде разочарована от отговора ми, сякаш почти се бе надявала, че ще отклоня предложението ѝ и това ще сложи край на задълженията ѝ към мен. И тя като мен не изгаряше от желание да ме придружи. Отвори чантата си, извади отново мобилния си телефон, натиска две минути копчетата и накрая извади информация за разписанието на някакви влакове. Показа ми графика за следващия ден.

— Това устройва ли те?

Погледнах внимателно екрана и кимнах.

— Зная къде е гарата. Ще те чакам там.

— Добре. — Тя се изправи и хвърли няколко банкноти на масата. — До утре. — Тръгна да излиза, но се спря и се обърна. — О, можеш да изядеш и останалите картофи.

Когато за пръв път пристигнах в Русия, отседнах в един от младежките хостели. Имах достатъчно пари, за да се настаня някъде другаде, но исках да остана незабелязана. Освен това разкошната обстановка бе последното, което ме интересуваше. Но когато започнах да посещавам „Найтингейл“, осъзнах, че е доста странно да се прибирам в младежкия хостел, издокарана в дизайнерска рокля. Затова сега бях отседнала в лъскав хотел с мраморно фоайе и момчета, които винаги ти отварят вратата. Фоайето бе достатъчно голямо, за да се побере цял младежки хостел. Може би дори два. Моята стая също беше прекалено огромна, но тази вечер бях благодарна най-после да се

прибера, да съблека роклята и събуя сандалите с високи токчета. Осъзнах с известно съжаление, че се налагаше да оставя роклите, които си бях купила в Санкт Петербург. Исках да пътувам с колкото може по-малко багаж и въпреки че раницата ми беше голяма, не можеше да побере всичките ми нови дрехи. Е, добре. Без съмнение шикозните рокли щяха да ощастливят някоя от чистачките. Единственото украшение, от което се нуждаех, беше моят *назар* — медальонът, който приличаше на синьо око. Беше подарък от майка ми, а на нея ѝ е бил подарен от баща ми. Винаги го носех на шията си.

Нашият влак за Москва тръгваше към обяд, а след това трябваше да хванем транссибирската железница за Сибир. Исках да съм отпочинала и със свежи сили. Облякох пижамата си и се сгуших в леглото под дебелия юрган. Надявах се скоро да заспя. Ала вместо това в главата ми се въртяха стотици мисли за всичко, което се бе случило напоследък. Ситуацията със Сидни бе странен обрат, но смятах, че ще се справя. Докато се движехме с обществен транспорт, трудно би ме предала в ръцете на мистериозните си началници. А от това, което каза за продължителността на пътуването, щяха да са нужни два или три дни, за да стигнем до града. Два дни можеха да се сторят едновременно дълги или невъзможно къси. Искам да кажа, че имаше вероятност след няколко дни да се изправя срещу Дмитрий... и тогава какво? Дали можех да го направя? Можех ли да го убия? И дори и да реша, че мога, дали наистина притежавах достатъчно сили и умения, за да го надвия? Едни и същи въпроси ме преследваха през последните две седмици. Дмитрий ме бе научил на всичко, което знаех, а с изострените си рефлексии на стригой той сигурно наистина се бе превърнал в бог, както винаги се шегувах по негов адрес. Най-вероятно смъртта щеше да бъде моят край. Но в момента нямаше смисъл да се тревожа за това, а когато погледнах към часовника в стаята, установих, че вече цял час лежа будна. Това не беше добре. Трябваше да бъда в най-върховата си форма. Затова направих нещо, което не биваше, но което винаги отвличаше ума ми от собствените ми тревоги — най-вече защото прониквах в ума на някой друг. Не ми беше нужна особена концентрация, за да се вмъкна в главата на Лиса. Не знаех дали мога да го направя, след като бяхме толкова отдалечени една от друга, но открих, че процесът не беше по-различен, отколкото ако бях до нея.

В Монтана беше малко преди обяд и Лиса нямаше часове, тъй като беше събота. Докато бях далеч от нея, полагах всички усилия, за да издигна мислена бариера помежду ни, като почти блокирах и нея, и чувствата ѝ. Сега, когато бях в главата ѝ, всички бариери бяха паднали, и емоциите ѝ ме връхлетяха като мощна приливна вълна. Тя беше ядосана. Истински ядосана.

— Защо тя си мисли, че просто ще щракне с пръсти и ще ме накара да отида навсякъде, където поиска, по всяко време, което реши? — изръмжа Лиса.

— Защото тя е кралицата. И защото си сключила сделка с дявола. Лиса и гаджето ѝ Кристиан бяха на тавана в училищния параклис. Веднага щом различих обстановката, понечих да се измъкна от главата ѝ. Дватамата си бяха устройвали твърде много романтични срещи на това място и аз не желаех да съм там, когато започнат да свалят трескаво дрехите си. За щастие — или може би не — гневните ѝ чувства ми подсказваха, че днес няма да има секс, не и след като беше в това настроение.

Всъщност беше донякъде като ирония на съдбата. Ролите им бяха разменени. Лиса беснееше, докато Кристиан оставаше хладнокръвен и овладян, като се опитваше да изглежда спокоен заради нея. Седеше на пода, облегал на стената, а тя бе седнала между разтворените му крака, докато ръцете му я обгръщаха. Лиса отпусна глава на гърдите му и въздъхна.

— През последните две седмици направих всичко, което тя пожела! „Василиса, моля те разведи този глупав кралски гост из кампуса.“ „Василиса, моля те, качи се на самолета за уикенда, за да те представя на някакви досадни чиновници тук, в двора.“ „Василиса, моля те, отдели малко от времето си за по-малките ученици. Ще направи добро впечатление.“

Въпреки гнева на Лиса, не можах да сдържа усмивката си. Тя имитираше идеално гласа на кралица Татяна.

— Ти би направила последното доброволно и с радост — изтъкна Кристиан.

— Да... работата е тъкмо в това — да е доброволно. Мразя, че напоследък тя диктува почти всяка част от живота ми.

Кристиан се наведе и я целуна по бузата.

— Както вече казах, сключила си сделка с дявола. Сега си нейната любимка. Иска да е сигурна, че ще направиш така, че да изглежда добре в очите на останалите.

Лиса се намръщи. Въпреки че мороите живееха в държавите на хората и привидно се подчиняваха на техните правителства, всъщност се управляваха от крал или кралица, които произлизаха от една от дванадесетте кралски моройски фамилии. Кралица Татяна — от рода Ивашков — беше настоящата владетелка и проявяваше голям интерес към Лиса като последен представител на фамилията Драгомир. Ако след като се дипломира от „Свети Владимир“, Лиса отидеше да живее в кралския двор, кралицата щеше да уреди да посещава университета Лихай в Пенсилвания. Лиса беше изключителна умница и бе решила, че все пак си струва да се жертва и да живее в кралския двор на Татяна, а в замяна да се запише дори и в не толкова голям, но престижен университет, вместо да следва в някой от малките университети, които от съображения за сигурност посещаваха мороите. Но както вече бе установила Лиса, сделката включваше още доста неща.

— А аз просто си седя и се кланям — промърмори Лиса. — Усмиввам се и отговарям: „Да, Ваше Величество. Както пожелаете, Ваше Величество.“

— Тогава ѝ кажи, че споразумението ви отпада. След два месеца ще навършиш осемнадесет. Член на кралска фамилия или не, ти нямаш никакви задължения. Нямаш нужда от нея, за да се запишеш в голям университет. Просто ще заминем — ти и аз. Ще отидем в който си колеж пожелаем. Или изобщо няма да отидем в колеж. Можем да избягаме в Париж или някой друг град и да работим в някое малко кафене. Или да продаваме лоши картини по улиците.

Това развесели Лиса и тя дори се засмя и се сгуши по-плътно в Кристиан.

— Как ли пък не. Не си представям как ще имаш търпението да обслужваш клиентите. Ще те уволнят още на първия ден. Изглежда, че единственият начин да оцелеем е, аз да отида в колеж, за да мога да издържам и двамата.

— Има и други начини да се отиде в колеж, знаеш го.

— Да, но не в някой толкова добър — отвърна тя замислено. — Или поне не толкова лесно. Това е единственият начин. Просто ми се

иска да имам всичко това и да мога малко да ѝ се опъна. Роуз би го направила.

— Роуз щеше да бъде арестувана за държавна измяна още първия път, когато Татяна се опита да я накара да направи нещо.

Лиса се усмихна тъжно.

— Да. Щеше. — Усмивката ѝ помръкна и тя въздъхна. — Толкова ми липсва.

Кристиан отново я целуна.

— Зная. — Това беше познат разговор за тях, който не остаряваше, защото чувствата на Лиса към мен не бяха изстинали. — Тя е добре, знаеш го. Където и да се намира, тя е добре.

Лиса се втренчи в мрака на тавана. Единствената светлина идваше от разноцветните стъкла на прозорците и цялото помещение приличаше на вълшебна кътче. Наскоро беше основно почистено — всъщност от мен и Дмитрий. Оттогава бяха минали само два месеца, но кашоните отново бяха в безпорядък и наоколо бе покрито с прах. Свещеникът беше много добър, но доста немарлив и разсеян. Макар че Лиса не забелязваше мръсотията. Мислите ѝ бяха съсредоточени върху мен.

— Надявам се. Искаше ми се да имам представа — поне малка — къде е. Все пак си мисля, че ако нещо ѝ се е случило, ако тя... — Лиса не можа да довърши мисълта си. — Ами, мисля си, че някак си щях да зная. Ще го почувствам. Искам да кажа, зная, че връзката ни е еднопосочна... това не се е променило. Но щях да разбера, ако нещо ѝ се бе случило, нали?

— Не зная — отвърна Кристиан. — Може би да. А може би не. — Всеки друг би ѝ казал нещо мило и успокоително, да я увери, че да, да, *разбира се*, щеше да разбере. Но по природа Кристиан беше откровен до грубост. Лиса харесваше това у него. Както и аз. Това невинаги го правеше приятен приятел, но поне знаеш, че не те мами и заблуждава.

Тя отново въздъхна.

— Ейдриън казва, че тя е добре. Той я посещава в сънищата ѝ. Бих дала всичко и аз да мога. Способностите ми да лекувам стават все по-добри и по-добри, както и умението да виждам аурата. Но със сънищата нямам успех.

Да зная колко много липсвам на Лиса, болеше много повече, отколкото ако напълно ме бе отписала. Никога не съм искала да я нараня. Дори и да изпитвах известен яд към нея, защото имах чувството, че по някакъв начин контролира живота ми, никога не съм я мразила. Обичах я като сестра и не можех да понеса мисълта, че се измъчва и страда заради мен. Как можаха толкова да се объркат нещата между нас?

Двамата с Кристиан продължиха да седят там, потънали в мълчание, черпейки сила от взаимната си любов. Те споделяха същото, което имахме аз и Дмитрий — чувство за такова единение и пълно разбиране, че думите често бяха излишни. Той прокара пръсти през косата ѝ и макар че не можех да я видя добре през нейните очи, можех да си представя как по светлорусата ѝ коса танцуват многоцветните отблясъци от цветното стъкло на прозорците. Той затъкна зад ухото ѝ няколко дълги кичура, наведе главата ѝ назад и устните им се сляха. Целувката отначало бе нежна и сладка, сетне бавно се задълбочи, преливайки топлина от неговите устни към нейните.

Ох-ох, помислих си. Май беше време да се оттегля. Но тя прекъсна целувката, преди да го сторя.

— Време е — рече със съжаление. — Трябва да вървим.

Но изражението на ясносините очи на Кристиан говореше друго.

— Може би сега е моментът да се опънеш на кралицата. Можеш просто да останеш тук, ще бъде страхотен начин да покажеш характер.

Тя го смушка леко, целуна го нежно по челото и се изправи.

— Не това е причината да искаш да остана, така че не се опитвай да си играеш с мен.

Двамата излязоха от параклиса, а Кристиан промърмори нещо в смисъл, че иска да направи нещо повече, а не само да си играе, което му спечели още едно смушкване в ребрата. Запътиха се към административната сграда, която се намираше в средата на кампуса на учениците от горните класове. С изключение на първите признаци на настъпващата пролет всичко изглеждаше точно така, както когато заминах. Каменните сгради си оставаха все така внушителни. Високите, стари дървета се извисяваха като бдителни стражи. Но вътре в душите и сърцата на персонала и учениците всичко се бе променило. Всички носеха белези от нападението. Много от нашите бяха убити и

въпреки че занятията бяха подновени, всички все още тъгуваха и оплакваха мъртвите.

Лиса и Кристиан стигнаха до административната сграда. Тя не знаеше причината, поради която бе повикана, само че Татяна искаше да я запознае с някакъв кралски потомък, който току-що бе пристигнал в Академията. Имайки предвид с колко много хора Татяна я караше да се среща напоследък, Лиса не отдаваше особено значение на предстоящата среща. Двамата с Кристиан влязоха в главния кабинет, където завариха директор Кирова да седи и да си бърбри с един по-възрастен морой и момиче на нашата възраст.

— А, госпожице Драгомир. Ето ви и вас.

Докато бях ученичка, имах доста неприятности с Кирова, но като я видях сега, изпитах нещо като носталгия. Да те отстранят от занятия заради побой в класната стая изглеждаше далеч по-добре, отколкото да препускаш из цял Сибир по дирите на Дмитрий. Както винаги, Кирова приличаше на пърхаща птичка, със същите очила, кацнали върху дългия ѝ нос.

— Това са Юджин Лазар и дъщеря му Ейвъри. — Кирова се обърна отново към Лиса. — Василиса Драгомир и Кристиан Озера.

Последва кратък оглед между запознаващите си. Лазар беше представител на кралска фамилия и не бе чудно, че Татяна е пожелала тази среща. Господин Лазар се усмихна чаровно на Лиса, докато стискаше ръката ѝ. Изглежда, бе малко изненадан да види Кристиан, но усмивката му остана. Разбира се, подобна реакция към Кристиан не беше нещо необичайно.

Има два начина да се превърнеш в стригой — доброволно и насила. Един стригой може да превърне друга личност — човек, морой или дамбир, като изпие кръвта му и след това го принуди да пие от неговата. Това се бе случило с Дмитрий. Другият начин да станеш стригой беше необичаен за мороите — доброволният. Морои, които съзнателно убият някого, докато пият кръвта му, също ще се превърнат в стригои. Обикновено мороите пият само малки, безобидни количества от хора, които доброволно им даряват кръвта си. Но да изпиеш толкова много, че насила да отнемеш нечий живот? Е, това превръщаше мороите в дяволски изчадия на мрака, извратени неживи, лишаваше ги от магията на елементите.

Точно това бяха направили родителите на Кристиан. Те съзнателно бяха убили, за да станат стригои и да се сдобият с вечен живот. Кристиан никога не бе проявявал желание да стане стригой, но всички си мислеха, че ще го направи. (Дължна съм да призная, че заядливият му и избухлив характер не беше в негова полза.) Мнозина от близките му — въпреки че бяха също кралски потомци — бяха несправедливо заклеймени и отритнати. По време на нападението двамата с него се обединихме и сригахме доста стригойски задници. Слухът за това се разнесе и значително подобри репутацията му.

Кирова никога не си бе губила времето с формалности, затова пристъпи направо към същината.

— Господин Лазар ще бъде новият директор.

Лиса все още му се усмихваше приветливо, но сега извърна рязко глава към Кирова.

— *Какво?*

— Аз се оттеглям от поста директор — обясни Кирова с равен и безизразен глас, който би могъл да си съперничи с този на някой пазител. — Но ще остана в Академията като учител.

— *Вие ще бъдете учител?* — изуми се Кристиан.

Тя го изгледа строго.

— Да, господин Озера. Това бе първоначалната ми цел, когато дойдох тук. Сигурна съм, че ако положи достатъчно усилия, ще си припомня как се преподава.

— Но защо? — попита Лиса. — Вие вършите страхотна работа.

Това малко или много беше истина. Въпреки несъгласията ми си Кирова — обикновено защото нарушавах правилата — дълбоко я уважавах. Както и Лиса.

— Това е нещо, което обмислям от известно време — обясни директорката. — Моментът ми се струва подходящ, а господин Лазар е отличен администратор.

Лиса доста добре умееше да разбира хората. Мисля, че беше част от страничния ефект на духа, което бе още една причина тези, които го владеят, да са много, много харизматични и необикновени личности. Лиса смяташе, че Кирова лъже, както и аз. Ако можех да прочета мислите на Кристиан, сигурно щях да открия, че и той смята така. Нападението над Академията бе паникьосало мнозина, особено кралските фамилии, макар проблемът, довел до атаката, отдавна да бе

разрешен. Предполагам, че се бе намесила дългата ръка на Татяна, която бе принудила Кирова да се оттегли, за да заеме мястото ѝ кралски потомък и така да успокои останалите фамилии.

Лиса обаче не издаде с нищо мислите си и отново се обърна към господин Лазар.

— Е, радвам се да се запозная с вас. Сигурна съм, че ще свършите чудесна работа. Уведомете ме, ако има нещо, което бих могла да направя за вас. — Винаги изпълняваше свършено ролята си на истинска принцеса. Да бъде мила и учтива с всеки, бе един от многобройните ѝ таланти.

— Всъщност — заговори господин Лазар — наистина има нещо. — Имаше дълбок и гръмък глас, който сякаш изпълни цялото помещение. Посочи към дъщеря си. — Чудех се дали би могла да разведеш Ейвъри и да ѝ помогнеш да се приспособи към новата обстановка. Тя се дипломира миналата година, но ще ми помага в работата. Сигурен съм, че би предпочела да прекарва голяма част от времето си с някой на нейната възраст.

Ейвъри се усмихна и за пръв път Лиса насочи вниманието си към нея. Тя беше красива. Ослепителна. Лиса също беше красива с великолепната си коса и нефритено зелените си очи, които бяха отличителен белег на рода ѝ. Според мен беше сто пъти по-красива, но до по-голямото момиче Лиса изглеждаше някак си безцветна. Ейвъри беше висока и слаба като повечето морои, но не бе лишена от няколко чувствени извивки. Такъв бюст — също като моя — беше мечта за всяко момиче или жена морой, а дългата ѝ кестенява коса и синьосиви очи довършваха картинката.

— Обещавам, че няма да досаждам прекалено — рече Ейвъри. — А ако искаш, мога да ти разкажа някои пресни клюки от кралския двор. Чух, че ще се местиш да живееш там.

Защитните рефлексии на Лиса тутакси се изостриха. Тя разбра какво става. Татяна не само бе отстранила Кирова, но и бе изпратила свой човек да наглежда Лиса. Красиво момиче, идеална компаньонка, която ще шпионира Лиса и ще се опита да я моделира според стандартите на Татяна. Когато заговори, думите на Лиса бяха безупречно учтиви, но в гласа ѝ определено се долавяше смразяваща нотка.

— Това би било чудесно. Напоследък съм доста заета, но ще се опитаме да намерим време.

Изглежда, нито бащата, нито Кирова забелязаха любезния отказ, но нещо проблесна в очите на Ейвъри, което подсказа на Лиса, че посланието ѝ е разбрано.

— Благодаря — отвърна тя. Освен ако не грешах, по лицето ѝ за миг пробягна сянка, което издаде, че е наранена. — Сигурна съм, че ще измислим нещо.

— Добре, добре — кимна господин Лазар, нищо неподозиращ за драмата на дъщеря си. — Може би ще покажете на Ейвъри сградата за гости? Тя е настанена в източното крило.

— Разбира се — рече Лиса, макар това да бе последното, което искаше.

Тя, Кристиан и Ейвъри се приготвиха да тръгнат, но в този миг в кабинета влязоха други двама. Единият беше морой, малко по-млад от нас, а другият бе дампир, двадесетина годишен — пазител, съдейки по твърдото, сериозно изражение на лицето.

— А, ето ви и вас — рече господин Лазар и им кимна. Отпусна ръка върху рамото на момчето. — Това е синът ми Рийд. Той е по-малък и ще учи тук. Много е развълнуван.

Всъщност Рийд изобщо не изглеждаше развълнуван. Беше най-киселият и нацупен младеж, когото бях виждала. Ако възнамерявах да играя ролята на тийнейджър, на който му е крив светът, щях да науча всичко, което ми е нужно за целта от Рийд Лазар. Притежаваше същите красиви черти като Ейвъри, но смръщената му физиономия ги разваляше. Господин Лазар представи останалите на Рийд. Единственият му отговор беше гърленото:

— Здравсти.

— А това е Саймън, пазителят на Ейвъри — продължи господин Лазар. — Разбира се, докато сме в кампуса, не е нужно да бъде постоянно с нея. Знаете как е. Въпреки това съм сигурен, че ще го виждате доста често.

Надявах се, че няма. Той не изглеждаше толкова неприветлив като Рийд, но определено беше доста намръщен и мрачен, нещо необичайно дори сред пазителите. Изведнъж изпитах нещо като жал към Ейвъри. Ако това бе единствената ѝ компания, на нейно място щях отчаяно да искам да се сприятеля с някой като Лиса. Но Лиса бе дала

съвсем ясно да се разбере, че не желае да е част от интригите на Татяна. След кратък разговор тя и Кристиан съпроводиха Ейвъри до сградата за гости и веднага си тръгнаха. Обикновено Лиса би останала да помогне на момичето да се настани и би ѝ предложила по-късно да хапнат заедно. Но не и този път. Не и след като подобни подмолни мотиви бяха на ход.

Върнах се в собственото си тяло в хотела. Знаех, че повече не биваше да ме е грижа за живота в Академията, дори би трябвало да се чувствам зле заради Ейвъри. При все това, докато лежах там и се вирах в мрака, не можах да потисна известно самодоволно — да, много егоистично — удовлетворение от тази среща. Явно в близко бъдеще не се очертаваше Лиса да се сдобие с нова най-добра приятелка.

ГЛАВА 4

Във всеки друг момент от живота ми може би с удоволствие бих разгледала Москва. Сидни така бе планирала пътуването, че когато влакът ни пристигна там, разполагахме с няколко часа, докато се качим на следващия за Сибир. Това ни предостави достатъчно време, за да се помотаем наоколо и да хапнем, макар че тя настояваше да влезем в гарата, преди да се е стъмнило. Въпреки горещите ми уверения, че с мен е в безопасност, и многото мълнии на врата ми, тя не искаше да рискува.

За мен нямаше значение как ще прекараме времето си в града. Единственото, което имаше значение, бе, че с всеки изминал час се приближавах до Дмитрий. И така двете със Сидни се разхождахме безцелно, любувахме се на гледката и почти не разговаряхме. Никога досега не бях идвала в Москва. Градът беше красив, оживен, процъфтяващ, многолюден, пълен с магазини. Бих прекарала цели дни в пазаруване и посещаване на ресторантите. Места, за които бях чувала през целия си живот — Кремъл, Червения площад, Большой театър — бяха в непосредствена близост. Независимо колко готино беше всичко наоколо, аз съзнателно се стараех да не обръщам внимание на красивите гледки, защото ми напомняха за... ами, за Дмитрий.

Той често ми бе говорил за Русия и през цялото време се кълнеше, че всичко там много щяло да ми хареса.

— За теб всичко ще бъде като вълшебна приказка — каза ми той веднъж. Беше миналата есен по време на упражненията преди часовете, малко преди да завали първият сняг. Наоколо се стелеше мъгла и всичко бе покрито с кристални капки роса.

— Съжалявам, другарю — отвърнах и вдигнах ръце, за да завържа косата си на конска опашка. Дмитрий винаги обичаше косата ми да е разпусната, но по време на упражнение по бойни техники? Дългата коса само щеше да ми пречи. — Борч и някаква задръстена и остаряла музика не са представата ми за щастлив край.

Тогава той се усмихна с една от редките си, непринудени усмивки, при които в ъгълчетата на очите му се появяваха няколко бръчици.

— Борш, не борч. Освен това познавам апетита ти. Ако си достатъчно гладна, ще го изядеш.

— Значи гладуването е съществена част, за да се сбъдне тази вълшебна приказка, така ли? — Нищо не ми доставяше по-голямо удоволствие от това да дразня Дмитрий. Е, с изключение на целувките.

— Говоря за земята. За сградите. Да попаднеш в някой от големите градове — никога не си виждала подобно нещо. Всичко в Америка сякаш е построено по един калъп — винаги големи, грубовати блокове. Строи се това, което е бързо и лесно. Но в Русия... там сградите са като произведения на изкуството. Те са изкуство, дори и множеството обикновени жилищни сгради. А места като Зимния дворец и Троицкия събор или Измайловската катедрала в Санкт Петербург? Дъхът ти ще секне при вида им.

Лицето му сияеше при спомена за градовете, които бе видял, а радостта преобразяваше красивите му черти в божествени. Мисля, че един ден нямаше да му стигне да изброи руските забележителности. Сърцето ми изгаряше в гърдите само докато го гледах. И тогава, както винаги, когато се боях, че може да стана лигава или сантиментална, пусках някоя шега, за да отвлека вниманието му и да прикрия чувствата си. Това го изтръгваше от спомените, връщаше го към действителността и нашата работа.

Сега, докато се разхождах из улиците със Сидни, ми се искаше да можах да си взема обратно всички онези тъпи шеги и да бях слушала много повече как Дмитрий разказва за родината си. Бих дала всичко на света, за да може в този миг Дмитрий да е тук, с мен, но такъв, какъвто го познавах и обичах. Бил е прав за сградите. Наистина повечето от тях бяха копие на това, което можеш да видиш и в Щатите или навсякъде другаде по света. Но някои бяха изключителни — боядисани в ярки цветове, украсени със странни, но красиви, подобни на луковици куполи. Понякога наистина изглеждаха като нещо неземно. И през цялото време не спирах да си мисля, че Дмитрий трябваше сега да е с мен, да крачи до мен и да ми обяснява всичко наоколо. Щяхме да сме на романтично пътешествие. Двамата щяхме да похапнем вечерта в някой екзотичен ресторант, а след това да

танцуваме до зори. Щях да нося една от онези дизайнерски рокли, които бях оставила в хотела в Санкт Петербург. Така трябваше да бъде. А не да крача редом с намръщено момиче от човешката раса.

— Нереално е, нали? Като излязло от някаква приказка.

Гласът на Сидни ме сепна и аз осъзнах, че сме спрели пред нашата железопътна гара. В Москва имаше доста. От думите ѝ, сякаш ехо от въображаемия ми разговор с Дмитрий, по гръбнака ми пробягаха ледени тръпки. Най-вече, защото беше права. Гарата нямаше от онези подобни на луковица куполи, но при все това приличаше на нещо, излязло от страниците на книга с приказки. Беше нещо средно между замъка на Пепеляшка и къщата на злата вещица, направена от шоколад и петмез. Имаше голям покрив, извит като дъга и кули в двата края. Белите стени бяха изпъстрени с кафяви тухли и зелена мозайка, сякаш нашарени с ивици. В Щатите някой навярно би го сметнал за крещящо и твърде натруфено, но на мен ми изглеждаше красиво.

Сълзи запариха в очите ми, докато се питах какво ли би казал Дмитрий за тази сграда. Вероятно щеше да я хареса, както би харесал всичко тук. Осъзнала, че Сидни очаква отговора ми, аз преглътнах сълзите си и отново влязох в ролята на лекомислена тийнейджърка.

— Може би като от приказка за железопътна гара.

Тя повдигна вежди, изненадана от безразличието ми, но не каза нищо. А и какво би могла да каже? Може би ако продължа със сарказма, накрая ще се ядоса достатъчно, за да ме зареже. Но нещо ме караше да се съмнявам, че ще имам този късмет. Бях напълно сигурна, че страхът ѝ от началниците ѝ бе по-голям от чувствата, които изпитваше към мен.

Имахме билет за първа класа, но купето се оказа доста по-малко от това, което очаквах. От двете страни имаше седалки, които се разгъваха и ставаха на легла, един прозорец, а високо върху стената бе монтиран телевизор. Предполагаше се, че би помогнал, за да мине времето по-неусетно, но аз често имах затруднения с руската телевизия — не само заради езика, но и защото програмите, които излъчваха, ми се струваха доста странни. Все пак двете със Сидни разполагахме с достатъчно място, независимо че купето бе по-тясно, отколкото и двете бихме желали. Цветовете ми напомняха за същия чудат стил, който вече бях виждала в руските градове. Дори стените извън купето ни бяха в светли тонове, а по средата подът в коридора бе покрит с тесен

плюшен килим на червени и жълти шарки. Седалките вътре в купето бяха отрупани с възглавнички от тъмнооранжево кадифе, на прозорците висяха завеси в същите отсенки на златисто и прасковено, изработени от плътна материя, украсена с копринена бродерия. Всичко това, в комплект с натруфената масичка в средата на купето, създаваше впечатлението все едно пътуваш в минидворец.

Когато влакът потегли от гарата, вече се бе стъмнило. Поради някаква причина транссибирските влакове винаги тръгваха от Москва през нощта. Още не беше толкова късно, но Сидни искаше да спи, а аз нямах желание да я дразня допълнително. Затова изгасихме всички светлини, с изключение на малката лампа за четене над главата ми. На гарата си бях купила списание и въпреки че не разбирах езика, снимките на гримове и дрехи бяха отвъд всякакви културни бариери. Прелиствах колкото бе възможно по-тихо страниците, като се възхищавах на летните потници и рокли и се питах кога — или изобщо някога — ще започна отново да се интересувам от подобни неща. Когато си легнах, не бях уморена, но сънят скоро ме обори. Сънувах как се нося по вълните с водни ски, когато морето и слънцето наоколо внезапно изчезнаха и аз се озовах в стая, чиито стени бяха опасани с лавици, пълни с книги. Върху масите, подредени в редици, бяха поставени супермодерни компютри. Мястото излъчваше атмосфера на спокойствие и вгълбеност. Беше библиотеката в академията „Св. Владимир“.

— О, *стига*. Не и днес — изпъшках аз.

— Защо не днес? Защо не всеки ден?

Извърнах се и се озовах срещу красивото лице на Ейдриън Ивашков. Ейдриън беше морой, праплеменник на кралицата и някой, който оставих в стария си живот, когато поех на тази самоубийствена мисия. Той имаше красиви изумрудено зелени очи, които караха повечето момичета да припаднат в захлас, особено след като бяха комбинирани със стилно разрошена кестенява коса. Освен това беше нещо като влюбен в мен, а това бе причината да му поискам пари за това пътуване. Използвах неустомия си чар и слабостта му, за да го убедя.

— Истина е — признах си. — Предполагам, че би трябвало да съм доволна, задето се появяваш само веднъж седмично.

Той се ухили и седна наобратно в един от тапицираните дървени столове. Беше висок, като повечето морой, със стройно и мускулесто тяло. Мороите никога не са с едри и набити фигури.

— Отсъствието още повече засилва чувствата, Роуз, но не ми се иска да ме имаш за даденост.

— Колкото до това, не се тревожи.

— Предполагам, че няма да ми кажеш къде си?

— Не.

С изключение на Лиса, Ейдриън бе другият жив морой, който владееше магията на духа, а сред талантите му бе способността да се появява в сънищата ми — често неканен — и да говори с мен. Слава Богу, че силите му не му позволяваха да разбере къде се намирам.

— Направо ме убиваш, Роуз — рече той с мелодраматичен тон. — Всеки ден без теб е мъчение. Празен. Самотен. Вехна по теб и се чудя дали още си жива.

Говореше със свойствения си преувеличен, глупав маниер. Ейдриън рядко взимаше нещата на сериозно и у него винаги се усещаше нещо лекомислено и пренебрежително. Духът правеше нестабилни тези, които го владеят, и колкото и да се бореше с този страничен ефект, той не бе останал незасегнат. Но под цялата тази пресилена мелодрама усетих зрънце истина. Независимо колко празноглав изглеждаше, Ейдриън наистина се тревожеше за мен.

Скръстих ръце.

— Е, явно е, че все още съм жива. Така че предполагам, можеш да ме оставиш да поспя.

— Колко пъти съм ти го казвал? Ти *спиш*.

— Да, но разговорът с теб ме уморява.

Той се засмя.

— О, толкова много ми липсваш. — Усмивката му помръкна. — На *нея* също ѝ липсваш.

Сковах се. *Нея*. Дори нямаше нужда да произнася името ѝ. Нямаше съмнение за кого говори.

Лиса.

Самото име ми причини болка, особено след като я видях миналата нощ. Да избира между Лиса и Дмитрий бе най-трудното решение в живота ми, а с времето не ставаше по-лесно. Може и да бях избрала него, но да съм далеч от нея бе все едно да ми отрежат ръката,

особено след като чрез връзката ни ние никога нямаше да бъдем напълно разделени.

Ейдриън ме изгледа подозрително, сякаш прочел мислите ми.

— Виждала ли си я?

— Не — излъгах. Нямаше да призная, че я бях видяла миналата нощ. Нека да си мисли, че вече не се интересувам. — Онова вече е минало и сегашният ми живот няма нищо общо.

— Добре. Животът ти е изпълнен само с опасни и тайни мисии.

— Ти не би разбрал нищо, което не е свързано с пиенето, пушенето или свалянето на жени.

Той поклати глава.

— Ти си единствената, която искам, Роуз.

За нещастие му вярвах. Щеше да бъде по-лесно и за двама ни, ако си бе намерил някоя друга.

— Е, може и да е така, но ще се наложи да почакаш.

— Още колко?

Задаваше ми този въпрос през цялото време, всеки път, а аз все му повтарях, че ще е дълго и само си губи времето. Ала тази вечер се замислих за вероятната следа на Сидни и се поколебах.

— Не зная.

Лицето му се озари от надежда.

— Това е най-оптимистичното нещо, което съм чувал досега от теб.

— Не се въодушевявай прекалено. „Не зная“ може да е един ден или една година. Или никога.

Дяволитата му усмивка се завърна и дори аз трябваше да призная, че е много сладък.

— Надявам се, че този ден ще настъпи.

Мисълта за Сидни ме подсети за нещо.

— Хей, чувал си за алхимиците?

— Разбира се.

Типично.

— Разбира се, че си чувал.

— Защо? Да не би да си срещнала някой от тях?

— Нещо такова.

— Какво си направила?

— Защо смяташ, че съм направила нещо?

Ейдриън се засмя.

— Алхимиците се появяват само когато има неприятности, а ти винаги се забъркваш в такива. Бъди внимателна. Те са религиозни фанатици.

— Доста силно казано. — Сидни не ми приличаше на фанатичка.

— Само не им позволявай да те спечелят за каузата си. — Намигна ми. — Харесвам грешницата в теб.

Понечих да му кажа, че навярно Сидни и без това смята, че съм изгубена кауза и не подлежа на спасение, но той сложи край на съня и отново заспах. Но вместо да се върна в съня си, аз се събудих. Влакът потракваше успокоително, докато пътувахме през руската земя. Лампата за четене все още бе включена и светлината ѝ ми се стори твърде ярка за сънените ми очи. Протегнах се, за да я изгася и забелязах, че леглото на Сидни е празно. *Вероятно е в банята*, помислих си. Все пак се притесних. Тя и групата ѝ алхимици си оставаха мистерия за мен и изведнъж ми хрумна, че може да има някакъв зловещ план. Дали не е отишла да се срещне с някой от тайните си началници? Реших да я намеря.

Естествено нямах представа къде би могла да се намира в този голям влак, но логиката никога досега не е била пречка за мен. Нямахше причина и сега да ме спре. За мое облекчение, след като нахлузих обувките си и излязох в коридора, установих, че не е нужно да я търся много надалеч. По дължината на коридора имаше прозорци със същите пищни завеси, както в купето. Сидни стоеше пред един от тях с гръб към мен, наметнала одеяло на раменете си и вперила поглед навън. Косата ѝ бе разрошена от съня и не изглеждаше толкова блестяща на мъждивата светлина.

— Хей — подех нерешително. — Добре ли си?

Тя се извърна леко към мен. Едната ѝ ръка придържаше одеялото, а другата си играеше с кръста на шията ѝ. Спомних си коментарите на Ейдриън за религията.

— Не мога да спя — отвърна тя рязко.

— Заради... заради мен ли?

В отговор тя отново се извърна към прозореца.

— Виж — започнах, чувствайки се безпомощна. — Ако има нещо, което мога да направя... искам да кажа освен да прекратя това пътуване...

— Ще се справя — прекъсна ме тя. — Просто всичко това е наистина странно за мен. През цялото време ми се налага да се оправям със себеподобните ти, но май не мога да се *справя* с теб, нали?

— Можеш да се настаниш в отделно купе, ако това ще ти помогне. Можем — да намерим стюарда, аз имам пари, за да доплатим.

Тя поклати глава.

— Става дума само за два дни.

Не знаех какво друго да кажа. Присъствието на Сидни създаваше голямо неудобство в моя план, но не исках тя да страда. Докато наблюдавах как си играе с кръста, се опитвах да измисля нещо успокоително. Евентуален разговор относно възгледите ни за Бог може би щеше да ни сближи, но някак си не ми се вярваше, че ако ѝ споделя за ежедневните си спорове с Бога и съмненията си в последно време относно Неговото съществуване, наистина ще ми помогне да се отърся от репутацията си на дяволско-изчадие-на-мрака.

— Добре — казах накрая. — Каж ми, ако промениш решението си.

Върнах се в леглото и заспах изненадващо бързо, въпреки тревогите, че Сидни може да остане през цялата нощ в коридора. Все пак, когато се събудих на сутринта, тя се бе свила в леглото си, потънала в дълбок сън. Очевидно умората бе надвила дори страха ѝ от мен. Станах тихо и съблякох тениската и шортите, с които си бях легнала. Умирах от глад, а и реших, че Сидни навярно ще спи по-дълго, ако не съм наоколо.

Ресторантът се намираще в съседния вагон и сякаш беше излязъл от някой стар филм. Елегантните тъмноревени покривки върху масите, месинговата украса и тъмно дърво, сребърните прибори и чаши от цветно стъкло придаваха на мястото старомодна атмосфера. Приличаше повече на ресторант, който бих могла да открия по улиците на Санкт Петербург, отколкото на вагон-ресторант. Поръчах нещо, което смътно напомняше на пържена филийка, но имаше сирене отгоре. Сервирах ми го с наденица, която явно навсякъде беше еднаква.

Тъкмо привършвах, когато се появи Сидни. Когато я видях за пръв път, реших, че елегантните ѝ панталони и блуза са заради „Найтингейл“. Но скоро открих, че това е обичайният ѝ стил на

обличане. Според мен беше една от онези, които нямат в гардероба си тениски и джинси. Миналата нощ в коридора имаше неугледен вид, но сега бе облечена в спретнати черни панталони и тъмнозелен пуловер. Аз носех джинси и ватирана блуза с дълги ръкави и се почувствах направо развлечена до нея. Косата ѝ бе старателно сресана и пригладена, но при все това изглеждаше леко разрошена. Подозирах, че винаги има такъв вид, колкото и да се стараше. Аз бях вързала моята на стегната конска опашка. Тя седна срещу мен и когато сервитьорът приближи, си поръча омлет на чист руски.

— Откъде го знаеш? — попитах я.

— Кое, руския ли? — Тя сви рамене. — Трябваше да го науча още като малка. Както и още няколко други езика.

— Леле. — Аз се бях записала на начален курс по два други езика, но никак не ме биваше. Навремето не му бях отдала особено значение, но заради това пътуване, а и заради Дмитрий, наистина ми се искаше да бях учила руски. Предполагам, че още не беше твърде късно, а и откакто бях тук, вече бях научила няколко израза и думи. Но все пак... цялата работа с чуждите езици ми се струваше доста обезкуражителна.

— Трябвало е да научиш доста неща за тази работа — изрекох замислено, докато се питах какво ли е да си част от тайна група, която пресича международни граници и си има работа с всякакви чужди правителства. Изведнъж ми хрумна нещо. — А онова нещо, което използва за стригоя? Разлага тялото ли?

Тя се усмихна. Почти.

— Е, вече ти казах, че алхимиците са започнали като хора, които са се опитвали да измислят различни отвари, нали? Онази течност е продукт на химически изследвания и открития и позволява много бързо да се отърваваме от трупове на стригоите.

— А може ли да се използва, за да се убие стригой? — попитах с искрен интерес. Щеше да е много по-лесно да се разтварят стригоите с някаква течност, отколкото да се унищожават по обичайните начини: обезглавяване, пронизване в сърцето или изгаряне.

— Боя се, че не. Действа само върху трупове.

— Жалко. — Чудех се дали разполага с други подобни отвари, но реших, че не бива да злоупотребявам с въпросите към Сидни. — Какво ще правим, когато пристигнем в Омск?

— Омск — поправи ме тя. — Ще вземем кола и с нея ще изминем останалия път.

— Била ли си там? В този град?

Тя кимна.

— Веднъж.

— Какво представлява? — попитах, изненадана от тъжната нотка в гласа си. Освен желанието да намеря Дмитрий, една част в мен искаше да се вкопчи във всяко нещо, свързано с него. Искях да науча всичко за него, което не ми бе известно досега. Ако от училището ми бяха дали вещите му, щях да спя с тях всяка нощ. Но много бързо бяха разчистили стаята му. Сега можех да събера само отделни частици от него, сякаш трупането на откъслечна информация по някакъв начин можеше да го задържи близо до мен.

— Прилича на всеки друг град, обитаван от дампири.

— Никога досега не съм била в такъв.

Сервитьорът донесе омлета на Сидни. Ръката ѝ с вилицата застина във въздуха.

— Така ли? Мислех си, че ти... ами, не зная.

Поклатих глава.

— През целия си живот съм живяла в Академията. Или почти. — Двегодишното ми пребиваване сред хората не беше важно.

Сидни дъвчеше замислено. Бях готова да се обзаложа, че няма да изяде целия си омлет. Съдейки по първата вечер на запознанството ни, а и докато вчера чакахме влака, можех да заключа, че тя почти нищо не ядеше. Все едно живееше от въздуха. Може би беше още нещо характерно за алхимиците. Или по-скоро за Сидни.

— Половината от жителите на града са хора, другата половина — дампири, но дампирите живеят сред тях. Те имат цяло свое тайно общество, за което хората изобщо не подозират.

Винаги съм подозирала, че дампирите си имат своя собствена култура, но нямах представа как се вписва в града.

— И? — попитах. — Какво представлява техният свят?

Тя остави вилицата си.

— Да кажем, че не е зле да си готова за всичко.

ГЛАВА 5

Останалата част от пътуването мина спокойно. Сидни така и не се почувства удобно с мен, но понякога, когато се опитвах да разбера нещо по руската телевизия, тя ми отделяше време, за да ми обясни. Имаше някои различия, свързани с културата, между тези шоута и онези, с които бях отраснала, така че в това имахме нещо общо. Понякога тя се усмихваше на нещо, което и двете намирахме за забавно, и за миг ми се струваше, че навярно бихме могли да бъдем приятелки. Знаех, че никога нямаше да намеря заместничка на Лиса, но мисля, че част от мен все още копнееше да запълни празнотата, отворила се в душата ми, когато си тръгнах.

Сидни дремеше почти през целия ден и започнах да си мисля, че просто страда от безсъние и спи на пресекулки. Отношението ѝ към храната продължаваше да е същото — едва я докосваше. Винаги ми даваше останалото и аз започнах да проявявам малко повече интерес към руската кухня. Когато за пръв път пристигнах тук, трябваше да експериментирам и сега бе хубаво да следвам съветите на някой, който знаеше доста повече за тази страна от мен.

На третия ден от пътуването ни пристигнахме в Омск. Омск беше по-голям и по-хубав град, отколкото очаквах да видя в Сибир. Дмитрий винаги се шегуваше с мен, че представите ми за Сибир като за Антарктида са погрешни, и сега установих, че е бил прав — поне що се отнася до южната част от областта.

Времето не беше по-различно, отколкото в Монтана по това време на годината, когато слънцето стопляше все още хладния пролетен въздух.

Когато пристигнахме, Сидни ми каза, че ще осигури превоз чрез един морой, който познавала. Неколцина живееха в града, смесвайки се с многобройното му население. Но с напредването на деня се натъкнахме на проблем. Никой морой не желаше да ни закара до града на дампитите. Очевидно пътищата бяха твърде опасни. Стригоите често ги обикаляха през нощта, надявайки се да уловят

някой морой или дампир. Колкото повече ми обясняваше Сидни, толкова повече се притеснявах за своя план. Очевидно в самия град на Дмитрий нямало много стригои. Според Сидни те се криели из околностите, но не живеели там постоянно. В такъв случай шансовете ми да намеря Дмитрий рязко намаляваха. Нещата дори се влошиха, когато спътничката ми продължи да ми изяснява ситуацията.

— Много стригои пътуват из страната, за да търсят жертви, като само минават през града. Пътят е доста отдалечен и не особено оживен, затова някои стригои се задържат за кратко, надявайки се на лесна плячка. След това се придвижват другаде.

— В Америка стригоите често живеят в големите градове — отбелязах разтревожено.

— Тук също. Така е по-лесно да хващат незабелязано жертвите си.

Да, това определено объркваше плановете ми. Ако Дмитрий не живееше постоянно в този град, щях да имам доста сериозни проблеми. Знаех, че стригоите обичат големите градове, но някак си се бях убедила, че Дмитрий ще се върне в града, където бе отраснал.

Но ако Дмитрий не беше там... внезапно осъзнах необятността на Сибир. Бях научила, че Омск дори не е най-големият град в региона и все пак щеше да бъде трудно да се намери дори един стригой. А да го търся в градове, които може да са по-големи? Нещата можеха много, много да се усложнят, ако предположението ми за местоположението на Дмитрий се окажеше грешно.

Откакто тръгнах да го търся, от време на време имах мигове на слабост, когато почти се надявах, че никога няма да го открия. Все още ми бе мъчително да си го представям като стригой. Освен това постоянно ме връхлитаха образи... образи за онзи Дмитрий, който беше, както и спомени за времето, което бяхме прекарвали заедно.

Мисля, че най-ценният ми спомен беше малко преди да бъде превърнат в стригой. Това бе един от онези моменти, когато бях всмукала в себе си голяма част от мрака в Лиса, причинен от духа. Бях напълно изгубила контрол, неспособна да се овладее. Боях се, че ще се превърна в чудовище, че ще се самоубия, както бяха сторили преди мен други пазители.

Дмитрий ми помогна да дойда на себе си, давайки ми от силата си. Тогава осъзнах колко силна е връзката ни, колко идеално се

разбираме един друг. В миналото се отнасях скептично към идеята за сродните души, но в онзи миг разбрах, че е истина. А с тази емоционална връзка дойде и физическата. Дмитрий и аз най-последно отстъпихме пред взаимното си привличане. Бяхме се заклели никога да не го правим, но... е, просто чувствата ни бяха твърде силни. Вече бе невъзможно да стоим далеч един от друг. Любихме се и това беше първият ми път. Понякога си мисля, че ще остане единственият.

Случилото се беше невероятно и за мен бе невъзможно да отделя физическата наслада от емоционалното преживяване. След това двамата останахме известно време да лежим един до друг в малката хижа и това също бе прекрасно. Това бе един от редките моменти, когато чувствах, че той е изцяло мой.

— Спомняш ли си магията за прелъстяване на Виктор? — попитах, като се сгуших по-близо до него.

Дмитрий ме погледна, сякаш съм откачила.

— Разбира се.

Виктор Дашков беше морой от кралски произход, който бе приятел на Лиса и семейството ѝ. Но ние не подозирахме, че от години бе изучавал тайно духа и бе открил, че Лиса го владее дълго преди тя самата да разбере. Беше я измъчвал с най-различни психо игрички, които я накараха да повярва, че полудява. Интригите му достигнаха своята кулминация, когато я отвлече и подложи на мъчения, докато тя не излекува болестта, която го убиваше.

Понастоящем Виктор излежаваше доживотна присъда заради това, което бе причинил на Лиса, както и заради заговор срещу правителството на мороите. Бе един от малцината, които знаеха за връзката ми с Дмитрий, което изключително много ме тревожеше. Той дори бе усилил взаимното ни привличане чрез магия за прелъстяване — една огърлица, омагьосана с елемента земя и внушение. Това бе опасна магия, която бе накарала мен и Дмитрий да се отдадем на най-първичните си инстинкти. В последния момент бяхме дошли на себе си и до онази нощ в хижата успяхме да сдържаме чувствата си, когато физическото и емоционалното ни привличане достигна върха си.

— Не съм мислила, че може да стане по-хубаво — казах на Дмитрий, след като се любихме. Изпитвах известно неудобство да

говоря за това. — Мислех си за това през цялото време... за това, което тогава се случи помежду ни.

Той се извърна към мен и придърпа завивките. В хижата беше студено, но в леглото, с одеялата, ни беше топло. Предполагам, че трябваше да се облечем, но това бе последното, което ми се искаше да направя. Да усещам голите ни тела, притиснати едно до друго, бе най-хубавото нещо на света.

— Аз също.

— И ти ли? — изумих се. — Аз си мислех... не зная. Мислех си, че си твърде дисциплиниран за това. Смятах, че се опитваш да го забравиш.

Дмитрий се засмя и ме целуна по шията.

— Роуз, как бих могъл да забравя, че съм лежал гол до жена, толкова красива като теб? Прекарах буден много ноци, докато си припомнях всяка подробност. Отново и отново си повтарях, че е било грешно, но бе невъзможно да те забравя. — Устните му се спуснаха към ключицата ми, а ръката му погали бедрото ми. — Ти си запечатана завинаги в съзнанието ми. Нищо, нищо на този свят не може да промени това.

Точно такива спомени правеха толкова трудно да се разбере това пътуване, предприето с цел да го убия, дори и да беше стригой. Все пак... в същото време, точно тези спомени затвърждаваха решението ми да го унищожа. Исках да го помня като мъжа, когото обичах и който ме бе прегръщал в леглото. Не трябваше да забравям, че този мъж не би искал да остане чудовище.

Не бях особено възхитена, когато Сидни ми показа колата, която бе купила, особено след като аз бях дала парите за нея.

— С това нещо ли ще пътуваме? — възкликнах. — Ще може ли да ни откара толкова далеч? — Пътуването очевидно щеше да продължи няколко часа.

Тя ме изгледа смаяно.

— Сериозно ли говориш? Знаеш ли какво е това? Ситроен от 1972-ра! Тези коли са удивителни! Имаш ли представа колко беше трудно да се сдобиеш с такава в дните на Съветския съюз? Не мога да повярвам, че онзи тип се съгласи да ни я продаде. Явно беше пълен невежа.

Знаех съвсем малко за ерата на Съветския съюз, а още по-малко за колите-класици, но Сидни галеше капака на возилото, сякаш бе влюбена в него. Кой би се досетил, че Сидни е такъв фен на колите? Може и да беше ценна, но на мен не ми приличаше на такава. За да бъде честна, трябва да кажа, че колата не беше ръждясала, нито очукана и с изключение на древния си външен вид изглеждаше чиста и добре поддържана.

— Дали може да се движи?

Лицето ѝ доби още по-изумен вид, ако изобщо това бе възможно.

— Разбира се!

И се оказа права. Моторът се оживи с тихо мъркане и след като видях как потегли, започнах да разбирам възхищението ѝ. Искаше тя да шофира, и аз понечих да изтъкна, че сме я купили с моите пари. Обаче щом видях обожанието, с което съзерцава колата, реших да отстъпя и да не заставам между нея и това чудо на техниката.

Всъщност бях доволна, че ще потеглим веднага. Вече бе късно следобед. Ако пътят бе толкова опасен, колкото твърдяха всички, не би било добре да шофираме нощем. Сидни се съгласи, но заяви, че ще изменим по-голяма част от пътуването, преди слънцето да залезе, а след това ще отседнем на място, което тя познавала. Сутринта сме щели да достигнем до крайната цел на пътуването.

Колкото повече се отдалечавахме от Омск, толкова по-безлюден ставаше пейзажът наоколо. Докато наблюдавах местата, през които минавахме, все повече започвах да разбирам обичта на Дмитрий към тази земя. Наистина бе покрита с оредели шубраци и изглеждаше запусната, но пролетта бе раззеленила полетата и имаше нещо необяснимо красиво в тази дива пустош. В някои отношения ми напомняше на Монтана, макар че притежаваше собствена атмосфера.

Не можах да устоя, но се възползвах от слабостта на Сидни към колата, за да завържа разговор.

— Разбираш ли от коли? — попитах.

— Малко — отвърна тя. — Баща ми е алхимикът в нашето семейство, но майка ми е механик.

— Наистина ли? — изненадах се. — Това е... малко необичайно.

Разбира се, едва ли точно аз имах право да говоря за семейни традиции. Имайки предвид, че животът ми бе посветен на битки и убийства, едва ли можех да претендирам, че имам женска професия.

— Тя наистина е много добра и ме е научила на доста неща. Не бих имала нищо против да си изкарвам прехраната с това. Не бих имала нищо против и да отида в колеж. — В гласа ѝ прозвуча горчива нотка. — Предполагам, че има още много неща, които бих искала да мога да правя.

— А защо не ги правиш?

— Трябва да бъда следващият алхимик в семейството. Сестра ми... ами, тя е по-голяма и обикновено най-голямото дете наследява тази работа. Но тя е... безполезна.

— Това беше доста грубо.

— Да, може би. Но тя просто не може да се справи с подобно нещо. Когато става дума да попълни колекцията си от червила и гланц за устни, е неуморна. Но да се справи с организирането на тази работа, както и с контактите с всички хора, които са ни нужни? Не, никога не би могла. Татко каза, че аз съм тази, която би могла.

— Е, това поне е комплимент.

— Предполагам.

Сидни изглеждаше толкова тъжна, че съжалих, задето бях подела този разговор.

— Ако имаш възможност да отидеш в колеж, какво би искала да учиш?

— Гръцка и римска архитектура.

Реших, че е голям късмет, че не шофирам, защото със сигурност в този миг колата би излязла от шосето.

— Сериозно?

— Знаеш ли нещо за това?

— Тъъ, не.

— Невероятно е. — Тъжното ѝ изражение бе изместено от искрена възхита, изглеждаше почти толкова влюбена, както когато говореше за колата. Сега разбрах защо толкова хареса железопътната гара. — Майсторството и техническите умения да се сътвори нещо такова... ами, направо е нереално. Ако след този стаж алхимиците не ме върнат обратно в Щатите, се надявам да ме изпратят в Гърция или Италия.

— Това би било страхотно.

— Да. — Усмивката ѝ помръкна. — Но с тази работа няма никакви гаранции, че ще получиш каквото искаш.

След тези думи тя се умълча, а аз реших, че дори този кратък разговор е малка победа. Оставих я на мислите ѝ за колите класики и архитектурата, докато моите поеха в друга посока. Стригоите. Дългът. Дмитрий. Винаги Дмитрий...

Е, Дмитрий и Лиса. Винаги бях раздвоена относно факта кой от двамата ми причиняваше по-голяма болка. Днес, докато се унасях в колата, това беше Лиса, най-вече благодарение на скорошното посещение на Ейдриън в съня ми.

Рано вечерта в Русия означаваше рано сутринта в Монтана. Разбира се, тъй като в училището важеше нощното разписание, за тях всъщност беше нощ, въпреки изгрялото слънце. Вечерният час приближаваше и скоро всички трябваше да се върнат в общежитията си.

Лиса беше с Ейдриън в стаята му в сградата за гости. Ейдриън, също като Ейвъри, се бе дипломирал, но като единственият друг морой, владеещ магията на духа, беше дошъл в Академията за неопределено време, за да работи заедно с Лиса. Двамата току-що бяха прекарвали дълга, изтощителна вечер, работейки върху проникването в сънищата, и сега седяха един срещу друг на пода. С въздишка Лиса се отпусна назад и пъкна ръце под главата си.

— Безсмислено е — простена. — Никога няма да се науча.

— Никога не съм те смятал за пораженец, братовчедке. — Гласът на Ейдриън звучеше присмехулно и небрежно, както обикновено, но усетих, че е уморен. Двамата не бяха истински братовчеди; това беше просто термин, който кралските потомци използват помежду си. — Просто не разбирам как го правиш.

— Не зная как да го обясня. Просто мисля за това и... се получава.

Той сви рамене и извади пакета с цигари, който винаги носеше.

— Имаш ли против да запаля?

— Да — отвърна Лиса и за моя изненада той го прибра. Как така, по дяволите? Той никога не ме е питал дали аз имам нещо против пушенето му — а аз имах. Направо можех да се закълна, че през цялото време го прави, за да ме дразни, в което нямаше смисъл. Ейдриън вече бе минал възрастта, когато момчетата се опитват да привлекат вниманието на момичетата, като ги закачат и ядосват.

Той се опита да обясни процеса.

— Просто си мисля за този, в чийто сън искам да вляза и... не зная. Отварям съзнанието си за него.

Лиса се надигна и кръстоса крака.

— Звучи така, както Роуз ми описа влизането ѝ в моето съзнание.

— Вероятно е на същия принцип. Виж, отне ти известно време, за да различаваш аурите. Това не е по-различно. А и ти не си единствената, която има затруднения в обучението. Самият аз още едва съм научил да лекувам драскотини, а ти можеш да съживяваш мъртъвци, което, можеш да ме наречеш луд, е същността. — Той замълча. — Разбира се, според някои аз наистина съм луд.

Когато спомена аурите, тя го изгледа изпитателно и се концентрира, за да улови светлинното поле, което сияеше около всяко живо същество. Неговата аура дойде на фокус, заобикаляше го като златисто сияние. Според Ейдриън нейната била същата. Никой друг морой не притежавал подобна златна аура. Лиса и Ейдриън смятаха, че това е характерно за тези, които владеят магията на духа.

Той се усмихна, разбрал какво прави тя.

— Как изглежда?

— Същата.

— Виждаш ли колко си добра? Просто прояви търпение и със сънищата.

Лиса отчаяно искаше да се появява в сънищата на другите, както той го правеше. Въпреки разочарованието ѝ, бях доволна, че още не умее. Посещенията на Ейдриън ми стигаха. Да я видя, би било... ами, не бях съвсем сигурна, но щеше да ми е много по-трудно да запазя хладнокръвието и решителността си да продължа това, за което бях дошла в Русия.

— Просто искам да зная как е тя — рече Лиса тихо. — Не понасям неизвестността. — Това бе отново старият разговор с Кристиан.

— Вчера я видях. Тя е добре. Скоро пак ще я посетя.

Лиса кимна.

— Мислиш ли, че ще го направи? Смяташ ли, че може да убие Дмитрий?

Ейдриън дълго мълча, преди да отговори.

— Мисля, че може. Въпросът е дали, правейки това, няма тя да загуби живота си.

Лиса трепна, а аз леко се изненадах. Отговорът беше рязък и безцеремонен, какъвто би дал Кристиан.

— Господи, искаше ми се да не бе тръгнала след него.

— Сега нашите желания не са важни. Роуз трябва да го направи. Това е единственият начин да се върне. — Ейдриън отново замълча. — Само така може да продължи живота си напред.

Понякога Ейдриън ме изненадваше, но този път направо ме шашна. Лиса смяташе, че е глупаво и самоубийствено да търся Дмитрий. Бях сигурна, че и Сидни ще се съгласи с нея, ако ѝ признае целта на това пътуване. Но Ейдриън... повърхностният, празноглав младеж и купонджия разбираше? Докато го изучавах през погледа на Лиса, осъзнах, че той наистина разбира. Но не му харесваше и аз усетих болката в думите му. Той беше искрено загрижен за мен. Моите силни и дълбоки чувства към друг го нараняваха. И в същото време... той наистина вярваше, че постъпвам правилно, че това е единственото нещо, което *можех* да сторя.

Лиса погледна към часовника.

— Трябва да се прибера преди вечерния час. А трябва да уча и за теста по история.

— Ейдриън се ухили.

— Няма смисъл да учиш. Просто намери от кого да препишеш.

Тя се изправи.

— Да не би да намекваш, че не съм достатъчно умна?

— По дяволите, не! — Той също се изправи и си наля питие от добре заредения бар, който винаги му беше под ръка. Използваше алкохола като лекарство, което сам си бе предписал, за да преодолява страничните ефекти на духа. Ако смяташе да използва духа през нощта, имаше нужда от вцепенението, което му осигуряваше този порок. — Ти си най-умната личност, която познавам. Но това не означава, че се налага непременно да работиш.

— Не можеш да успееш в живота, ако не работиш. Преписването от другите няма да те доведе доникъде.

— Все едно — ухили се той. — Аз преписвах постоянно, докато бях в училище, и виж ме колко добре се оправям днес.

Лиса завъртя очи, прегърна го набързо за довиждане и си тръгна. След като остана сама, усмивката ѝ се стопи. Всъщност мислите ѝ поеха в доста мрачна посока. Споменаването ми бе събудило най-

различни чувства в душата ѝ. Тревожеше се за мен — отчаяно се тревожеше. Беше казала на Кристиан, че се чувства зле заради случилото се между нас, но досега не бях осъзнавала с пълна сила колко много се измъчва. Разкъсваше се от вина, чувстваше се объркана и постоянно се упрекуваше за това, което е трябвало, а не е сторила. А най-вече аз ужасно ѝ липсвах. Испитваше същото като мен — сякаш част от нея е била откъсната.

Ейдриън живееше на четвъртия етаж и Лиса се насочи към стълбите, вместо към асансьора. Докато вървеше, мислите ѝ тревожно препускаха. Безпокоеше се, че никога няма да овладее духа до съвършенство. Безпокоеше се за мен. За това, че напоследък не усещаше тъмните странични ефекти на духа и се питаше дали аз не ги поглъщам, също както пазителката Анна. Тя бе живяла преди векове и бе свързана със свети Владимир, на когото бе кръстено училището ни. Анна бе поемала в себе си лошите ефекти на духа и заради това бе изгубила разсъдъка си.

На втория етаж до Лиса достигнаха крясъци, въпреки вратата, която разделяше стълбите от коридора. Макар да знаеше, че това не би трябвало да я засяга, тя се поколеба. Любопитството надделя над възпитанието. Миг по-късно бутна тихо вратата и пристъпи в коридора. Гласовете идваха откъм ъгъла. Лиса надникна предпазливо, не че имаше нужда. Беше познала гласовете.

Ейвъри Лазар стоеше в коридора с ръце на кръста и се взираше в баща си. Той стоеше на прага на апартамента си. Позите им бяха сковани и враждебни и помежду им прехвърчаха гневни искри.

— Ще правя това, което искам! — изкрещя тя. — Не съм ти робиня.

— Ти си моя дъщеря — изрече спокойно той със снизходителна нотка в гласа. — Макар че понякога ми се иска да не беше.

Леле. И двете с Лиса бяхме шокирани.

— Тогава защо ме принуждаваш да стоя на това тъпо място? Позволи ми да се върна в двора!

— И да срамиш баща си? Едва се отървахме да не опетним семейната репутация или поне не много. Няма начин да те изпратя там сама и да те оставя да вършиш един Бог знае какво.

— Тогава ме изпрати при мама! Швейцария е много по-добро място от това тук!

Настъпи пауза.

— Майка ти е... заета.

— О, страхотно — рече Ейвъри саркастично. — Това е любезен начин да кажеш, че тя не ме иска. Не се изненадвам. Само ще съм пречка за нея и любовника ѝ.

— Ейвъри! — Гласът му отекна висок и сърдит. Лиса трепна и отстъпи назад. — Този разговор приключи. Върви в стаята си и се постарай да изтрезнееш, преди някой да те е видял. Утре сутринта те очаквам на закуска и искам да си в приличен вид. Ще имаме някои важни посетители.

— Да, а Бог знае, че най-важното е да пазим приличие.

— Върви си в стаята — повтори той. — Преди да съм повикал Саймън, за да те завлече насила там.

— Да, сър — усмихна се тя превзето. — Както заповядате, сър.

След тези думи той затръшна вратата. Лиса се дръпна обратно зад ъгъла. Не можеше да повярва, че той бе казал всички тези неща на собствената си дъщеря. За няколко минути настъпи тишина. Тогава Лиса чу стъпки, които идваха към нея. Ейвъри зави внезапно зад ъгъла и спря пред Лиса.

Беше облечена в тясна, къса рокля от някакъв син плат, който проблясваше като сребро на светлината. Косата ѝ бе разпусната и разрошена, а от синьосивите ѝ очи се стичаха сълзи, които оставяха дълбоки следи по тежкия ѝ грим. Миризмата на алкохол бе силна и задушаваша. Тя побърза да закрие очите си с ръка, очевидно засрамена, че я виждат в това състояние.

— Е — рече равнодушно, — предполагам, че си чула семейната ни драма.

Лиса се почувства не по-малко неудобно, задето я бяха хванали да шпионира.

— Аз... съжалявам. Нямах намерение. Просто минавах и...

Ейвъри се изсмя дрезгаво.

— Е, не мисля, че има значение. Вероятно всички в сградата са ни чули.

— Съжалявам — повтори Лиса.

— Недей. Не си направила нищо лошо.

— Не... искам да кажа, съжалявам, че той... сецаш се, че ти наговори всички тези неща.

— Това е присъщо за „добрите“ семейства. Всички имат срамни тайни. — Ейвъри скръсти ръце и се облегна на стената. Дори разстроена и раздърпана, беше красива. — Господи, понякога го мразя. Не се обиждай, но това място е отегчително до смърт. Запознах се с няколко типа, с които излязох тази вечер, но... и те бяха адски досадни. Единствено бирата ги правеше донякъде поносими.

— Защо... защо баща ти те е довел тук? — попита Лиса. — Защо не си... не зная, в колеж?

Ейвъри отново се изсмя.

— Няма ми достатъчно доверие. Докато бяхме в кралския двор, се забърках с един готин тип, който работеше там. Разбира се, обикновен морой. Баща ми се паникьоса, че ще се разчуе. Затова, когато му предложиха работа тук, той ме взе със себе си, за да ме надзирава и измъчва. Мисля, че се страхува, ако отида в колеж, да не избягам с някой обикновен човек. — Въздъхна. — Кълна се в Бог, ако Рийд не беше тук, просто щях да избягам.

Лиса дълго време не каза нищо. С всички сили се бе старала да избягва Ейвъри. След многобройните заповеди, които кралицата ѝ даваше напоследък, това ѝ се струваше единственият начин да ѝ се опълчи и да избегне контрола ѝ. Но сега се питаше дали не е сгрешила за Ейвъри. Тя не ѝ приличаше на шпионка на Татяна. Не приличаше на някой, който би искал да моделира Лиса и да я превърне в съвършена аристократка. По-скоро Ейвъри приличаше на тъжно и наранено момиче, чийто живот се изплъзваше от контрол. Някой, на когото също постоянно му заповядваха, както напоследък на Лиса.

Лиса пое дълбоко дъх, преди да изрече следващите думи.

— Искаш ли утре да обядваш с мен и Кристиан? Никой няма да възрази, ако дойдеш в нашата столова. Макар че не мога да обещаая, че ще е толкова вълнуващо, както си свикнала.

Ейвъри отново се усмихна, но този път с много по-малко горчивина.

— Е, моите планове бяха да се напия в стаята си. — Извади от чантата си нещо, което приличаше на бутилка уиски. — Скрила съм някоя и друга бутилка.

Лиса не бе напълно сигурна как да приеме отговора ѝ.

— Значи... ще се видим на обяд?

Сега Ейвъри се поколеба. Сетне много бавно по лицето ѝ се изписаха надежда и интерес. Лиса се концентрира, опитвайки се да види аурата ѝ. Отначало малко се затрудни, навярно защото бе изморена от практиката си тази вечер с Ейдриън. Но когато най-после успя да види аурата на Ейвъри, забеляза, че е смесица от цветове: зелено, синьо и златно. Нищо необичайно. На места бе примесена с червено, както често ставаше с тези, които бяха разстроени. Но изведнъж, направо пред погледа на Лиса, червеното избледня.

— Да — промълви Ейвъри накрая. — Би било страхотно.

— Мисля, че за днес не можем да стигнем по-далеч.

В другия край на света гласът на Сидни ме стресна, изтръгвайки ме от съзнанието на Лиса. Не зная колко дълго се бях отнесла, но Сидни бе отбила от главната магистрала и сега навлизахме в малък град, който се вписваше идеално в представите ми за дивата и гориста сибирска пустош. Всъщност „град“ беше доста преувеличено определение. Имаше само няколко разпръснати къщи, магазин и бензиностанция. Зад сградите се простираха земеделски полета и аз видях повече коне, отколкото коли. Малкото хора, които бяха навън, се взираха с удивление в колата ни. Небето бе добило тъмнооранжев оттенък, а слънцето се спускаше все по-ниско и ниско зад хоризонта. Сидни беше права. Наближаваше падането на нощта и не биваше да оставаме на пътя.

— Остават ни още най-много два часа път — продължи Сидни. — Пътувахме с доста добра скорост и ще пристигнем там утре преди обяд. — Тя вече бе стигнала до другия край на градчето — което ни отне, да кажем минута — и спря колата пред обикновена бяла къща с обор до нея. — Тук ще отседнем.

Слязохме от колата и приближихме къщата.

— Тук твои приятели ли живеят?

— Не. Никога не съм ги виждала. Но те ни очакват.

Още мистериозни връзки между алхимиците. Вратата ни отвори около двадесетина годишна жена от човешката раса, с приятелско изражение, която гостоприемно ни покани вътре. Знаеше само няколко думи на английски, но преводаческите умения на Сидни свършиха работа. Сидни бе дружелюбна и очарователна, както никога досега, навярно защото домакинята ни не беше някое презряно вампирско изчадие.

Не бихте си помислили, че да пътуваш цял ден с кола би могло да е уморително, но аз се чувствах изтощена, а и нямах търпение да потеглим рано на другата сутрин. Затова след като вечеряхме и погледахме малко телевизия, двете със Сидни се оттеглихме в стаята, приготвена за нас. Беше малка и без много мебели, но имаше две легла, покрити с дебели, пухкави одеяла. Аз се сгуших в едното, благодарна за топлината и уютата, питайки се дали ще сънувам Лиса или Ейдриън.

Не сънувах нито един от двамата. Но след известно време се събудих от гадене, което означаваше, че наблизо има стригои.

ГЛАВА 6

Скочих рязко, всяка част от мен бе будна и нащрек. През прозореца не проникваха светлините на града и ми бяха необходими няколко секунди да различа нещо в тъмната стая. Сидни се бе свила в леглото си, лицето ѝ бе необичайно спокойно в съня.

Къде беше стригоят? Определено не в нашата стая. Дали бе в къщата? Всички бяха казали, че пътят към града на Дмитрий е опасен. При все това смятах, че стригоите биха преследвали морой или дампири, макар че не се отказваха и от човешки същества. Като се замислих за милата двойка, която ни бе посрещнала в дома си, гърдите ми се стегнаха. В никакъв случай нямаше да позволя да им се случи нещо.

Измъкнах се безшумно от леглото, грабнах сребърния си кол и се измъкнах от стаята, без да безпокоя Сидни. Никой друг не беше буден и щом се озовах в дневната, гаденето ми изчезна. Добре. Стригоят не беше в къщата, което бе добре. Беше навън, очевидно от страната на къщата, близо до стаята ми. Като продължавах да се движа безшумно, излязох през предната врата и завих зад ъгъла. В двора беше съвсем тихо.

Когато приближих обора, отново ми се повдигна, този път гаденето бе по-силно, но въпреки това не можех да не изпитам задоволство. Щях да изненадам този стригой, който си мислеше, че се е промъкнал в малкото затънтено градче, убеден, че е осигурил вечерята си. Ето го. Близо до входа на обора видях да помръдва някаква сянка. Хванах те, помислих си. Приготвих кола и понечих да се хвърля напред...

... и тогава някой ме удари по рамото.

Препънах се изненадано и се озовах лице в лице със стригой. С ъгъла на окото си видях, че сянката близо до обора се оказа друг стригой, който се насочваше право към мен. Обзе ме паника. Те бяха двама, а тайната ми система за откриването им не ми бе посочила разликата. Още по-лошо, в момента имаха преимущество пред мен.

Една мисъл тутакси проблесна в съзнанието ми: *ами ако единият е Дмитрий?*

Не беше. Поне този, който бе близо до мен. Беше жена. Все още не бях усетила втория, който се приближаваше от другата ми страна, при това с удивителна бързина. Но първо трябваше да се справя с тази непосредствена опасност. Извъртях се към жената с насочен кол, надявайки се да я нараня, но тя ловко избегна удара. Дори не я видях как се придвижи. Нахвърли се срещу мен. Не бях достатъчно бърза, за да реагирам и полетях към другия стригой, който *не* беше Дмитрий.

Реагирах светкавично, скочих и го ритнах. Държах кола насочен напред, като увеличих разстоянието помежду ни, но това не ми помогна особено, когато жената ме приближи отзад, сграбчи ме и дръпна тялото ми към своето. Издадох проглушен вик и усетих ръцете ѝ върху гърлото ми. Осъзнах, че се кани да прекърши врата ми. Това бе бърза, лесна техника за стригойите, която им позволяваше да победят жертвата си, а после на спокойствие да изпият кръвта ѝ.

Започнах да се съпротивлявам и така охлабих хватката ѝ, но когато другият стригой скочи към нас, осъзнах, че е безполезно. Те ме бяха изненадали. Бяха двама. И много силни.

Паниката отново се надигна в мен. Заля ме вълна на страх и отчаяние. Когато се биех със стригои, винаги се боях, но сега този страх бе достигнал връхната си точка. Беше сляп, напълно извън контрол и подозирах, че донякъде е следствие от лудостта и мрака, които бях поела от Лиса. Чувствата избухнаха в мен и аз се запитах дали ще ме разрушат, преди стригойите. Съществуваше съвсем реална опасност да умра тук и да позволя Сидни и останалите да бъдат убити. При тази мисъл гневът и отчаянието едва не ме задушиха.

Тогавя внезапно сякаш земята се разтвори. От мрака с меко сияние изплуваха призрачни форми, изпълниха всичко наоколо. Някои приличаха на нормални хора. Други бяха ужасни, с изпити лица и хлътнали очи, сякаш оживели черепи. Духове. Призраци. Те ни заобиколиха. Присъствието им накара косите ми да настръхнат, а главата ми щеше да се пръсне от болка.

Призраците се обърнаха към мен. Това ми се бе случвало и преди, докато бях на самолета, когато духовете се бяха струпали около мен, заплашвайки да ме погълнат. Стегнах се, призовавайки отчаяно цялата си сила, за да издигна бариери, които щяха да ме отделят от

света на призраците. Беше умение, което трябваше да овладеея, защото обикновено го използвах несъзнателно. Отчаянието и паниката бяха пречупили самоконтрола ми. Беше ужасен, смразяващ кръвта миг, през който отново пожелах Мейсън да не бе намерил покой и да не бе напуснал този свят.

Тогава осъзнах, че не аз съм мишената им.

Призраците се бяха скупчили около двамата стригои. Те нямаха твърди форми, но навсякъде, където ме докоснеха, имах чувството, че усещам лед. Жената стригой започна да маха с ръце, за да пропъди духовете, озъбена в гнева си, но и сякаш се боеше. Призраците не можеха да наранят стригоите, но очевидно ги дразнеха и разсейваха.

Прободох мъжа стригой, преди изобщо той да ме види. Призраците тутакси се насочиха към жената. Тя беше добра, трябваше да ѝ го призная. Въпреки че се бореше, за да разгони духовете, в същото време успяваше ловко да избегне атаките ми. От един неин удар пред очите ми затанцува цяло съзвездие и аз полетях към стената на обора. Главата все още ме цепеше от ужасната болка, а ударът в стената никак не ми помогна. Олюляваща се и замаяна, отново се спуснах към нея, като продължих с опитите да намеря пролука към сърцето ѝ. Тя успяваше да се задържи извън обсега ми — поне докато един особено страховит дух не я изненада. Мигновеното ѝ разсейване ми предостави дългоочаквания шанс и аз забих кола в гърдите ѝ. Тя падна на земята и ме остави сама с призраците.

Докато стригоите бяха наоколо, те определено искаха да ги нападнат. Когато останаха само с мен, аз отново се почувствах както на самолета. Те изглеждаха очаровани от мен, отчаяно молейки за вниманието ми. Само че когато те заобиколи цял рояк призрачни видения, се чувствах все едно те нападат.

Аз отчаяно се опитах да издигна бариерите, да блокирам призраците, както бях направила преди време. Усилието ме изтощи. По някакъв начин невъзможността да контролирам емоциите си бе призовала духовете и въпреки че вече бях по-спокойна, все още ми бе трудно да се овладеея напълно. Главата ми продължаваше да пулсира болезнено. Стиснах зъби и концентрирах цялата си сила да блокирам призраците.

— Вървете си — изсъсках. — Повече не се нуждая от вас.

За миг ми се стори, че всичките ми усилия са напразни. После бавно, един по един, духовете започнаха да избледняват Усетих, че контролът, на който се бях научила преди, се завръща. Много скоро останахме само аз и мракът, оборът и... Сидни.

Забелязах я в мига, в който рухнах на земята. Бе излязла от къщата по пижама, с пребледняло лице. Коленичи до мен и ми помогна да седна. Страхът бе ясно изписан на лицето ѝ.

— Роуз, добре ли си?

Имах чувството, че всяка капчица енергия от тялото и мозъка ми са изсмукани. Не можех да се движа. Не можех да мисля.

— Не — отвърнах.

Сетне припаднах.

Отново сънувах Дмитрий, ръцете му ме обгръщаха, а красивото му лице бе надвесено загрижено над мен, както толкова често, когато бях болна. Врълетяха ме отминали спомени — двамата се смеехме на някаква шега. Понякога в тези сънища той ме отнасяше нанякъде. Понякога се возехме в кола. Имаше случаи, когато лицето му добиваше онзи страховит образ на стригой, който толкова често ме измъчваше. В такива случаи бързах да пропъдя мрачните мисли.

Дмитрий толкова много пъти се бе грижил за мен и винаги беше на разположение, когато имах нужда от него. А това се случваше доста често. Трябва да призная, че той почти не посещаваше клиниката, за разлика от мен. Дори когато беше ранен, не си признаваше. Докато сънувах и халюцинирах, в съзнанието ми нахлуха картини от малкото пъти, когато аз се бях грижила за него.

Малко преди нападението над училището Дмитрий участва в няколко изпита, включващи мен и мои съученици новаци. Целта бе да се види как ще реагираме на неочаквани атаки. Дмитрий беше толкова силен, че беше почти невъзможно да го победиш, но понякога се случваше да получи рани. Веднъж в гимнастическия салон се натъкнах на него по време на тези изпити и се изненадах, като видях, че бузата му е срязана. Раната не беше фатална, но бе изтекла доста кръв.

— Осъзнаваш ли, че кръвта ти може да изтече и да умреш? — възкликнах. Беше малко преувеличено, но наистина се изплаших.

Той докосна разсеяно страната си, сякаш за пръв път забелязваше раната.

— Едва ли. Това е нищо, само драскотина.

— Няма да е нищо, ако се инфектира!

— Знаеш, че е почти изключено — продължи да упорства той. Истина беше. Морозите — с изключение на рядката болест, която имаше Виктор — рядко се разболяваха. Ние дампирите бяхме наследили това от тях, също както Сидни своята татуировка, която я пазеше. При все това нямах намерение да оставя кръвта на Дмитрий да изтича.

— *Ела* с мен — казах и посочих към малката баня в дъното на гимнастическия салон. Гласът ми бе гневен и за моя изненада той се подчини.

Намокрих една кърпа и почистих нежно лицето му. Отначало той продължи да протестира, но после млъкна. Банята беше малка и ние бяхме само на сантиметри един от друг. Вдъхвах опияняващото му ухание и изучавах всяка подробност от лицето и силното му тяло. Сърцето ми препускаше бясно в гърдите, но двамата трябваше да се държим прилично, затова се опитах да изглеждам равнодушна и овладяна. Той също беше някак си странно спокоен, но когато отметнах косата му зад ухото, за да почистя останалата част от лицето му, той трепна. Допирът на пръстите ми до кожата му беше изпратил наелектризиращи вълни през цялото ми тяло и той също ги бе почувствал. Улови ръката ми и бързо я отдръпна.

— Достатъчно — рече с дрезгав глас. — Добре съм.

— Сигурен ли си? — попитах. Той продължаваше да държи ръката ми. Бяхме толкова, толкова близо. Малката баня сякаш щеше да избухне от напрежението помежду ни. Знаех, че това не можеше да продължи, но не исках да го пускам. Господи, понякога бе толкова трудно да си отговорен.

— Да — отвърна той. Гласът му беше мек и знаех, че не ми е сърдит. Дмитрий се боеше, боеше се колко малко е нужно, за да пламне огънят помежду ни. Аз цялата горях само от усещането на ръката му. Докосването му ме караше да се чувствам завършена, като личността, която винаги съм искала да бъда. — Благодаря ти, Роза.

Пусна ръката ми и ние си тръгнахме, всеки зает със задълженията си през деня. Но усещането за кожата и косата му не ме напускаше часове след това...

Не зная защо ми се присъни точно този спомен след нападението до обора. Изглеждаше странно да сънувам как се грижа за Дмитрий,

когато аз бях тази, която се нуждаеше от грижи. Предполагам, че всъщност нямаше значение какъв е споменът, след като бе свързан с него. Дмитрий винаги ме е карал да се чувствам по-добре, дори в сънищата ми, давал ми е смелост и решителност.

Но докато лежах в делириум и идвах на себе си и отново изпадах в безсъзнание, върху успокояващото му лице понякога се появяваха онези ужасни червени очи и остри зъби. Стенех, опитвайки се с всички сили да прогоня ужасната гледка. Друг път изобщо не приличаше на Дмитрий. Беше се превърнал в друг мъж, когото не познавах — по-възрастен морой с тъмна коса и умни очи, а върху врата и ушите му проблясваха златни бижута. Тогава плачех и призовавах Дмитрий, и лицето му най-после се връщаше, прекрасно и мъжествено както преди.

По някое време образът отново се промени, този път в женски. Явно не беше Дмитрий, но имаше нещо в кафявите ѝ очи, което ми напомняше за него. Тя беше по-възрастна, може би някъде около четиридесетте, дампир. Сложи студена кърпа на челото ми и осъзнах, че вече не сънувам. Тялото ме болеше и се намирах в непознато легло, в непознатата стая. Нямаше и следа от стригои. Дали и тях бях сънувала?

— Опитай се да не се движиш — каза жената с лека следа от руски акцент в гласа. — Получила си няколко доста лоши наранявания.

Очите ми се разшириха, когато си припомних събитията край обора и призраците, които бях призовала. Не е било сън.

— Къде е Сидни? Тя добре ли е?

— Тя е добре. Не се тревожи. — Нещо в тона на жената ми подсказваше, че мога да ѝ вярвам.

— Къде съм?

— В Бай.

Бай. Бай... Някъде, в някакво кътче на мозъка ми, името ми беше познато. Изведнъж си спомних. Много отдавна Дмитрий го бе споменал. Само веднъж бе казал името на родния си град и колкото и да се опитвах, досега не можех да си го спомня. Сидни не ми бе съобщила името на града, в който отивахме. А сега бяхме тук. В дома на Дмитрий.

— Коя си ти? — попитах.

— Олена — отвърна жената. — Олена Беликова.

ГЛАВА 7

Приличаше на Коледа сутрин.

Аз не съм особено вярваща — нито в Бог, нито в съдбата — ала сега определено преосмислих безверието си. След като съм принадлежала, Сидни очевидно бе провела няколко спешни телефонни разговора и някой, когото познавала в Бай, рискувайки да пътува през нощта, е тръгнал към нас, за да ни спаси и закара там, където можеха да се погрижат за мен. Затова по време на делириума си имах смътното усещане, че пътувам с кола; явно не всичко е било част от съня.

А след това, незнайно как, от всички дампири в Бай ме бяха завели именно при майката на Дмитрий. Това бе достатъчно, за да ме накара сериозно да обмисля съществуването на неведоми сили, много по-могъщи от мен, които може би движеха вселената. Никой не ми каза какво точно се е случило, но скоро узнах, че сред близките си Олена Беликова има репутацията на лечителка — и то не някакво магическо лечение. Имаше медицинско образование и беше личността, при която другите дампири в този район — а понякога и морои — идваха да се лекуват, когато искаха да избегнат човешко внимание. Все пак... съвпадението беше доста странно и аз неволно започнах да мисля, че тук става нещо, което не разбирах.

Засега не смятах да се тревожа особено как и защо се бях озовала в тази ситуация. Бях твърде заета да се взирам с широко отворени очи в това, което ме заобикаляше, както и в обитателите му. Олена не живееше сама. Всички сестри на Дмитрий — три на брой — също живееха в къщата, заедно с децата си. Семейната прилика бе смайваща. Никой от тях не изглеждаше точно като Дмитрий, но можех да го видя във всяко лице. Очите. Усмивката. Чувството за хумор. Запознанството ми с тях разсея донякъде усещането за отчуждение, обзело ме след изчезването на Дмитрий, ала в същото време направи нещата още по-лоши. Всеки път, когато погледнех някой от тях с периферното си зрение, имах чувството, че виждам него. Приличаше

на стая с огледала, в които навсякъде се виждаше изкривеният му образ.

Дори самата къща ме изпълваше с трепет. Нямаше очевидни признаци, че Дмитрий е живял някога тук, но аз не спирах да мисля: *Това е домът, където е израснал. Той е вървял по тези подове, докосвал е тези стени...*

Докато пристъпвах от стая в стая, аз също докосвах стените, опитвайки се да извлека енергията от тях. Представях си го да си почива по време на училищните ваканции, излегнат върху дивана. Питях се дали се е пързаял по парапета, когато е бил по-малък. Образите бяха толкова реални, че трябваше постоянно да си напомням, че Дмитрий не е бил тук от много време.

— Ти се възстанови удивително бързо — отбеляза Олена на следващата сутрин, след като ме бяха довели при нея. Наблюдаваше ме с одобрение, докато омитах чиния, пълна с блини. Представявах супертънки палачинки, натрупани една върху друга и намазани с масло и конфитюр. Тялото ми винаги е изисквало голямо количество храна, за да е силно, затова смятах, че след като не дъвча с отворена уста или нещо подобно, няма нищо срамно, че ям толкова много. — Помислих, че си мъртва, когато Ейб и Сидни те доведоха.

— Кой? — попитах между две хапки.

Сидни седеше на масата с останалата част от семейството и както винаги, едва докосваше храната си. Съвсем ясно си личеше, че се чувства крайно неудобно да се намира в къща на дампири, но когато тази сутрин слязох по стълбите, видях в очите ѝ искрено облекчение.

— Ейб Мазур — каза Сидни. Освен ако пак не грешах, някои от присъстващите около масата си размениха многозначителни погледи. — Той е морой. Аз... не знаех колко лошо си ранена миналата нощ, затова му се обадох. Той пристигна с пазителите си. И те доведе тук.

Пазители. Множествено число.

— Той от кралски произход ли е? — Мазур не беше аристократично име, но понякога това не беше сигурен белег за нечий произход. И въпреки че започвах да вярвам в социалните връзки и контакти на Сидни с влиятелни личности, не можех да си представя защо някой кралски потомък ще си дава целия този труд за мен. Може би дължеше услуга на алхимиците.

— Не — отвърна тя рязко. Намръщих се. Как тогава един обикновен морой ще има повече от един пазител? Много странно. Беше ясно, че нямаше намерение да се впуска в подробности — поне засега.

Преглътнах поредната голяма хапка блини и насочих вниманието си обратно към Олена.

— Благодаря, че ме приехте в дома си.

Каролина, по-голямата сестра на Дмитрий, също беше седнала край масата заедно с бебето си, момиченце, и сина си Пол. Пол беше около десетгодишен и изглеждаше заплепен от мен. Виктория, сестрата тийнейджърка на Дмитрий, също беше там. Изглеждаше малко по-малка от мен. Третата сестра в семейство Беликови се казваше Соня и бе тръгнала за работа, преди да се събудя. Трябваше да почакам, за да се запозная с нея.

— Наистина ли сама си убила двама стригоя? — попита ме Пол.

— Пол — скара му се Каролина. — Това не е най-любезният въпрос, който би могъл да зададеш.

— Но е вълнуващ — ухили се Виктория. Кестенявата ѝ коса бе примесена със златисти нишки, но тъмните ѝ очи искряха също като на Дмитрий, когато бе развълнуван, и това докосна чувствителна струна в сърцето ми. Отново ме връхлетя дразнещото усещане, че Дмитрий е тук и в същото време не е.

— Да, направила го е — отвърна Сидни. — Видях трупове. Както винаги.

Върху лицето ѝ бе изписано обичайното и измъчено изражение и аз се засмях.

— Поне този път ги оставих на лесно място, за да ги намериш. — Веселото ми настроение внезапно помръкна. — Някой... от хората там забеляза ли, чу ли нещо?

— Отървах се от трупове, преди да ги види някой — отвърна тя. — Ако хората са чули нещо... Е, подобни затънтени горски местности винаги са свързани със суеверия и истории за призраци. Досега не са имали доказателства за съществуването на вампири, но хората там винаги са вярвали, че наоколо има подобни свръхестествени и опасни сили. Но това винаги са били по-скоро легенди.

Тя изрече „истории за призраци“, без да промени изражението си. Запитах се дали миналата нощ е видяла някои от духовете, но накрая реших, че навярно не е. Бе излязла навън почти в самия край на битката и съдейки по миналите си преживявания, никой не можеше да вижда духовете, които ми се явяваха — с изключение на стригоите, както се оказа.

— Сигурно си получила изключително добро обучение — отбеляза Каролина, като премести бебето, така че да се облегне на рамото ѝ. — Като те гледам, ми се струва, че все още би трябвало да ходиш на училище.

— Току-що го напуснах — отвърнах, спечелвайки си още един критичен поглед от страна на Сидни.

— Ти си американка — заключи Олена спокойно. — Какво, за Бога, те е довело в тази част на света?

— Аз... аз търся някого — промърморих след няколко секунди колебание.

Боях се, че ще настояват за подробности или Олена ще ме заподозре, че съм кървава курва, но в този миг вратата се отвори и влезе бабата на Дмитрий — Ева. По-рано бе надникнала в стаята ми и ми бе изкарала ангелите. Дмитрий ми беше казал, че е нещо като вещица и спокойно можех да му вярвам. Имаше вид на стогодишна и беше толкова слаба, че се чудех как вятърът не я отвява. На височина беше около метър и петдесет, а главата ѝ бе покрита с редки сиви кичури. Но това, което ме изплаши, бяха очите ѝ. Всичко останало в нея може да беше крехко и уязвимо, но тези тъмни очи бяха остри и пронизателни и сякаш проникваха до дъното на душата ми. Дори и без обяснението на Дмитрий щях да реша, че е вещица. Освен това беше единствената в домакинството, която не говореше английски.

Тя седна на един от свободните столове, а Олена се спусна припряно, за да донесе още блини. Ева промърмори нещо на руски, от което останалите добиха смутен вид. Устните на Сидни се извиха в лека усмивка. Докато говореше, очите на Ева бяха приковани в мен и аз се озърнах наоколо с молба за превод.

— Какво? — попитах.

— Баба казва, че не ни казваш цялата истина за това защо си дошла тук. Казва, че колкото повече я премълчаваш, толкова по-зле ще

е — обясни Виктория. Хвърли извинителен поглед към Сидни. — И иска да знае кога си тръгва алхимичката.

— Колкото е възможно по-скоро — отвърна Сидни сухо.

— Ами, аз съм тук... това е дълга история. — Дали можех да скалпя някакво смътно обяснение?

Ева каза още нещо, а Олена ѝ отговори троснато, но когато се обърна към мен, гласът ѝ бе нежен:

— Не ѝ обръщай внимание, Роуз. Тя е в едно от обичайните си настроения. Защо си тук, си е твоя работа. Макар че аз съм сигурна, че Ейб ще иска да говори с теб по този въпрос. — Намръщи се леко и аз си припомних как преди малко всички около масата се бяха спогледали. — Би трябвало да му благодариш. Той изглежда много загрижен за теб.

— Аз също бих искала да го видя — смутолевих, все още изпълнена с любопитство към този добре охраняван, но иначе обикновен морой, който ме бе докарал и от когото явно всички се притесняваха. Тъй като предпочитам да избегна по-нататъшния разговор защо съм тук, побързах да сменя темата. — Също така бих искала да разгледам Бай. Никога досега не съм била на подобно място, искам да кажа, където живеят толкова много дампири.

Лицето на Виктория светна.

— Аз мога да те разведа, ако наистина си сигурна, че се чувстваш добре. И ако не възнамеряваш веднага да си тръгваш.

Тя смяташе, че просто минавах през града, което напълно ме устройваше. Честно казано, не бях сигурна какво ще правя занапред, след като вече бе съвсем ясно, че Дмитрий не е наблизо. Погледнах въпросително към Сидни.

Тя сви рамене.

— Прави каквото искаш. Аз няма да ходя никъде. — Това бе също доста смуцаващо. Тя ме бе довела тук по заповед на началниците си, но сега какво? Е, по-късно щях да се тревожа за това.

Веднага щом се нахраних, Виктория направо ме извлече през вратата, сякаш бях най-вълнуващото нещо, случвало се тук напоследък. През останалата част от закуската Ева не свали очи от мен и въпреки че не каза нищо повече, подозрителният ѝ поглед съвсем ясно показваше, че не вярва на нито една дума, която бях изрекла. Поканих Сидни да излезе с нас, но тя отказа. Вместо това предпочете

да се заключи в спалнята си и да чете за гръцките храмове, да провежда контролни телефонни разговори с всички краища на света и да се занимава с нейни си работи.

Виктория каза, че центърът на града не е далеч от къщата и можем да стигнем дотам пеша. Денят беше ясен и студен, но имаше достатъчно слънце и навън беше много приятно.

— Не ни идват често гости — обясни ми тя. — С изключение на мъже морои, но те не се задържат много дълго.

Не каза нищо повече, но аз се запитах за какво ли намеква. Дали тези мъже морои търсеха лесни забавления с жените дампири? Бях отраснала с представата, че тези жени, които не желяеха да станат пазители, са безчестни и порочни. Онези, които бях видяла в „Найтингейл“, със сигурност се вписваха в стереотипа на кървавите курви, но Дмитрий ме бе уверил, че не всички жени дампири са такива. И след като се запознах с жените от семейство Беликови, му повярвах.

Докато се приближавахме към центъра на града, много скоро още един мит се разби на пух и прах. Хората винаги говореха, че кървавите курви живеят в отделни лагери или комуни, но в случая не беше така. Бай не беше голям град, не като Санкт Петербург или дори Омск, но си беше истински град с доста голямо човешко население. Едва ли би могъл да се нарече провинциален лагер или фермерско селище. Всичко наоколо бе удивително нормално и когато наближихме центъра с малки магазини и ресторанти, той също ми се стори не различен от всяко друго място на света, където живеят хора. Модерен и обикновен с едва доловим селски привкус.

— Къде са всичките дампири? — зачудих се на глас. Сидни ми бе казала, че имало тайна дампирска субкултура, но аз не видях никакви признаци за такава.

Виктория се усмихна.

— О, те са тук. Ние, дампирите, въртим доста оживен бизнес, имаме и други места, за които хората не подозират. — Можех да разбера, че дампирите биха останали незабелязани в големите градове, но тук ми се струваше невероятно да съществуват в тайни общества. — А мнозина от нас просто живеят и работят заедно с хората. — Кимна към нещо, което приличаше на дрогерия. — Соня работи ето там сега.

— Сега?

— Сега, докато е бременна. — Виктория завъртя очи. — Бих те завела да се запознаеш с нея, но напоследък все е кисела. Надявам се бебето да се роди по-рано.

Тя не каза нищо повече и аз отново се замислих за живота на дампирите и мороите в този град. След това разговорът ни продължи по-непринудено и стана дори закачлив. Никак не беше трудно да харесаш Виктория и само след час двете вече си паснахме така, сякаш се познавахме цял живот. Може би връзката ми с Дмитрий ме сближаваше и със семейството му.

Мислите ми бяха прекъснати, когато някой извика Виктория. Обърнахме се и видяхме много готин младеж дампир да пресича улицата. Имаше светлокестенява коса и тъмни очи, а на възраст беше някъде между мен и Виктория.

Заговори ѝ с приятелски и дружелюбен маниер и тя му се усмихна, посочи ме и каза името ми на руски.

— Това е Николай — обърна се Виктория към мен на английски.

— Приятно ми е да се запознаем — отвърна той, превключвайки също на английски. Хвърли ми бърз, преценяващ поглед, както често правеха момчетата, но отново се обърна към Виктория. — Трябва да доведеш Роуз на купона у Марина. В неделя вечер. — Поколеба се и изведнъж доби малко срамежлив вид. — Ти ще ходиш, нали?

Виктория се замисли и аз осъзнах, че тя явно нямаше и представа, че той си пада по нея.

— Ще ходя, но... — обърна се към мен. — Ще бъдеш ли още тук дотогава?

— Не зная — отвърнах честно. — Но с удоволствие ще дойда, ако още съм тук. Що за купон е това?

— Марина е наша приятелка от училище — обясни Виктория. — Просто ще се съберем, за да се повеселим, преди да се върнем.

— В училище? — попитах глупаво. Някак си досега не ми бе хрумвало, че дампирите тук също ходят на училище.

— В момента сме във ваканция — осведоми ме Николай. — За Великден.

— О! — Беше късен април, но аз няхах представа кога се пада Великден тази година. Дори не знаех кой ден е днес. Във всеки случай Великден още не беше дошъл и сигурно от училище са ги пуснали във

ваканция седмица преди празника. В академията „Св. Владимир“ ваканцията беше след Великден. — Къде се намира училището ви?

— На около три часа път оттук. По-отдалечено е дори от Бай. — Виктория се нацупи.

— Бай не е толкова лош град — подразни я Николай.

— Лесно ти е да говориш. Някой ден ще го напуснеш и ще видиш нови и вълнуващи места.

— А ти не можеш ли? — учудих се аз.

Тя се намръщи и сякаш внезапно се почувства неудобно.

— Ами, бих могла... но обикновено не става така, поне не в моето семейство. Баба ми има някои... твърди възгледи за мъжете и жените. Николай ще бъде пазител, но аз ще остана при семейството си.

Николай изведнъж се интересува от мен.

— Ти пазител ли си?

— Ами... — Сега аз се почувствах неудобно.

— Тя е убила двама стригои извън града — заговори Виктория, преди да успее да кажа нещо. — Сама.

Той изглеждаше впечатлен.

— Ти си пазител.

— Ами, не... и преди съм убивала, но не съм положила клетва. — Обърнах се и повдигнах косата си, за да му покажа врата си. В допълнение към обичайните почетни знаци *мълнии*, имах също и татуировка във форма на малка звезда, което означаваше, че съм участвала в битка със стригои. И двамата ахнаха, а Николай изрече нещо на руски. Пуснах косата си и се извърнах. — Какво?

— Ти си... — Виктория прехапа устни, очите ѝ бяха замислени, докато се опитваше да намери подходящи думи. — Необещана! Не зная английската дума.

— Необещана? — попитах. — Предполагам... но не са ли такива всички жени тук?

— Дори и да не сме пазители, ние получаваме знаци, които показват, че сме завършили обучението си. Макар че не е клетвен знак. А такава като теб, която е убила толкова много стригои, а не е дала обет към училището или пазителите... — Виктория сви рамене. — Наричаме ги необещани — това е нещо доста странно.

— Странно е и там, откъдето идвам — признах. Или по-скоро нечувано, дотолкова, че нямахме термин за това. Просто не се

правеше.

— Сега трябва да ви оставя — каза Николай и отново изгледа влюбено Виктория. — Но се надявам да се видим на купона у Марина. А може и по-рано?

— Да — съгласих се. Те си казаха довиждане на руски, след което той пресече улицата с непринудената, атлетична грация, която се добиваше при обучението. Напомни ми малко за Дмитрий.

— Май го изплаших — отбелязах.

— Не, той смята, че си вълнуваща.

— Но не колкото теб.

Тя повдигна вежди.

— Какво?

— Той те харесва... искам да кажа, истински те харесва. Не виждаш ли?

— О, ние сме просто приятели.

По държанието ѝ си личеше, че наистина си вярва. Беше напълно безразлична към него, което бе много жалко. Той беше много сладък и мил. След като бедният Николай си тръгна, аз отново повдигнах въпроса за пазителите. Заинтригувах се от различното отношение към тях.

— Ти ми каза, че не можеш... но *искаш* ли наистина да бъдеш пазител?

Тя се поколеба.

— Никога досега не съм се замисляла над това. В училище получавам нужното обучение и ми харесва да мога да се защитавам. Но предпочитам да използвам уменията си, за да защитавам семейството си, а не мороите. Предполагам, че звучи... — Млъкна, търсейки подходящата дума. — Сексистко? Но мъжете стават пазители, а жените си остават вкъщи. Само моят брат напусна дома.

Едва не се спънах.

— Брат ти? — попитах, опитвайки се да звуча колкото се може по-спокойно.

— Дмитрий — каза тя. — Той е по-голям от мен и от известно време е пазител. Всъщност е в Съединените щати. Отдавна не сме го виждали.

— Ъхъ.

Почувствах се ужасно и безкрайно виновна. Виновна, задето криех истината от Виктория и останалите. Ужасно, защото очевидно никой не си бе направил труда да съобщи новините на семейството. Тя се усмихваше на някакви свои спомени и явно не забеляза промяната в настроението ми.

— Пол прилича на него, когато той беше на същата възраст. Бих могла да ти покажа негови стари снимки, както и някои скорошни. Дмитрий е много готин. Имам предвид като брат.

Бях сигурна, че ако видя снимки на Дмитрий като малко момче, сърцето ми ще се пръсне. Колкото повече Виктория говореше за брат си, толкова по-гадно се чувствах. Тя нямаше представа какво се бе случило и въпреки че бяха минали няколко години, откакто го бе видяла за последен път, беше съвсем ясно, че тя, както и всички от семейството го обичаха до полуда. Е, това не би трябвало да ме изненадва. (И наистина, кой не би обичал Дмитрий?) Бях прекарала с тях само една сутрин, но вече бях разбрала колко са близки всички помежду си. От разказите на Дмитрий знаех, че и той ги обича не по-малко.

— Роуз? Добре ли си? — Виктория се взираше загрижено в мен, вероятно защото през последните десет минути не бях промълвила нито дума.

Бяхме направили голям завой и сега почти бяхме стигнали отново до дома ѝ. Когато погледнах откритото ѝ приятелско лице, и очите, които толкова много приличаха на очите на Дмитрий, осъзнах, че ми предстои още една задача, преди да продължа да го търся, където и да се намираше той. Преглътнах.

— Аз... да. Мисля... мисля, че трябва да поговоря с теб и останалата част от семейството ти.

— Добре — кимна тя, все още с тревога в гласа.

Вътре в къщата Олена и Каролина шетаха из кухнята. Реших, че приготвят вечерята, което ми се стори доста странно, имайки предвид, че преди малко бяхме приключили с огромната закуска. Определено можех лесно да свикна с хранителните им навици. В дневната Пол строеше писта за конни надбягвания с конструктор „Лего“. Ева се бе излегла в люлеещия се стол и плетеше чорапи — приличаше на типична баба, която може да се види навсякъде по света. С изключение

на това, че повечето баби не биха изглеждали така, сякаш искат да те изпепелят с поглед.

Олена говореше на Каролина на руски, но щом ме видя, мина на английски.

— Върнахте се по-рано, отколкото очаквах.

— Разгледахме града — осведоми я Виктория. — И... Роуз искаше да говори с вас. С всички нас.

Олена ме изгледа озадачено и загрижено, също както дъщеря ѝ Виктория преди малко.

— Какво става?

Всички членове на семейство Беликови насочиха погледи към мен и под тежестта им сърцето ми учестено заби. Как щях да го направя? Как бих могла да обясня нещо, за което не бях говорила от седмици? Не бих могла да им причиня — или на себе си — подобно изпитание. Когато Ева влезе в кухнята, нещата станаха още по-зле. Може би тя притежаваше някакъв мистичен усет, че предстои да се случи нещо важно.

— Най-добре да седнем — подканих ги аз.

Пол бе останал в дневната, за което бях благодарна. Бях сигурна, че нямаше да мога да кажа това, което смятах, ако това малко дете — толкова много приличащо на Дмитрий — ме гледа.

— Роуз, какво не е наред? — попита Олена. Изглеждаше толкова сладка и ами... мила и добра, като истинска майка, че едва не се разплаках. Винаги когато бях ядосана на моята, задето не е с мен и не се държи като добра майка, я сравнявах с някакъв идеализиран образ на перфектната майка — образ, който сега осъзнах, много приличаше на майката на Дмитрий. Сестрите му изглеждаха не по-малко разтревожени за мен, сякаш ме познаваха отдавна. Тяхното приемане и загриженост извикаха сълзи в очите ми, особено като се имаше предвид, че едва тази сутрин се бяха запознали с мен. Единствено Ева имаше много странно изражение, сякаш през цялото време е очаквала това да се случи.

— Ами... работата е там, че причината да дойда тук в Бай, е да ви намеря.

Не беше изцяло истина. Дойдох заради Дмитрий. Не бях мислила да търся семейството му, но сега осъзнах, че е добре, че съм ги намерила.

— Разбирате ли, преди малко Виктория ми разказа за Дмитрий. — Лицето на Олена светна, когато чу името на сина си. — И... аз го познавах, въ, познавам го. Той беше пазител в моето училище. Всъщност мой учител.

Каролина и Виктория също засияха.

— Как е той? — попита Каролина. — Не сме го виждали от векове. Знаеш ли кога ще дойде да ни види?

Не можех дори да си представя как ще отговоря на въпроса, затова побързах да разкажа цялата история, преди окончателно да изгубя смелост пред заобикалящите ме лица, грейнали от майчина и сестринска обич. Докато думите се изливаха от устата ми, имах чувството все едно някой друг ги изговаря, а аз наблюдавам сцената от разстояние.

— Преди месец... училището ни беше нападнато от стригои. Атаката наистина беше много страшна... бяха огромна група стригои. Много от нашите загинаха — и морой, и дампири.

Олена възкликна на руски. Виктория се наведе към мен.

— „Свети Владимир“?

Изненадата ме накара да прекъсна история си.

— Чувала ли си за него?

— Всички са го чували — обади се Каролина. — Всички знаем какво се е случило. Това ли е твоето училище? Ти там ли си била през онази нощ?

Кимнах.

— Нищо чудно, че имаш толкова много *мълнии* — заключи с възхита Виктория.

— Там ли е Дмитрий сега? — попита Олена. — Ние не знаем нищо за последното му назначение.

— Ъм, да... — Езикът сякаш залепна за гърлото ми. Не можех да дишам. — Бях в училището през нощта на атаката — повторих. — Както и Дмитрий. Той беше един от водачите в битката... и начина, по който се сражава... той беше... беше толкова смел... и...

Думите ми заглъхнаха, но останалите вече бяха разбрали. Олена ахна и отново промърмори нещо на руски. Различих думата „Бог“. Каролина седеше като замръзнала, но Виктория се наведе към мен. Очите ѝ, които толкова приличаха на тези на брат ѝ, се втренчиха

напрегнато в мен, толкова напрегнато, както би го направил самият Дмитрий, за да ме накара да кажа истината, колкото и ужасна да е.

— Какво се случи? — настоя тя. — Какво се случи с Дмитрий?

Извърнах се от лицата им и погледът ми се плъзна към дневната. Върху далечната стена зърнах библиотечен шкаф, пълен със стари книги в кожени подвързии. Отстрани върху гърбовете им се виждаха щамповани златни релефни букви. Изведнъж си спомних, че Дмитрий ги бе споменал. *Те бяха онези приключенски романи, които майка ми събираше, каза ми веднъж. Подвързиите им са много красиви и аз много ги обичах. Ако обещавах да съм много внимателен, понякога тя ми позволяваше да ги чета.* Мисълта за малкия Дмитрий, седнал пред този шкаф, докато прелиства внимателно страниците — и, о, той сигурно е бил много внимателен — почти ме накара да изгубя самообладание. Дали заради тези книги по-късно се бе запалил по каубойските романи?

Ставаше ми все по-трудно да се владее. Нямах да имам сили да им кажа истината. Емоциите ми бяха твърде силни, спомените ме връхлитаха, докато се опитвах да мисля за нещо — каквото и да е, което не бе свързано с онази ужасна битка.

Тогаваш погледнах отново към Ева и нещо в странното ѝ, многозначително изражение неочаквано ми вля сили. Трябваше да го направя. Извърнах се отново към останалите.

— Той се би наистина много храбро, а след това помогна в спасителната мисия, за да избавим някои от нашите, които стригоите бяха пленили. И по време на тази мисия беше изключителен, само че... той...

Спрях отново и осъзнах, че по страните ми се стичат сълзи. В съзнанието си отново виждах онази ужасна сцена в пещерата, Дмитрий, толкова близо до свободата и повален в последната минута от стригой. Пропъдих мъчителната картина и поех дълбоко дъх. Трябваше да довърша започнатото. Дължах го на семейството му. Нямах деликатен начин, по който да го кажа.

— Един от стригоите там... ами, надви Дмитрий.

Каролина зарови лице в рамото на майка си, а Олена не направи усилие да скрие сълзите си. Виктория не плачеше, но лицето ѝ бе застинало в неподвижна маска. Явно с все сили се опитваше да

овладее емоциите си, също както би постъпил Дмитрий. Вгледа се в лицето ми. Искаше да се увери.

— Дмитрий е мъртъв.

Изрече го с категорична убеденост, не като въпрос, но продължаваше да се взира в мен за потвърждение. Запитах се дали с нещо съм се издала, че това не е краят на историята. Или може би тя все пак се нуждаеше от потвърждение на думите си. И за миг се замислих дали да не им кажа, че Дмитрий е мъртъв. Това биха им казали от Академията, това биха им казали и другите пазители. Така щеше да е по-лесно за тях... но някак си не можех да ги излъжа, дори и да беше благородна, утешителна лъжа. Дмитрий би искал цялата истина, семейството му — също.

— Не — казах и за един миг лицата на всички се озариха от надежда — поне, докато не заговорих отново. — Дмитрий е стригой.

ГЛАВА 8

Реакциите на членовете на семейството на Дмитрий бяха смесени. Някои се разплакаха. Някои бяха смаяни. А други — най-вече Ева и Виктория — просто стояха с безизразни лица, също както би направил Дмитрий. Това ме разстрои не по-малко от сълзите; толкова много ми напомни за него. От всички тях бременната Соня, която се бе прибрала у дома малко след като съобщих новината, имаше най-силна физическа реакция. Тя изтича разплакана в стаята си и повече не пожела да излезе.

Обаче не след дълго Ева и Олена се раздвижиха. Заговориха бързо на руски, явно планираха нещо. Проведоха се няколко телефонни разговора, а Виктория излезе с някаква задача. Изглежда, никой не се нуждаеше от мен, затова аз основно се мотаех из къщата, като се опитвах да не им се пречкам.

Не след дълго се озовах пред шкафа с книгите. Взирах се в лавиците, които бях видяла по-рано, и бавно прокарвах ръка по подвързаните с кожа книги. Заглавията бяха на кирилица, но това нямаше значение. Да ги докосвам и да си представям как Дмитрий ги е държал и чел, някак си ме караше да се чувствам по-близо до него.

— Търсиш нещо леко за четене? — Сидни бе влязла в стаята и стоеше до мен. По-рано отсъстваше от къщата, но вече бе чула новините.

— Съвсем леко, след като не разбирам нито дума — отвърнах.

Посочих към сновящите из къщата членове на семейството. — Какво става тук?

— Организируют погребението на Дмитрий — обясни Сидни. — Или по-скоро панихида в негова памет.

Намръщих се.

— Но той не е мъртъв...

— Шшт — прекъсна ме тя с рязък жест и се огледа предпазливо към останалите наоколо. — Не го казвай.

— Но е истина — изсъсках в отговор.

Тя поклати глава.

— Не и за тях. Тук... в тези села и градове... не съществува състояние „между двата свята“. Или си жив, или си мъртъв. Те няма да признаят, че той е станал един от... *онези*. — Не можа да прикрие отвращението в гласа си. — За тях във всяко едно отношение той е мъртъв. Ще го оплачат и ще продължат. Както би трябвало да направиш и ти.

Не се обидих от грубото ѝ държание, защото знаех, че не го прави нарочно. Просто си беше такава.

Проблемът бе, че състоянието „между два свята“ бе съвсем реално за мен и заради това не можех да продължа напред. Поне засега.

— Роуз... — поде Сидни след няколко секунди мълчание. Избягваше погледа ми. — Съжалявам.

— За Дмитрий?

— Да... Нямах представа. Всъщност не се държах много мило с теб. Искам да кажа, не мога да се преструвам, че ми харесва да съм близо до такива като вас, вие сте... ами, очевидно не сте хора. Но... не зная. И вие имате чувства, и вие обичате, и вас ви боли. А докато сме пътували за насам, си таяла в себе си всички тези ужасни новини, а аз не те облекчих с нищо. Съжалявам за това. Съжалявам и задето си мислех най-лошото за теб.

Отначало реших, че се извинява за това, че ме е нарекла дяволско изчадие, но след това разбрах. Сидни през цялото време си е мислела, че съм дошла, за да стана кървава курва, а сега смяташе, че единствената цел за идването ми тук е да съобщя тъжната вест на семейството на Дмитрий. Не си дадох труд да я поправа.

— Благодаря, но не би могла да знаеш. И честно, ако аз бях на твоето място... не зная. Вероятно щях да се държа по същия начин.

— Не — поклати глава тя. — Не би го направила. Ти винаги си мила с хората.

Изгледах я невярващо.

— Да не би през последните дни да си пътувала с някой друг? У дома репутацията ми не е на мило същество. Доста съм избухлива и го осъзнавам.

Тя се усмихна.

— Да, такава си. Но в същото време, когато се налага, казваш правилните неща на хората. Да кажеш истината на Беликови... ами, било е доста трудно. И без значение какво говориш, ти *можеш* да бъдеш мила и правиш всичко, което е по силите ти, за да накараш другите да се почувстват по-добре. Е, поне през повечето време.

Бях малко изненадана. Така ли изглеждах в очите на другите? Често се възприемах като истинска гаднярка, която избухва и при най-малкия повод, и се замислих как се бях държала със Сидни през последните няколко дни. Двете с нея доста се препирахме, но предполагам, че като цяло съм била приятелски настроена, както и с останалите, с които се запознах.

— Ами, благодаря — смутолевих, не знаейки какво друго да кажа.

— Видя ли се с Ейб, докато се разхождахте с Виктория из града?

— Не. — Осъзнах, че бях забравила за мистериозния си спасител. — А трябваше ли?

— Просто предположих, че те е намерил.

— Кой е той? Защо е дошъл при нас, когато си му казала, че съм ранена?

Сидни се поколеба и си помислих, че и този път любопитството ми ще бъде възнаградено с поредното алхимично мълчание. После, след като се огледа притеснено, заговори с нисък глас.

— Ейб не е от кралски произход, но е много влиятелен. Не е руснак, но често пребивава в страната, винаги по бизнес — легален и нелегален, мисля. Той е приятел с всички влиятелни морои и през повечето от времето изглежда, че контролира и алхимиците. Зная, че е замесен в процеса на изработването на татуировките ни... но бизнесът му се простира много по-далеч. Зад гърба му го наричаме със специално име... *змеј*.

— Зме... какво? — Не успях да чуя добре думата. Прозвуча ми като змеј. Определено не бях я чувала досега.

Тя се усмихна леко на смуцението ми.

— Змеј на руски означава „змия“. Но не е обикновена змия. — Очите ѝ се присвиха, докато се опитваше да измисли най-точно обяснение. — Този термин се среща в доста митове. Понякога героите трябва да се бият с гигантски змии. Има също няколко легенди за магьосници със змийска кръв, които са били наричани така. Ами

змията от райската градина? Която изкусила Ева? Тя също е била наричана *змей*.

Потръпнах. Добре, всичко това изглеждаше доста страховито, но някои неща си дойдоха по местата. Според слуховете алхимиците имаха връзки с нашите управници и власти, а Ейб очевидно упражняваше доста влияние сред тях.

— Ейб ли е този, който е настоял да дойдеш с мен в Бай? Причината алхимиците да ти заповядат да дойдеш тук?

Тя отново остана мълчалива за миг, сетне кимна.

— Да... когато се обадох онази нощ в Санкт Петербург, ми казаха, че те търсят. Ейб ми нареди чрез алхимиците да остана с теб, докато той се срещне тук с нас. Очевидно те търси по поръчение на някого.

Изстинах. Страховете ми се оправдаваха. Някой ме *търсеше*. Но кой? Ако Лиса е поръчала да ме издирят, щях да го усетя, докато бях в главата ѝ. Не мисля, че беше Ейдриън, не и след като толкова отчаяно се опитваше да се добере до някаква следа за местонахождението ми. А и той разбираше необходимостта ми от това пътуване.

Тогава кой ме търсеше? И защо? Този Ейб ми звучеше като високопоставена персона — нищо че явно бе замесен в сенчест бизнес, някой, който би могъл да е свързан с кралицата или други, не по-малко важни личности. Дали му е било заповядано да ме открие и върне обратно? Или, имайки предвид колко много ме мрази кралицата, му е било наредено да се увери, че *няма* да се върна обратно? Дали си имах работа с наемен убиец? Беше явно, че Сидни се отнася към него със смесица от страх и уважение.

— Може би аз не искам да се срещам с него — заявих.

— Не мисля, че той ще те нарани. Искам да кажа, че ако е искал, досега вече щеше да го е сторил. Но бъди внимателна. Той винаги играе по няколко игри наведнъж и е замесен в достатъчно тайни, за да си съперничи с алхимиците.

— Значи му нямаш доверие?

Тя ми хвърли тъжна усмивка, сетне се обърна, за да си тръгне.

— Явно си забравила: аз не вярвам на никого от вас.

Когато изчезна от погледа ми, реших да изляза навън, по-далеч от тъгата и трескавите приготовления в къщата. Седнах на най-горното стъпало на задната веранда и се загледах в Пол, който си играеше.

Строеше някаква крепост с конструктора си. Въпреки че беше чувствителен към мъката в семейството, на него му бе трудно да е засегнат от „смъртта“ на един вуйчо, когото бе виждал само един или два пъти в живота си. Новината не беше толкова разтърсваща и смазваща за него, колкото за останалите от нас.

След като явно разполагах с доста свободно време, реших да проверя как е Лиса. Въпреки решението си да скъсам с Академията и стария си живот, донякъде бях любопитна да видя как се развиват нещата с Ейвъри Лазар.

Независимо че намеренията на Лиса бяха добри, все пак тя имаше известни колебания, задето бе поканила Ейвъри на обяд. Но остана приятно изненадана, когато видя колко лесно се вписа Ейвъри в компанията им, бъррейки си непринудено с Ейдриън и Кристиан. Разбира се, Ейдриън се впечатляваше от всяка хубава жена. В началото Кристиан беше по-недоверчив, но и той се поддаде на чара ѝ — особено когато продължи да дразни Ейдриън. Всеки, който се бързикаше с Ейдриън, се ползваше с особеното благоволение на Кристиан и бе на челно място в списъка му с предпочитаните личности.

— И така, я ми обясни това — каза Ейвъри, докато увиваше спагетите лингуини около вилицата си. — Ти какво правиш? Просто се мотаеш по цял ден из Академията? Опитваш се да наваксаш преживяванията си от гимназията?

— Няма какво да поправам — надменно отвърна Ейдриън. — Винаги съм бил господар на преживяванията си в гимназията. Всички ме обожаваха и се възхищаваха от мен. Не че това би трябвало да е някаква изненада.

До него Кристиан едва не се задави с храната си.

— Е, значи се опитваш да възкресиш славните си дни. Оттогава май нещата все вървят надолу, така ли?

— В никакъв случай — отсече Ейдриън. — Аз съм като хубавото вино. Става все по-добро с годините. Най-доброто все още предстои.

— Изглежда обаче, че след време всичко омръзва — заключи Ейвъри, очевидно без да се впечатли от алегорията с виното. — Аз определено се чувствам отегчена, след като прекарах част от деня да помагам на баща си.

— Ейдриън спи през по-голямата част от деня — отбеляза Лиса, опитвайки се да изглежда невъзмутима. — Така че няма защо да се тревожи, че няма какво да прави.

— Хей, аз прекарвам голяма част от времето си като *ти* помагам да разгадаеш мистериите на духа — напомни ѝ Ейдриън.

Ейвъри се наведе напред. Красивото ѝ лице се оживи от любопитство.

— Значи е истина? Чувала съм разни истории за духа... за това как можеш да лекуваш?

Лиса не отговори веднага. Все още не бе свикнала да се говори открито за магическата ѝ дарба.

— Покрай другите неща. Все още не сме изучили всичко.

Ейдриън имаше много по-голямо желание да говори по темата — вероятно с надеждата да впечатли Ейвъри — и накратко изложи всички факти относно възможностите на духа като различаването на аурата и внушението.

— И — додаде той — мога да посещавам другите в сънищата им.

Кристиан вдигна ръка.

— Престани. Предчувствам какво ще последва, как всички жени вече те сънуват. Остави ме да се нахраня на спокойствие.

— Нямах да се разпростирам чак дотам — нацупи се Ейдриън. Но ми се стори, че му се искаше пръв да се бе сетил за шегата. Противно на волята си, малко се развеселих. Ейдриън беше толкова безцеремонен, пренебрежителен и снизходителен с останалите... но при все това в сънищата ми той беше сериозен и загрижен за мен. Беше по-сложна личност, отколкото го мислех.

Ейвъри изглеждаше озадачена.

— Боже. А аз си мислех, че да използваш елемента въздух е страхотно.

Лек бриз внезапно разроши косата ѝ назад и тя доби вид, сякаш щеше да се снима в реклама за бански костюм. Усмихна се ослепително на компанията си. Липсваше единствено фотограф.

Звукът на звънеца ги накара да станат. Кристиан се сети, че е оставил тетрадката с домашното си в друга класна стая и забърза да си я вземе — след като, разбира се, целуна Лиса за довиждане. Ейдриън също се разбърза.

— Учителите започват да ме гледат начумерено, ако се мотая наоколо след започването на часовете. — Поклони се леко на Лиса и Ейвъри. — До скоро, дами.

Ейвъри, на която изобщо не ѝ пукаше за мнението на учителите, придружи Лиса до следващия ѝ час. Лицето ѝ бе замислено.

— И така... ти наистина си с Кристиан, така ли?

Боже, що за въпрос? Ако също като мен през връзката ни с Лиса бе видяла нещата, които правеха Кристиан и Лиса, никога нямаше да попита.

Лиса се засмя.

— Да, защо?

Ейвъри се поколеба, с което събуди любопитството на Лиса.

— Ами... аз чух, че имаш връзка с Ейдриън.

Лиса се закова на място.

— И къде си чула подобно нещо?

— В кралския двор. Кралицата постоянно повтаря колко е щастлива, че вие двамата сте двойка и как винаги сте заедно.

Лиса изпъшка.

— Защото винаги когато отивам в двора, тя кани и него, а след това ни възлага най-различни поръчения, които трябва да изпълним заедно. Не е по мое желание... ами... искам да кажа, не ме разбирай погрешно. Нямам нищо против да прекарвам времето си с него, но Татяна е причината да сме заедно в кралския двор.

— Обаче, изглежда, тя доста те харесва. През цялото време говори за теб, за това колко голям потенциал имаш и колко се гордее с теб.

— Мисля, че се гордее с начина, по който ме манипулира. Голяма досада е да ходя в двора. Тя или не обръща внимание на факта, че съм с Кристиан, или винаги когато ѝ се предостави възможност, говори обидно по негов адрес.

Кралица Татяна, както толкова много други, никога нямаше да може да прости и забрави това, че родителите на Кристиан доброволно бяха избрали да станат стригои.

— Съжалявам — промълви Ейвъри. По изражението на лицето ѝ си личеше, че наистина се чувства зле. — Не исках да те разстройвам. Просто ми се щеше да узная дали Ейдриън е свободен, това е всичко.

Лиса не беше ядосана на Ейвъри. Гневът ѝ бе насочен към кралицата и убеждението ѝ, че всички трябва да се държат по начина, угоден за нея и да играят по свирката ѝ. Светът на мороите открай време се управляваше от крал или кралица, но понякога Лиса си мислеше, че е настъпило време за промяна. Нуждаеха се от система, при която всички щяха да бъдат равни — кралски потомци и обикновените морои. Дори и дампирите.

Колкото повече си мислеше за това, толкова повече кипваше, а гневът и раздразнението се усилваха по начин, характерен повече за мен, отколкото за нея. Понякога ѝ се искаше да се разкреци, да отиде директно при Татяна и да ѝ заяви, че се отказва от взаимното им споразумение. Никой колеж не си заслужаваше подобна жертва. Може би дори щеше да заяви на Татяна, че е настъпило време за революция, време да се пренареди целият свят на мороите...

Лиса примигна, смаяна от откритието, че трепери. Откъде бяха дошли всички тези чувства? Едно беше да е разстроена от Татяна, но това...? Не беше имала подобни пристъпи на гняв, откакто за пръв път бе започнала да използва духа. Пое дълбоко въздух и се опита да приложи някои техники за успокояване, за да не заподозре Ейвъри, че е на границата да откачи.

— Просто мразя хората да говорят за мен, това е всичко — каза Лиса накрая.

Ейвъри, изглежда, не бе забелязала мимолетния изблик на гняв у Лиса.

— Е, ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, не всички си мислят това за теб. Запознах се с едно момиче... Мия? Да, така се казваше. Не е от кралски произход. — Презрителният тон на Ейвъри подсказваше, че и тя е от кралските потомци, които имат „особено отношение“ към обикновените морои. — Тя само се изсмя на слуховете, че с Ейдриън сте гаджета. Каза, че е абсурдно.

Лиса едва сдържа усмивката си. Мия някога ѝ беше съперница и егоцентрична лигла. Но след като стригите убиха майка ѝ, Мия се бе изпълнила с гняв и решителност, което се бе понаравило на нас двете с Лиса. Мия живееше в двора с баща си, тайно се обучаваше на бойни умения, така че един ден да може да влезе в директна схватка със стригите.

— О — рече внезапно Ейвъри. — Ето го и Саймън. Трябва да вървя.

Лиса погледна през коридора и видя суровия пазител на Ейвъри. Саймън не беше толкова мрачен, колкото Рийд, братът на Ейвъри, но имаше същото намусено и сковано изражение, както когато Лиса го видя за пръв път. Макар че явно Ейвъри, изглежда, се разбираше добре с него.

— Добре — кимна Лиса. — Ще се видим по-късно.

— Разчитай на това — увери я Ейвъри и понечи да тръгне.

— О, и, Ейвъри...

Ейвъри я погледна.

— Да?

— Ейдриън е свободен.

Единственият отговор на Ейвъри бе кратка усмивка, преди да се присъедини забързано към Саймън.

В Бай панихидата, организирана от семейството на Дмитрий, беше в пълен ход. Съседни и приятели, всички дампери, пристигаха един по един, мнозина носеха храна. Това беше първото ми впечатление от общността на дампирите, които все още не ми се струваха толкова мистериозни, колкото бе намекнала Сидни. Кухнята бе превърната в нещо като банкетна зала, където кухненският плот и всички налични маси бяха покрити с чинии. Някои от блюдата ми бяха познати, имаше много десерти — курабийки, ухаещи на прясно изпечени, и пасти, покрити с различни ядки и сладолед. Някои от ястията не бях виждала никога досега и не бях сигурна, че искам отново да видя. И по-конкретно една купа, пълна с лигаво зеле, която се стараех да избегна на всяка цена.

Но преди да седнем да се храним, всички излязоха навън и се събраха в полукръг в задния двор. Това бе единственото място, което можеше да побере толкова много хора. В този момент се появи свещеник, от човешката раса. Това малко ме изненада, но предположих, че тъй като живеят сред хората, дампирите навярно посещават техните църкви. А и повечето хора не различаваха дампирите, така че навярно свещеникът изобщо не предполагаше, че не присъства на обикновена панихида. Малцината морои, които бяха в

града, също бяха дошли, но те също, малко или много, можеха да минат за хора — макар и по-бледи, особено ако съумееха да скрият острите си кучешки зъби. Хората не очакваха да видят свръхестествени същества в града си, дори те да се намираха под самите им носове, така че много рядко им хрумваха подобни мисли.

Всички притихнаха. Слънцето клонеше към залез и от запад небето бе обагрено в оранжево зарево. Дългите сенки падаха върху насъбралото се множество. Свещеникът водеше погребалната служба на руски, с напевен глас, който звучеше някак си нереално и тайнствено в притъмнелия двор.

Всички църковни служби, на които бях присъствала досега, бяха извършвани на английски, но чувството бе същото. От време на време присъстващите се прекръстваха. Аз не знаех какво трябва да се говори, затова просто наблюдавах и чаках, оставяйки скръбният и монотонен глас на свещеника да изпълни душата ми. Чувствата ми към Дмитрий се надигаха в мен като бушуващ ураган, но аз с все сили се опитах да ги укротя, да ги заключа в сърцето си. Когато службата най-последно свърши, странното напрежение, което бе обзело групата, се разсея. Хората отново се раздвижиха, прегръщаха роднините на Дмитрий, ръкуваха се със свещеника. Той си тръгна малко след това.

Дойде време за храната. Чиниите бяха напълнени и всички се настаниха където намерят място в къщата и на двора. Никой от гостите не ме познаваше, а близките на Дмитрий бяха твърде заети, за да ми обръщат много внимание, докато сновяха наоколо и се опитваха да посрещнат всички и да ги настанят удобно. Сидни остана с мен през по-голямата част от времето и въпреки че си говорехме за незначителни неща, присъствието ѝ ми действаше успокоително. Двете седяхме на пода в дневната, облежнати на стената, близо до шкафа с книгите. Тя, както винаги, едва докосваше храната си, което ме накара да се усмихна. Имаше нещо успокояващо в този познат навик.

Когато вечерята приключи, хората продължиха да разговарят на малки групи. Не разбирах нищо от приказките им, но постоянно чувах да се споменава едно име: *Дмитрий, Дмитрий*. Това ми напомни за неразбираемото съскане на призраците, когато ме посещаваха. Беше потискащо и задушаващо, силата, с която това име, гнетеше сърцето ми. *Дмитрий, Дмитрий*. Още малко и имах чувството, че нямаше да

издържа. Сидни бе изчезнала за малко и аз реших да изляза навън за глътка свеж въздух. Някои от гостите бяха запалили огън в задния двор и сега седяха около него и разговаряха за Дмитрий, така че аз се насочих към предния двор.

Излязох на улицата. Нямах намерение да се отдалечавам много. Вечерта беше ясна и топла, с луна и звезди, които грееха ярко върху черното кадифе на нощното небе. Чувствата ми бяха объркани и сега, когато бях далеч от останалите, си позволих част от онези дълго потискани емоции да се освободят във вид на мълчаливи сълзи, които рукнаха по страните ми. Когато отминах две къщи, седнах върху ръба на тротоара, за да си почина и насладя на тишината около мен. Но покоят ми не трая дълго — острият ми слух долови звука от гласове, които приближаваха откъм къщата на Беликови. Появиха се три фигури. Единият, висок и слаб, беше морой, а другите двама — дампири. Когато спряха пред мен, ги погледнах. Без да си давам труд да ги поздравявам, аз останах на мястото си и вперих поглед в тъмните очи на мороя. Не бях видяла групата по време на панихидата, но разпознах мороя от някъде другаде. Устните ми се извиха в крива, принудена усмивка.

— Ейб Мазур, предполагам.

ГЛАВА 9

— Мислех, че си сън — казах аз.

Всички останаха прави — дампирите, наобиколили мороя в нещо като предпазен щит. Лицето на Ейб бе онова странно лице, което виждах, докато се люшках между съзнанието и безсъзнанието след битката в обора. Беше по-възрастен от мен, на години по-близо до Олена. Имаше черна коса, козя брадичка и тен на лицето, доколкото можеше да има един морой. Ако някога сте виждали загорели или мургави хора, които са болни и пребледнели, много приличаше на тях. В кожата му се съдържаше някакъв пигмент, но силната бледност надделяваше. Но най-смайващото от всичко бяха дрехите му. Носеше дълго, тъмно, очевидно много скъпо палто и тъмночервен кашмирен шал. Под него се виждаше златна верижка, в комплект със златна халка, която проблясваше на едното му ухо. Съдейки по тази пищна фасада, първоначалното ми заключение за този тип щеше да е, че е пират или сводник. Но миг по-късно промених мнението си. Нещо в него подсказваше, че не би се спрял пред нищо, за да наложи волята си.

— Сън, а? — рече мороят с почти незабележима усмивка. — Това не е нещо, което често чувам. Всъщност, не. — Явно размисли. — Обикновено се появявам в кошмарите на другите. — Не беше нито американец, нито руснак. Не можех да определя акцента му. Дали се опитваше да ме впечатли, или сплаши с лошата си репутация? Сидни не се страхуваше от него, но определено проявяваше завидна доза предпазливост.

— Е, предполагам, че вече знаеш коя съм — заключих. — Така че въпросът в момента е: ти какво правиш тук?

— Не. — Усмивката му стана малко по-студена. — Въпросът е ти какво правиш тук?

Посочих към къщата, опитвайки се да го давам непукистки.

— Присъствам на погребение.

— Не за това си дошла в Русия.

— Дойдох в Русия, за да кажа на семейство Беликови, че Дмитрий е мъртъв, след като, доколкото разбирам, никой не си е дал труда да го направи.

Това се превръщаше в доста удобно обяснение за присъствието ми тук, но докато Ейб ме изучаваше, по гърба ми пробягаха ледени тръпки, както когато Ева ме гледаше. Също като онази луда старица и той не ми вярваше и аз отново усетих опасния нюанс в иначе привидно приветливата му личност.

Ейб поклати глава и усмивката му изчезна напълно.

— Това също не е причината. Не ме лъжи, момиченце.

Усетих как настръхвам.

— А ти не ме разпитвай, старче. Не и ако не си готов да ми кажеш защо ти и приятелчетата ти сте рискували, изминавайки целия този път, за да вземете Сидни и мен.

Дампирите на Ейб се сковаха, като чуха обръщението „старче“, но за моя изненада, той отново се усмихна — макар че усмивката му не достигна до очите.

— Може би просто ти помагам.

— Не се връзва с това, което чух. Ти си този, който е наредил на алхимиците да изпратят Сидни тук с мен.

— О? — Той повдигна вежди. — Тя ли ти го каза? Ммм... лошо поведение от нейна страна. На началниците ѝ няма да им хареса. Никак.

О, по дяволите. Бях говорила, без да мисля. Не исках Сидни да загати. Ако Ейб наистина беше някакъв „моройски кръстник“ — как го нарече тя? *Змей*? *Змията*? Не се съмнявах, че може да си поговори с другите алхимици, които да ѝ стъжнят живота.

— Изтръгнах го насила от нея — излъгах аз. — Аз... аз я заплаших, докато пътувахме с влака. Не беше трудно. Тя и без това вече бе напласена до смърт от мен.

— Не се съмнявам в това. Те всички са изплашени от нас и този страх е резултат от вековни традиции. Крият се зад кръстовете си, търсейки закрила от тях — въпреки подаръците, които получават чрез татуировките си. В много отношения те притежават същите характерни черти като вас, дампирите, с изключение на репродуктивните проблеми. — Докато говореше, гледаше към звездите, като някакъв древен философ, разсъждаващ за тайните на

вселената. Държеше се така, сякаш всичко това е някаква шега, докато беше съвсем ясно, че има някакви планове за мен. Но аз не исках да бъда част от ничии планове — особено когато не знаех що за планове са.

— Да, да, сигурна съм, че цяла нощ бихме могли да си говорим за алхимиците и как вие ги контролирате — троснах се. — Но аз все още не зная какво исках от мен.

— Нищо — отвърна той просто.

— Нищо? Направил си си целия този труд да ме свържеш със Сидни и да ме последваш тук за нищо?

Той сведе поглед от небето. В очите му блеснаха опасни искри.

— Ти не ме интересуваш. Имам свой бизнес, за който да се грижа. Дойдох заради *други*, които се интересуват от теб.

Сковах се. Най-после ме обзе истински страх. Мамка му. Значи наистина ме *търсеха*. Но кой? Лиса? Ейдриън? Татяна? Последното предположение ме изнерви още повече. Останалите биха ме търсили от загриженост за мен. Но Татяна... Татяна се боеше да не избягам с Ейдриън. Отново си помислих, че ако тя иска да ме намери, то е, за да се увери, че никога няма да се върна обратно. Ейб ми приличаше точно на такъв тип, който можеше да направи така, че някой да изчезне.

— И какво искат тези други? Искат да се върна у дома? — попитах, опитвайки се да изглеждам безстрашна. — Да не си мислиш, че може просто ей-така да се появиш тук и да ме завлечеш обратно в Щатите?

Тайнствената усмивка на Ейб се завърна.

— *A ti* мислиш ли, че мога просто да те завлека обратно?

— Ами — изрекох подигравателно, отново без да мисля, — *ти* не можеш. Но твоите момчета могат. Е, може би. А може и да ги надвия.

За пръв път Ейб се засмя високо — дълбок, гърлен смях, изпълнен с искрено веселие.

— Ти наистина оправдаваш репутацията си на безразсъдна и импулсивна личност. Очарователно. — Страхотно, няма що. Ейб навярно разполагаше с цяло досие за мен. Сигурно знаеше и какво обичам за закуска. — Ще се спазаря с теб. Ти ще ми кажеш защо си тук, а после ще ти кажа защо аз съм тук.

— Аз вече ти казах.

Като с магическа пръчка смехът и веселото му настроение изчезнаха. Пристъпи по-близо към мястото, където стоях, и видях как пазителите му се напрегнаха.

— А аз ти казах, че ме лъжеш. Имаш причина да си тук. И искам да зная каква е.

— Роуз? Може ли да дойдеш?

Гласът на Виктория, ясен и силен, се разнесе откъм къщата на Беликови. Обърнах се и я видях, че стои на прага. Внезапно изпитах желание да се махна от Ейб. Имаше нещо смъртоносно под тази крещяща и натруфена фасада и аз не желяех повече нито за миг да оставам с него. Скочих и заотстъпвах към къщата, като почти очаквах пазителите му да ме спрат и пленят, въпреки думите му, че не се интересува от мен. Двамата не помръднаха от местата си, но внимателно ме наблюдаваха. Странната усмивка на Ейб отново се върна на лицето му.

— Съжалявам, че не мога да остана повече и да си побъбрим — заявих.

— Няма нищо — великодушно отвърна той. — По-късно ще намерим време.

— Едва ли — отвърнах, а той се засмя. Побързах да последвам Виктория в къщата. Не се почувствах в безопасност, докато вратата не се затвори зад гърба ми. — Този тип никак не ми харесва.

— Ейб? — попита тя. — Мислех, че ти е приятел.

— Едва ли. Той е нещо като мафиот, нали?

— Предполагам — рече тя, сякаш не беше кой знае какво. — Но ти си тук благодарение на него.

— Да, зная, че е дошъл да ни вземе.

Виктория поклати глава.

— Не, имам предвид тук. Доколкото разбрах, докато си била в колата, постоянно си повтаряла Беликов, Беликов. Ейб решил, че ни познаваш. Затова те доведе в нашата къща.

Това беше смайващо. Сънувах Дмитрий, затова нищо чудно да съм произнесла фамилията му. Но нямах представа как се бях озовала тук. Реших, че са ме довели, защото Олена има медицински познания.

Тогавя Виктория добави най-изумителното от всички неща досега.

— Когато разбра, че ние не те познаваме, смяташе да те отведе някъде другаде, но баба каза да останеш. Предполагам, че е сънувала, че идваш при нас.

— Какво? — Лудата, луда Ева, която ме мразеше? — Ева е сънувала мен?

Виктория кимна.

— Тя има тази дарба. Сигурна ли си, че не познаваш Ейб? Той е твърде голяма клечка, за да дойде тук без причина.

Олена приближи забързано към нас, преди да успее да отговори. Улови ръката ми.

— Търсихме те. Къде се забави толкова? — Въпросът бе към Виктория.

— Ейб беше...

Олена поклати глава.

— Няма значение. Хайде, елате. Всички чакат.

— За какво? — Попитах, като се оставих да ме поведе през къщата към задния двор.

— Трябваше да ти кажа — заобяснява Виктория, докато вървеше забързано до нас. — Това е моментът, когато всички са насядали и си спомнят Дмитрий, като разказват истории за него.

— Никой не го е виждал отдавна. Не знаем какво се е случило с него напоследък — поясни Олена. — Ти трябва да ни разкажеш.

Трепнах. Аз? Стреснах се, особено когато излязохме навън и видях всички онези лица край огъня. Не познавах никого от тях. Как можех да им говоря за Дмитрий? Как можех да разкрия това, което бе най-съкровената част от душата и сърцето ми? Всичко се размаза пред очите ми и си помислих, че ще припадна. В първия миг, изглежда, никой не ме забеляза. Говореше Каролина с бебето на ръце. От време на време млъкваше, а останалите избухваха в смях. Виктория седна на едно одеяло, постлано върху земята, и ме придърпа до себе си. След малко и Сидни се настани до нас.

— Какво казва тя? — попитах шепнешком.

Виктория се заслуша няколко минути в сестра си, сетне се наведе към мен.

— Говори за времето, когато Дмитрий е бил много малък, как често молел нея и приятелките ѝ да му разрешат да си поиграе с тях. Бил около шестгодишен, а те на осем и не искали да се мотае край тях.

— Виктория спря, за да чуе останалата част от историята. — Накрая Каролина му каза, че може да играе с тях, ако се съгласи да се ожени за куклите ѝ. И така Каролина каза на приятелките си да го облекат, подредили куклите в редица и церемонията започнала. Дмитрий се оженил поне десет пъти.

Не можах да сдържа смеха си, докато се опитвах да си представя как суровия, секси Дмитрий, когото познавах, се оставя на сестра си да го облече. Сигурно се е отнесъл към тази сватбена церемония с куклите също толкова сериозно и стоически, както приемаше и задълженията си на пазител.

След това говориха други хора и аз се опитвах да следя превода. Всички истории бяха за добротата на Дмитрий, за силния му характер. Дори и да не се е биел с неживите, Дмитрий винаги е помагал на нуждаещите се и по-слабите, винаги е постъпвал правилно, дори в ситуации, които са излагали живота му на риск. Това не бе изненада за мен. Дмитрий винаги постъпваше правилно.

Тъкмо заради това негово поведение го обичах толкова много. И аз приличах на него. Също се впусках да помагам на онези, които се нуждаеха, макар че понякога не би трябвало да го правя. Другите ме наричаха луда заради това, но Дмитрий разбираше. Той винаги ме разбираше и част от това, върху което работехме, беше как да обузда импулсивното желание да се впусна в опасно начинание, да обмисля и преценя рисковете. Имах чувството, че никога никой на този свят нямаше да ме разбира така, както той ме разбираше.

Не бях осъзнала, че лицето ми е мокро от сълзи, докато не забелязах, че всички ме гледат. Отначало реших, че сигурно ме мислят за луда, задето плача, но сетне осъзнах, че някой ми бе задал въпрос.

— Те искат да им разкажеш за последните дни на Дмитрий — каза ми Виктория. — Кажи ни нещо. Какво е правил? Какъв е бил?

Избърсах лицето си с ръкава на ризата и се втренчих в огъня. И преди съм говорила пред други без колебания, но сега беше различно.

— Аз... аз не мога — казах на Виктория с напрегнат и тих глас. — Не мога да говоря за него.

Тя стисна ръката ми.

— Моля те. Те имат нужда да чуят за него. Трябва да знаят. Просто ни кажи каквото и да е. Какъв беше той?

— Той... ти е бил брат. Ти знаеш.

— Да — рече тя нежно. — Но ние искаме да знаем какво е твоето мнение за него.

Продължавах да се вирам в огъня, наблюдавах как пламъците танцуваха, изменяйки цвета си от оранжев в син.

— Той... той беше най-добрият мъж, когото някога съм познавала. — Млъкнах, за да се окопитя, а Виктория се възползва от паузата, за да преведе думите ми на руски. — И беше един от най-добрите пазители. Искам да кажа, че беше много по-млад в сравнение с мнозина от тях, но всички знаеха кой е. Познавах репутацията му и мнозина търсеха съвет от него. Наричаха го бог. И винаги, когато имаше схватка... или опасност... той винаги беше в предната редица. Никога не е трепвал, не се е колебал. А преди два месеца, когато училището ни бе нападнато...

Тук се задавих. Близките му ми бяха казали, че знаят за атаката — че всички знаят за нея — и от лицата на тук присъстващите, разбрах, че беше истина. Не беше нужно да се разпростирам надълго и нашироко за онази нощ и преживения ужас.

— През онази нощ — продължих — Дмитрий се хвърли в битка със стригоите. Двамата бяхме заедно, когато разбрахме за нападението. Аз исках да остана и да му помогна, но той не ми позволи. Само ми каза да бягам и да предупредя останалите. А той остана, без да знае с колко стригои ще трябва да се бие, докато извикам помощ. Все още не зная с колко се е сражавал, но бяха цяла група. И той се е справил с всички съвсем сам.

Осмелих се да погледна лицата около мен. Всички бяха толкова тихи и неподвижни, че се зачудих дали дишат.

— Беше много трудно — казах им. Без да осъзнавам, гласът ми се бе превърнал в шепот. Наложих се да повтора по-високо. — Беше много трудно. Не исках да го оставям, но знаех, че трябва. Бе ме научил на толкова много неща, но най-главното беше, че ние трябва да защитаваме другите. Мой дълг беше да предупредя останалите, въпреки че отчаяно исках да остана с него. През цялото време сърцето ми повтаряше: „Върни се, върни се. Върви при него!“ Но знаех какво трябва да направя, а и освен това знаех, че част от него се опитва да ме защити и опази. И ако ролите ни бяха сменени... ами аз също щях да го заставя да побегне.

Въздъгнах изненадана, че бях изляла толкова много от стаеното в сърцето ми. Върнах се към битката.

— Дори и след като останалите пазители му се притекоха на помощ, Дмитрий продължи да се сражава неуморно и избяга повече стригои, отколкото всички останали. — Всъщност после двамата с Кристиан избихме повечето. — Той... той беше невероятен.

Разказах им останалата част от историята, която бях разказала и на близките му. Само че този път поукрасих малко подробностите, като наблегнах колко неустрашим и безпощаден е бил. Докато говорех, думите ми причиняваха болка и все пак... изпитах облекчение да ги изрека. Толкова дълго бях пазила само за себе си спомените от онази нощ. Но накрая трябваше да им разкажа за пещерата. А това... това беше най-лошото.

— Попаднахме в капан, докато бягахме от пещерата на стригоите. Тя имаше два входа и ние нападнахме от двете страни. Някои от нашите се оказаха в капан, а и имаше повече стригои, отколкото първоначално смятахме. Загубихме хора... но щяхме да загубим повече, ако Дмитрий не беше там. Той отказа да напусне пещерата, докато всички не излязат. Не се боеше да рискува живота си. Знаеше, че трябва да спаси останалите...

Видях в очите му онази решителност. Планът беше да се оттеглим веднага след като всички излязат, но имах чувството, че щеше да остане, докато не убие всеки стригой, изпречил се на пътя му. Но все пак се подчини на заповедите и накрая започна да се оттегля, когато видях, че всички вече са в безопасност. В онези последни мигове, преди стригоят да го ухапе, очите на Дмитрий се срещнаха с моите. Погледът му бе пълен с толкова любов, че сякаш цялата пещера се изпълни със светлина. Изражението му ми казваше това, за което бяхме говорили по-рано: *Можем да бъдем заедно, Роуз. Скоро. Почти успяхме. И нищо вече не може да ни раздели...*

Все пак не споменах тази част. Когато разказах историята докрай, лицата на събралите се бяха мрачни, но в същото време изразяваха безкрайно благоговение и уважение. Зад останалите забелязах Ейб и пазителите му, които също слушаха. Неговото лице бе неразгадаемо. Сурово, но не сърдито, нито заплашително. Малки чашки започнаха да обикалят присъстващите и някой подаде една и на мен. Един дамфир, когото не познавах, един от малкото мъже, които

присъстваха, стана и вдигна чашата си във въздуха. Говори високо и почитателно и чух няколко пъти да споменава името на Дмитрий. Когато свърши, отпи от чашата си. Всички го последваха, така че и аз не останах по-назад.

И едва не се задавих до смърт.

Беше все едно огън в течна форма. Беше ми потребна цялата ми сила, за да преглътна и да не опръскам тези около мен.

— К...какво е това? — попитах, докато кашлях.

Виктория се ухили.

— Водка.

Погледнах я над ръба на чашата.

— Не, не е. И преди съм пила водка.

— Но не руска водка.

Очевидно не бях. Насилих се да изпия останалото в знак на уважение към паметта на Дмитрий, макар да имах чувството, че ако той беше тук, нямаше да ми позволи. Мислех, че след като разкажа историята си, вече няма да съм в центъра на всеобщото внимание, но явно бях сгрешила. Всички ми задаваха въпроси. Искаха да узнаят повече за Дмитрий, повече за живота, който бе водил напоследък. Искаха да знаят всичко за нас като двойка. Изглежда, всички бяха разбрали, че двамата с Дмитрий бяхме влюбени — и явно нямаха нищо против. Разпитваха ме как сме се срещнали, колко дълго сме били заедно...

И през цялото време продължиха да ми пълнят чашата. Твърдо решена да не изглеждам като глупачка, продължих да пия, докато накрая вече успях да преглътна водката, без да се задавя с течността или да я изплюя. Колкото повече пиех, толкова по-шумни и оживени ставаха историите ми. Крайниците ми започнаха да се преплитат и една част от мен осъзнаваше, че всичко това не е никак добра идея. Е, добре, всички части от мен го знаеха.

Накрая хората започнаха да се разотиват. Нямах представа кое време е, но мисля, че минаваше полунощ. А може и да беше по-късно. Аз също се изправих, като установих, че е доста по-трудно, отколкото очаквах. Целият свят се люлееше, а стомахът ми никак не бе в съгласие с мен. Някой ме хвана за ръката, за да не падна.

— По-леко — каза Сидни. — Не се напрягай. — Бавно и внимателно тя ме поведе към къщата.

— Господи — простенах. — Да не би да използват това чудо за ракетно гориво?

— Никой не те е карал да го пиеш.

— Хей, не ми чети лекция. Освен това трябваше да съм любезна.

— Разбира се — промърмори тя.

Влязохме вътре, но след това предстоеше почти невъзможната задача да се кача до стаята, в която ме бе настанила Олена. Всяка крачка беше истинско мъчение.

— Всички те знаят за мен и Дмитрий — изфъфлих, чудейки се дали бих казала всичко това, ако бях трезва. — Но аз никога не съм им казвала, че сме били заедно.

— И не беше нужно. Беше изписано на лицето ти.

— Държаха се все едно съм негова вдовица или нещо подобно.

— Може и да си. — Стигнахме до стаята ми и тя ми помогна да седна на леглото. — Тук наоколо малко хора се женят. Ако си с някого достатъчно дълго, се смята, че все едно сте женени.

Въздъгнах и с размътените си очи се втренчих в пространството.

— Той ми липсва толкова много.

— Съжалявам — промълви Сидни.

— Дали някога ще се почувствам по-добре?

Въпросът ми, изглежда, я изненада.

— Аз... не зная.

— Никога ли не си била влюбена?

Тя поклати глава.

— Не.

Не бях сигурна дали е късметлийка или не. Не бях сигурна дали всички светли и щастливи дни, които бях имала с Дмитрий, си струват огромната болка, която изпитах сега. След миг вече знаех истината.

— Разбира се, че си струват.

— Какво? — попита Сидни.

Осъзнах, че съм казала мислите си на глас.

— Нищо. Просто си говорех. Трябва да поспя.

— Имаш ли нужда от още нещо? Повръща ли ти се?

Опипах бунтуващия ми се стомах.

— Не, но благодаря.

— Добре. — И тя излезе от стаята по типичния си забързан начин, като пътъом изгаси всички лампи и затвори вратата.

Мислех си, че веднага ще заспя. Честно, *исках* го. Тази вечер сърцето ми се бе отворило толкова много за Дмитрий, че *исках* цялата тази болка да изчезне. *Исках* мрак и забвение. Вместо това, може би защото бях като лакомник, заслужаващ наказание, сърцето ми реши да довърши работата и да се разтвори докрай.

Отидох да посетя Лиса.

ГЛАВА 10

По време на обяда всички се чувстваха толкова добре с Ейвъри, че групата се бе събрала отново същата вечер и си бе устроила лудешки купон. Лиса си мислеше за това, докато на следващата сутрин беше в час по английски. Миналата нощ бяха останали до късно, нарушавайки вечерния час. Споменът извика усмивка на устните на Лиса, докато потискаше една прозявка. Не можех да съдържа леката ревност, която изпитах. Знаех, че щастието на Лиса се дължи на Ейвъри и колкото и да беше дребнаво, това малко ме дразнеше. В същото време... приятелството с Ейвъри ме караше да се чувствам по-малко виновна, задето бях изоставила Лиса.

Тя отново се прозя. Беше ѝ трудно да се концентрира върху „Алената буква“^[1], докато се бореше с последствията на лекия махмурлук. Ейвъри, изглежда, разполагаше с неизчерпаем запас от алкохол. Ейдриън се бе развихрил, но Лиса беше малко по-колеблива. Тя отдавна се бе отказала от лудешките купони, но миналата вечер се бе поддала на всеобщото настроение и бе изпила повече чаши вино, отколкото трябваше. По странна ирония приличаше на моето безразсъдство с водката. И двете бяхме прекалили с пиенето, въпреки че се намирахме на хиляди километри една от друга.

Внезапно пронизителен вой разцепи въздуха. Лиса вдигна рязко глава, както и всички останали в класа. В ъгъла на стаята малката пожарна аларма мигаше и пищеше предупредително. Съвсем естествено някои от учениците се развеселиха, а други се престориха на уплашени. Останалите изглеждаха изненадани и стояха в очакване по местата си.

Учителката също изглеждаше стресната и след кратък оглед Лиса реши, че не е планирана тревога. Обикновено учителите бяха предварително информирани, когато се провеждаше тренировка за действие при пожарна тревога, но госпожа Малой нямаше онова типично изражение, което учителите добиваха, когато се опитваха да преценят каква част от урока им ще пропадне.

— Хайде, тръгвайте — рече госпожа Малой раздражено, като грабна някакъв клипборд, с прикрепените към него листа. — Знаете какво трябва да правите. — Процедурата при пожарна тревога беше добре отработена.

Лиса последва останалите и настигна Кристиан.

— Ти ли го направи? — попита тя.

— Не. Макар че ми се щеше да бях. Този час направо ме убиваше.

— Теб? Аз имам най-ужасното главоболие, което можеш да си представиш.

Той ѝ се ухили многозначително.

— Да ти е за урок, малка госпожице Пиянде.

В отговор тя му се нацупи и го ръгна леко в ребрата. Двамата стигнаха до мястото в двора, определено за събиране на класа, и се присъединиха към подобие на редица, която останалите се опитваха да образуват. Госпожа Малой пристигна, провери всички по списъка и остана доволна, че никой не липсва.

— Не мисля, че това е било планирано — промърмори Лиса.

— Съгласен съм — отвърна Кристиан. — Което означава, че дори и да няма пожар, ще мине известно време.

— Ами, тогава няма какво да висите тук, нали?

Кристиан и Лиса се обърнаха изненадани при раздалия се зад тях глас и се озоваха срещу Ейвъри. Тя бе облечена в пурпурна рокля, покачена на черни обувки с високи токчета, които изглеждаха съвсем не на място сред мократа трева.

— Какво правиш тук? — попита Лиса. — Мислех, че си в стаята си.

— Все едно. Там е *толкова* скучно. Трябваше да дойда и да ви освободя, приятели.

— Ти ли направи това? — Кристиан беше леко впечатлен.

Ейвъри сви рамене.

— Казах ви, беше ми скучно. Хайде да вървим, докато суматохата не е стихнала.

Кристиан и Лиса се спогледаха.

— Ами — заговори бавно Лиса, — предполагам, че след като вече ни *провериха*...

— Побързайте! — подкани ги Ейвъри. Вълнението ѝ бе заразно и чувствайки се дръзка, Лиса тръгна след нея, а Кристиан ги последва. Сред тълпата ученици никой не забеляза как прекосиха кампуса и се запътиха към сградата за гости.

Саймън се бе облегнал на вратата и Лиса се вцепени. Бяха ги хванали.

— Всичко наред ли е? — попита го Ейвъри.

Саймън, определено образец на силния и мълчалив тип, кимна и единственият му отговор беше, че се изправи. Пъхна ръце в джобовете на палтото си и се отдалечи. Лиса беше смаяна.

— Той просто... ще ни остави ей-така? И той ли участва? — Саймън не беше в кампуса като учител, но все пак... това не означаваше, че трябва да позволява на учениците да бягат от час заради фалшива пожарна тревога.

Ейвъри се усмихна дяволито, докато го гледаше как се отдалечава.

— Ние сме заедно от известно време и той си има да върши други неща, а не да ни дундурка.

Тя ги поведе вътре, но вместо да отидат в стаята ѝ, те се запътиха в друга част на сградата, към място, което добре познавах: стаята на Ейдриън.

Ейвъри затропа по вратата.

— Хей, Ивашков! Отвори!

Лиса притисна ръка към устата си, за да сподави кикота си.

— Дотук с тайното промъкване. Всички ще ни чуят.

— Аз искам *той* да ни чуе — възрази Ейвъри.

Продължи да блъска по вратата и да крещи, докато накрая Ейдриън се появи на прага. Косата му стърчеше на всички посоки и имаше тъмни кръгове под очите. Миналата нощ беше пил два пъти повече от Лиса.

— Какво...? — примигна той. — Вие не трябваше ли да сте в час? О, Боже! Не съм спал чак толкова много, нали?

— Пусни ни да влезем — заяви Ейвъри и се промуши покрай него. — Тук имаме бегълци от пожар.

Тръшна се върху дивана и се настани удобно, докато Ейдриън продължаваше да се взира слисано в нея. Лиса и Кристиан последваха примера ѝ.

— Ейвъри задейства пожарната аларма — осветли го Лиса.

— Добра работа — похвали я Ейдриън и се срути в дълбокото кресло. — Но защо сте дошли *тук*! Това ли е единственото място, което не е обхванато от унищожителни пламъци?

Ейвъри запърха кокетно с мигли към него.

— Не си ли щастлив да ни видиш?

Той я изгледа замислено за миг.

— Винаги съм щастлив да те видя.

Обикновено Лиса се отнасяше малко пуритански към подобни закачки, но сега размяната на реплики ѝ се стори забавна. Всичко беше толкова диво, толкова глупаво... един вид отдих от тревогите ѝ напоследък.

— Няма да им отнеме много време, за да разберат, че е било фалшива тревога. Навярно вече всички са обратно по класните стаи.

— Може би — съгласи се Ейвъри, като качи краката си на масичката за кафе. — Но нещо ми подсказва, че *още една* аларма ще се включи веднага щом затворят вратите на училището.

— Как, по дяволите, го правиш? — изуми се Кристиан.

— Тайна.

Ейдриън разтърка очите си. Явно цялата работа го забавляваше, въпреки че го бяха събудили.

— Не можеш през целия ден да включваш пожарната аларма, госпожице Лазар — отбеляза.

— Всъщност имам силното усещане, че след като проверят всичко при втората, ще се включи трета.

Лиса се засмя високо, макар че причината за смеха ѝ бе по-скоро реакцията на момчетата, отколкото заявлението на Ейвъри. Кристиан, в пристъп на антисоциален бунт, бе подпалвал някои особи, които не му се нравеха. Ейдриън пък прекарваше по-голяма част от дните си в пиене и пушене. И за двамата беше много трудно да ги смае светско момиче като Ейвъри. Тя от своя страна изглеждаше много доволна от постижението си.

— Ако разпитите са свършили, няма ли да предложиш нещо освежително на гостите си? — попита тя.

Ейдриън се надигна и се прозя.

— Добре, добре, нахално момиче. Ще направя кафе.

— С нещо за вкус? — Тя наклони глава към шкафа с алкохолните напитки.

— Сигурно се шегуваш! — слиса се Кристиан. — Останал ли ти е въобще черен дроб?

Ейвъри приближи до шкафа и извади някаква бутилка. Размаха я към Лиса.

— Искаш ли?

Дори сутрешното революционно настроение на Лиса си имаше граници. Болката в слепоочията от снощния винен разгул още не бе преминала.

— Тъ, не.

— Страхливци — заключи Ейвъри и се обърна към Ейдриън. — Е, добре тогава, господин Ивашков, слагай каната с кафето. Обичам коняка си с глътка кафе.

Малко след това излязох от главата на Лиса, завърнах се в моята и потънах в благословената забрава на собствените си обичайни сънища. Но блаженството ми не продължи дълго, защото много скоро силни удари ме върнаха към действителността.

Отворих очи и силна, пронизваща болка запулсира в задната част на черепа ми — без съмнение последиците от онази отровна водка. Махмурлукът на Лиса не беше нищо в сравнение с моя. Понечих да затворя очи, за да потъна отново в дълбок сън, който щеше да премахне болката. Тогава отново чух ударите и което беше още по-лошо, цялото ми легло се тресеше с все сила. Някой го риташе.

Отворих отново очи, обърнах се и се озовах право срещу умните тъмни очи на Ева. Ако Сидни беше срещала много дампири като Ева, можех да я разбера защо смяташе, че сме слуги на дявола. Стиснала устни, Ева отново изрита леглото.

— Хей! — извиках. — Вече съм будна!

Старицата промърмори нещо на руски, а Пол надникна зад нея и преведе.

— Тя казва, че не си будна, докато не станеш от леглото.

И без повече предупреждения, тази садистична вещица продължи да ритам леглото. Аз се изправих рязко и светът се завъртя около мен. Казвала съм го и преди, но този път наистина го мислех. Повече никога нямаше да пия. *Никога* нищо добро не излизаше от това. Завивките изглеждаха адски изкусителни за агонизиращото ми

тяло, но още няколко ритника от обувия в ботуш крак на Ева ме накараха да скоча от леглото.

— Добре, добре. Сега доволна ли си? Станах. — Изражението на Ева не се промени, но поне спря да ритне леглото. Обърнах се към момчето. — Какво става?

— Баба казва, че трябва да отидеш с нея.

— Къде?

— Тя каза, че не е нужно да знаеш.

Понечих да заявя, че никъде няма да отида с тази луда вещица, но един поглед към заплашително ѝ лице ме накара да размисля. Нищо чудо да превръщаше тези, които не ѝ се подчиняват, в крастави жаби.

— Добре — промърморих. — Ще бъда готова, след като си взема душ и се преоблека.

Пол преведе думите ми, но Ева поклати глава и отново заговори.

— Тя казва, че няма време — обясни Пол. — Трябва да тръгнем веднага.

— Мога ли поне да си измия зъбите?

Тя направи тази малка отстъпка, но явно и дума не можеше да става за смяна на дрехите. Всъщност навярно така бе по-добре. Всяка стъпка ме караше да се чувствам още по-замаяна и вероятно щях да припадна, ако трябваше да свърша нещо толкова сложно като събличане и обличане. Дрехите ми не миришеха, нито бяха изцапани, а само малко смачкани, тъй като бях спала с тях.

Когато слязох долу, видях, че никой не беше буден, с изключение на Олена. Тя миеше чиниите, останали от миналата нощ, и се изненада да ме види будна. Така ставахме двама.

— Не е ли рано за теб? — попита майката на Дмитрий.

Обърнах се и погледнах кухненския часовник. Ахнах. Бяха минали само четири часа, откакто си бях легнала.

— Мили Боже! Нима слънцето вече е изгряло?

Удивително, но беше. Олена предложи да ми направи закуска, но Ева даде да се разбере, че няма време. Стомахът ми едновременно искаше и ненавиждаше храната, затова не можах да определя дали беше добре, или зле да погладувам.

— Няма значение — магнах с ръка. — По-добре да вървим и да свършим с това.

Ева отиде в дневната и след малко се върна с голяма чанта с дълга дръжка. Подаде ми я и ме погледна очаквателно. Аз свих рамене, взех я и я преметнах през рамо. Беше пълна, но не тежеше чак толкова много. Тя отиде в друга стая и се върна с още една платнена чанта. Взех и нея и преметнах дръжките ѝ през същото рамо, като трябваше да се постарая да не загубя равновесие. Тази беше по-тежка, но гърбът ми не възрази особено.

Когато излезе за трети път и се върна с голяма кутия, започнах да се нервирам.

— Какво е това? — настоях да узная, като я взех от нея. Тежеше, сякаш беше пълна с тухли.

— Баба каза, че трябва да ги носиш — обяви Пол.

Ева ми подаде още една кутия, като я сложи върху първата. Не беше толкова тежка, но в този момент това вече наистина нямаше значение. Олена ми хвърли съчувствен поглед, поклати глава и се върна мълчаливо към чиниите. Очевидно нямаше желание да спори с Ева.

След това Ева потегли, а аз я последвах послушно, опитвайки се да крепя кутиите и чантите на рамото ми. Беше доста тежък товар и тялото ми, страдащо от махмурлук, никак не бе доволно, но бях достатъчно силна и реших, че едва ли ще е проблем да отида до града или където там ни водеше тази шантава старица. Пол подтичваше от едната ми страна. Явно задачата му беше да ме осведоми, ако Ева реши, че трябва да нося още нещо.

Изглежда, пролетта идваше по-бързо в Сибир, отколкото в Монтана. Небето беше ясно, а лъчите на сутрешното слънце стопляха удивително бързо всичко наоколо. Е, не можеше да се сравни с летните горещини, но времето определено беше приятно. Но не и за мороите.

— Знаеш ли къде отиваме? — попитах Пол.

— Не — отвърна той весело.

Въпреки че беше толкова стара, Ева се движеше с удивителна бързина и аз установих, че трябва да бързам, ако исках да не изоставам с товара си. По някое време тя погледна назад и каза нещо. Пол преведе.

— Баба каза, че е изненадана, че не можеш да вървиш по-бързо.

— Да, аз пък съм изненадана, че някой друг не носи всичко това. Той отново преведе.

— Тя каза, че след като си толкова прочута убийца на стригои, това не би трябвало да е проблем.

Изпълних се с огромно облекчение, когато видях, че приближаваме центъра на града... само че ние го подминахме.

— О, хайде *стига* — измърморих. — Къде, по дяволите, отиваме?

Без да се обърне, Ева избъбри нещо.

— Баба каза, че вуйчо Димка никога не би се оплаквал толкова много.

Момчето не беше виновно за случващото се. Той беше просто посредник, но въпреки това всеки път, когато заговореше, ми идеше да го сритам. Както и да е, продължих да нося товара си и не казах нищо повече. Донякъде Ева имаше право. Бях ловец на стригои и беше истина, че Дмитрий никога не би се оплакал заради капризите на една стара дама. Щеше търпеливо да изпълни задължението си.

Опитах се да го призова в мислите си и да почерпя сили от него. Отново си спомних онзи път в хижата, за вкуса на устните му и прекрасното усещане на кожата му върху моята.

Сякаш отново чух гласа му да шепне в ухото ми, че ме обича, че съм красива, че съм единствената... Мисълта за него не облекчи пътуването с Ева, но го направи много по-поносимо.

Бяхме вървели повече от час, когато най-после стигнахме до малка къща. Цялата бях плувнала в пот и едва не припаднах от облекчение. Къщата беше на един етаж, построена от обикновени дъски, очукани от времето и изгнили от дъждовете. Но прозорците бяха обградени с много красиви и стилни дървени жалузи, боядисани в синьо, украсени с бели шарки. Бяха същите ярки цветове, които бях видяла върху сградите в Москва и Санкт Петербург. Ева почука на вратата. Отначало не се чу нито звук и аз се паникьосах, че трябва да се обърнем и да потеглим обратно.

Накрая една жена отвори вратата — морой. Беше около тридесетина годишна, много хубава, с високи скули и руса коса, но с ягодно червен оттенък. Като видя Ева, възкликна изненадано, усмихна се и я поздрави на руски. Погледна към Пол и мен и бързо отстъпи настрана, за да влезем.

Мина на английски веднага щом разбра, че съм американка. Всички тези хора, които владееха поне два езика, искрено ме

удивляваха. В Щатите това не беше често срещано явление. Тя посочи към масата и ми каза да седна, което посрещнах с огромна радост.

— Казвам се Оксана — представи се жената и стисна ръката ми. — Съпругът ми Марк е в градината и скоро ще дойде.

— Аз съм Роуз — отвърнах.

Оксана ни предложи столове. Моят беше дървен с права облегалка, но в този момент ми се стори като пухено легло. Въздъхнах щастливо и изтрих потта от челото си. Междувременно Оксана разопакова нещата, които носех.

Чантите бяха пълни с остатъци от храната от панихидата. Горната кутия съдържаше някакви чинии и тенджери. Пол обясни, че преди много време Оксана ги била дала назаем на баба му. Накрая Оксана стигна до най-долната кутия и ако щете ми вярвайте, но тя беше пълна с... *тухли*.

— Сигурно е някаква шега — едва успях да изрека. От другата страна на стаята Ева изглеждаше изключително самодоволна.

Оксана много се зарадва на подаръците.

— О, Марк много ще се зарадва за тухлите. — Усмихна ми се. — Много мило от твоя страна, че си ги донесла чак дотук.

— За мен беше удоволствие — излъгах най-безсрамно.

Задната врата се отвори и влезе един мъж — навярно Марк.

Беше висок, с яко и силно телосложение, а посивялата му коса подсказваше, че е по-възрастен от Оксана. Изми ръцете си на мивката в кухнята и се присъедини към нас. Едва не ахнах, като видях лицето му и открих нещо много по-странно от разликата във възрастта. Той беше дампир. За миг се зачудих дали не е някой друг, а не съпругът й Марк. Но това беше името, с което Оксана го представи и истината ме шашна: морой и дампир женена двойка. Разбира се, двете раси се смесваха постоянно. Но брак? Това беше много скандално в света на мороите.

Опитах се да прикрия изненадата си и да се държа възможно най-любезно. Оксана и Марк изглеждаха много заинтересовани от моята персона, макар че говореше най-вече тя. Марк просто наблюдаваше с любопитна физиономия. Косата ми беше пусната, така че татуировките ми не се виждаха и не можеше да се разбере, че нямам клетвения знак или съм „необещана“. Може би той просто се чудеше какво прави едно американско момиче в тази затънтена част на света.

А може би си мислеше, че съм поредното попълнение към общността на кървавите курви.

След третата си чаша вода започнах да се чувствам много по-добре. Приблизително по това време Оксана заяви, че трябва да хапнем. Стомахът ми посрещна с радост идеята. Тя и Марк приготвиха храната заедно, като отказаха всякаква помощ.

Беше нещо изумително да ги наблюдавам как работят заедно. Никога не бях виждала по-ефикасен екип. Никога не си пречеха и нямаха нужда да си казват какво трябва да се направи. Просто го знаеха. Въпреки теснотията кухнята беше модерно обзаведена и не след дълго Оксана сложи в микровълновата печка купа с нещо като картофена яхния. Марк беше с гръб към нея и търсеше нещо в хладилника, но когато тя завъртя копчето за включване, той каза:

— Не, няма нужда да е толкова дълго.

Аз примигнах изненадано, като местех поглед от единия към другия. Той дори не бе видял колко време бе нагласила тя. Тогава разбрах.

— Вие имате връзка! — възкликнах.

И двамата ме погледнаха смаяно.

— Да. Ева ли ти каза? — попита Оксана.

Стрелнах с поглед старицата, която отново бе добила онова дразнещо, самодоволно изражение.

— Не. Тази сутрин Ева не беше особено общителна.

— Повечето тук го знаят — каза Оксана и се върна към работата си.

— Тогава... тогава ти владееш духа.

Това отново я накара да спре. Двамата с Марк си размениха учудени погледи.

— Това — рече тя — *не* е нещо, което всички знаят.

— Повечето смятат, че не владееш нито един елемент, нали?

— Откъде знаеш?

Защото точно такива бяхме двете с Лиса. Сред мороите винаги са се разказвали легенди за връзките, но как са се създавали също винаги си е оставало мистерия. Обикновено се смяташе, че просто „така се случва“. Също като Оксана, и за Лиса се смяташе, че е от мороите, които не специализират в нито един от елементите. Сега вече знаехме,

че връзките се осъществяват само при онези морой, които владеят духа, и то с дампери, чийто живот са спасили.

Нещо в гласа на Оксана ми подсказа, че не е особено изненадана, че зная. Обаче не успях да си обясня как го е разбрала и бях толкова изумена от откритието си, че не можах да промълвя нищо. Единствените двама, за които знаехме, че са били свързани по този начин, бяха легендарните Владимир и Анна. А тези истории, предавани през вековете, бяха толкова непълни и забулени в тайни, че бе трудно да се различи истината от измислицата. Единствените други доказателства за съществуването на духа бяха госпожа Карп — наша бивша учителка, която полудя, и Ейдриън. Досега той беше най-голямото ни откритие — морой, който владееше духа и малко или много беше психически стабилен. Е, зависи как гледаш на нещата.

Когато седнахме на масата, повече не се повдигна въпросът за духа. Оксана водеше разговора, придържаше се към леки и незначителни теми и постоянно превключваше на двата езика — руски и английски. Докато се хранех, изучавах нея и Марк, търсейки признаци за нестабилност. Не забелязах такива. Изглеждаха като приятна и съвсем обикновена двойка. Ако не знаех, нямаше да имам причина да заподозра нещо. Оксана не изглеждаше потисната, нито психически разстроена. Марк явно не бе поел от нея онзи отвратителен мрак, който понякога проникваше в мен.

Стомахът ми прие храната и най-послед главоболието ми взе да отминава. Но по някое време ме обзе някакво странно усещане. Беше объркващо, сякаш нещо трептеше в главата ми, заля ме гореща вълна, последвана от студена. Усещането изчезна така бързо, както се бе появило. Надявах се да е последният лош ефект от онази дяволска водка, която бях погълнала.

Приключихме с храната и аз скочих от масата, за да помогна с раздигането. Оксана поклати глава.

— Не, няма нужда. Трябва да отидеш с Марк.

— Ъ? — изненадах се аз.

Марк попи устни със салфетката си и се изправи.

— Да. Да вървим в градината.

Понечих да го последвам, но се спрях и хвърлих поглед към Ева. Очаквах да ме смъмри, задето зарязвам чиниите, но изражението ѝ не беше нито неодобрително, нито самодоволно. Беше по-скоро...

многозначително. Почти очаквателно. Нещо в него извика студени тръпки по гърба ми и аз си спомних думите на Виктория: Ева бе сънувала пристигането ми.

Градината, в която ме въведе Марк, бе по-голяма отколкото очаквах, оградена от дебела тухлена стена, покрай която се извисяваха дървета. Вече се бяха разлистили и младите листа правеха сянка. Повечето от храстите и цветята бяха разцъфтели, а младите издънки се бяха източили. Беше много красиво и аз се запитах дали Оксана няма пръст във всичко това. С помощта на духа Лиса можеше да накара растенията да пораснат и разцъфтят. Марк посочи към една каменна пейка. Двата седнахме мълчаливо един до друг.

— Е — наруши той тишината. — Какво би искала да знаеш?

— Леле. Май не си губиш времето.

— Не виждам защо да го правя. Сигурно имаш много въпроси. Ще отговоря, доколкото е във възможностите ми.

— Откъде знаеш? — попитах. — Че аз също съм „целуната от сянката“? Знаеш го, нали?

Той кимна.

— Ева ни каза.

Е, *това* вече беше изненада.

— Ева?

— Тя може да усеща нещата... неща, които останалите от нас не умеят. Макар че невинаги разбира какво усеща. Просто знае, че у теб има нещо странно, което е усетила около друга личност. Затова те е довела при мен.

— Струва ми се, че можеше да го направи и без да ме кара да мъкна половината кухня.

Марк се засмя.

— Не го приемай лично. Тя те изпитва. Искала е да разбере дали си достойна за нейния внук.

— И какъв е смисълът? Той вече е мъртъв. — Думите едва не ме задавиха.

— Истина е, но въпреки всичко за нея е важно. И между другото, тя наистина мисли, че си достойна.

— Показва го по доста странен начин. Искам да кажа, извън това, че ме доведе да се срещна с вас.

Той отново се засмя.

— Дори без нея, Оксана щеше да разбере каква си още щом те види. Когато си целуната от сянката, аурата ти се променя.

— Значи тя също може да вижда аурите — промърморих аз. — Какво друго прави? Сигурно може да лекува, иначе ти нямаше да си целунат от сянката. Владее ли супервнушението? Може ли да влиза в сънищата на другите?

Това го изненада.

— Да, внушението ѝ е много силно... но, какво искаш да кажеш с това да влиза в сънищата на другите?

— Ами то е като... нахлува в съзнанието им, когато са заспали. В съзнанието на всички, не само в твоето. Тогава те могат да водят разговор, сякаш са заедно. Един мой приятел го може.

По изражението на Марк разбрах, че това е новост за него.

— Твой приятел? Този, с когото сте партньори по връзка?

Партньори по връзка? Никога не бях чувала този термин. Прозвуча ми странно, но имаше смисъл.

— Не... един друг, който владее духа.

— Друг? Колко познаваш?

— На практика трима. Е, сега вече четирима, като броим Оксана. Марк се извърна и се загледа разсеяно в туфа розови цветя.

— Толкова много... това е невероятно. Аз съм срещал само един, който владее духа, и това беше преди много години. Той също беше свързан с пазителя си. Пазителят умря и това го съсипа. Той все още помага на мен и Оксана, когато се опитваме да разберем някои неща.

През цялото време бях подготвена за смъртта си и се боях за живота на Лиса. При все това никога не ми бе хрумвало какво щеше да е смъртта за двама души, които са свързани. Как щеше да се отрази на другия? Какво щеше да е усещането, когато се отвори толкова огромна празнина, след като си бил неразривно свързан с този, който си е отишъл?

— Макар той никога да не ми е споменавал, че се вмъква в сънищата на другите — продължи Марк. Засмя се и около сините му очи се образуваха дружелюбни бръчици. — Мислех си, че бих могъл да ти помогна, но може би си дошла тук, за да помогнеш на мен.

— Не зная — промълвих замислено. — Мисля, че вие имате повече опит от мен.

— Къде е твоят партньор по връзка?

— В Щатите. — Не исках да се впускам в по-подробни обяснения, но някак си изпитах нужда да му кажа цялата истина. — Аз... аз я напуснах.

Той се намръщи.

— Напуснала си я, защото си решила да дойдеш тук? Или си я напуснала, защото си я изоставила?

Изоставила. Думата ми подейства като плесница и аз внезапно си припомних последния ден, в който я видях, когато я оставих разплакана.

— Трябваше да свърша нещо — смънках уклончиво.

— Да, зная. Оксана ми каза.

— Какво ти е казала?

Сега той се поколеба.

— Тя не биваше да го прави... Опита се да не го прави.

— Да прави какво? — възкликнах, изведнъж почувствала се притеснено, без да зная причината.

— Тя, ами... Проникнала е в съзнанието ти. По време на обяда.

Замислих се и внезапно си спомних странното гъделичкане в главата ми, горещата вълна, която ме бе обляла.

— Какво точно означава това?

— Този, който владее духа, може да разбере много неща за някого по аурата му. Но Оксана може да навлезе по-навътре, да достигне и прочете много повече информация. Понякога тази нейна възможност е свързана с внушението... но резултатите са много, много силни. И това не е редно. Не бива да се прави с някого, с когото не си свързан.

Нужно ми бе малко време, за да го осъзная. Нито Лиса, нито Ейдриън можеха да четат мислите на другите. Ейдриън можеше да се промъква в чуждите сънища, това бе най-близо до проникването в нечие съзнание. Лиса не можеше да го прави, дори с мен. Аз можех да я усещам, но не и тя мен.

— Оксана е усетила... о, не зная как да го обясня. Някакво безпокойство в теб. Тръгнала си на нещо като мисия. Душата ти е белязана с отъмщение. — Марк се протегна внезапно, повдигна косата ми и се втренчи във врата ми. — Както си мислех. Ти си необещана.

Отдръпнах главата си.

— Защо това е толкова важно? Целият този град е пълен с дампири, които не са пазители. — Продължавах да смятам Марк за добър човек, но не обичах да ме поучават. Това винаги ме е дразнело.

— Да, но те скоро ще станат такива. Ти... и останалите като теб... сте нещо като отцепници. Вие сте обсебени от желанието да залавяте стригои, като това се превръща в лична битка с тях заради желанието да отмъстите за всички злини, които са ни причинили. Това може да доведе само до по-големи беди. Постоянно съм свидетел на подобни катастрофи.

— Постоянно? — смаях се аз.

— Как мислиш, защо броят на пазителите намалява? Някои се отказват, за да имат семейства и дом. Или поемат по своя път, като теб, продължават да се сражават със стригоите, но не отговарят за действията си пред никого — освен ако не ги наемат за бодигардове или ловци на стригои.

— Наемни дампири... — Внезапно започнах да разбирам как Ейб, който не беше от кралски произход, се бе сдобил с бодигардовете си. Предполагам, че с пари можеш да си купиш всичко. — Никога досега не бях чувала за подобно нещо.

— Разбира се, че не си. Да не би да смяташ, че мороите и другите пазители биха искали да се знае? Да не би да искаш да те подмамат с подобно предложение?

— Не виждам какво лошо има в лова на стригои. Когато се отнася за стригоите, ние винаги се защитаваме, а не нападаме. Може би ако повече дампири ги преследват и избиват, те няма да са толкова голям проблем.

— Навярно, но има различни начини да се прави, като някои са по-добри от останалите. А когато се впусне в преследване някой като теб, чието сърце е пълно с тъга и жажда за мъст? Това не е най-добрият начин. Ще те направи по-небрежна и уязвима. А мракът, който съпътства тези, които са целунати от сянката, още повече усложнява нещата.

Скръстих ръце пред гърдите си и се загледах с каменна физиономия пред себе си.

— Да, сигурно е така, но нищо не мога да направя.

Той се извърна към мен. Изражението му ме изненада за пореден път.

— Защо просто не позволиш на своя партньор по връзка да излекува мрака в душата ти?

[1] Най-известният роман на Натаниел Хоторн, публикуван през 1950 г., смятан за „крайъгълния камък“ на американската литература и предизвикал широк отзвук в Европа. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 11

За няколко дълги секунди останах втрещена в Марк. Най-накрая попитах глупаво:

— Да... излекува ли каза?

Марк се вгледа в мен с не по-малка изненада.

— Да, разбира се. Тя може да лекува други неща, нали? Защо не и това?

— Защото... — Намръщих се. — В това няма смисъл. Мракът... всичките лоши странични ефекти... те идват от Лиса. Ако тя може да ги лекува, защо първо не излекува себе си?

— Защото, когато е в нея, този мрак е вкоренен твърде надълбоко. Прекалено е свързан със същността ѝ. Тя не може да го лекува като другите неща. Но след като чрез връзката ви проникне в *теб*, той е като всяка друга болест.

Сърцето ми затуптя бързо в гърдите. Това, което той предлагаше, беше твърде лесно. Не, това бе абсурдно. Нямах начин, след всичко, което бяхме преживели двете, Лиса да може да лекува гнева и депресията също както някоя настинка или счупен крак. Виктор Дашков, въпреки зловещия си план, знаеше удивително много за духа и ни го бе обяснил. Другите четири елемента по природа са материални, но духът идваше от ума и душата. Използването на толкова много духовна енергия — способността да правиш толкова силни неща — не би могло да се размине без опустошителни странични ефекти. Двете с Лиса се борехме с тези ефекти още от самото начало — първо в Лиса, а след това и в мен. Те не си отиваха просто така.

— Ако това беше възможно — казах тихо, — тогава всички щяха да го правят. Госпожа Карп нямаше да полудее. Анна нямаше да се самоубие. Това, което казваш, звучи твърде лесно. — Марк не знаеше за кого говорех, но явно нямаше значение за това, което искаше да ми обясни.

— Права си. Никак не е лесно. Трябва да се балансира много внимателно, да се изгради кръг от вяра и сила между двама души. На двамата с Оксана ни отне много дълго време, за да се научим... много трудни години...

Лицето му помръкна и аз само можех да си представя какви са били тези години. Краткият ми опит с Лиса ми бе достатъчен. А те е трябвало да живеят с това много по-дълго, отколкото ние. Сигурно на моменти е било непоносимо. Бавно, почти с благоговение, се осмелих да повярвам на думите му.

— Но сега сте добре, нали?

— Хмм. — Устните му се изкривиха в лека усмивка. — Едва ли бих казал, че сме *идеално* добре. Тя не може да ми помогне изцяло, но все пак се справяме. Удължава промеждутъците между лечението колкото е възможно, тъй като то ѝ струва много. Изтощава я и ограничава общите ѝ сили.

— Какво имаш предвид?

Той сви рамене.

— Оксана все още може да прави други неща... лечение, внушение... но не в тази степен, както ако не ме лекуваше.

Надеждата ми угасна.

— О, тогава... не бих могла. Не бих могла да го причиня на Лиса.

— В сравнение с това, което тя ти причинява? Роуз, имам чувството, че тя би сметнала това за справедливо.

Замислих се за последната ни среща. Как я оставих там въпреки молбите ѝ. За мъката, която ѝ причиняваше отсъствието ми. Припомних си отказа ѝ да излекува Дмитрий, когато мислех, че все още има надежда за него. И двете се проявихме като лоши приятелки.

Поклатих глава.

— Не зная — изрекох тихо. — Не зная дали би го сметнала за справедливо.

Марк ме изгледа продължително и спокойно, но не настоя повече. Вдигна глава към слънцето, сякаш можеше да определи по него колко е часът. И вероятно можеше. Имаше особеното излъчване на някой, който умее да оцелява при всякакви условия.

— Другите сигурно се чудят какво е станало с нас. Преди да се върнем при тях... — Бръкна в джоба си и извади малка, сребърна

халка. — Лечението отнема време. Това, което ме тревожи в момента, е отчаяната ти обсебеност. Мракът в теб само ще я влоши. Вземи това.

Подаде ми пръстена. Аз се поколебах, сетне протегнах ръка.

— Какво е това?

— Оксана го е пропила с духа. Това е лечебна магия.

Отново изтръпнах. Всеизвестно е, че мороите омагьосват предмети с елементите. Сребърните колове са омагьосани с четирите елемента и тъкмо това ги прави смъртоносни за стригоите. Виктор бе омагьосал колието със земна магия, използвайки първичните, природни инстинкти и така бе отприщил сексуалните ни желания. Дори татуировката на Сидни беше нещо като магия. Предполагам, че по същия начин можеха и с духа да се омагьосват разни предмети, но просто никога не ми бе хрумвало. Навярно защото силите на Лиса бяха все още непознати и нови.

— Как действа това? Искам да кажа как лекува?

— Помага на настроенията ти. Не може напълно да те отърве от тях, но може да ги облекчи, да ти помогне да мислиш по-ясно. Може и да те предпази от беда. Оксана ги прави за мен, за да ми помага между леченията. — Аз понечих да го сложа на пръста си, но той поклати глава. — Запази го за момента, когато почувстваш, че губиш контрол. Магията не трае вечно. Като всяка магия и тя избледнява с времето и губи силата си.

Пол подаде глава през задната врата.

— Баба иска да си тръгваме — осведоми ме той. — Искан да знае какво те задържа толкова дълго и защо караш една възрастна жена да те чака и да страда от болки в гърба.

Спомних си колко бързо вървеше Ева на идване, докато аз едва се влачех под целия онзи товар. Тогава гърбът ѝ ми се стори съвсем наред, но отново си напомних, че Пол е само пратеник и му спестих язвителния си коментар.

— Добре. Идвам веднага. — Поклатих глава, когато момчето се скри. — Май е доста трудно да докажеш, че си достоен. — Тръгнах към вратата, сетне се спрях и се извърнах към Марк. Хрумна ми нещо. — Ти ми каза, че не е хубаво да действам на своя глава... но ти също не си пазител.

Той отново се усмихна, една от онези тъжни, криви усмивки.

— Някога бях. Тогава Оксана спаси живота ми. Това ни свърза и накрая се влюбихме. След това не можех да понеса да бъда разделен от нея, а като пазител можеха да ме изпатят навсякъде. Трябваше да си тръгна.

— Трудно ли ти бе да ги напуснеш?

— Много. А разликата във възрастта ни правеше нещата още по-скандални. — Отново ме побиха ледени тръпки. Марк и Оксана все едно бяха въплъщение на двата проблема в живота ми. Те се бореха срещу ефектите на връзката между целунатия от сянката и спасителя му, както ние двете с Лиса. А също е трябвало да се изправят срещу неодобрението и осъждането на връзката им, както аз и Дмитрий. — Но понякога трябва да послушаме сърцето си — продължи Марк. — И въпреки че си тръгнах, не съм безразсъден ловец на стригои. Аз съм само един възрастен мъж, който живее с жената, която обича, и се грижи за градината си. Това е разликата помежду ни, не я забравяй.

Когато се върнах в дома на Беликови, мислите ми бясно препускаха. Без тухлите обратният път беше много по-лек. Това ми даде шанс да се замисля над думите на Марк. Имах чувството, че само за един час разговор бях получила информация за цял живот.

Олена сновеше из къщата, заета с обичайната домакинска работа като готвене и чистене. Въпреки че лично аз никога не бих искала да прекарвам дните си с подобни задължения, трябваше да призная, че имаше нещо успокояващо в това около теб винаги да се навърта някой, готов да ти приготви нещо топло за ядене и да се тревожи за ежедневните неща. Знаех, че това е чисто егоистично желание, както знаех, че моята майка върши много по-важни неща в живота си. Не би трябвало да я съдя. При все това вниманието на Олена ме изпълваше с топлина и благодарност. Тази жена, която почти не ме познаваше, се грижеше за мен като за родна дъщеря.

— Гладна ли си? — попита ме тя машинално. Мисля, че един от най-големите страхове в живота ѝ беше, че някой може да остане гладен в дома ѝ. Постоянната липса на апетит у Сидни бе източник на неспирно притеснение за Олена.

Аз прикрих усмивката си.

— Не, ядохме с Марк и Оксана.

— А, у тях ли сте били? Те са добри хора.

— Къде са всички? — поинтересувах се аз. Къщата беше необичайно тиха.

— Соня и Каролина са на работа. Виктория е навън с приятели, но ще се зарадва, че си се върнала.

— Ами Сидни?

— Тя замина преди малко. Каза, че се връща в Санкт Петербург.

— Какво? — възкликнах. — Заминала е? Просто така? — Сидни беше рязка по природа, но това бе твърде безцеремонно дори и за нея.

— Алхимиците... ами, те постоянно са в движение. — Олена ми подаде един лист. — Остави това за теб.

Взех бележката и веднага я отворих. Почеркът на Сидни беше хубав и четлив. Някак си това не ме изненада.

Роуз,

Съжалявам, че се налага да замина набързо, но когато алхимиците ми наредят да скоча... ами, скачам. Уговорих се да ме закарат до онзи фермерски град, където бяхме отседнали, за да взема Червения ураган, а след това заминавам за Санкт Петербург. Очевидно, след като вече си в Бай, те не смятат, че присъствието ми е наложително.

Иска ми се да можех да ти кажа повече за Ейб и какво иска той от теб. Дори и да ми бе разрешено, нямам кой знае какво да ти кажа. В някои отношения той и за мен е същата загадка, както и за теб. Както казах, голяма част от бизнеса му е нелегална — и сред хората, и сред мороите. Той се замесва директно само когато нещо е свързано с този бизнес или ако става дума за много, много специален случай. Мисля, че ти си един от тези случаи и въпреки че не ти мисли злото, може да планира да те използва за свои цели. Възможно е да иска да се свърже с теб като с бодигард, като се има предвид страхотната ти репутация на безстрашен убиец на стригои. Може да иска да те използва, за да се добере до други. Може всичко да е част от плана на някой друг, който е още по-мистериозен и от него. А може просто да прави услуга на някого. Змеят може да бъде

опасен или добър, всичко зависи от целите, които иска да постигне.

Никога не съм мислила, че ще съм дотолкова загрижена за някой дампир, че да кажа това, но, моля те, бъди внимателна. Не зная какви са плановете ти сега, но имам чувството, че неприятностите постоянно те следват по петите. Обади ми се, ако мога да ти помогна с нещо, но ако смяташ да се върнеш в големите градове на лов за стригои, повече не оставяй трупове след себе си, погрижи се да изчезнат!

Желая ти всичко добро:

Сидни

П.П. „Червения ураган“ съм кръстила колата.

П.П.П. Само защото те харесвам, това не означава, че не те смятам за дяволско изчадие на мрака. Такова си.

Най-отдолу бе написан номерът на мобилния ѝ телефон. Не можах да сдържа усмивката си. Тъй като бяхме докарани в Бай от Ейб и пазителите му, Сидни е трябвало да остави колата, което бе огромна травма за нея — не по-малка от сблъсъка ѝ със стригоите. Надявах се алхимиците да ѝ позволят да я задържи. Поклатих глава. Писмото ѝ ме развесели, въпреки предупрежденията ѝ за Ейб. Червения ураган.

Докато се качвах към стаята си, усмивката ми се стопи. Въпреки безцеремонното ѝ и грубо държание, Сидни щеше да ми липсва. Може и да не ми беше точно приятелка — или беше? — но за краткото време, през което я познавах, бях започнала да гледам на нея като на личност, на която можех да разчитам. А такива не бяха останали много в живота ми. Чувствах се някак си изоставена на произвола на съдбата, несигурна какво да правя сега. Дойдох тук, за да донеса покой на Дмитрий, а причиних само мъка на семейството му. А ако това, което всички казваха, беше истина, нямаше да намеря много стригои в Бай. Някак си не можех да си представя Дмитрий да броди по фермерските пътища, дебнейки някоя случайна жертва. Дори като стригой — самата мисъл за това направо ме убиваше — Дмитрий щеше да има цел. Ако не се бе върнал в родния си град, навярно беше другаде, зает с нещо много по-важно, доколкото изобщо един стригой би могъл да бъде

зает. Думите на Сидни в бележката потвърждаваха това, което чувах непрекъснато. Стригоите бяха в градовете. Но в кои? Къде би отишъл Дмитрий?

Сега аз бях тази, която нямаше цел. Като капак на всичко не можех да спра да си припомням думите на Марк. Дали наистина бях обсебена от една налудничава мисия на отмъщението? Дали по най-глупав начин търсех смъртта си? Или безразсъдно се бях впуснала в... нещо безсмислено? Дали бях обречена да прекарам останалата част от дните си, бродейки по света? Сама?

Седнах върху леглото, обзета от мрачно настроение. Знаех, че по някакъв начин трябва да се разсея. И без това бях прекалено податлива на мрачните емоции, докато Лиса използваше духа; нямаше защо да задълбочавам депресията си. Сложих на пръста си пръстена, който Марк ми бе дал, като се надявах да ми донесе известна яснота и спокойствие. Но не почувствах никаква особена разлика и реших да потърся покой там, където обикновено го намирах: в съзнанието на Лиса.

Тя беше с Ейдриън и двамата отново упражняваха използването на духа. След като бе преодолял няколко първоначални спънки, Ейдриън напредваше много бързо в усвояването на лечението. Това беше основната сила на Лиса и тя винаги малко се дразнеше, че той има по-голям прогрес в обучението, отколкото тя.

— Май вече не мога да измисля какво да лекуваш — отбеляза Лиса, докато поставяше няколко саксии с току-що покарали растения върху масата. — Освен ако не започнем да режем крайници или нещо подобно.

Ейдриън се усмихна.

— Често дразнех Роуз по този повод, как ще я впечатля, когато излекувам ампутирани крайници или нещо също толкова абсурдно.

— О, сигурна съм, че всеки път ти е отвърщала подobaващо.

— Да, да, така е. — При спомена лицето му доби замечтано и нежно изражение. Една част от мен винаги беше безумно любопитна да ги чуе какво си говорят за мен... В същото време винаги съм се чувствала зле за мъката, която името ми предизвикваше.

Лиса изпъшка и се изтегна върху килима на пода. Двамата бяха в салона на общежитието и вечерният час приближаваше.

— Искам да говоря с нея, Ейдриън.

— Не можеш — рече той. Гласът му прозвуча необичайно сериозно. — Зная, че тя все още те проверява, това е единственият „разговор“, който можеш да водиш с нея. И ако трябва да съм честен, не е толкова лошо. Можеш да й кажеш как точно се чувстваш.

— Да, но аз искам да я чуя как ми отговаря, както става с теб в сънищата.

Думите й го накараха да се усмихне.

— Тя винаги има подходящия отговор, повярвай ми.

Лиса се изправи.

— Направи го сега.

— Какво да направя сега?

— Посети я в съня й. Винаги си се опитвал да ми го обясниш, но никога не съм го виждала. Позволи ми да наблюдавам.

Той се втренчи смаяно в нея, за миг загубил дар слово.

— Това е един вид воайорство.

— Ейдриън! Искам да се науча на това, а вече опитахме какво ли не! Понякога усещам магията около теб. Просто го направи, става ли?

Той понечи да възрази отново, но се спря и се вгледа за миг изпитателно в лицето й. Думите й бяха остри и настоятелни, много нетипично за нея.

— Добре, ще опитам.

Цялата идея Ейдриън да се опита да влезе в главата ми, докато го наблюдавах през главата на Лиса, определено си беше доста откачена. Не знаех какво да очаквам от него. Винаги съм се чудела дали беше задължително да е заспал, или поне очите му да са затворени. Очевидно не. Вместо това той се втренчи в пространството, а очите му добиха някак си... изпразнено изражение, докато съзнанието му напусна обкръжаващия го свят. През очите на Лиса виждах как някаква магическа енергия се излъчва от него и от аурата му, а тя се опитваше да анализира всеки неин елемент. Тогава, изведнъж и без всякакво предупреждение, магията изчезна. Той примигна и поклати глава.

— Съжалявам, но не мога да го направя.

— Защо?

— Вероятно защото в момента е будна. Научи ли нещо, докато ме наблюдаваше?

— Малко. Навярно щеше да бъде много по-полезно, ако наистина бе осъществил връзка — отвърна Лиса с вкиснат тон.

— Тя може да е навсякъде по света, кой знае в каква часова зона — думите му бяха заглушени от прозявка. — Може би трябва да опитваме по различно време. Всъщност винаги съм достигал до нея... приблизително по това време на деня. А понякога много рано в началото му.

— Тогава може би е някъде наблизно — рече Лиса замислено.

— Или е по дневното разписание на хората в някоя друга част на света.

Ентусиазмът ѝ помръкна.

— Да, и това е възможно.

— Как така вие двамата никога нямате вид на сериозно работещи?

Кристиан влезе в помещението и погледна развеселено към Лиса, която седеше на пода, докато Ейдриън се бе излегнал на дивана. Зад Кристиан стоеше някой, който не се надявах, че някога ще видя толкова скоро. Ейдриън, който надушваше жените от километри, тутакси забеляза новодошлата.

— Къде намери това малко сладкишче? — попита той.

Кристиан го стрелна предупредително.

— Това е Джил. — Джил Мастрано се остави да я избутат напред, светлозелените ѝ очи бяха невероятно разширени, когато се огледа наоколо. — Джил, това са Лиса и Ейдриън.

Джил беше последната, която очаквах да видя тук. Срецнах я за кратко преди повече от месец. Беше в девети клас, което означаваше, че през есента щеше да е в кампуса за учениците от горните класове. Притежаваше типичното суперслабо телосложение, характерно за мороите, но комбинирано с ръст, който бе изключително висок дори за вампирските стандарти. Това я караше да прилича на истинска върлина. Косата ѝ падаше на светлокестеняви къдрици до средата на гърба и щеше да бъде много красива, когато се научи да я носи в стилна прическа. В момента представляваше разрошена грива и като цяло — макар да беше много сладко — момичето изглеждаше някак си тромаво и непохватно.

— Здрасти — смънка тя, докато местеше поглед от лице на лице. Явно според нея това бяха златните знаменитости сред мороите — истински звезди. Заради славата ни тя едва не припадна, когато за пръв

път се запозна с мен и Дмитрий. От изражението ѝ в момента съдех, че и сега е близо до това състояние.

— Джил иска да се научи как да използва силата си за добро, а не за зло — оповести Кристиан и смигна многозначително. По този съдържан начин казваше, че Джил иска да се научи как да се сражава с помощта на магията. Тя бе изразила този интерес пред мен, а аз я посъветвах да се свърже с Кристиан. Радвах се, че е намерила смелост да последва съвета ми. Кристиан също беше знаменитост в кампуса, макар и с позорен произход.

— Още една доброволка? — попита Лиса и поклати глава. — Мислиш ли, че ще я задържиш за по-дълго?

Джил хвърли смаян поглед към Кристиан.

— Какво означава това?

— След нападението мнозина пожелаха да се научат да се сражават с помощта на магията — обясни Кристиан. — Така че се обърнаха към мен и работихме заедно... веднъж или два пъти. Когато нещата станаха по-трудни и разбраха, че се изискват постоянни и усиленни тренировки, един по един всички се отказаха.

— Още повече че ти беше доста строг и взискателен учител — изтъкна Лиса.

— А сега си започнал да набираш доброволци сред децата — додаде сериозно Ейдриън.

— Хей! — възмути се Джил. — Аз съм на четиринадесет. — Тутакси се изчерви, задето си бе позволила да му говори така дръзко.

Ейдриън го намери за доста забавно, както толкова много други неща.

— Извинявай, грешката е моя — рече той. — Какъв е твоят елемент?

— Вода.

— Огън и вода, а? — Ейдриън бръкна в джоба си, извади една банкнота от сто долара и я приглади. — Скъпа, ще сключим с теб една сделка. Ако направиш така, че върху главата на Кристиан да се изсипе кофа с вода, ще ти дам това.

— И аз ще добавя десетачка — засмя се Лиса.

Джил изглеждаше сащисана. Но предположих, че е заради обръщението на Ейдриън, който я бе нарекъл „скъпа“. Толкова дълго

бях приемала Ейдриън за даденост, че бях забравила колко е готин. Кристиан побутна Джил към вратата.

— Не им обръщай внимание. Те просто ревнуват, защото тези, които владеят духа, не могат да се бият като нас. — Коленичи до Лиса, която продължаваше да се излежава на пода и бързо я целуна. — Упражнявахме се в салона на горния етаж, но сега трябва да я изпратя до общежитието ѝ. Ще се видим утре.

— Не е нужно — възпротиви се Джил. — Мога и сама да се прибера. Не искам да причинявам главоболия.

Ейдриън се изправи.

— И не причиняваш. Ако някой трябва да се изяви като рицар на бял кон с блестящи доспехи, то това съм аз. Аз ще те изпратя и ще оставя тези две влюбени гълъбчета да си гукат в любовното си гнезденце. — Поклони се дълбоко на Джил. — Ще тръгваме ли?

— Ейдриън — поде Лиса и в гласа ѝ отекна остра нотка.

— О, я стига. — Той завъртя очи. — И без това трябваше да си вървя. Вие, приятелчета, за нищо не ставате, след като дойде вечерният час. И, честно, имайте ми малко повече доверие. Дори и аз спазвам известни граници.

Той хвърли многозначителен поглед към Лиса, с който искаше да я увери, че никога не би свалил Джил. Погледът на Лиса остана за няколко секунди прикован в неговия и осъзна, че е прав. Понякога Ейдриън беше истински негодник и никога не бе крил интереса си към мен, но да изпрати Джил до общежитието ѝ не беше част от някакъв коварен, прелъстителски замисъл. Той наистина просто проявяваше любезност.

— Добре — кимна Лиса. — Ще се видим по-късно. Приятно ми беше да се запозная с теб, Джил.

— Не мен също — изчерви се момичето, като се осмели да се усмихне на Кристиан. — Още веднъж, много благодаря.

— И да не забравиш да дойдеш на следващата тренировка — напомни ѝ той.

Ейдриън и Джил се запътиха към вратата, тъкмо когато Ейвъри прекрачваше прага ѝ.

— Хей, Ейдриън. — Ейвъри огледа набързо Джил от главата до петите. — Кое е това малко сладкишче?

— Ама, вие ще престанете ли да ме наричате така? — възкликна Джил.

Ейдриън размаха укорително пръст към Ейвъри.

— Шшт. По-късно ще се разправам с теб, Лазар.

— Надявам се на това — пропя гърлено Ейвъри. — Ще оставя вратата отключена.

Джил и Ейдриън излязоха, а Ейвъри седна до Лиса. Изглеждаше прекалено оживена и можеше да се помисли, че е пиана, но Лиса не подуши никакъв алкохол. Тя доста бързо бе открила, че една част от Ейвъри винаги е жива и безгрижна, независимо дали бе трезва, или се дължеше на алкохолно опиянение.

— Нима наистина покани Ейдриън да дойде в стаята ти по-късно тази вечер? — попита Лиса. Говореше шеговито, но тайно се чудеше дали между тях няма нещо. И, да, аз също се питах.

Ейвъри сви рамене.

— Не зная. Може би. Понякога двамата се виждаме, докато вие вече сте по леглата. Ти не ревнуваш, нали?

— Не — засмя се Лиса. — Просто съм любопитна. Ейдриън е добро момче.

— О? — повдигна вежди Кристиан. — Дай определение на „добър“.

Ейвъри вдигна ръка и започна да брои на пръсти.

— Той е ужасно красив, забавен, богат, роднина на кралицата...

— Избра ли си вече сватбена рокля? — продължи да се смее Лиса.

— Не още — отвърна Ейвъри. — Все още го проучвам. Реших, че няма да е трудно да стане поредното завоевание на Ейвъри Лазар, но ми е малко трудно да го разбере.

— Наистина не искам да слушам това — обяви Кристиан.

— Понякога се държи като безгрижен свалач, който сменя гаджетата си като носни кърпички. Друг път е потиснат и унил като някой романтик с разбито сърце. — Лиса и Кристиан се спогледаха многозначително, но Ейвъри не забеляза, а продължи да говори. — Както и да е, не съм дошла, за да говоря за него, а за нещо много по-вълнуващо. Двете с теб ще се махнем оттук. — Ейвъри прегърна ентусиазирано Лиса и едва не я събори.

— Откъде? От общежитието?

— Не. От това училище. Ще прекараме див уикенд в кралския двор.

— Какво, този уикенд? — Лиса имаше чувството, че не е в час и не можех да я упрегна. — Защо?

— Защото е Великден. И Нейно кралско величество смята, че ще е „прекрасно“, ако прекараш празника в компанията ѝ. — Ейвъри изрече последното с надут и превзето писклив тон. — И след като напоследък движа с теб, баща ми реши, че се държа добре и заслужавам награда.

— Бедният, нищо неподозиращ наивник — промърмори Кристиан.

— Така че заяви, че мога да те придружа. — Ейвъри погледна към Кристиан. — Предполагам, че ти също. Кралицата е казала, че Лиса може да доведе гост — освен мен, разбира се.

Лиса погледна сияещото лице на новата си приятелка, но за мен бе ясно, че не споделя ентузиазма ѝ.

— *Мразя* да ходя в кралския двор. Татяна не спира да ме засипва със съвети, които смята, че са полезни за мен. Там винаги ми е скучно и не се чувствам добре. — Лиса не добави, че преди време, когато аз бях с нея, намираще кралския двор за забавно и вълнуващо място.

— Това е защото не си била там с мен. Ще бъде много яко! Познавам всички готини местенца. Освен това се обзалагам, че и Ейдриън ще дойде. А той може да уреди каквото си пожелае. Ще бъде нещо като ваканция по двойки.

Лиса бавно започна да осъзнава, че наистина би могло да е забавно. Двете с нея бяхме успели да открием „готините местенца“, скрити зад лъскавата фасада на кралския двор. Всичките ѝ останали посещения там бяха точно както ги бе описала — скучни и подобни на делови пътувания. Но сега, да отиде заедно с Кристиан и дивата и непредсказуема Ейвъри? Наистина можеше да си заслужава.

Докато Кристиан не съсипа всичко.

— Е, мен не ме бройте — заяви. — Ако можеш да заведеш още един гост, по-добре вземи Джил.

— Кой? — попита Ейвъри.

— Малкото сладкишче — поясни Лиса. Погледна изумено към Кристиан. — Защо, за Бога, ще водя Джил? Та аз току-що се запознах с нея.

— Защото тя наистина е сериозна в желанието си да се научи да се защитава. Можеш да я запознаеш с Мия. И двете специализират елемента вода.

— Добре — съгласи се Лиса. — И фактът, че мразиш двора, няма нищо общо с това?

— Ами...

— Кристиан! — Лиса внезапно се разстрои. — Защо не можеш да го направиш заради мен?

— Защото мразя начина, по който ме гледа Кралицата Кучка — процеди той.

Обяснението не се стори убедително на Лиса.

— Да, но след като се дипломираме, аз ще живея там. Тогава ще трябва да дойдеш.

— Да, и затова искам да се наслаждавам на малкото ми останало време, преди да отида.

Раздразнението на Лиса се усили.

— О, сега разбирам. Аз трябва през цялото време да се съобразявам с капризите ти, но ти не можеш да направиш нищо заради мен.

Ейвъри ги изгледа поред и стана.

— Деца, ще ви оставя да се разберете насаме. Не ми пука дали Кристиан или Малкото сладкишче ще дойдат, след като *ти* ще си там. — Втренчи се надолу към Лиса. — Ще дойдеш, нали?

— Да. Ще дойда. — Ако не друго, отказът на Кристиан я бе подтикнал да вземе това решение.

Ейвъри се ухили.

— Страхотно. Сега ще вървя, но щом останете сами, вие двамата най-добре се целунете и се сдобрете.

Внезапно на прага се появи Рийд, братът на Ейвъри.

— Готова ли си? — попита той. Всеки път, когато говореше, имах чувството, че ръмжи недоволно.

Ейвъри хвърли триумфиращ поглед към другите двама.

— Виждате ли? Галантният ми брат идва да ме отведе, преди онези надзирателки в общежитието да ми се разкрецят да напусна. Сега Ейдриън ще трябва да намери нов и по-вълнуващ начин да се докаже като кавалер.

Рийд не изглеждаше нито много галантен, нито кавалер, но предположих, че е мил жест от негова страна да дойде, за да изпрати сестра си до общежитието ѝ. Появата му беше странно навременна. Навярно тя беше права в твърдението си, че не е толкова лош, колкото го смятат.

След като Ейвъри и брат ѝ си тръгнаха, Лиса се обърна към Кристиан.

— Наистина ли сериозно искаш да взема със себе си Джил вместо теб?

— Да. — Той се опита да отпусне глава в скута ѝ, но тя го отблъсна. — Но ще броя секундите до завръщането ти.

— Не мога да повярвам, че за теб е шега.

— Не е. Виж, честно, не исках да те разстройвам. Но наистина... просто нямам нерви да изтърпя всички тези кралски изпълнения. А и за Джил ще е добре. — Той се намръщи. — Нямаш нищо против нея, нали?

— Та аз дори не я познавам — отвърна Лиса. Все още беше разстроена, повече, отколкото бих очаквала, което беше странно.

Кристиан улови ръцете ѝ. Лицето му беше сериозно. Сините му очи, които Лиса толкова много обичаше, малко смекчиха гнева ѝ.

— Моля те, не искам да се измъчваш. Ако наистина е толкова важно за теб...

И сякаш с магическа пръчка ядът на Лиса се изпари. Стана изведнъж, като с едно щракване на ключ.

— Не, не. Нямам нищо против да взема Джил, макар че не съм сигурна дали е редно да е в нашата компания и да прави това, което си науми Ейвъри.

— Остави Джил на Мия. Тя ще се погрижи за нея през уикенда.

Лиса кимна, но вътрешно се питаше защо той се интересува толкова от момичето.

— Добре. Но не правиш това, защото не харесваш Ейвъри, нали?

— Не, харесвам Ейвъри. Тя те кара да се усмихваш повече.

— Ти също ме караш да се усмихвам.

— Затова и казах „повече“. — Кристиан целуна нежно ръката ѝ. — Ти беше толкова тъжна, откакто Роуз си тръгна. Радвам се, че излизаш с някой друг. С това не искам да кажа, че не можеш да получиш от мен всичко, което ти е нужно.

— Ейвъри не е заместител на Роуз — побърза да го увери Лиса.

— Зная. Но тя ми напомня на нея.

— Какво? Двете нямат нищо общо.

Кристиан се изправи, седна до нея и зарови лице в рамото ѝ.

— Ейвъри прилича на онази Роуз, преди двете да избягате оттук.

Двете с Лиса се замислихме над думите му. Дали беше прав? Преди силите на Лиса да започнат да се проявяват, двете постоянно купонявахме. И да, през повечето време аз бях тази, която измисляше шантави идеи как да се забавляваме по-добре и често забърквах и двете ни в различни каши. Но наистина ли бях толкова дива, както понякога изглеждаше Ейвъри?

— Никога няма да има друга Роуз — рече Лиса тъжно.

— Не — съгласи се Кристиан. Целуна я бегло по устата. — Но ще има и други приятели.

Знаех, че е прав, но ме жегна ревност. Освен това изпитах неясна тревога. Внезапният изблик на гняв у Лиса стана някак си изневиделица. Можех да разбера желанието ѝ Кристиан да отиде с нея, но държанието ѝ беше малко неоправдано раздражително и капризно. Ревността ѝ към Джил също беше необяснима. Лиса нямаше причини да се съмнява в чувствата на Кристиан, още по-малко да ревнува от момиче като Джил. Вкиснатото настроение на Лиса ми напомни старите дни.

Може би беше преуморена, но някакъв инстинкт — навярно също част от връзката ни — ми казваше, че нещо не е наред. Беше мимолетно усещане, което не можах да задържа, като вода, която изтича през пръстите. При все това досега инстинктите никога не ме бяха подвеждали и аз реших по-често да проверявам Лиса.

ГЛАВА 12

Посещението ми в съзнанието на Лиса ме остави с повече въпроси, отколкото отговори и след като нямах план за действие, през следващите няколко дни останах в дома на Беликови. Свикнах с ежедневието им ритъм, макар да бях изненадана колко лесно ми беше. Опитах се с всички сили да бъда полезна, да върша добросъвестно това, което ми позволяваха, дори стигнах дотам да гледам бебето (занимание, с което не се чувствах особено комфортно, тъй като по време на обучението за пазител не ми бе оставало много свободно време, за да се упражнявам за детегледачка). Ева ме гледаше през цялото време, никога не каза нищо, но винаги имаше вид, сякаш не одобряваше. Не бях сигурна дали искаше да си отида, или просто така си изглеждаше. Останалите изобщо не се питаха защо съм все още при тях. Беше очевидно, че всички се радват да съм наоколо и постоянно ми го показваха. Виктория беше особено щастлива.

— Искан ми се да дойдеш в училище с нас — рече тя замислено една вечер. Двете прекарвахме доста време заедно.

— Кога се връщаш в училище?

— В понеделник, след Великден.

Стана ми малко тъжно. Независимо дали още щях да бъда тук или не, тя щеше да ми липсва.

— О, Боже. Не съм осъзнала, че е толкова скоро.

Помежду ни настъпи тишина и тя ми хвърли кос поглед.

— Мислила ли си... ами, мислила ли си да дойдеш в „Свети Василий“ с нас?

Зяпнах я.

— „Свети Василий“? И вашето училище ли носи името на светец? — Не всички училища бяха наречени на светци. Ейдриън беше посещавал училище на Източния бряг, което се казваше „Олдър“.

— Нашето е наречено на името на човешки светец — ухили се тя. — Можеш да се запишеш. Би могла да довършиш последната година. Сигурна съм, че ще те вземат.

От всички откачени възможности, които бях обмислила по време на това пътуване — а повярвайте ми, бях обмислила доста такива, точно тази никога, ама никога не ми бе хрумвала. Нали завинаги отписах училището... Бях съвсем сигурна, че няма какво повече да науча — е, след като се запознах със Сидни и Марк, стана очевидно, че все още мога да науча *някои* неща. Имайки предвид това, което възнамерявах да правя с живота си, не смятах, че още един семестър в изучаване на математика и разни науки ще са ми кой знае колко от полза. А след като обучението ми за пазител беше приключило, това, което ми беше останало, бе да се подготвя за годишния изпит. Определено се съмнявах, че всички тези тестове и предизвикателства ще се доближат поне малко до това, което вече бях научила в схватките си със стригоите.

Поклатих глава.

— Не смятам така. Струва ми се, че вече съм приключила с училището. Освен това ще се преподава на руски.

— Ще ти уредят преводач. — Лицето ѝ се озари от дяволита усмивка. — А и ритниците и юмруците нямат нужда от превод. — Усмивката ѝ се стопи и лицето ѝ доби по-замислено изражение. — Но сега сериозно. Ако не смяташ да завършиш училище и няма да бъдеш пазител... ами, защо не останеш тук? Имам предвид в Бай. Би могла да живееш с нас.

— Няма да бъда кървава курва — заявих незабавно.

Тя ме погледна изненадано.

— Нямах предвид това.

— Не биваше да го казвам. Извини ме. — Почувствах се зле заради забележката си. Въпреки че продължавах да чувам слухове за кървавите курви в града, досега бях видяла една или две и със сигурност жените от семейство Беликови не бяха от тях. Бременността на Соня беше донякъде загадка, но да работиш в дрогерия не беше нещо позорно. Бях чула малко повече за положението на Каролина. Бащата на детето ѝ беше морой, с когото тя очевидно бе имала истинска връзка. Не се бе продала, за да бъде с него, нито пък той я бе използвал. След раждането на бебето двамата решили да се разделят, но си останали приятели. Сега Каролина се срещаше с един пазител, който я посещаваше, когато бе в отпуска.

Малкото кървави курви, които бях видяла в града, се вписваха напълно в стереотипа. От дрехите и гримът им лъхаше на лесен секс. Белезите по шиите им съвсем ясно показваха, че без проблем дават на партньорите си да пият от кръвта им по време на секс, а това бе най-долното нещо, което би могла да направи една жена дампир. Само хората даваха кръв на мороите. Не и моята раса. Да позволиш подобно нещо — особено по време на секс — ами както вече казах, това беше долно. Най-мръсното от всички мръсни неща.

— Майка ми ще се радва да останеш. Можеш да си намериш работа. Просто ще бъдеш част от семейството ни.

— Аз не мога да заема мястото на Дмитрий, Виктория — отбелязах тихо.

Тя се пресегна и стисна ръката ми.

— Зная. Никой не го очаква от теб. Ние те харесваме заради самата теб, Роуз. Да си тук, просто ни се струва съвсем правилно и естествено. Имало е причина, че Димка е избрал да е с теб. Ти си част от нас.

Опитах се да си представя живота, който тя ми описваше. Звучеше... толкова лесно. Удобно. Без тревоги. Просто да живея в сплотено семейство, където всички се обичат и уважават, да се смеем и да бъдем заедно всяка вечер. Можех да живея собствения си живот, а не да го подчиня на нечий друг. Нямах да има битки — освен ако не се наложи да се защитавам. Можех да се откажа от плана да убия Дмитрий — което знаех, че щеше да убие и мен... физически или духом. Можех да избира практичния път, да се примиря и да приема, че е мъртъв. И все пак... ако реша да направя това, защо да не се върна в Монтана? При Лиса, в Академията?

— Не зная — казах накрая на Виктория. — Не зная какво ще правя.

Беше малко след вечеря, когато тя погледна колебливо към часовника.

— Не ми се иска да те оставям, след като май не ни остава още много време да сме заедно, но... след малко трябва да се срещна с някого...

— Николай? — подразних я аз.

Тя поклати глава, а аз се опитах да прикрия разочарованието си. Бях го видяла няколко пъти и той все повече и повече ми харесваше.

Жалко, че Виктория не можеше да отвърне на чувствата му. Сега си помислих дали нещо не ѝ пречи, или по-скоро някой.

— О, казвай — подканих я с усмивка. — Кой е той?

Лицето ѝ остана безизразно, с което ми напомни за Дмитрий.

— Приятел — отвърна уклончиво, но ми се стори, че зърнах усмивка в очите ѝ.

— Някой от училище?

— Не — въздъхна тя. — И в това е проблемът. Толкова много ще ми липсва.

Усмивката ми се стопи.

— Мога да си представя.

— О — тя доби засрамен вид. — Беше глупаво от моя страна. Моите проблеми... не са нищо в сравнение с твоите. Искам да кажа, аз може да не го виждам известно време... но все пак *ще* го видя. Но Дмитрий си отиде. Ти никога няма да го видиш отново.

Е, това може и да не беше *съвсем* така. Макар че не ѝ го казах.

— Да — вместо това изрекох на глас.

За моя изненада тя ме прегърна.

— Познавам любовта. Но да я изгубиш... не зная. Не зная какво да кажа. Мога само да те уверя, че ние всички сме с теб. Всички, разбираш ли? Ти не можеш да замениш Дмитрий, но ние те чувстваме като наша сестра.

Това, че ме нарече сестра ме смая, но в същото време думите ѝ ме стоплиха. Малко след това Виктория трябваше да излезе за срещата си. Забързано се преоблече и се гримира — определено много по-старателно, отколкото ако излизаше на среща с обикновен приятел, отбелязах аз — и се запъти към вратата. Излизането ѝ донякъде бе добре дошло за мен, защото не исках да види сълзите, които думите ѝ извикаха в очите ми. През целия си живот съм била едно дете. Лиса беше най-близко до представата ми за сестра. Винаги съм я смятала за такава, а сега я изгубих. Да чуя Виктория да ме нарича сестра... е, това събуди нещо у мен. Една увереност, че наистина имам приятели и не съм сама.

След това се запътих към кухнята, а Олена много скоро се присъедини към мен. Аз тършувах за храна.

— Виктория ли чух да излиза? — попита тя.

— Да, отиде да се види с приятел. — Трябва да заявя, че лицето ми не издаде нищо. Нямаше начин да предам доверието на Виктория.

Олена въздъхна.

— Исках да я помоля да слезе до центъра да напазарува някои неща.

— Аз ще отида — заявих с искрена готовност. — Но първо ще си приготвя нещо за ядене.

Тя ми се усмихна мило и ме потупа по бузата.

— Имаш добро сърце, Роуз. Разбирам защо Димка те е обичал.

Беше наистина удивително как всички тук възприемаха връзката ми с Дмитрий. Никой не се възмути от разликата във възрастта, нито от това, че той е бил мой учител, а аз — негова ученичка. Както казах на Сидни, чувствах се нещо като негова вдовица, а думите на Виктория не спираха да отекват в главата ми. Начинът, по който Олена ме погледна, ме накара отново да се почувствам сякаш бях нейна дъщеря. Отново изпитах онези предателски чувства към родната си майка. Тя вероятно нямаше да одобри връзката ми с Дмитрий. Щеше да я обяви за неподходяща и да заяви, че съм прекалено малка. Или пък не? Може би бях твърде сурова и несправедлива към нея.

Като ме видя пред отворения бюфет, Олена поклати укорително глава.

— Но първо трябва да се нахраниш.

— Ще хапна нещо набързо — уверих я. — Не е нужно да ми приготвяш каквото и да е.

Накрая тя ми отрязва няколко дебели филии черен хляб, който бе опекла по-рано през деня и извади пакетче масло, защото бе забелязала, че обичам да мажа филиите си обилно с него. Каролина ме подразни, че като американка навярно ще се ужася, ако зная какво съдържа хлябът, затова не разпитвах повече. Хлябът сладнеше и беше много ароматен, и на мен ми харесваше.

Олена се настани до масата срещу мен и ме наблюдаваше как се храня.

— Това беше любимото му, когато беше малък.

— На Дмитрий?

Жената кимна.

— Винаги когато си идваше за ваканциите от училище, първото нещо, което искаше, беше този хляб. Трябваше да му пека почти за

всяко ядене. Момичетата никога не ядат толкова много.

— Момчетата, изглежда, винаги ядат повече. — Трябва да призная, че можех да съпернича на голяма част от тях. — А той е поедър и по-висок от повечето.

— Истина е — кимна замислено тя. — Но най-накрая реших да го науча сам да си го меси и пече. Казах му, че ако ще изяжда цялата ми храна, е най-добре да разбере колко много труд се изисква, за да се приготви.

Засмях се.

— Не мога да си представя Дмитрий да меси и пече хляб.

При все това още докато го изричах, размислих. Мигновената ми асоциация с Дмитрий беше за мощ и страст, в съзнанието ми тутакси изплуваше неговата секси и едновременно войнствена личност като на млад бог. Но смесицата с нежност и загриженост го правеха толкова прекрасен и завършен. Същите ръце, които забиваха сребърния кол с такава точност, отмятаха с безкрайна нежност косата от лицето ми. Очите му, които безпогрешно откриваха всякаква опасност, ме гледаха с толкова много любов и обожание, сякаш бях най-красивата и невероятна жена на света.

Въздъгнах, обзета от горчиво-сладката болка в гърдите, станала ми вече толкова позната. Колко глупаво, че парче хляб може да породя подобни мисли. Но това беше истината. Ставах емоционална винаги когато си помислех за Дмитрий.

Очите на Олена, вперени в мен, излъчваха състрадание и разбиране.

— Зная — рече тя, сякаш отгатнала мислите ми, — зная точно как се чувстваш.

— Дали някога болката ще намалее? — попитах я.

За разлика от Сидни Олена имаше отговор.

— Да. Но никога няма да бъдеш същата.

Не знаех дали думите ѝ бяха успокояващи или не. След като се нахраних, тя ми даде списък с продуктите, които трябваше да купя, и поех към центъра на града. Бях щастлива да съм навън и да върша нещо. Бездействието не ми понасяше.

В магазина за хранителни стоки изненадващо се натъкнах на Марк. Бях останала с впечатлението, че двамата с Оксана не идват често в града. Предполагах, че сами отглеждат в градината си по-

голяма част от нужните им зеленчуци и плодове. Той ми се усмихна топло.

— Чудех си дали още си тук.

— Да. — Вдигнах кошницата си. — Дойдох да напазарувам някои продукти за Олена.

— Радвам се, че не си си тръгнала — каза той. — Сега изглеждаш по... по-спокойна.

— Мисля, че твоят пръстен ми помага. Поне що се отнася до спокойствието. Но май не може да ми помогне при вземането на решенията.

Той се намръщи и прехвърли млякото, което носеше, от едната ръка в другата.

— Какви решения?

— Какво да правя сега. Къде да отида.

— Защо не останеш тук?

Стори ми се странно, че и с Виктория водих подобен разговор. И отговорът ми беше подобен.

— Не зная какво ще правя, ако остана тук.

— Ще си намериш работа. Ще живееш при Беликови. Те те обичат, знаеш го. Вписа се отлично в семейството им.

Онова топло, любящо чувство се завърна и отново се опитах да си представя как просто ще се установя при тях, ще работя в магазин като този или като сервитьорка в някой ресторант.

— Не зная — отвърнах. Приличах на развалена грамофонна плоча. — Просто не зная дали това е добре за мен.

— По-добре е от алтернативата — предупреди ме той. — По-добре, отколкото да се скиташ без истинска цел и да търсиш опасности. Това изобщо не е избор.

И все пак тъкмо заради това бях дошла в Сибир, смъмри ме вътрешният ми глас. *Дмитрий, Роуз. Забрави ли Дмитрий? Забрави ли, че дойде, за да го освободиш, както той би искал? А дали наистина би искал? Може би би искал да бъде в безопасност. Не знаех, а без помощта на Мейсън се чувствах по-объркана и нерешителна. Мисълта за Мейсън ме подсети нещо, което почти бях забравила.*

— Когато разговаряхме преди... говорихме за това, което Лиса и Оксана могат да правят. Ами ти?

Марк присви очи.

— Какво имаш предвид?

— Дали някога... някога виждал ли си, хм... призраци?

Минаха няколко секунди, сетне той пое дълбоко дъх.

— Надявах се, че няма да ти се случи.

Изуми ме огромното облекчение, което изпитах да узная, че не съм сама в призрачните си преживявания. Въпреки че сега разбирах, че смъртта ми и пребиваването ми за кратко в света на мъртвите ме е направило мишена за духовете, това все още си оставаше едно от най-плашещите последствия на това да си целунат от сянката.

— Случвало ли ти се е, без да го искаш? — продължих да го разпитвам.

— Отначало. След това се научих да го контролирам.

— Аз също. — Внезапно си припомних духовете в обора. — Всъщност май не е съвсем истина.

Сведох лице и набързо му разказах какво се бе случило по време на пътуването ми със Сидни дотук.

— Това не бива никога, никога повече да става — заяви той твърдо.

— Но аз не съм го искала! Просто се случи.

— Ти си се паникьосала. Нуждаела си се от помощ и една част от теб е призовала духовете. Не го прави. Не е добре и никак не е лесно да се контролира.

— Но аз дори не зная как съм го направила.

— Както казах, загуба на контрол. Не позволявай паниката да те завладее.

Една възрастна жена мина покрай нас с шал на главата и кошница със зеленчуци в ръка. Изчаках я да се отдалечи, преди да попитам Марк.

— Защо те се сражаваха на моя страна?

— Защото мъртвите мразят стригите. Стригите са противоестествени, нито са живи, нито мъртви — просто съществуват в някакво междинно състояние. А призраците, също като нас, усещат злото.

— Но те могат да бъдат много добро оръжие.

Лицето му, обикновено открито и дружелюбно, сега помръкна и той се намръщи.

— Това е опасно. Такива като теб и мен и без това ходят по ръба на мрака и лудостта. Откритото призоваване на мъртвите може да ни събори от този ръб и да полудеем. — Погледна часовника си и въздъхна. — Виж, трябва да вървя, но бях съвсем сериозен, Роуз. Остани тук. Не се забърквай в неприятности. Бори се със стригоите, ако те нападнат, но не ги търси безразсъдно. И определено остави духовете на мира.

Май получих доста ценен съвет в един хранителен магазин, макар че не бях сигурна дали бих могла да го последвам. Но все пак му благодарих, поръчах му да поздрави Оксана и също си тръгнах. Вървах към квартала на Олена, завих зад ъгъла и едва не се сблъсках с Ейб.

Той беше облечен в обичайния си крещящ стил — скъпо палто и златистожълт шал, в тон с бижутата му. Пазителите му застанаха наблизко, а той се облегна нехайно на тухлената стена на близката сграда.

— Значи затова си дошла в Русия. Да ходиш на пазар като някаква селянка.

— Не — троснах се. — Разбира се, че не.

— Значи само разглеждаш градските забележителности?

— Не. Просто помагам. Престани да се опитваш да измъкнеш информация от мен. Не си толкова умен, за колкото се смяташ.

— Така си мислиш ти.

— Виж, вече ти казах. Дойдох тук, за да съобщя новините на семейство Беликови. Така че върви и го докладвай на този, за когото работиш. Това е всичко.

— А аз вече *ти* казах да не ме лъжеш — заяви той. Отново долових онази странна смесица от заплашителна и развеселена нотка в гласа му, сякаш нещо го забавляваше. — Нямах представа колко бях търпелив с теб. Ако беше всеки друг, още първата нощ щях да получа информацията, която ми е нужна.

— Значи съм голяма късметлийка — върнах му го язвително. — И сега какво? Ще ме събориш на улицата и ще ме биеш, докато ти кажа защо съм тук? Знаеш ли, че вече ми писна от цялата тази игра на страшния-мафиотски-бос.

— А аз вече губя търпение с теб. — Развеселената нотка бе изчезнала и противно на волята си забелязах притеснено, че той има по-яко и едро телосложение от повечето морой. Много морои

избягваха преките схватки, но нямаше да се изненадам, ако разбере, че Ейб е пребил не по-малко хора от бодигардовете си. — И искаш ли да ти кажа честно? Вече не ми пука защо си тук. Искам само да си тръгнеш. Веднага.

— Не ме заплашвай, старче. Ще си тръгна, когато аз реша. — Смешно, като се има предвид, че току-що бях казала на Марк, че не зная дали ще остана в Бай, но сега, притисната от Ейб, просто се заинатих. — Не зная от какво се опитваш да ме държиш по-далеч, но не ме е страх от теб. — Това последното не беше съвсем вярно.

— А би трябвало — отвърна той с любезен тон. — Аз мога да бъда много добър приятел или много лош враг. Мога да направя така, че да не съжаляваш, ако си тръгнеш. Бихме могли да сключим сделка.

Докато говореше, очите му блеснаха почти развълнувано. Спомних си как Сидни го описа като опасен манипулатор и изведнъж ми хрумна, че може би живее само заради това — да преговаря и да сключва изгодни сделки, за да получи това, което иска.

— Не — отвърнах. — Ще си тръгна, когато съм готова. И нито ти или този, за когото работиш, можете да направите нещо.

Надявайки се да съм се показала достатъчно дръзка, се обърнах. Той се протегна и ме сграбчи за рамото, дръпна ме назад и едва не изпуснах продуктите. Понечих да се хвърля напред в атака. Но пазителите му за миг се озоваха до мен. Знаех, че нямам шанс.

— Времето ти тук изтече — изсъска Ейб. — В Бай. В Русия. Върни се в Щатите. Ще ти дам всичко, от което имаш нужда — пари, билети първа класа, каквото пожелаеш.

Изскубнах се от хватката му и внимателно отстъпих назад.

— Не ми трябва нито помощта, нито парите ти, които само един Бог знае откъде идват. — Група хора завиха зад ъгъла, смееха се и разговаряха и аз отстъпих още по-назад, сигурна, че Ейб няма да предприеме нещо пред свидетели. Това ме накара да се почувствам по-смела и уверена, което си беше доста глупаво от моя страна. — А и вече ти казах: ще се върна, когато аз реша.

Погледът на Ейб се плъзна по пешеходците и той също се отдръпна заедно с пазителите си. Смразяващата усмивка отново се появи на лицето му.

— А аз пък ти казах, че мога да бъда много добър приятел или много лош враг. Махни се от Бай, преди да се увериш в едно от двете.

За огромно мое облекчение, той се обърна и си тръгна. И без това не исках да види страха, изписан по лицето ми.

Онази нощ си легнах рано. Нямах желание да общувам с никого. Лежах известно време в леглото, прелиствах списание, което не можех да прочета и изненадващо се почувствах много изморена. Мисля, че срещите ми с Марк и Ейб ме бяха изтозили. Думите на Марк да остана засегнаха чувствителна струна в душата ми, особено след разговора ми малко по-рано с Виктория. Откритите заплахи на Ейб ме накараха да застана нащрек срещу онзи, за когото той работеше, и който явно искаше да напусна Русия. Питам се дали наистина ще изгуби търпение, ще спре да се пазари с мен и ще премине към някакви действия?

Постепенно се унесох в сън и ме обзе познатото чувство, че съм в един от сънищата на Ейдриън. Отдавна не се бе случвало и вече бях започнала да си мисля, че наистина ме е послушал, когато последния път му казах да стои далеч от мен. Разбира се, винаги му го казвах. Беше минало дълго време, без да ме посети и колкото и да не исках да си призная, той ми липсваше.

Сцената, която този път бе избрал, беше част от територията на Академията — гориста местност близо до езерото. Всичко наоколо беше зелено и цъфтеше, обляно от слънчева светлина. Подозирах, че фантазията на Ейдриън не отговаря точно на времето, което беше в момента в Монтана, но нали бе негово творение. Можеше да направи всичко, което пожелае.

— Малък дампитр — рече той и ми се усмихна. — Отдавна не сме се виждали.

— Мислех, че вече си приключил с мен — отвърнах и седнах върху голяма, гладка скала.

— Никога няма да приключа с теб. — Той пъкна ръце в джобовете на панталоните си и приближи към мен. — Макар че... ако трябва да съм честен, наистина този път *смятах* да не идвам повече. Но исках да разбера дали още си жива.

— Жива съм и съм добре.

Той отново ми се усмихна. Слънчевите лъчи танцуваха върху кестенявата му коса, хвърляйки златисти отблясъци.

— Добре. Всъщност наистина изглеждаш много добре. Аурата ти е по-добра от всякога. — Погледът му се плъзна надолу по лицето ми и

се спря върху ръцете ми, скръстени в скута. Намръщи се, коленичи и вдигна дясната ми ръка. — Какво е това?

Беше пръстенът на Оксана. Въпреки че халката бе съвсем семпла, среброто проблесна на слънцето. Сънищата бяха толкова странни. Дватамата с Ейдриън не бяхме заедно, но пръстенът ме бе последвал и бе запазил достатъчно от силата си, за да я усети той.

— Магия. Омагьосан е с духа.

Също като мен, и той никога не се бе замислял за подобно нещо. Лицето му доби напрегнато изражение.

— И той лекува, така ли? Изчистил е част от мрака в аурата ти.

— Част — отвърнах, почувствала се неловко от напрегнатия му поглед. Свалих пръстена и го пъхнах в джоба си. — Временно е. Срегнах още някой, който владее духа, и дампир, целунат от сянката.

Изненадата върху лицето му се задълбочи.

— Какво? Къде?

Аз прехапах устни и поклатих глава.

— По дяволите, Роуз! Това е нещо голямо. Знаеш колко усилено двамата с Лиса търсим други като нас, които владеят духа. Кажете ми къде са те.

— Не. Може би по-късно. Не искам да ме намерите.

Зелените му очи блеснаха гневно.

— Виж, спри поне за миг да си въобразяваш, че целият свят се върти само около теб, става ли? Това се отнася за Лиса и мен, как да разберем тази магия, която е в нас. Ако си открила хора, които могат да ни помогнат, ние трябва да знаем.

— Може би по-късно — повторих решително. — Скоро ще се махна оттук, тогава ще ти кажа.

— Защо винаги е толкова трудно с теб?

— Защото така ти харесва.

— В момента ли? Не особено.

Коментарът бе в типичния за Ейдриън шеговит стил, но в този миг нещо в него ме обезпокои. Поради някаква причина изведнъж ме споходи лекото подозрение, *съвсем леко*, че вече не съм толкова привлекателна за него, както досега.

— Просто се опитай да проявиш търпение — казах му. — Сигурна съм, че двамата с Лиса и без това имате още много неща, върху които да работите. А и Лиса изглежда доста заета с Ейвъри. —

Думите се изплъзнаха, преди да успея да ги спра и част от горчивата завист, която бях изпитала, докато ги наблюдавах миналата вечер, се прокрадна в тона ми.

Ейдриън повдигна вежди.

— Дами и господа, тя си призна. Значи наистина шпионираш Лиса. Знаех си.

Извърнах глава.

— Просто исках да зная дали е жива. — Сякаш дори и да бях на другия край на света, нямаше да го зная.

— Жива е. Жива е и е много добре, също като теб. Тъ... почти добре. — Ейдриън се намръщи. — Понякога улавям тези странни вибрации в нея. Не ми изглежда съвсем наред, а и аурата ѝ от време на време потрепва малко. Никога не трае дълго, но все пак се тревожа. — Тонът му омекна. — Ейвъри също се тревожи за нея, така че Лиса е в добри ръце. Ейвъри е изумителна.

Стрелнах го унищожително.

— *Изумителна?* Да не би да я харесваш или нещо подобно? — Не бях забравила думите на Ейвъри, че ще остави вратата на стаята си отключена.

— Разбира се, че я харесвам. Тя е страхотна личност.

— Не, имам предвид дали *наистина* я харесваш. Не просто да я харесваш.

— О, разбирам. — Той завъртя очи. — Явно говориш за определението на „харесвам“ от детската градина.

— Не ми отговори на въпроса.

— Ами, както казах, тя е страхотна личност. Умна. Дружелюбна и отзивчива. Красива.

Нещо в начина, по който произнесе „красива“ ме подразни. Отново извърнах поглед, докато си играех със синия назар около врата си, опитвайки се да изясня чувствата си. Ейдриън ги изясни по-бързо.

— Да не би да ревнуваш, малък дампир?

Отново го погледнах.

— Не. Ако те ревнувах, отдавна щях да съм откачила, имайки предвид всички момичета, с които се занасяш.

— Ейвъри не е от момичетата, с които можеш да се занасяш.

Отново долових тази топлина в гласа му, тази замечтаност.

Не би трябвало да ми пука. Трябваше да съм доволна, че се интересува от друго момиче. В крайна сметка нали самата аз отдавна се опитвах да го убедя да ме остави на мира. Част от условието да ми даде пари за това пътуване бе обещанието, че двамата ще станем гаджета, когато — и ако — се върна в Монтана. Ако тръгне с Ейвъри, значи оставаше едно нещо по-малко, за което да се тревожа.

И честно казано, ако беше всяко друго момиче, а не Ейвъри, вероятно нямаше да имам нищо против. Но някак си идеята, че тя го е очаровала, ми дойде в повече. Не беше ли достатъчно лошо, че губех Лиса заради нея? Как беше възможно това момиче толкова лесно да заеме мястото ми? Тя бе откраднала най-добрата ми приятелка, а сега и момчето, което постоянно тръбеше, че аз съм единствената, която иска, сериозно обмисляше дали да не ме замени с нея.

Ти си лицемерка, обади се един суров глас в мен. Защо се чувстваш толкова зле, че някой друг се е появил в живота им? Ти ги изостави. И Лиса, и Ейдриън. Те имат пълното право да продължат напред.

Изправих се гневно.

— Виж, тази нощ повече не ми се говори с теб. Ще ме освободиш ли от този сън? Няма да ти кажа къде съм. И изобщо не ме интересува да слушам колко е прекрасна Ейвъри и колко много е по-добра от мен.

— Ейвъри никога не би се държала като разглежено момиченце — срязва ме той. — Тя не би се обидила, ако някой се интересува толкова много от нея, че иска да провери как е. Тя не би ми отказала възможността да науча повече за моята магия, защото е параноична, че някой ще попречи на налудничавия ѝ начин да превъзмогне смъртта на гаджето си.

— Не смей да ме наричаш разглежено момиченце! — върнах му го аз. — Ти, както винаги си един самовлюбен егоист! Действаш против желанието ми и изобщо не ти пука какво искам или не, само защото това те забавлява.

— Чудесно — процеди той със студен глас. — Ще сложа край на това. Ще сложа край на всичко между нас. Повече няма да се върна.

— Добре. Надявам се този път да удържиш на думата си!

Зелените му очи бяха последното, което видях, преди да се събудя в леглото си. Надигнах се. Сърцето ми биеше лудешки, сякаш

щеше да се пръсне и ми идеше да заплача. Ейдриън беше прав, наистина се държах като разглезено момиченце. Нахвърлих му се, а той изобщо не го заслужаваше. И все пак... не можех да се овладя. Лиса ми липсваше. И дори Ейдриън ми липсваше. А сега някой друг заемаше мястото ми, някой, който нямаше да си тръгне просто така, както бях направила аз.

Повече няма да се върна.

И за пръв път имах чувството, че този път той наистина няма да се върне.

ГЛАВА 13

На следващия ден беше Великден. Всички бяха станали и се приготвиха за църква. Цялата къща ухаеше приятно, изпълнена с ароматите на храната, която приготвяше Олена. Празният ми стомах запротестира и се запитах дали ще успея да дочакам до следобеда за огромното пиршество, което тя приготвяше. Въпреки по-особеното ми отношение и съмненията ми към Бог, през живота си доста често бях ходила на църква. Най-вече от любезност към останалите и желание да се впиша в обществените порядки. Дмитрий ходеше, защото там намираще успокоение. Питам се дали отиването ми днес в Божия храм ще ми даде някакво просветление за това, което трябва да направя.

Малко ме беше срам да придружа останалите. Всички бяха официално облечени, а аз нямах други дрехи освен джинси и обикновени ризи. Виктория забеляза притеснението ми и ми зае бяла дантелена блуза, която ми беше малко тясна, но иначе ми стоеше добре. След като се настанихме на семейната пейка, аз се огледах, питайки се как Дмитрий бе намирал успокоение в тесния параклис на Академията, след като е израснал с това място.

Беше огромно. Можеше да побере четири параклиса. Таванът бе висок, украсен със сложни орнаменти и позлата, а иконите на светците покриваха почти всяка повърхност. Обстановката бе величествена и направо заслепяваща. Въздухът бе наситен със сладкото ухание на тамян, толкова плътно, че направо виждах дима.

Имаше много хора, от човешката раса и дампири, изненадах се да видя и неколцина морои. Очевидно мороите, които посещаваха града, бяха достатъчно набожни, за да дойдат на църква, въпреки тъмните дела, с които може би се занимаваха. И като заговорихме за морои...

— Ейб не е тук — казах на Виктория, като се огледах. Тя беше от лявата ми страна, а Олена от дясната. Въпреки че не ми приличаше на особено религиозен, някак си очаквах да ме следва навсякъде. Надявах

се, отсъствието му да означава, че е напуснал Бай. Последната ни среща доста ме бе изнервила. — Дали е напуснал града?

— Мисля, че той е мюсюлманин — обясни Виктория. — Но доколкото зная, все още е тук. Каролина го е видяла тази сутрин.

Проклет змей. Не си е тръгнал. Какво ми беше казал? *Аз мога да бъда много добър приятел или много лош враг.*

Тъй като не казах нищо, Виктория ме изгледа загрижено.

— Всъщност той никога не е правил нищо лошо, докато е бил наоколо. Обикновено провежда някакви срещи и после изчезва. Наистина го вярвах, когато ти казах, че не смятам, че ще те нарани, но сега ме тревожиш. Да не би да имаш някакви неприятности?

Отличен въпрос.

— Не зная. Той просто, изглежда, се интересува от мен, това е всичко. Но не разбирам защо.

Веждите ѝ се смръщиха по-дълбоко.

— Ние няма да позволим да ти се случи нещо — заяви яростно.

Усмихнах се едновременно на загрижеността ѝ и на приликата ѝ с Дмитрий в този миг.

— Благодаря. У дома има хора, които може би ме търсят и мисля, че Ейб просто... ме проверява. — Това беше любезен начин да опиша някой, който или смята да ме завлече обратно в Щатите с ритници и крясъци, или просто да направи така, че да изчезна завинаги.

Виктория, изглежда, усети, че смекчавам истината.

— Е, казах го съвсем сериозно. Няма да му позволя да те нарани.

Службата започна и сложи край на разговора ни. Напевната проповед на свещеника беше красива и вдъхновена, но не ми въздействаше както обикновено. Беше на руски, също като на панихидата, но днес никой не ми превеждаше. Отляво на олтара златокос ангел ме наблюдаваше от високата повече от метър икона. Докато се възхищавах на красивата обстановка, мислено се отнесох другаде.

Изведнъж ме връхлетя неочакван спомен. Веднъж Дмитрий бе получил разрешение да го придружа на кратко пътуване през уикенда до Айдахо на среща с други пазители. Айдахо не беше от местата, където копнеех да отида, но бях щастлива, че ще бъда с него. Той бе убедил училищната администрация, че за мен пътуването е с „учебна цел, за да натрупам опит“. Беше малко след смъртта на Мейсън и след

шока и трагедията, които училището преживя, биха ми разрешили всичко, ако трябва да съм честна.

За съжаление в пътуването нямаше нищо мързеливо или романтично. Дмитрий имаше да върши работа и при това трябваше да я свърши бързо. Така че не се разтакавахме, а спирахме само когато бе абсолютно необходимо. Имайки предвид, че при последното ни съвместно пътуване се натъкнахме на жестоко клане на морои, може да се каже, че това беше много по-приятно. Както обикновено, Дмитрий не ми позволи да шофирам, въпреки уверенията ми, че ще стигнем до крайната цел два пъти по-бързо. Или може би тъкмо заради тях не ми позволи.

По някое време спряхме на една бензиностанция, за да заредим колата и да хапнем нещо набързо. Намирахме се високо в планините, в малък град, който биеше академията „Свети Владимир“ по отдалеченост и уединеност. В ясни дни планините се виждаха от територията на училището, но усещането да си сред самите тях беше съвсем различно. Заобикаляха ни от всички страни и бяха толкова близо, че имах чувството, че можем да прескачаме от един връх на друг. Дмитрий привършваше със зареждането на колата. Със сандвича в ръка отидох зад бензиностанцията, за да се насладя по-добре на гледката.

Сякаш цивилизацията изчезна. Пред мен се простираха безкрайни редици заснежени борове и всичко изглеждаше застинало и тихо, не се чуваше никакъв шум, с изключение на далечните звуци, идващи от магистралата зад мен. Сърцето ме болеше от случилото се с Мейсън и все още сънувах кошмари за стригоите, които ни бяха пленили. Болката все още бе остра и мъчителна, но нещо в умиротворението на пейзажа ми подежда успокоително.

Когато погледнах към девствения, висок почти метър сняг, внезапно ми хрумна една шантава идея. Отпуснах се върху дебелия снежна покривка, приличаща на пухкаво одеяло. Останах да лежа така за миг. После започнах да движа краката и ръцете си напред и назад. Когато свърших, не станах, а продължих да лежа, зареяла поглед в безбрежното синьо небе.

— Какво правиш? — разнесе се гласът на Дмитрий. — С изключение на това, че изстудяваш сандвича си?

Сянката му падна върху мен и аз погледнах към високата му фигура. Въпреки студа слънцето грееше ослепително, а лъчите му танцуваха върху тъмните му коси. Помислих си, че в този миг прилича на ангел.

— Правя снежен ангел — отвърнах. — Не знаеш ли какво е това?

— Зная. Но защо? Сигурно замръзваш.

Носех дебело зимно палто, шапка и ръкавици, както и всички други аксесоари, необходими за студено зимно време. Но беше прав за сандвича ми.

— Не съвсем. Макар че може би малко лицето ми.

Той поклати глава и се усмихна накриво.

— Ще замръзнеш, когато се качиш в колата и целият този сняг се разтопи.

— Мисля, че се тревожиш повече за колата, отколкото за мен.

Дмитрий се засмя.

— Повече се тревожа да не замръзнеш.

— Тук? Та това е нищо. — Потупах земята до мен. — Ела. Ти също можеш да направиш снежен ангел, а после да тръгнем.

Той продължи да се взира надолу към мен.

— За да замръзна и аз ли?

— За да се позабавляваш. И да оставиш отпечатъка си в Айдахо. А и това не би трябвало да те притесни, нали? Не си ли придобил някаква устойчивост към студа в Сибир?

Той въздъхна, но продължи да се усмихва. Това бе достатъчно да ме стопли, дори в това студено време.

— Ето пак. Убедена си, че Сибир прилича на Антарктида. Аз съм от южната част. Там времето е почти същото като тук.

— Само си търсиш извинения — укорих го. — Освен ако не искаш насила да ме завлечеш в колата, ще трябва и ти да направиш снежен ангел.

Дмитрий ме гледа изучаващо известно време и си помислих, че наистина ще ме повлече към колата. Лицето му все още беше открито и дружелюбно, но в изражението му се долавяше някаква нежност, която накара сърцето ми да запрепуска. Сетне, без предупреждение, той се отпусна в снега до мен и остана да лежи, без да продума.

— Добре — заговорих аз, след като не помръдна. — Сега трябва да движиш ръцете и краката си.

— Знам как се прави снежен ангел.

— Тогава го направи! Иначе ще заприличаш на тяло, очертано с тебешир на някое местопрестъпление.

Той отново се засмя. Звукът отекна богат и топъл в застиналия въздух. Накрая, след още малко увещаване от моя страна, Дмитрий раздвижи ръцете и краката си и направи снежен ангел. Когато свърши, очаквах да скочи и да настоява да потеглим, но вместо това той също остана да лежи в снега, зареял поглед в синьото небе и планинските върхове над нас.

— Хубаво е, нали? — попитах. Дъхът ми образуваше облачета в мразовития въздух. — Предполагам, че в някои отношения не е по-различно от гледката в ски курорта... но не зная. Днес се чувствам някак си по-различно.

— И с живота е така — каза той. — Докато растем и се променяме, някои неща, които сме преживели преди, добиват ново значение. Ще се случва постоянно до края на дните ти.

Понечих да го подразня за навика му винаги да ми изнася лекции за живота, но в този миг ми хрумна, че е прав. Когато започнах да се влюбвам в Дмитрий, чувствата ми бяха толкова всепоглъщащи. Никога дотогава не бях изпитвала нещо подобно. Бях убедена, че няма начин да го обичам повече. Но сега, след случилото се с Мейсън и стригоите, нещата бяха различни. Обичах Дмитрий много по-силно. Обичах го по различен начин, много по-дълбоко. След като видях колко преходен и крехък е животът, започнах да го ценя много повече. Преживяното ме накара да осъзная колко много означава той за мен и колко тъжна и опустошена ще се почувствам, ако го изгубя.

— Мислиш ли, че би било хубаво да имаш хижа там? — попитах, като посочих най-близкия връх. — Там, сред гората, където никой не би могъл да те намери?

— За мен би било хубаво. *Ти* би се отегчила.

Опитах се да си представя какво би било да сме заедно само двамата някъде сред дивата пустош. Малка стая, камина, легло... не мислех, че би било *толкова* отегчително.

— Няма да е толкова зле, ако имахме кабелна телевизия. И интернет. И топлината на телата ни.

— О, Роуз. — Той не се засмя, но усещах, че отново се усмихва. — Не мисля, че би била щастлива на някое тихо място. Винаги ще

искаш да правиш нещо.

— Да не би да казваш, че не мога за дълго да задържа вниманието си върху нещо?

— Съвсем не. Казвам само, че в теб гори огън, който определя всичките ти действия, който те кара постоянно да искаш да подобриш света, както и живота на тези, които обичаш. Да защитаваш слабите. Това е едно от прекрасните ти качества.

— Само едно, така ли? — Говорех нехайно, но думите му ме развълнуваха. Той беше съвсем искрен, когато говореше за прекрасните ми качества, а това, че се гордееше с мен, бе повече от всичко, което бих могла да си пожелая.

— Едно от многото — промълви Дмитрий. Надигна се и погледна надолу към мен. — Така че никаква уединена хижа за теб. Не и докато не станеш стара, много стара жена.

— На колко, на четиридесет ли?

Той поклати глава раздразнено и стана, без да отговори на шегата ми. При все това продължи да ме гледа със същата привързаност, която усетих в гласа му. Имаше и възхищение и си помислих, че никога не бих могла да бъда нещастна, докато Дмитрий ме смята за прекрасна и красива. Наведе се и ми протегна ръка.

— Време е да вървим.

Поех я и се оставих да ме издърпа. След като се изправих, ръцете ни останаха преплетени малко по-дълго, отколкото бе необходимо. После се пуснахме и огледахме работата си. Два идеални снежни ангела — единият по-голям от другия. Като отстъпих внимателно назад, се наведох и очертах по една окръжност над главите им.

— Какво е това? — попита Дмитрий, когато отново се изправих.

— Ореоли — ухилих се аз. — Подходящи за такива божествени създания като нас.

— Доста силно казано.

Останахме загледани в ангелите още няколко минути, припомняйки си онзи скъп и спокоен момент, когато лежахме един до друг в снега. Искаше ми се това, което бях казала, да е истина, да сме оставили белег в планината. Но знаех, че след следващия сняг, ангелите ни ще изчезнат в белотата и от тях няма да остане нищо, освен споменът.

Дмитрий докосна нежно ръката ми и без да проговорим повече, двамата се обърнахме и закряхме обратно към колата.

Сравнен с този спомен за него и начина, по който ме бе погледнал там, в планината, си помислих, че ангелът, който гледаше надолу към мен в църквата, е някак си блед и скучен. Не че исках да го обидя.

Богомолците седнаха обратно по местата си, след като се причестиха с хляб и вино. Останах седнала по време на церемонията, но все пак разбрах някои от думите на свещеника. *Живот. Смърт. Унищожение. Вечност.* Знаех достатъчно, за да схвана значението. Бих се обзаложила, че и думата „възкресение“ също е била спомената. Въздъгнах. Искаше ми се наистина да е толкова лесно да победим смъртта и да върнем обратно тези, които обичаме.

Службата свърши и аз излязох заедно с Беликови, изпълнена с меланхолия.

Докато хората се разминаваха на изхода, видях как си разменят яйца. Виктория ми обясни, че тук това било голяма традиция. Неколцина души, които не познавах, ми дадоха яйца и аз се почувствах малко неудобно, че нямах да им дам в замяна. Освен това се питах как изобщо ще ги ям. Бяха украсени по различни начини. Някои бяха просто оцветени, но други бяха много красиво изрисувани.

След службата всички бяха възбудени и бърбеха оживено, докато стояхме отпред. Приятели и семейства се прегръщаха, спираха се да разменят последни клюки. Стоях близо до Виктория и се опитвах да проследя разговора, който се водеше на руски и английски.

— Виктория!

Обърнахме се и видях Николай, който вървеше към нас. Той ни удостои — като под нас, разбирам Виктория — с блестяща усмивка. Беше облечен официално и изглеждаше страхотно в светлозелената си риза и тъмнозелена вратовръзка. Погледнах към Виктория, опитвайки се да открия нещо по-особено в реакцията ѝ. Напразно. Усмивката ѝ беше любезна, искрено се радваше да го види, но в отношението ѝ нямаше нищо романтично. Отново се зачудих кой ли е мистериозният ѝ „приятел“.

Николай беше с още неколцина момчета, които бях виждала и преди. Те също ме поздравиха. Също като членовете на семейство

Беликови и те, изглежда, ме възприемаха като постоянното присъствие тук.

— Остава ли уговорката за купона на Марина? — попита Николай.

Почти бях забравила. Това беше купонът, на който той ни бе поканил още първия ден, когато се запознахме. Тогава Виктория бе приела, но за моя изненада тя поклати глава.

— Не можем. Имаме семейни планове.

Това беше новина за мен. Имаше вероятност да се е случило нещо, за което още не знаех, но се съмнявах. Имах чувството, че лъже и като лоялна приятелка не казах нищо. Стана ми криво обаче, като видях помръкналото лице на Николай.

— Наистина ли? Ще ни липсват.

Тя сви рамене.

— Ще се видим в училище.

Но това, изглежда, не го утеши особено.

— Да, но...

Погледът на Николай се отмести от лицето ѝ и се насочи към нещо зад нас. Намръщи се. Двете с Виктория се обърнахме назад и усетих как настроението ѝ се промени.

Три момчета вървяха към нас. Те също бяха дампири. Не забелязах нищо необичайно у тях, с изключение на самодоволните усмивки — но другите дампири и морои, които се бяха събрали пред църквата, имаха същите физиономии, сходни с тези на моите компаньони. Обезпокоени. Разтревожени. Смутени. Трите момчета се спряха до нас, пробивайки си път в нашия кръг.

— Предполагам, че сигурно ще си тук, Коля — каза единият. Той заговори на перфектен английски, но на мен ми отне време, за да разбере, че говори за Николай. Така и не можах да разбира руските прякори.

— Не знаех, че си се върнал — отвърна Николай сковано. Докато оглеждах двамата, долових явна прилика. Имаха една и съща светлокестенява коса и слабо телосложение. Очевидно бяха братя.

Погледът на брата на Николай се спря върху мен. Лицето му светна.

— Ти сигурно си необещаното американско момиче. — Не се изненадах, че знае коя съм. След панихидата повечето местни дампири

разказваха истории за американското момиче, което участвало в жестоки схватки със стригоите, но нямало нито клетвен знак, нито знак на пазител.

— Аз съм Роуз. — Нямах представа какво са намислили тези момчета, но нямаш намерение да показвам страх пред тях. Типът, изглежда, оцени моята увереност и стисна ръката ми.

— Аз съм Денис. — Посочи към приятелите си. — Артур и Лев.

— Кога пристигна в града? — попита Николай, който не изглеждаше никак щастлив от тази среща.

— Едва тази сутрин. — Денис се обърна към Виктория. — Чух за брат ти. Съжалявам.

Изречението на Виктория бе сурово, но тя кимна учтиво.

— Благодаря.

— Наистина ли е загинал, докато е защитавал морои?

Не ми хареса подигравателния тон на Денис, но Каролина бе тази, която изрази на глас гневните ми мисли. Не бях забелязала кога бе приближила групата ни. Тя също не изглеждаше щастлива да види Денис.

— Той е загинал в битка със стригоите. Като герой.

Денис сви рамене, безразличен към гневната нотка в гласа ѝ.

— Няма значение, пак е мъртъв. Сигурен съм, че мороите ще възхваляват името му през идните години.

— Ще го възхваляват — заявих аз. — Той спаси много от тях. Както и дамири.

Денис отново се извърна към мен, а очите му се вгледаха изучаващо няколко секунди в лицето ми.

— Чух, че и ти си била там. Че двамата сте били изпратени на невъзможна мисия.

— Не беше невъзможна. Ние победихме.

— Дали Дмитрий щеше да го каже, ако беше жив?

Каролина скръсти ръце пред гърдите си.

— Ако сте дошли тук, за да се заяждате и да причинявате неприятности, по-добре си вървете. Това е църква.

Изненадах се. Когато се запознах с нея, ми се стори мила и добра, една обикновена млада майка, която работи, за да издържа семейството си. Но в този миг повече от всякога приличаше на Дмитрий. Виждах у нея същата сила, същата ярост, която я караше да

защитава близките си и да се опълчи на враговете. Не че тези момчета бяха точно нейни врагове. Честно, все още не разбирах кои са те.

— Ние само си говорим — рече Денис. — Просто исках да разбера какво се е случило с брат ти. Повярвай ми, наистина мисля, че смъртта му е истинска трагедия.

— Той не би съжалявал — заявих. — Умря, сражавайки се за това, в което вярваше.

— Защищавайки други, които приемат жертвата му за даденост?

— Това не е вярно.

— О? — Денис ми се усмихна накриво. — Тогава защо ти не работиш като пазител? Убила си стригои, но нямаш клетвен знак. Нито знак на пазител, доколкото чух. Защо не си там, за да защитаваш с тялото си мороите?

— Денис — заговори притеснено Николай, — моля те, върви си.

— Не говоря с теб, Коля. — Денис не откъсваше поглед от мен. — Просто се опитвам да разбера Роуз. Тя убива стригои, но не работи за пазителите. Явно се различава от всички мекушави хора в този град. Може би повече прилича на нас.

— Тя изобщо не е като вас — отсече Виктория.

Тогава разбрах и по гърба ми пробягаха ледени тръпки. Това бяха онези дампири, за които ми бе разказал Марк. Истинските необещани. Самотните отмъстителите, които търсят стригои, но не изпълняват ниции заповеди, нито се отчитат за делата си пред пазителите. Всъщност не се страхувах от тях. В известен смисъл Денис беше прав. Аз наистина донякъде бях като тях. И все пак... имаше нещо у тези момчета, което ме дразнеше.

— Тогава защо си в Русия? — попита един от приятелите на Денис. Вече не си спомнях името му. — Доста дълго пътуване за теб. Не ми се вярва да си дошла без основателна причина.

— Тя дойде, за да ни каже за Димка — процеди Виктория.

Денис ме изгледа.

— Аз пък смятам, че е тук на лов за стригои. В Русия има много повече, отколкото в Америка.

— Тя нямаше да е в Бай, ако беше на лов за стригои, глупако — спокойно отвърна Виктория. — Щеше да бъде във Владивосток или Новосибирск.

Новосибирск. Името ми беше познато. Но къде го бях чувала? Миг по-късно си спомних. Сидни го бе споменала. Новосибирск беше най-големият град в Сибир.

— Може би само минава оттук — продължи Денис. — Може би ще пожелае да се присъедини към нас, когато утре сутринта потеглим за Новосибирск.

— За Бога! — възкликнах аз. — Аз съм тук. Престанете да говорите все едно ме няма. И защо ще искам да дойда с вас?

В очите на Денис лумна див пламък.

— Защото там има добър лов. Много стригои. Ела с нас, за да ни помогнеш да ги унищожим.

— И колко от вас се върнаха последния път? — попита Каролина сурово. — Къде е Тимоша? Къде е Василий? Вашата ловна дружина става все по-малобройна. Кой от вас ще е следващият? Кое семейство ще оплаква близкия си?

— Лесно ти е да говориш — тросна се един от приятелите на Денис. Мисля, че беше Лев. — Вие си стоите тук и не правите нищо, докато ние се жертваме, за да ви защитаваме.

Каролина го изгледа с възмущение и аз си спомних, че се среща с пазител.

— Вие се забърквате в опасности, без да мислите. Ако искате да сме в безопасност, тогава останете тук и защитавайте семействата си, когато имат нужда. Ако искате да се биете със стригоите, присъединете се към пазителите и действате заедно с онези, които притежават повече здрав разум.

— Пазителите не ходят на лов за стригои! — извика Денис — Те си седят, чакат и си подвиват опашките пред мороите!

За съжаление имаше право. Но не съвсем.

— Това се променя — уверих го аз. — Вече има мнения, че трябва да атакуваме стригоите. Освен това някои морои се учат да се бият наравно с нас. Можеш да помогнеш, като станеш част от тази нова стратегия.

— Като теб ли? — засмя се той. — Ти все още не си ни казала защо си тук, а не си с пазителите. Можеш да разправяш каквото си щещ на останалите, но аз зная защо си тук. Виждам го в теб. — Безумният му, зловещ поглед почти ме накара да повярвам, че наистина го е видял. — Единственият начин да отървем света от злото

е да го сторим сами. Да издирваме и преследваме стригоите, а след това да ги избиваме — един по един.

— Без никакъв план — довърши Каролина. — Без да помислите за последствията.

— Ние сме силни и знаем как да се бием. Това е единственото, от което се нуждаем, за да трепем стригоите.

В този миг разбрах. Най-после осъзнах какво се опитваше да ми каже Марк. Денис казваше точно това, което мислех и аз, откакто напуснах „Свети Владимир“. Тръгнах без план, готова да се хвърля срещу опасността, защото смятах, че имам мисия, която само аз мога да доведе докрай. Само аз можех да убия Дмитрий. Само аз можех да унищожа злото в него. Но не мислех как ще успея да го постигна — след като ме бе побеждавал в повечето от учебните ни схватки, докато още беше дампир. А сега, когато притежаваше силата и бързината на стригоите? Той ме превъзхождаше във всяко едно отношение и аз почти нямах шанс да го победя. При все това не ми пукаше. Бях обсебена, убедена, че трябва да го направя.

За мен всичко това бе имало смисъл, но сега... като чух същите доводи от Денис, изведнъж ми се сториха налудничави. Безразсъдни, както бе изтъкнал Марк. Мотивите им може и да бяха добри, както и моите, но в същото време бяха самоубийствени. Честно казано, без Дмитрий животът ми нямаше смисъл. И преди никога не съм се страхувала да рискувам, но сега осъзнах, че има огромна разлика между това да умреш напразно и заради нещо, което си заслужава. Ако умра, опитвайки се да убия Дмитрий, защото нямам стратегия, тогава животът ми не би имал смисъл.

В този момент излезе свещеникът и каза нещо на руски. От тона и изражението му ми се стори, че попита дали всичко е наред. След службата той се бе смесил с останалата част от паството. Като представител на човешката раса вероятно не разбираше отношенията между дампирите, но несъмнено бе усетил някакво напрежение.

Денис му се усмихна престорено и измърмори някакво любезно обяснение. В отговор свещеникът му се усмихна, кимна и се отдалечи, защото в този момент някой го извика.

— Достатъчно — заяви Каролина рязко, след като свещеникът вече не можеше да я чуе. — Трябва да си вървите. Сега.

Тялото на Денис се напрегна, а моето отвърна инстинктивно, готово за бой. Мислех си, че ще започне свада тук и сега, но след няколко секунди се отпусна и се извърна към мен.

— Първо ми ги покажи.

— Да ти покажа какво? — попитах.

— Знаците. Покажи ми колко стригои си убила.

Не реагирах веднага, питайки се дали не е някакъв трик. Очите на всички бяха вперени в мен. Извърнах се леко, повдигнах косата на врата си и му показах татуировките. Малките *мълнии* бяха там, както и тази, която бях получила от последната битка. От смаяното ахване на Денис предположих, че досега не е виждал свидетелство за толкова много убийства. Пуснах косата си и срещнах спокойно погледа му.

— Нещо друго? — попитах.

— Губиш си времето — промълви той накрая, сочейки хората зад мен. — С тях. С това място. Би трябвало да дойдеш с нас в Новосибирск. Ние ще вдъхнем нов смисъл на живота ти.

— Аз съм тази, която отговаря за живота си. — Посочих надолу към улицата. — Бяхте помолени да си вървите. Тръгвайте.

Затаих дъх, все още готова за схватка. След няколко напрегнати мига групата се оттегли. Преди да се обърне, Денис ми хвърли един последен, пронизващ поглед.

— Не това искаш и го знаеш. Ако промениш решението си, ела на улица „Казакова“, номер 83. Тръгваме утре на разсъмване.

— Ще тръгнете без мен — уверих го.

От усмивката на Денис отново ме полазиха студени тръпки.

— Ще видим.

ГЛАВА 14

Срещата с Денис ме остави по-объркана и отпреди. Бе шокираща илюстрация на предупрежденията на Марк, предзнаменование за това, в което бих могла да се превърна, ако не внимавам. Не бях същата като Денис, нали? Не търсех *безцелно* опасността. Търсех опасността... но си имаше основателна причина за това. Трябваше да изпълня обещанието, което бях дала на Дмитрий. Но може би мисията ми беше самоубийствена и само се залъгах, че е благородна.

Виктория не ми остави много време за размисъл. По-късно същата вечер, когато семейството седеше в дневната след прекалено обилното празнично угощение, тя се обърна мило към майка си:

— Може ли да отида в Марина? Тя организира купон преди връщането ни в училище.

Леле. Явно Ейб и алхимиците не са единствените, които имат тайни. Изгледах последователно Виктория и Олена, любопитна как ще се развият нещата. Олена и Ева плетяха, но Ева не вдигна глава. Виктория говореше на английски. Олена се замисли.

— Утре ще трябва да станеш рано, за да отидеш на училище.

— Зная. Но ще се наспя в автобуса. Всички ще бъдат тази вечер на купона.

— Това, че всички ще бъдат, не е убедителен аргумент — промърмори Олена.

— Утре и те ще бъдат изморени — изтъкна с усмивка дъщеря ѝ.

— Ще пропуснеш последната си вечер с Роуз.

— Ще се видим, след като се върна.

— Чудесно. Това означава, че ще си легнеш още по-късно.

— Няма да е толкова късно. Ще се върна към два.

— В никакъв случай. Ще си бъдеш тук в полунощ — отсеке Олена и отново се зае с плетката си. Но все пак това си беше чисто разрешение.

Виктория погледна към часовника. Беше почти осем и половина. По лицето ѝ разбрах, че никак не е щастлива от наложения вечерен

час, но очевидно бе решила, че това е най-доброто, на което можеше да се надява. Когато двете излязохме, Каролина ни изгледа, но не каза нищо. Соня и Пол гледаха нещо по телевизията и почти не ни забелязаха. Трябваше да разбера какво става.

— Добре — заговорих, след като се качихме горе. — Какво става? Мислех, че няма да ходиш у Марина.

Виктория се ухили и ми даде знак да я последвам в стаята ѝ. Наскоро разбрах, че това е била стаята на Дмитрий и всеки път, когато бях там, едва устоявах на желанието да заровя лице в завивките на леглото, макар да знаех, че чаршафите са прани безброй пъти, откакто той за последен път е спал в тях. Все си представях, че още са запазили уханието и топлината на Дмитрий и отново ще се почувствам, както когато за последен път лежахме един до друг в хижата.

— Няма да ходя. — Виктория търщуваше в гардероба си. Измъкна оттам къса, червена рокля без ръкави с тънки дантелени презрамки. Материята беше разтегателна — от типа, който показваше *всичко*. Изумих се, когато разбрах, че смята да я облече. Изглеждаше толкова дълнопробна.

— Това шега ли е?

Не беше. Виктория свали ризата и джинсите си и нахлузи роклята. Показа се, че наистина подчертава всичко и прилепва плътно. Виктория нямаше толкова едър бюст като моя, но с подобна рокля това нямаше значение.

— Добре — рекох аз. Най-после разбрах. — Как се казва?

— Ролан. О, Роуз. Той е невероятен. И това е последната вечер, когато мога да го видя, преди да се върна в училище.

Не знаех дали да се радвам заради нея, или да се натъжа заради Николай. Явно този Ролан бе причината да не обръща внимание на Николай. Беше влюбена в друг. Все пак, тази рокля...

— Изглежда, много го харесваш — отбелязах сухо.

Очите ѝ се разшириха.

— Искаш ли да се запознаеш с него?

— Ъ, ами, не искам да ви се натрапвам...

— Няма. Просто ще кажеш „здрати“, става ли?

Наистина се чувствах като натрапница, но в същото време... бях донякъде любопитна да видя момчето, което можеше да я накара да

излезе от дома си в подобна дреха и да си сложи доста силен грим: дебел пласт сенки и яркочервено червило на устните. Така че се съгласих да се запозная с Ролан и двете се измъкнахме възможно най-безшумно от къщата. Въпреки че бе облякла палто върху роклята, Виктория не искаше майка ѝ да я види.

Запътихме се към центъра на града и след няколко пресечки се озовахме зад нещо, което приличаше на обикновен склад в изоставена част на града. Наоколо беше тихо, но висок дампир, с доста свирепа физиономия и скръстени пред гърдите ръце стоеше пред входа на вратата, водеща в сградата. Двете с Виктория спряхме и тя ми каза, че трябва да почакаме. Минута по-късно се появила група мъже — морои на различна възраст, които бърбеха безгрижно и се смееха. Дампирът ги огледа и ги пусна вътре. През отворената врата нахлу музика, но отново стана тихо, след като се затвори.

— Значи това е тайният дампирски свят на Бай — промърморих аз. Но тя не ме чу, защото лицето ѝ внезапно засия.

— Ето го!

Сочеше към двама младежи. И двамата бяха морои. Е, кой да се сети? Тайният любим на Виктория не беше дампир. Предполагам, че това не е кой знае колко шокиращо, макар че начинът, по който се бе облякла тази вечер, все още ме притесняваше. Тя го прегърна пламенно и ни представи един на друг. Приятелят му се казваше Сергей и ни се усмихна любезно, преди да побърза да влезе вътре, където очевидно го очакваше неговото момиче.

Трябваше да призная, че Виктория имаше вкус: Ролан беше готин. Косата му бе тъмнокестенява, мека и вълниста. Зелените му очи ми напомниха — болезнено — за тези на Ейдриън. А когато се усмихна на Виктория, беше направо зашеметяващ. Изражението на лицето ѝ беше точно същото като на Николай, когато беше близо до нея.

Ролан улови ръцете на Виктория, поднесе ги към устните си и ги целуна. Тези зелени, зелени очи се впиха в нейните и той промърмори нещо в ухото ѝ. Тя се изчерви и отвърна на руски. Не ми беше нужен превод, за да разбере, че е било нещо секси и игриво. Все още усмихнат, той се извърна към мен и въпреки че тя ни запозна, сякаш ме забеляза за пръв път — и беше заинтригуван.

— Ти си нова, нали? — попита.

Виктория обви ръце около него и отпусна глава на гърдите му.

— Роуз е на гости. Тя е приятелка на семейството ми.

— А — кимна той. — Сега си спомням, че чух за теб. Нямах представа, че един безстрашен убиец на стригои може да е толкова красив.

— Това е част от работата ми — отвърнах сухо.

— Ще се върнеш ли в училище с Виктория?

— Не. Ще остана тук още малко. — Все още нямах представа дали „още малко“ означава час или цяла година.

— Хмм — рече той замислено. Погледна към Виктория, целуна косата ѝ и прокара пръсти надолу по шията ѝ. Следващите му думи бяха предназначени за нея: — Радвам се, че дойде, преди да тръгнеш. Не зная как ще издържа, докато си толкова далеч.

Тя засия.

— Нямах начин да тръгна, без да те видя поне още веднъж... — Гласът ѝ пресекна от обзелите я емоции, а той се наведе. Ръката му все още бе на шията ѝ и за един ужасен миг си помислих, че ще започнат да се натискат пред мен.

За щастие появата на едно момиче дамфир ги прекъсна. Виктория се отдръпна от Ролан и прегърна момичето. Очевидно двете не се бяха виждали от доста време, защото заговориха бързо на руски, зарязвайки Ролан и мен. Освободен за миг от Виктория, той се наведе към мен.

— След като Виктория се върне в училище, ще останеш сама тук. Може би ще приемеш да ти покажа града?

— Благодаря, но вече видях всичко.

Той продължи да се усмихва чаровно.

— Разбира се. Е, тогава можем просто да се видим и... да поговорим?

Не можех да повярвам. Само преди тридесет секунди този тип не отлепяше ръце от Виктория, а сега се опитваше да си уреди среща с мен веднага щом тя напусне града. Бях отвратена и едва се сдържах да не направя нещо глупаво.

— Съжалявам, но не мисля, че ще остана тук толкова дълго.

Останах с впечатлението, че не се случваше често жените да му отказват. Намръщи се и понечи да възрази, но Виктория се върна и отново се сгуши на гърдите му. Той ме гледаше изпитателно още

няколко секунди, сетне насочи вниманието си към нея, пуснал в ход целия си чар и комплект от усмивки. Тя поглъщаше жадно всичко и макар че се опитаха да ме включат в разговора, беше ясно, че са изцяло погълнати един от друг. Ролан може и да се интересуваше от мен, но засега тя беше много по-лесната мишена — при това нямаше да е на разположение още много дълго. Отново усетих как ми се повдига. Всички, които влизаха вътре, бяха мъже морои и момичета дампири. А всички момичетата бяха облечени като Виктория. Значи това бе свърталище на кървави курви. Внезапно тайният дампитирски свят на Бай вече не ми се струваше толкова привлекателен.

Мразех го. Исках единствено да се махна оттук. Не. Исках да се махна оттук *заедно* с Виктория, дори ако трябва да я тегля насила. Нямаше съмнение, че Ролан беше гадняр и исках тя да стои по-далеч от него. Много скоро стана ясно, че нямаха намерение цяла вечер да висят отвън. Искаха да влязат вътре и само един Бог знаеше какво щяха да правят там.

— Виктория — заговорих аз, опитвайки се да звуча разумно, — сигурна ли си, че не искаш да се приберем у вас и да прекараме малко време заедно. Искам да кажа, че утре няма да те видя.

Тя се поколеба, сетне поклати глава.

— Няма да видя и Ролан. Но ти обещавам, че ще дойда при теб веднага щом се прибера. Можем да си бърбим цяла нощ. Мама няма да се сърди.

Не знаех какво друго да измисля, за да я измъкна оттук. След като му отказах, Ролан започна да проявява нетърпение. Искаше да влезе вътре. Питам се какво има там... Дансинг? Спални? Вероятно трябва да отида с тях и сама да видя, въпреки че не бях подходящо облечена — или по-скоро бях прекалено много облечена, съдейки по оскъдните дрешки на останалите момичета. При все това не можех да го направя. През целия си живот са ме поучавали за кървавите курви и защо начинът им на живот е грях. Не знаех дали Виктория бе на път да стане такава — надявах се, че не, но нямаше начин да стъпя вътре. Беше въпрос на принцип.

Наблюдавах ги да влизат с натезжало сърце, питайки се в какво бях оставила приятелката си да се забърка. След като я видях в онази супертясна рокля, увила се като върба около него, започнах да преосмислям всичко. Доколко наглед спокойният живот в Бай беше

измама? Дали Виктория — момиче, което ме бе нарекло своя сестра — беше наистина личността, за която я смятах? Объркана, аз се обърнах, за да се върна в къщата...

... И почти връхлетях върху Ейб. Отново.

— Какво, по дяволите? — възкликнах. Тази вечер беше облечен в смокинг, а около врата му бе праметнат сребрист копринен шал. — Да не би да ме преследваш? — Глупав въпрос. Разбира се, че го правеше. Надявах се, че тази вечер с това официално облекло няма да се занимава с мен. Пазителите му бяха също толкова елегантни. Някак си мимоходом се запитах дали място като това не е свързано с нелегалния му бизнес. Дали не се занимаваше с трафик на кървави курви? Като някой сводник? Едва ли, имайки предвид, че тези момичета явно не се нуждаеха от особено убеждаване или принуда.

Ейб ме удостои с една от дразнещите си, самодоволни усмивки.

— Виждам, че приятелката ти я очаква интересна нощ. Не съм подозирал, че Виктория има толкова хубави крака. Но сега вече всички го знаят, благодарение на онази рокля.

Стисках юмруци и се наведох към него.

— Да не си посмял да говориш по този начин за нея, старче.

— Не казвам нищо, което да не е очевидно за всички. И явно много скоро ще бъде съвсем очевидно и за младия Ролан.

— Ти не знаеш нищо за тях! — В същото време сама не вярвах на думите си, след като ги видях да тръгват заедно. Ейб сякаш бе прочел мислите ми.

— Тези момичета винаги казват, че това няма да им се случи. Но то винаги се случва. Ще се случи и с теб, ако останеш.

— О, ето какво било! — възкликнах подигравателно. — Знаех си, че ще последва заплаха. Онази част, в която ще ми наредиш да напусна страната или в противен случай ще последват лоши, много лоши неща.

Той посочи към вратата, през която влизаха морои и дампери.

— Дори не е нужно да си мърдам пръста, за да се случи нещо лошо. Ти сама го правиш, като оставаш тук. Прахосваш живота си в покупки за Олена Беликова. Много скоро съседските сбирки ще бъдат най-вълнуващото нещо в живота ти.

— Те са добри хора — изръмжах аз. — Не им се подигравай.

— О, но аз не го отричам. — Той оправи копринения си шал. — Те са добри хора. Но не са твоите хора. Това е фантазия. Ти се

заблуждаваш. — Усмивката му бе изчезнала и лицето му бе добило сурово изражение. — Твоята мъка те е довела тук. Любимият ти е бил изтръгнат от теб, а ти сама си се изтръгнала от старите си приятели. Опитваш се да запълниш празнотата в душата си, като се убеждаваш, че това е твоето семейство, твойт дом. Но те не са. Това място не е домът ти.

— Бих могла да го превърна в свой дом. — Не бях сигурна в това, но вроденото ми твърдоглавие ме тласкаше да му противореча.

— Ти не си родена за Бай — заяви той и тъмните му очи блеснаха. — Ти си предопределена за по-добри неща. Трябва да се върнеш у дома, в твоето училище и при принцеса Драгомир.

— Откъде знаеш за нея? Кой си ти? Кога ще ми кажеш за кого работиш? Какво искаш от мен? — Имах чувството, че съм на ръба на истерията. Когато спомена името на Лиса, нещо в мен се прекърши.

— Аз съм само един страничен наблюдател, който ти казва, че си губиш времето тук. Този живот не е за теб, Роуз. Твойт живот е в Щатите. Казват, че те очаква блестящо бъдеще на пазител. Осъзнаваш ли каква чест е да ти бъде поверена защитата на последната представителка на рода Драгомир? Можеш да прекараш целия си живот сред елита, сред влиятелни кръгове. Репутацията, която вече си извоювала, ще издигне положението ти в обществото, ще ти спечели всеобщото уважение. Очаква те блестяща кариера и все още не е късно да се върнеш към нея. Все още.

— Кой си ти, че да говориш как трябва да живея живота си? Чувала съм, че ръцете ти са окървавени, змей. Ти не си най-добрият модел за подражание. И всъщност в какво си замесен?

— Мои си работи. И тъкмо заради живота, който вода аз, би трябвало да ме послушаш, като ти казвам да изоставиш пътя, по който си поела, и да се върнеш у дома.

Думите му бяха настойчиви и властни и направо не можех да повярвам, че има нахалството да ми говори по този начин.

— Онзи живот вече не е мой — отвърнах студено.

Той се изсмя рязко и посочи наоколо.

— Какво, а това тук е, така ли? Искаш да останеш и да се превърнеш в кървава курва като приятелката си?

— Не я наричай така! — изкрещях. — Не ми пука дали имаш бодигардове или не. Ще ти причиня болка, старче, ако още веднъж

кажеш нещо подобно за Виктория!

Той дори не трепна.

— Признавам, че бях доста груб. Тя не е кървава курва. Не още. Но е на една крачка от това да стане такава. Както казах, накрая винаги става така. Дори и да не те използва някой като Ролан Кисляк — а, повярвай ми, той *ще* я използва, също както и сестра ѝ, накрая пак ще се окажеш с бебе на ръце, а си твърде млада за това.

— Нейната... почакай. — Замръзнах. — Да не би да казваш, че Соня е бременна от този тип? Защо Виктория ще се забърква с него, ако е сторил това на сестра ѝ?

— Защото тя не знае. Соня не говори за това, а за господин Кисляк всичко е игра — да вкара двете сестри в леглото си. Много лошо за него, че Каролина е по-умна от тях, иначе щеше да е преспал с всички. Кой знае? — Усмихна ми се сардонично. — Може би те смята за част от семейството и вече е хвърлил око и на теб.

— Как ли пък не! Никога няма да се забъркам с някой като него. Никога повече няма да имам нещо общо с някого. Не и след Дмитрий.

Мрачното изражение на Ейб омекна за миг и в очите му блесна развеселено пламъче.

— О, Роуз. Ти *си* млада. Още почти не си живяла. Всички си мислят, че първата любов е и последната.

Този тип наистина ме вбесяваше, но успях да се овладеем достатъчно, за да не го ударя. Поне така си мислех. Отстъпих крачка назад към сградата.

— Няма да играя игричките ти. И можеш да кажеш на тези, за които работиш, че няма да играя и по техните. И че няма да се върна в Щатите. — Май в крайна сметка, независимо дали ще продължа да търся Дмитрий, или ще живея със семейството му, щях да остана в Русия. — Май ще трябва да ме опаковаш като багаж и да ме изпратиш там.

Не че исках да давам на Ейб разни идеи. Подозирах, че ако иска, би могъл да го направи. По дяволите. Кой стоеше зад всичко това? Кой искаше да ме открие толкова отчаяно, че бе изпратил този тип по дирите ми? Но най-странното беше, че имаше някой, който толкова много го бе грижа за мен, та се опитваше да ме убеди само с добро. Ако Ейб искаше да ме отвлече, вече щеше да го е направил. Можел е да го стори още първата нощ, когато ме е довел в Бай, като просто ме

закара до най-близкото летище. Трябваше да разбере какво се крие зад всичко това, но първо се налагаше да се отърва от Ейб. Отстъпих още малко.

— Сега си тръгвам и ти няма да ме спреш. И не се опитвай повече да ме шпионираш. Всичко приключва още сега.

Той ме гледа изучаващо няколко секунди. Тъмните му очи се присвиха замислено. Сякаш виждах как се въртят колелцата в мозъка му.

— Но за *тях* няма да приключи — изрече накрая толкова тихо, че едва го чух.

— За кого?

Той посочи към вратата.

— Виктория и Ролан.

— Какво намекваш?

— Знаеш какво намеквам. Тя си мисли, че е влюбена в него. Той знае, че тя утре се връща в училище. Тази нощ е единственият му шанс да я прелъсти и той няма да го пропилее. Там има много спални. Вероятно в този момент вече са в някоя от тях.

Опитах се да се овладеея.

— Тогава ще отида да кажа на майка й.

— Ще бъде твърде късно. Тя никога няма да ги намери навреме. Утре Виктория ще бъде на път за училището си, а той повече няма да се интересува от нея. Какво би могла да направи майка й при свършен факт? Да я затвори вкъщи?

Гневът ми се усили, най-вече, защото беше прав.

— Добре. Тогава ще вляза и лично ще я измъкна оттам.

— Това никога няма да стане. Тя *иска* да го направи. Няма да си тръгне с теб. Дори и тази вечер да те послуша, отново ще го потърси.

Изгледах го.

— Достатъчно. Очевидно искаш да кажеш нещо, така че просто го направи.

Той се усмихна, явно доволен от проникателността ми — или откровеността ми.

— Ако искаш да я спасиш, трябва да действаш не чрез нея, а чрез Ролан.

Изсумтях презрително.

— Няма да стане. Единственият начин да я остави на мира е да предложи себе си на нейно място. — Е, все пак не бяхме чак толкова близки приятелки.

— Не и ако аз говоря с него.

— И какво ще направиш? Ще му изнесеш лекция по морал и той ще те послуша?

— О, ще ме послуша и още как. Но повярвай ми, няма да го убеждавам — е, не и по този начин, както ти смяташ. Ако му кажа да я остави на мира, той ще го направи. Завинаги.

Отстъпих още една крачка назад и се блъснах в стената. Ейб наистина изглеждаше по-страшен и от дявола. Змей. Изобщо не се усъмних в думите му. Можеше да накара Ролан да остави Виктория на мира. Навярно дори нямаше да използва бодигардовете си. Ейб внушаваше достатъчно ужас — особено ако е придружен с точен боксов удар, за да постигне желаното.

— И защо би направил това заради мен? — попитах го.

— Като знак на добра воля. Обещай ми да напуснеш Бай и аз ще се опрая с него. — Очите му блеснаха. И двамата усецахме мрежата, която се затяга около мен.

— Това ли е тактиката ти? Предлагаш ми размяна? Заминаването ми едва ли си струва сплашването на някакъв негодник морой.

Мрежата се стегна още малко.

— Не си ли струва, Роуз?

Отчаяно се опитвах да реша какво да правя. Част от мен смяташе, че Виктория е свободна сама да решава какво да прави с живота си, да обича, когото пожелае... но бях убедена, че Ролан не я обича. За него тя бе само едно завоевание и това се потвърждаваше от опита му да ме свали, както и от бременността на Соня. Какво щеше да стане с Виктория? Дали щеше да бъде като останалите жени тук? Тя ли щеше да роди следващото бебе в семейство Беликови? Дори и да нямаше намерение да става пазител, не биваше да поема в тази посока. Каролина не бе станала пазител и сега работеше и живееше почтено заедно с децата си — макар и не особено вълнуващо, но запазвайки достойнството си. Не можех да позволя Виктория да тръгне по един път, който завинаги щеше да съсипе живота ѝ. Не можех да позволя това да се случи със сестрата на Дмитрий.

Дмитрий...

Познавах го. Познавах закрилническия му характер. Той *никога* не би позволил да се случи нещо лошо на тези, които обича. Потръпвах само при мисълта за онова свърталище на кървави курви, но трябваше да вляза вътре и да я измъкна, защото точно това щеше да направи брат й. Но не бях сигурна, че ще я намеря навреме. Ала бях уверена, че Ейб може и наистина ще отстрани завинаги Ролан от живота й.

— Ще напусна Бай — промълвих накрая, без дори да разбирам последиците от изреченото.

ГЛАВА 15

Ейб погледна към един от пазителите си и кимна кратко. Мъжът тутакси изчезна.

— Готово — заяви Ейб.

— Просто така? — изумих се.

Устните му трепнаха в едва забележима усмивка.

— Ролан знае кой съм. Знае кой работи за мен. След като Павел предаде моите... хм, желаня, това ще бъде краят.

Потреперих, защото знаех, че Ейб казва истината. Като се има предвид дръзкото ми и предизвикателно поведение към Ейб през цялото време, наистина беше истинско чудо как още не съм се озовала циментирана на няколко метра под земята или на дъното на Оксана.

— Тогава защо не ме махна насила отгук?

— Не обичам да карам никого да прави нещо, което не желае. Дори и Ролан. Предпочитам хората да осъзнаят колко е разумно това, за което ги моля, без да се използва сила.

— И под „разумно да осъзнаят“ имаш предвид „изнудване“ — заключих, замислена за това, с което току-що се бях съгласила.

— Ние се споразумяхме — сви рамене той. — Това е всичко. Не забравяй своята част от сделката. Обеща да заминеш отгук, а не ми приличаш на някой, който ще се откаже от думата си.

— Няма да го направя.

— Роуз!

Виктория изникна внезапно на прага. Леле, това се казва скорост. Павел я теглеше спокойно за ръката. Косата ѝ бе разрошена, а едната презрамка на роклята ѝ се бе смъкнала от рамото. Лицето ѝ изразяваше смесица от недоверие и гняв.

— Какво си направила? Този тип дойде и каза на Ролан да се маха отгук и никога повече да не се доближава до мен! И тогава... Ролан се съгласи. Просто си тръгна.

Стори ми се донякъде забавно как Виктория веднага обвини мен за случилото се. Наистина аз бях отговорна, но Ейб стоеше до мен. Не

беше тайна кои са служителите му. Независимо от това се опитах да защита постъпката си.

— Той те използва — изтъкнах.

В кафявите очи на Виктория заблестяха сълзи.

— Той ме обича.

— Ако те обича, тогава защо започна да ме сваля в мига, в който му обърна гръб?

— Не го е направил!

— Той е бащата на детето на Соня.

Дори и на слабата светлина на уличното осветление видях как лицето ѝ пребледня.

— Това е лъжа.

Вдигнах ръце.

— И защо ще си измислям подобно нещо? Той искаше да се уговорим да се видим веднага щом напуснеш града!

— Ако го е направил — заговори тя с треперещ глас, — то е защото си му дала повод.

Ахнах. До мен Ейб слушаше мълчаливо със самодоволно изражение. Беше толкова убеден в непогрешимостта си. Идеше ми да го фрасна във физиономията, но в момента бях загрижена за Виктория.

— Как можа да си помислиш подобно нещо? Аз съм твоя приятелка! — избухнах.

— Ако беше моя приятелка, нямаше да се държиш по този начин. Нямаше да се опитваш да застанеш на пътя ми. Преструваш се, че си обичала брат ми, но няма начин да е било истина, няма начин да разбираш какво означава любов!

Не съм разбирала любовта? Луда ли беше? Само ако знаеше какво пожертвах заради Дмитрий, какво бях направила, за да бъда в момента тук... и всичко заради любовта. Тя бе тази, която не можеше да разбере. Любовта не беше краткотрайна свалка в задната стая по време на купон. Тя беше страст, заради която живееш и умираш. Емоциите ме задушаваша, онзи мрак в мен се надигна и аз исках да се нахвърля срещу нея в отговор на ужасните ѝ обвинения. Струваше ми огромно усилие да си напомня, че тя вече е достатъчно наранена и че изрича всички тези думи, защото е обърквана и разстроена.

— Виктория, разбирам те и много съжалявам. Правя това, защото съм ти приятелка и ме е грижа за теб.

— Ти не си ми приятелка — изсъска тя. — Ти не си част от семейството. Не разбираш нито нас, нито живота ни! Искане ми се никога да не беше идвала тук! — Завъртя се на пети и се отдалечи, като си проправи път през тълпата купонджии. Сърцето ми се сви, докато гледах след нея.

Обърнах се към Ейб.

— Тя ще се опита да го намери.

Лицето му запазваше същото проклето самодоволно изражение.

— Това няма значение. Той повече няма да иска да има нищо общо с нея. Не и ако държи да запази хубавичкото си лице. — Тревожих се за Виктория, но някак си имах чувството, че Ейб е прав за Ролан. Ролан повече нямаше да е проблем. Колкото до следващото гадже на Виктория... е, това вече не беше моя работа.

— Чудесно. Значи приключихме с това. И повече не ме преследвай — изръмжах аз.

— Спази обещанието си да напуснеш Бай и няма да има защо да го правя.

Присвих очи.

— Казах ти, винаги спазвам обещанията си.

Докато вървах забързано обратно към къщата на Беликови, внезапно се запитах дали беше вярно. Случилото се с Ейб и разправията с Виктория ми подействаха като студен душ. Какво правех тук? В известен смисъл Ейб беше прав... заблуждавах се, като се преструвах, че семейството на Дмитрий е и мое, като си мислех, че това ще намали болката ми по загубата му. Но те не бяха. Това не беше моят дом. Академията също не беше моят дом, вече не. Единственото, което ми остана, беше моето обещание — моето обещание към Дмитрий. Обещание, което май остана на заден план, откакто дойдох тук.

Когато се прибрах, някои от членовете на семейство Беликови си бяха легнали, но останалите все още бяха в дневната. Промъкнах се скришом на горния етаж в стаята си и зачаках тревожно Виктория да се прибере. След половин час чух стъпки по стълбите и звука от затварянето на вратата ѝ. Почуках тихо.

— Виктория — прошепнах високо. — Аз съм. Моля те, нека поговорим.

— Не! — последва отговорът ѝ. — Никога повече не желая да разговарям с теб.

— Виктория...

— Махай се!

— Просто се тревожа за теб.

— Ти не си ми брат! Дори не си ми сестра. Мястото ти не е тук!

От думите ѝ ме заболя. Гласът ѝ бе заглушен от вратата, но не желяех да рискувам останалите да чуят разправията ни. Върнах се в стаята си със свито сърце и се изправих пред огледалото. В този миг осъзнах, че тя беше права. Дори Ейб беше прав. Мястото ми не беше в Бай.

За нула време събрах малкото си багаж, но се поколебах, преди да сляза долу. Затворената врата на Виктория сякаш се вираше подканващо в мен и с мъка устоях на желанието да почукам отново. Но ако го направех, навярно щях да предизвикам нова караница. Или може би нещо още по-лошо, тя щеше да ми прости — и тогава щях да поискам да остана тук завинаги, потънала в топлината и уюта на семейството на Дмитрий, погълната от обикновения им живот.

Поех дълбоко дъх, слязох по стълбите и излязох през вратата. Исках да се сбогувам с останалите, но се боях, че ако видя лицата им, може да се случи същото и ще променя решението си. Трябва да си тръгна, най-после го осъзнах. Бях сърдита и на Ейб, и на Виктория. Думите им ме нараниха, но в тях имаше истина. Това не беше моят свят. Имах да върша други неща в живота си. Трябваше да изпълня дадените обещания.

Когато изминах осем пресечки, забавих крачка, но не защото бях уморена, а защото не бях сигурна къде отивам. Да напусна къщата, беше голяма крачка. Отпуснах се на бордюра на тротоара пред един притихнал и тъмен двор. Плачеше ми се, макар че не знаех защо. Исках обратно стария си живот. Исках Дмитрий и Лиса. О, Господи, колко много ги исках!

Но Дмитрий си беше отишъл и единственият начин да го видя е като го намеря. За да го убия. Колкото до Лиса... тя също, малко или много, бе изгубена за мен. Дори и да оцелеех след това, не мисля, че тя би могла да ми прости. Седях там, чувствайки се изгубена и самотна, и още веднъж се опитах да стигна до нея. Знаех, че е глупаво, като се има предвид какво бях видяла преди, но трябваше да опитам още

веднъж. Вмъкнах се мигновено в съзнанието ѝ, защото обзелите ме силни емоции правеха прехода по-лесен. Тя се намираше на борда на частен самолет.

Ако Джил беше шашната от запознанството си с елита на учениците в академията „Свети Владимир“, то участието ѝ в това пътуване ѝ се струваше като сбъднат сън. Гледаше всичко с широко отворени очи и едва промълви няколко думи по време на целия полет до кралския двор. Когато Ейвъри ѝ предложи чаша шампанско, Джил като по чудо успя да измъкне: „Н-не, благодаря“. Изглежда, след това всички останали забравиха за нея и продължиха със собствените си разговори. Лиса забеляза притеснението на Джил, но не направи нищо, за да ѝ помогне. Това бе шок за мен. Лиса, която познавах, би направила всичко Джил да се почувства удобно, като част от компанията, а не като нежелана натрапница. За щастие момичето изглеждаше напълно доволно само да наблюдава останалите.

Почувствах се малко по-спокойна, като си напомних, че Джил ще бъде по-добре, след като се запознае с Мия. Лиса я бе уведомила предварително да дойде да вземе Джил, когато кацнат, тъй като Лиса и останалите трябваше веднага да присъстват на един от приемите на Татяна. Мия я бе уверила, че ще се погрижи за Джил и през уикенда ще я вземе под крилото си. Щяла да ѝ покаже няколко нови техники, които била научила с водната магия. Лиса бе доволна и щастлива, че през целия уикенд няма бъде детегледачка на някаква си първокурсничка.

И докато Лиса не обръщаше внимание на Джил, същото не можеше да се каже за една друга личност: Рийд, братът на Ейвъри. Баща им бе решил, че е добра идея Рийд да ги придружи и след като господин — извинете ме — директор Лазар, заедно с Татяна, играеше ключова роля в организирането на това пътуване, нямаше много възражения. Ейвъри само бе завъртяла очи и малко преди да се качат на самолета, бе споделила тайно пред Лиса:

— Всички ние се възползваме от репутацията ти. Една от причините татко да ми позволи да дойда е, че ти си толкова мила с кралицата и той иска да взема пример от теб. Надява се, че след като аз установя добри отношения с нея, това пък ще се отрази добре на Рийд, а и на останалата част от семейството.

Лиса се опита да не се задълбочава по въпроса. Най-вече я притесняваше това, че Рийд Лазар продължаваше да е толкова неприятен, както през първия ден, когато се запознаха. Не беше открито враждебен или нещо такова; просто я караше да се чувства неудобно в негово присъствие. Той наистина беше пълна противоположност на Ейвъри. Колкото сестра му беше жива и дружелюбна, винаги готова да поведе разговор, толкова той си оставаше необщителен и говореше само когато го заговаряха. Лиса не можеше да определи дали това е срамежливост, или презрение към околните.

Когато Лиса го попита дали се вълнува от отиването в кралския двор, той просто сви рамене.

— Все едно ми е. Не ме интересува.

Тонът му беше почти враждебен, сякаш се чувстваше засегнат, че го е попитала, така че тя се отказа от по-нататъшни опити да поведе разговор. Единствената друга личност, с която Лиса го бе виждала да говори — с изключение на сестра му, беше Саймън, пазителят на Ейвъри. Той също ги придружаваше.

Когато самолетът кацна, се оказа, че Мия е спазила обещанието си. Тя махаше ентузиазирано, докато Лиса слизаше по стълбичката с развети от вятъра руси коси. Лиса ѝ се усмихна и двете се прегърнаха набързо. Дружелюбните им отношения не спираха да ме забавляват, имайки предвид, че някога бяха заклетии врагове.

Лиса представи един на друг тези, които не се познаваха, а пазителите поведоха групата от пистата към вътрешната част на кралския двор. Мия приветства топло Джил и неловкостта на по-малкото момиче постепенно изчезна. Зелените ѝ очи сияеха от вълнение. С приятелска усмивка Мия отклони поглед от Джил и го насочи към Лиса.

— Къде е Роуз?

Настъпи тишина, последвана от размяна на смутени погледи.

— Какво? — настоя Мия. — Какво толкова казах?

— Роуз си замина — отвърна Лиса. — Извинявай... мислех, че знаеш. Тя напусна училище и замина малко след нападението, защото имаше някои неща... лични неща... за които трябваше да се погрижи.

Лиса се боеше, че Мия ще започне да разпитва какви са тези лични неща. Само малцина знаеха за мен и Дмитрий, а Лиса искаше

това да си остане така. Повечето смятаха, че съм изчезнала заради травма, получена в битката. Следващият въпрос на Мия обаче шокира Лиса.

— А ти защо не тръгна с нея?

— Какво? — възкликна Лиса. — Защо да го правя? Роуз напусна. Няма начин и аз да го направя.

— Да, предполагам — изрече Мия замислено. — Просто вие двете бяхте толкова близки, дори и без връзката. Предполагах, че бихте се последвали една друга, ако ще и до другия край на света, а след това да му мислите за подробностите. — В живота на Мия бяха настъпили големи промени, така че тя приемаше спокойно подобни неща.

Онзи странен, променлив гняв, който напоследък толкова често усещах в Лиса, внезапно надигна глава и се насочи към Мия.

— Да, но ако сме били толкова близки, на първо място тя изобщо не би трябвало да заминава. Тя е егоистката, не аз.

Думите ѝ ме засегнаха дълбоко и очевидно шокираха Мия. Тя също не беше от кротките и често избухваше, но сега само вдигна ръце в извинителен жест. Наистина се беше променила.

— Извини ме. Не съм искала да те обвинявам.

Лиса не каза нищо повече. След заминаването ми тя се упрекваше за много работи. Постоянно прехвърляше в ума си нещата, които е можела да направи за мен преди или след нападението, неща, които навярно биха ме накарали да остана. Но никога не ѝ бе хрумвала възможността да дойде с мен и споменаването за това ѝ подежда като плесница. Думите на Мия я накараха да се почувства виновна и в същото време гневна. Не беше сигурна на кого повече я е яд: на мен или на себе си.

— Зная какво си мислиш — обади се Ейдриън няколко минути по-късно, след като Мия бе обещала да се видят после и бе отвела Джил.

— Ти какво, сега да не би да четеш мисли? — тросна му се Лиса.

— Не ми е нужно. Изписано е върху лицето ти. А и Роуз никога не би ти позволила да тръгнеш с нея, така че престани да се измъчваш за това.

Влязоха в сградата за гости, която беше също толкова лъскава и разкошна, както когато бях отседнала там.

— Не можеш да го знаеш. Можех да я разубедея.

— Не — възрази Ейдриън остро. — Нямах да можеш. Говоря сериозно, и не се разстройвай повече.

— Хей, кой казва, че съм разстроена? Както казах, тя ме изостави.

Ейдриън остана изненадан. След заминаването ми Лиса най-вече беше тъжна. Понякога се ядосваше на решението ми, но нито Ейдриън, нито аз я бяхме виждали досега да реагира толкова яростно. В сърцето ѝ се надигаха тъмни чувства.

— Мислех, че разбираш — рече Ейдриън, мръщейки се озадачено. — Доколкото си спомням, ти каза, че...

Ейвъри внезапно го прекъсна и му хвърли остър поглед.

— Хей, хей. Остави я на мира, става ли? Ще се видим на рецепцията.

Групата трябваше да се раздели — момичетата бяха настанени в едното крило на сградата, а момчетата в другото. Ейдриън сякаш искаше да каже още нещо, но вместо това кимна и се отдалечи заедно с Рийд и двама пазители. Ейвъри обви нежно ръка около раменете на Лиса, която гледаше гневно след отдалечаващата се фигура на Ейдриън.

— Добре ли си? — попита Ейвъри. Обикновено засмяното ѝ лице сега изразяваше загриженост. Това изненада Лиса по същия начин, както и мен, когато Ейдриън ставаше сериозен.

— Предполагам. Не зная.

— Не се измъчвай за това какво е трябвало или какво си могла да направиш. Миналото не може да се върне. Трябва да продължиш напред.

Сърцето на Лиса все още бе натезало от мъка, а настроението — по-мрачно откогато и да било. Насили се да се усмихне.

— Мисля, че това е най-умното нещо, което някога си казвала.

— Зная! Можеш ли да повярваш, че съм такава умница? Мислиш ли, че Ейдриън ще се впечатли?

Двете избухнаха в смях, но въпреки привидното веселие Лиса все още се чувстваше засегната от безцеремонния коментар на Мия. Думите ѝ я преследваха по начин, който не си бе представяла. Това, което я измъчваше най-много, не беше мисълта, че ако бе дошла с мен, би могла да ме предпази от неприятности. Не. Най-големият проблем беше, че изобщо не бе помислила да дойде с мен. Аз бях най-добрата ѝ

приятелка. Според нея това би трябвало да е незабавната ѝ реакция на желанието ми да замина. Но не беше и Лиса се чувстваше по-виновна от всякога. Вината беше всепоглъщаща и тя търсеше спасение в гнева, за да намали болката. Но без особен успех.

С напредването на вечерта настроението ѝ не се подобри. Скоро след пристигането на групата кралицата организира малък прием за най-отбраната част от гостите в двора. Лиса много скоро откри, че кралицата, изглежда, почти непрестанно дава някакъв прием. Преди се забавляваше на тях, но вече не. Поне що се отнасяше до подобни приеми.

Но успя да потисне мрачните си чувства и доста успешно се справяше с ролята на кралска потомка. Кралицата изглеждаше доволна, че Лиса има „подходяща“ приятелка от не по-малко аристократичен произход, както и от впечатлението, което направи на останалите кралски особи и висши сановници, на които Татяна я представи. Но по някое време Лиса вече едва издържаше.

— Преди да си тръгнеш — заговори Татяна, — трябва да поговорим за пазителите ти.

Двете стояха заедно сред група ласкатели и придворни служители. Лиса, която се взираше разсеяно в мехурчетата на недокоснатото си шампанско, рязко вдигна глава.

— Пазители ли, Ваше Величество?

— Няма по-деликатен начин да го кажа, но за добро или лошо, в момента ти си без защита. — Кралицата замълча уважително. — Беликов беше достоен мъж.

Естествено не можа да се насили да изрече името ми. Сякаш никога не съм съществувала. Никога не ме е харесвала, особено след като си въобрази, че възнамерявам да избягам с Ейдриън. Лиса бе забелязала, че Татяна наблюдава с известна загриженост как Ейвъри флиртува с Ейдриън. Не можеше да определи дали го одобрява. С изключение на буйния ѝ характер и страстта към купоните, Ейвъри изглеждаше достойно момиче, само че Татяна искаше Лиса и Ейдриън да се съберат.

— В момента нямам нужда от охрана — отвърна Лиса учтиво, но сърцето ѝ се сви.

— Не, но много скоро ще се дипломираш. Смятаме, че сме намерили някои отлични кандидати за теб. Единият от тях е жена,

много удачен избор.

— Джанин Хатауей предложи да ми стане пазител — заяви Лиса внезапно. Не знаех, но докато тя говореше, узнах историята от мислите ѝ. Моята майка бе говорила с нея малко след заминаването ми. Бях донякъде шокирана. Майка ми винаги е била лоялна към настоящия си ангажимент. За нея това би било огромна промяна.

— Джанин Хатауей? — Веждите на Татяна отскочиха рязко нагоре. — Сигурна съм, че тя има други задължения. Не, ние сме направили много по-добър избор. Тази млада дама е само с няколко години по-голяма от теб.

По-добър избор от Джанин Хатауей? Едва ли. Преди Дмитрий моята майка бе върховен стандарт за пазител за мен. Не се съмнявах, че „младата дама“ на Татяна е доверен човек на кралицата, напълно под неин контрол — и най-важното, не беше Хатауей. Кралицата не обичаше майка ми, също както не понасяше и мен. Веднъж, когато Татяна ме наставляваше, спомена мъжа, с когото майка ми е имала връзка — този, когото подозирах, че е мой баща — някакъв тип на име Ибрахим. Най-странното беше, че кралицата говореше сякаш тя също се е интересувала от този тип и започвах да се питам дали това не беше част от причината да не харесва семейството ми.

Лиса се усмихна сковано, но учтиво на кралицата, и ѝ благодари за загрижеността. И двете разбяхме какво става. Това бе игра на Татяна. Всички бяха част от плана ѝ и нямаше начин някой да ѝ се противопостави. Изведнъж Лиса си спомни нещо странно, което Виктор Дашков ѝ каза веднъж. Като оставим настрана плановете на Виктор за убийство и отвличане, той искаше да вдигне революция сред морите. Смяташе, че трябва да съществува разпределение на властта — нещо, в което понякога Лиса също вярваше — и че сега властта е съсредоточена в малобройна клика, която има прекалено голям контрол. Но тя побърза да пропъди спомена. Виктор Дашков беше луд злодей, чиито идеи не заслужаваха внимание.

Веднага след като придворният етикет позволи, Лиса се извини пред кралицата и забързано прекоси залата. Имаше чувството, че всеки миг ще избухне от мъката и гнева, напирани в гърдите ѝ. Едва не се сблъска с Ейвъри.

— Боже — промърмори Ейвъри. — Мислиш ли, че Рийд би могъл да ме посрами повече? Двама души се опитаха да завържат

разговор с него, а той мълча като сфинкс и направо ги подплаши. Най-безцеремонно заяви на Робин Бадика да млъкне. Искам да кажа, че тя наистина е досадна и може да те изкара от нерви с дрънкането си, но все пак. Това не е готино. — Раздразнението ѝ се изпари, щом се вгледа в лицето на Лиса. — Хей, какво не е наред?

Лиса погледна към Татяна, сетне се извърна към Ейвъри, черпейки успокоение от сивосините очи на приятелката си.

— Трябва да се махна оттук. — Лиса пое дълбоко дъх, за да се окопити. — Помниш ли, че ми каза, че здравата ще се забавляваме? Кога започваме?

— Веднага, щом кажеш — усмихна се Ейвъри.

Напуснах главата на Лиса и се върнах в моята. Все още седях на тротоара. Емоциите бушуваха в душата ми, а в очите ми пареха сълзи. Предишните ми съмнения се потвърдиха: Лиса вече не се нуждаеше от мен... и все пак, все още имах чувството, че има нещо странно, което не можех да определя. Предположих, че се дължи на вината, породена от думите на Мия, или е резултат от страничните ефекти на духа, но при все това... тя не беше същата Лиса.

Стъпките по тротоара ме накараха да вдигна глава. Ако някой ме намереше, очаквах да е Ейб или Виктория. Но не беше нито един от двамата.

Беше Ева.

Старицата стоеше там, наметнала шал върху раменете си, а проницателните ѝ, умни очи се взираха неодобрително в мен. Въздъгнах.

— Какво е станало? Да не би покривът на къщата да се е срутил? — попитах я. Е, може би все пак имаше полза от езиковата бариера. Тя стисна устни.

— Повече не можеш да останеш тук — заяви тя.

Ченето ми увисна.

— Ти... ти говориш английски?

Тя изсумтя.

— Разбира се.

Подскочих.

— И през цялото това време се преструваше, че не говориш? И караше Пол да превежда?

— Така е по-лесно — отвърна Ева просто. — Когато не говориш даден език, избягваш доста дразнещи и досадни разговори. А аз съм установила, че американците са най-досадните и дразнещи събеседници.

Все още бях сащисана.

— Ти дори не ме познаваш! Но от първия ден се държиш зле с мен. Защо? Защо ме мразиш?

— Не те мразя. Но съм разочарована.

— Разочарована? Защо?

— Сънувах, че ще дойдеш.

— Вече го чух. Много ли сънуваш?

— Понякога — отвърна тя. Лунната светлина се отразяваше в очите ѝ, придавайки ѝ призрачен вид. По гръбнака ми полазиха студени тръпки. — Понякога сънищата ми се сбъдват. Понякога не. Сънувах, че Димка е мъртъв, но не исках да го повярвам, не и докато не получа доказателство. Ти си моето доказателство.

— И затова ли си разочарована?

Ева се загърна по-плътно с шала.

— Не. В моя сън ти сияеше. Блестеше като звезда и те видях като воин, който е призван за велики дела. Но вместо това само се мотаеш наоколо унила и бездейна. Не си направила това, заради което си дошла.

Погледнах я изучаващо, чудейки се дали знае за какво говори.

— И за какво точно съм дошла?

— Знаеш много добре какво е. Сънувах го.

Не казах нищо и зачаках да продължи. Когато не го направи, се засмях:

— Страхотен загадъчен отговор, няма що! Приличаш на онези измамници гадателки, които уж ти предсказват бъдещето.

Дори в мрака видях как очите ѝ блеснаха гневно.

— Ти дойде да търсиш Димка. Да се опиташ да го убиеш. Трябва да го намериш.

— Какво искаш да кажеш с това „да се опитам“? — Не исках да ѝ вярвам, не исках да вярвам, че наистина знае бъдещето ми. Но въпреки това любопитството ми надделя. — И какво стана после? Убих ли го?

— Не мога да видя всичко.

— О, страхотно.

— Зная само, че трябва да го намериш.

— И това ли е всичко? Не е нищо ново за мен!

— Това видях.

Изпъшках.

— По дяволите, нямам време за гатанки. Ако не можеш да ми помогнеш, по-добре не казвай нищо.

Тя остана мълчалива.

Преметнах чантата си през рамо.

— Чудесно. Тогава си тръгвам. — И изведнъж ми светна къде трябва да отида. — Предай на останалите... е, кажи им, че им благодаря за всичко. И че съжалявам.

— Постъпваш правилно — рече тя. — Мястото ти не е тук.

— Вече го чух — промърморих и поех по улицата.

Питах се дали Ева ще каже още нещо: да ми каже нещо обидно, да ме прокълне, да ми сервира още мистериозни „мъдри“ думи. Но тя остана безмълвна и аз не погледнах назад.

Вече нямах дом, нито тук, нито в Америка. Единственото, което ми остана, бе моята мисия, заради която дойдох. Казах на Ейб, че изпълнявам обещанията си. И щях да го направя. Ще напусна Бай, както го уверих. И ще убия Дмитрий, както бях обещала на себе си.

Знаех къде трябва да отида. Адресът бе запечатан в ума ми: улица „Казакова“ 83. Не знаех къде се намира, но когато стигнах до центъра на града, попитах един тип и той ме упъти. Адресът беше наблизно, само на около километър и половина, и закрачих уверено нагам.

Когато наближих къщата, се зарадвах да видя, че вътре още свети. Въпреки раздразнението и яда, които ме изпълваха, не исках да будя никого. Освен това не исках да говоря с Николай и изпитах облекчение, когато Денис отвори вратата.

Когато ме видя, се изненада. Въпреки дръзките му думи пред църквата, не вярваше, че ще тръгна с него и необещаните му приятели. Тъй като само стоеше и ме гледаше като втрещен, аз заговорих.

— Промених решението си. Идвам с вас. — Поех дълбоко дъх, за да се подготвя за следващите си думи. Обещах на Ейб да напусна Бай, но не и да се върна в Щатите. — Заведете ме в Новосибирск.

ГЛАВА 16

Денис и двамата му необещани приятели Артур и Лев изпаднаха във възторг, че ще бъда част от групата им. Но ако очаквах от мен да споделя налудничавия им ентузиазъм за безразсъден лов на стригои, щяха да останат жестоко разочаровани. Всъщност не им отне много дълго, за да разберат, че моят подход към лова е доста по-различен от техния. Приятелят на Денис, Лев, имаше кола и ние се редувахме зад волана по пътя към Новосибирск. Пътят дотам беше около петнадесет часа и въпреки че спряхме в хотел, за да пренощуваме, пак трябваше да прекарам доста време затворена в тясното купе на колата в компанията на трима типа, които не спираха да дърдорят колко стригои ще убият.

Всъщност се опитвах да ме включат в разговора. Искаха да узнаят колко стригои съм убила. Да им разкажа всичко за битката в Академията. Да споделя методите си. Но всеки път, когато се заговореше на тази тема, не можех да мисля за нищо друго, освен за кръв и болка. Не беше нещо, с което исках да се хваля, но им отне шест часа от пътуването, за да разберат, че няма да получат много информация от мен.

В замяна ме засипаха с истории за собствените си приключения. За да съм честна, те бяха убили няколко стригои, но бяха изгубили мнозина от приятелите си, все тийнейджъри като тези момчета. Моят опит не беше особено различен; аз също бях изгубила приятели. Макар че нашите загуби се дължаха на численото превъзходство на врага. Докато жертвите в групата на Денис явно се дължаха повече на липсата им на план — те действаха, без да мислят. Нямаха ясна стратегия и какво ще правят, когато пристигнат в Новосибирск. Постоянно повтаряха, че стригоите обичали да ловят жертвите си в нощни клубове или из пусати алеи. Никой не обръщаш особено внимание, когато изчезвали хора от подобни места. Затова плановете на Денис предвиждаха да обикаляме подобни свърталища с надеждата, че ще попаднем на стригои.

Моята тайна мисъл беше, когато пристигнем в Новосибирск, веднага да зарежа групата и да действам самостоятелно. Всъщност главната ми цел беше да стигна точно там. От всичко, което бях научила досега, изглеждаше логично, че най-големият сибирски град е и най-подходящото място, където трябва да търся. Но колкото повече мислех за това, толкова повече се убеждавах, че би било истинска лудост да се втурна сама в преследването на стригои, не по-малко глупаво от плановете на бандата на необещаните. Бих могла да ги използвам за прикритие. Освен това, след като все още не знаех къде е Дмитрий, трябваше да измисля начин да се сдобия с нужната информация. А за това се нуждаех от помощ.

Пристигнахме в Новосибирск в края на втория ден от пътуването. Макар да знаех, че е голям град, не си представях, че ще прилича на Москва или Санкт Петербург. И наистина, оказа се, че не е чак толкова голям, но пак беше доста внушителен с небостъргачите си, театрите, метрото и същата красива архитектура.

Натресохме се на една тяхна приятелка, която имаше апартамент в центъра — дампир на име Тамара, хубава брюнетка с трапчинки. Английският ѝ не беше особено добър, но доколкото разбрах, тя също беше необещана и също толкова въодушевена от идеята да отърве света от стригоите. Беше малко по-възрастна от всички нас и заради това си имаше собствен дом. Изглежда, не действаше сама, а чакаше някои от самостоятелно действащите банди от ловци да пристигнат в града, което за мен бе облекчение. Поне не излизаше сама. Стори ми се искрено очарована да има още едно момиче наоколо, но също като останалите много бързо разбра, че не споделям ентусиазма им.

Когато настъпи първата ни ловна вечер, най-после реших да вляза в ролята си на лидер. Тази внезапна промяна в поведението ми в началото ги изненада, но много скоро ме слушаха прехласнати, все още благоговеещи пред репутацията ми на суперзвезда.

— Добре — започнах, като местех поглед от лице на лице. Намирахме се в малката дневна на Тамара, седнали в кръг. — Ето как ще действаме. Ще обикаляме заедно нощните клубове, както и улиците зад тях...

— Почакай — прекъсна ме Денис. — Ние обикновено се разделяме...

— И затова ви убиват — срязвах го. — Сега ще действаме заедно.

— Ама нали сама си убивала стригои? — попита Лев. Той беше най-високият в групата и със слабата си и стройна фигура приличаше на морой.

— Да, но имах късмет. — Това им подейства, както и увереността ми, че съм по-добър боец от всеки от тях. Наречете ме арогантна, но бях дяволски добър пазител. Или почти пазител. — Ще се справим по-добре, ако сме петимата заедно. Когато открием стригои, ще трябва да се погрижим да се справим с тях на изолирано място. — Не бях забравила предупрежденията на Сидни. — Но преди да ги убием, искам да говоря с тях. Вашата работа ще е да ги удържите.

— Защо? — попита Денис. — Какво искаш да им кажеш?

— Всъщност по-скоро *те* трябва да ми кажат нещо. Виж, няма да отнеме много време. А накрая вие ще ги убиете, така че не се тревожи за това. Но... — Следващото противоречеше на основния ми план, но трябваше да го кажа. Нямах да стана причина да ги убият заради собствените ми цели. — Ако се окажем в опасна ситуация или в *непосредствена* опасност, забравете за разпита и това, че трябва да ги удържите. Убивайте. Спасявайте се.

Очевидно изглеждах достатъчно уверена и компетентна, защото те се съгласиха с предложенията ми. Част от плана ни включваше действието „под прикритие“. Всеки стригой, който бе достатъчно близо или имаше възможност да ни огледа, щеше да разбере, че сме дампири. Беше много важно да не привличаме внимание. Трябваше да заблудим стригоите и да не се отличаваме от набелязаните им жертви. Трябваше да приличаме на обикновени клубни посетители от човешката раса.

Така че се облякохме подходящо. Изумих се колко готини изглеждаха момчетата. Денис, луд или не, направо си беше хубавец, със златистокестенявата коса като на брат си Николай и топлите кафяви очи. Моите дрехи не бяха особено подходящи за нощен клуб, така че Тамара трябваше да ми заеме от своите. Изглежда, това ѝ достави удоволствие. Бяхме с почти еднакъв размер, което си беше направо невероятно. С Лиса, заради високата ѝ и изключително слаба фигура, не можехме да си разменяме дрехите. Тамара беше висока почти колкото мен и на всичкото отгоре имаше фигура като моята.

Отначало ми предложи една къса и тясна рокля, подобна на тази, която носеше Виктория, но аз поклатих глава и я върнах. Споменът за

последния ни спор все още ме тормозеше, а нямах намерение да съживявам отново онази нощ, нито да се представям за кървава курва. Накрая Тамара ми зае черни джинси и черно горнище. Съгласих се да ми направи прическа и да ме гримира. Огледах се в огледалото. Трябваше да призная, че бе свършила отлична работа. Колкото и да беше суетно, харесваше ми да изглеждам добре. Особено ми харесваше, когато момчетата ме гледаха едновременно с възхищение и уважение — но не и сякаш съм парче месо. Тамара предложи да ми заеме и бижута, но единственото украшение, което носех, беше назара около шията ми. Заради сребърния кол ми трябваше джоб и тя ми намери едно много секси кожено яке в тон с останалото ми облекло.

Беше около полунощ и не можах да се сдържа да не отбележа:

— Ние сме най-готините ловци на стригои, които някога са се раждали.

Денис ни заведе в един нощен клуб, където преди бяха попадали на стригои. Досетих се, че там бе убит един от необещаните им приятели. Мястото се намиреше в затънтена част на града и заради това предположих, че е привлекателно място за стригоите. Там се навъртаха доста хора от средната и богатата класа, очевидно привлечени от „опасната“ атмосфера. Само ако знаеха колко е опасно наистина. Бях си правила доста шеги с Дмитрий относно Русия и Източна Европа, но когато влязохме в клуба, оглушителната техномузика не беше по-различна от тази, която бях слушала в нощните клубове в Америка малко преди да замина.

Мястото беше претъпкано и тъмно с проблясващи светлини, които бяха доста дразнещи за дампирските ни очи. Нощното ни виждане веднага се адаптираше към мрака и всеки път когато светлините прорязваха клуба, направо ослепявахме. Във всеки случай нямах кой знае каква нужда от зрението си. Сетивата ми на целуната от сянката щяха тутакси да открият наличието на стригои.

— Хайде — подканих останалите. — Да потанцуваме и да изчакаме. В момента наблизко няма стригои.

— Откъде знаеш? — попита смаяно Денис.

— Просто знам. Нека не се делим.

Малката ни група се придвижи към дансинга. Отдавна не бях танцувала и се изненадах колко бързо влязох в ритъм. Част от мен ми нашепваше, че трябва да съм бдителна, но системата ми за откриване

на стригои щеше да се задейства веднага, ако наблизно имаше опасност. Нямахме как да пропусна онова гадене.

Но вече танцувахме почти час, а все още не се бяха появили никакви стригои. Напуснахме дансинга и се смесихме с тълпата в клуба. Пообиколихме наоколо, но нямаше нищо.

— Има ли друг клуб наблизно? — попитах аз.

— Разбира се — кимна Артур. Той беше с яко телосложение, късо подстригана коса и винаги усмихнат. — На две преки оттук.

Последвахме го и се озовахме на подобно място: поредния таен клуб, скрит в изоставена сграда. Още проблясващи светлини. Многолюдна тълпа. Бумтяща музика. Странно, но това, което първо започна да ме притеснява, беше миризмата. Толкова много хора, събрани на едно място, произвеждаха доста пот. Не се съмнявах, че дори човешките създания я подушваха. А за нас миризмата беше направо задушшаваща. Двете с Тамара се спогледахме и сбърчихме носове. Нямахме нужда от думи, за да изразим отвращението си.

Придвижихме се към дансинга, а Лев понечи да се запъти към бара за питиета. Ударих го по ръката.

Той възкликна нещо на руски, което предположих, че е ругатня.

— За какво беше това? — изръмжа той.

— Защото си глупав! Как смяташ да убиеш някой стригой, ако си *пиян*?

Той сви нехайно рамене и аз едва се удържах да не го цапардосам по лицето.

— Едно питие няма да ми навреди. Освен това тук дори няма...

— Тихо!

Онова странно усещане се промъкна в стомаха ми. Забравила за прикритието си, спрях да танцувам и погледът ми зашари из тълпата. Въпреки че напълно се осланях на сетивата си при откриването на стригои, беше много по-трудно да ги различа в тълпата. Направих няколко крачки към изхода и гаденето ми намаля. Придвижих се към бара и отново ми се повдигна.

— Оттук — казах на спътниците си. — Преструвайте се, че танцувате.

Напрежението ми беше заразно и видях как всички настръхнаха, но възбудата им бе примесена с голяма доза страх. Добре. Може би ще се отнесат сериозно към всичко това. Насочихме се към бара и аз се

опитах да се държа така, сякаш си умирах за едно питие. В същото време погледът ми претърсваше тълпата.

Ето. Видях го. Един мъж стригой седеше в ъгъла на бара, прегърнал през рамото момиче на моята възраст. В полутъмното помещение изглеждаше почти привлекателен. Знаех, че при повнимателен оглед щях да видя мъртвешки бледата му кожа и червените очи, характерни за всички стригои. Момичето може и да не ги забелязваше в мрака на клуба или стригоят използваше внушението. Вероятно и двете, съдейки по усмихнатото й лице. Стригоите можеха да подчиняват на волята си останалите, подобно на онези морой, които владееха духа като Лиса. Дори навярно бяха по-добри. Видях как стригоят поведе момичето към някакъв малък, пуст коридор. В края му зърнах врата със светещ надпис. Предположих, че е изход. Буквите бяха на кирилица.

— Имате ли представа накъде води вратата? — попитах останалите.

Момчетата свиха рамене, а Денис повтори въпроса ми на Тамара. Тя отговори и той ми преведе.

— Има малка улица отзад, където държат боклука. Между сградата и фабриката. Обикновено е безлюдна.

— Може ли да стигнем до нея, като заобиколим клуба?

Денис изчака за отговора на Тамара.

— Да. Има изход отпред и отзад.

— Идеално.

Излязохме от клуба през предната врата и аз разделих групата на две. Планът беше да нападнем стригоя от две страни и да го засечем в средата — при положение че той и жертвата му все още бяха отзад. Възможно беше да я е завел някъде другаде, но смятах, че е вероятно да я нападне и да изсмуче кръвта й направо там, особено ако улицата обикновено е пуста, както твърдеше Тамара.

И не сгреших. След като групата ни се раздели и завихме иззад ъгъла на клуба, видях стригоя и момичето, скрити зад една кофа за боклук. Той се бе навел над нея, а устата му бе на сантиметри от шията й. Изругах тихо. Този не си губеше времето. Надявайки се, че тя все още е жива, се впуснах по улицата, следвана от станалите. От другата страна към нас тичаха Денис и Лев. Щом чу приближаващите стъпки, стригоят реагира мигновено. Светкавичните му рефлексии се

задействаха. Веднага пусна момичето и за част от секундата атакува. Избра Денис и Лев, вместо Тамара, Артур и мен. Доста добра стратегия, трябваше да призная. Те бяха само двама, а той — изключително бърз. Вероятно се надяваше да се справи без затруднения с тях, а след това да довърши и нас.

И почти успя. От мощния му удар Лев полетя във въздуха. За мое облекчение кофите за боклук го предпазиха да се удари в стената. И това не беше приятно, но ако бях на негово място, щях да предпочета да се блъсна в кофите за боклук, отколкото в тухлената стена. След това стригоят се нахвърли върху Денис, но той се оказа удивително бърз. Първоначално предполагах, че нито един от тези необещани не притежава истински бойни умения. Бях се заблуждавала.

Те бяха получили същото обучение като мен, липсваше им единствено дисциплина.

Денис избегна удара и от своя страна нанесе един, целейки се надолу, към краката на стригоя. Юмрукът му улучи, макар че не беше достатъчно силен, за да го събори. В ръцете на Денис проблесна сребро и той поряза бузата на стригоя, преди силния му удар отляво да запрати дампира към мен. Подобна рана не беше смъртоносна за един стригой, но среброто му причини болка и аз го чух как изръмжа и се озъби. От кучешките му зъби се стичаше слюнка.

Успях да избегна ловко Денис, така че да не ме събори. Тамара го сграбчи за ръката и го задържа, за да не падне. Тя също беше много бърза и почти мигновено след това се нахвърли върху стригоя. Той замахна, но не я улучи достатъчно силно, за да я отблъсне. В този миг двамата с Артур бяхме отгоре му и го притиснахме към стената. Ала той беше по-силен и скоро щеше да се освободи. В главата ми прозвуча глас — подозрително приличаше на Дмитрий — и ме предупреди, че това е шансът ми да го убия. Това щеше да бъде най-умното и безопасно действие. Стригоят се бе разкрил, а сребърният кол бе в ръката ми. Ако безумният ми план да го разпитам пропадне, аз щях да съм виновна за смъртта на останалите.

Артур и аз скочихме като един.

— Помогнете ни! — изкрещях.

Тамара връхлетя върху стригоя и го изрита в стомаха. Усетих го как започва да ни се изплъзва, но тогава към нас се присъедини и Денис. Четиримата го повалихме и притиснахме върху паважа. Но най-

лошото не бе свършило. Не беше лесно да го задържим долу. Той се мятеше с невероятна сила, крайниците му се извиваха във въздуха. Легнах отгоре му, използвайки цялата си сила, за да го прикова, докато другите държаха краката му. На помощ ни се притекоха още две ръце. Вдигнах глава и видях Лев. Устата му кървеше, но лицето му имаше решително изражение.

Стригоят не спря да се движи, но знаех, че няма да може да се освободи скоро, не и след като петимата го държахме. Изместих се и притиснах кола си към врата му. Това го усмири за миг, но бързо поднови съпротивата си. Наведох се над лицето му.

— Познаваш ли Дмитрий Беликов? — попитах.

Той изкрещя нещо неразбираемо, което не прозвуча особено приятелски. Натиснах кола и върху гърлото му зейна дълбока рана. Той извика от болка, очите му святкаха злобно, докато продължаваше да проклина на руски.

— Преведете думите ми — заповядах, като ми беше все едно кой ще го направи.

Денис му каза нещо, вероятно въпроса ми, защото различих името на Дмитрий. Стригоят изръмжа нещо в отговор, а Денис поклати глава.

— Каза, че няма да си играе игрички с нас.

Вдигнах кола и срязях лицето му, задълбочавайки раната, която Денис му бе нанесъл преди малко. Стригоят отново изкрещя, а аз се помолих охраната на клуба да не чуе вика му. Усмихнах му се, като се надявах усмивката ми да съперничи по злоба на неговата.

— Кажи му, че ще продължим да си играем игрички с него, докато не проговори. Така или иначе тази нощ ще умре. От него зависи дали ще стане бързо или бавно.

Честно, не можех да повярвам, че думите излязоха от устата ми. Бяха толкова груби... толкова безмилостни. Никога не съм вярвала, че ще измъчвам някого, дори и стригой. Злодеят отново отвърна нещо предизвикателно, а аз продължих да го режа с острия връх на кола. Толкова рани биха убили всеки човек, морой или дамфир.

Накрая той изкрещя някакви думи, които по звучене се различаваха от досегашните обиди. Денис преведе незабавно.

— Каза, че никога не е чувал това име и че ако този Дмитрий ти е приятел, ще се погрижи да умре бавно и мъчително.

Последната му съпротива почти извика усмивка на устните му. Проблемът беше, че стригоят може и да лъжеше. Нямаше начин да разбере. Ала нещо в отговора му ме караше да мисля, че казва истината. Звучеше така, сякаш смяташе, че говоря за човек или дампир, но не и за друг стригой.

— В такъв случай е безполезен — отсякох аз. Отдръпнах се и погледнах към Денис. — Давайте, убийте го.

Денис умираше да го направи. Не се поколеба и колът му се заби с огромна сила в сърцето на стригоя. Миг по-късно бясната борба стихна. Дяволската светлина угасна в червените му очи. Изправихме се и видях, че всички ме гледат с уважение и страхопочитание.

— Роуз — попита накрая Денис, — какво се надяваше да...

— Няма значение — прекъснах го и пристъпих към изпадналото в безсъзнание момиче, което лежеше наблизко. Коленичих и огледах врата ѝ. Беше я ухапал, но не бе изпил много кръв. Раната беше сравнително малка и не кървеше. Тя се размърда и простена, когато я докоснах, което беше добър знак. Изтеглих я внимателно на светло, подалеч от кофата за боклук, където лесно щяха да я забележат. Завлякох стригоя в най-тъмното място и го скрих почти напълно. След това помолих Денис да ми обслужи с мобилния си телефон и набрах номера от смачканото листче, което от миналата седмица пазех в джоба си.

След две позвънявания Сидни отговори на руски. Звучеше сънена.

— Сидни? Роуз е.

Последва кратка пауза.

— Роуз? Какво става?

— В Санкт Петербург ли си?

— Да... а ти къде си?

— В Новосибирск. Имате ли агенти тук?

— Разбира се — отвърна тя предпазливо. — Защо?

— Ммм... Има нещо, което трябва да почистите.

— О, Боже!

— Хей, поне ти се обаждам. А и не съм направила нищо лошо, като съм отървала света от още един стригой. Пък и нали каза, че искаш да те уведомявам?

— Да, да. Къде си?

Предадох телефона на Денис, за да ѝ обясни точното местоположение. Когато свърши, той ми върна телефона и аз казах на Сидни за момичето.

— Сериозно ли е ранена?

— Не мисля. Какво да направим?

— Оставете я. Този, който ще дойде, ще се погрижи тя да е добре и да не се разприказва. Ще ви обясни, когато дойде.

— Хей, аз няма да съм тук, когато той пристигне.

— Роуз...

— Махам се — заявих. — И ще съм ти много благодарна, ако не кажеш на никого, че съм ти се обадила — например на Ейб.

— Роуз...

— Моля те, Сидни. Просто не му казвай. Иначе... — Поколебах се. — Ако го направиш, повече няма да ти се обаждам, когато подобно нещо се случи отново. Смятаме да очистим още няколко. — Господи, какво щеше да е следващото? Първо мъчения, сега заплахи. А и още по-лошо — заплашвах някого, когото наистина харесвах. Разбира се, лъжех. Оценявах работата, която вършеха Сидни и групата ѝ и нямаше да рискувам да бъдем разкрити. Макар че тя не го знаеше. Надявах се да ме смята за достатъчно лабилна, че да оставя светът да разбере за нас.

— Роуз... — опита отново Сидни, но не ѝ дадох възможност да продължи.

— Благодаря ти, Сидни. Ще поддържаме връзка. — Прекъснах разговора и върнах телефона на Денис. — Хайде, момчета, още не сме свършили за тази нощ.

Беше очевидно, че смятаха за лудост желанието ми да разпитвам стригои, но тъй като и те до голяма степен бяха безразсъдни, поведението ми не беше достатъчно странно за тях, че да изгубят вяра в мен. Много скоро отново бяха обзети от ентусиазъм, развълнувани от първото ни убийство. Необикновената ми способност да усещам стригоите още повече ме бе издигнала в очите им и вярвах, че са готови да ме следват навсякъде.

Тази нощ заловихме още двама стригои и повторихме процедурата. Резултатите бяха същите. Много обиди на руски. Никаква нова информация. След като се убедях, че стригоят не може да ни каже нищо, нареждах на необещаните да го убият. Те бяха във възторг, но

след третия усетих, че започвам да се изтощавам, физически и психически. Заявих на групата, че се прибираме — и тогава, докато заобикаляхме една фабрика, усетих четвъртия стригой.

Скочихме върху него. Последва нова борба, но накрая го усмирихме, също както и останалите.

— Давай — кимнах към Денис. — Знаеш какво да правиш...

— Ще ти разкъсам гърлото! — озъби се стригоят.

Леле. Този говореше английски. Денис отвори уста, за да започне разпита, но аз поклатих глава.

— Аз ще се заема.

Също като останалите стригои и този проклинаше и се извиваше, дори с кол, опрян до гърлото му, с което ми пречеше да говоря.

— Виж — казах накрая. Губех търпение и умората ме надвиваше. — Само ни кажи каквото те питаме. Ние търсим дампир на име Дмитрий Беликов.

— Познавам го — заяви стригоят самодоволно. — И той не е дампир.

Без да се осъзная, бях нарекла Дмитрий дампир. Бях толкова уморена, че ми се бе изплъзнало несъзнателно. Нищо чудно, че стригоят беше толкова доволен да ми отговори. Предположи, че не знаем за превръщането на Дмитрий. И като всеки арогантен стригой изпитваше удоволствие да ни осветли, очевидно надявайки се, че ще ни причини болка.

— Приятелят ти беше пробуден. Сега ходи с нас на лов през нощта и пие кръвта на глупави момичета като теб.

За част от секундата стотици мисли минаха през главата ми. По дяволите! Дойдох в Русия с мисълта, че няма да е трудно да го открия. След като в родния му град надеждите ми се изпариха, бях почти готова да се откажа и да се примиря с невъзможността на мисията си. Мисълта, че най-сетне съм напипала нещо, ме зашемети.

— Лъжеш — заявих. — Ти никога не си го виждал.

— Виждам го непрекъснато. Убивал съм с него.

Стомахът ми се преобърна, но този път гаденето нямаш нищо общо с близостта на стригоя. *Не мисли, че Дмитрий убива хора. Не мисли, че Дмитрий убива хора.* Отново и отново повтарях мислено тези думи, опитвайки се да остана спокойна.

— Ако това е истина — изсъсках в отговор, — тогава искам да му предадеш нещо. Кажу ми, че Роуз Хатауей го търси.

— Не съм ти момче за всичко — изръмжа злодеят.

Колът ми се вряза в шията му и бликна кръв. Той извика от болка.

— Ти си това, което аз реша. Предай на Дмитрий това, което ти казах. Роуз Хатауей. Роуз Хатауей го търси. Повтори го. — Отново притиснах кола към врата му. — Кажу името ми, за да се уверя, че си го запомнил.

— Ще го запомня, за да те убия.

Притиснах кола още малко и отново потече кръв.

— Роуз Хатауей — изсъска той. Изплю се насреща ми, но не ме уцели.

Доволна, се отдръпнах назад. Денис ме гледаше очаквателно с кол в ръка.

— Сега да го убия ли?

Поклатих глава.

— Сега го пусни.

ГЛАВА 17

Да ги убедя да пуснат стригоя — особено след като нямаше никаква възможност да се измъкне — не беше лесно. Въпросите, които задавах, също нямаха смисъл за тях, но се бяха примирили. Но да оставя стригой да си отиде? Това беше *наистина* лудост — дори за необещаните. Спогледаха се объркано и аз се зачудих дали ще откажат да ми се подчинят. Накрая твърдостта и авторитетът ми надделяха. Искаха ме за свой водач, а и ми вярваха — колкото и безумно да им се струваше поведението ми.

Разбира се, след като *пуснахме* стригоя, изникна нов проблем — да се уверим, че *наистина* ще си отиде. Отначало стригоят се опита отново да ни нападне, но след това осъзна, че го превъзхождаме числено и няма да може да се справи с всички ни, така че предпочете да офейка. Преди да изчезне в мрака, ни удостои с още един заплашителен поглед. Предполагам, че залавянето му от група тийнейджъри не се бе отразило особено добре върху самочувствието му. Мен изгледа особено злобно и аз потръпнах при мисълта, че знаеше името ми. Но вече нищо не можеше да се направи; оставаше ми само да се надявам, че планът ми ще сработи.

Денис и останалите ми простиха пускането на стригоя, след като през същата седмица убихме още неколцина. Постепенно навлязохме в определен ритъм: обикаляхме нощните клубове и опасните части на града, като се осланяхме на сетивата ми да ни предупреждават, че опасността е наблизо. За мен беше забавно как всички от групата ме признаваха за техен водач. Твърдяха, че не зачитат правилата на пазителите и авторитетите, но в същото време изненадващо се подчиняваха на заповедите ми.

Е, по-малко или повече. От време на време се сблъсках с откаченото им безразсъдство. Случваше се някой от тях да се направи на герой и да подцени стригой или пък да излезе сам на лов. Веднъж Артур едва не свърши зле. Като най-едър и силен от всички ни беше станал доста самоуверен и един стригой го изненада, запрати го към

стената и той изгуби съзнание. Беше отрезвяващ момент за всички ни. За няколко мъчителни мига се боях, че Артур ще загине и като техен водач вината ще бъде моя. Дойде един от алхимиците на Сидни — макар че аз вече бях изчезнала, за да не би Ейб да ме открие — и се погрижи за Артур. Алхимикът ни увери, че след кратка почивка Артур ще се оправи, като искаше да каже, че известно време не бива да излиза на лов. За Артур това бе доста трудно. Една вечер, когато се опита да ни последва, му се разкрещях, като му напомних за всичките им приятели, които бяха намерили смъртта си заради подобна глупост.

В света на хората дампирите живееха според техния режим. Сега се придържах към нощното разписание, както докато бях в Академията. Останалите също, с изключение на Тамара, която работеше през деня. Не исках да спя, докато стригоите кръстосват града. Обаждах се на Сидни всеки път когато убивахме и сред общността на стригоите скоро се разчу, че някой ги преследва и избива със завидно постоянство. И ако стригоят, когото пуснахме, бе предал съобщението ми, някой от ордата им скоро щеше да тръгне да ме търси.

С минаването на дните се натъквахме на все по-малко стригои, което ме накара да заключа, че вече бяха станали по-предпазливи. Не можех да реша дали бе за добро или лошо, но настоях членовете на групата ни да проявяват допълнителна бдителност. Те започнаха да ме почитат като своя богиня, но обожанието им не ми доставяше удоволствие. Сърцето ми все още ме болеше заради случилото се с Лиса и Дмитрий. Потопах се в работата си, като се опитвах да се съсредоточа върху крайната си цел — намирането на Дмитрий. Но когато не излизах на лов, имах достатъчно време, защото нямаше какво да правя.

И така продължих да посещавам Лиса.

Знаех, че има доста хлапета като Мия, които живееха в кралския двор, защото родителите им работеха там. Макар да не предполагах, че са толкова много. Естествено Ейвъри познаваше всички. Не беше изненада за никого (поне не и за мен), че повечето от тях бяха богати и разглезени.

Останалата част от посещението на Лиса се състоеше от серия приеми и официални срещи. Колкото повече слушаше благородните морои да говорят за бизнес, толкова повече се дразнеше. Видя същата

злоупотреба с властта, която бе забелязала и преди, същия нечестен начин да си разпределят пазителите, все едно са тяхна собственост. Спорният въпрос дали мороите трябва да се обучават да се бият наравно с пазителите все още беше гореща тема. Повечето от мороите, с които Лиса се срещаше, бяха със закостенели разбирания: пазителите да бъдат оставени да се бият, а мороите да стоят настрани и в безопасност. След като бе свидетел на резултатите от тази политика и колко по-големи успехи се постигаха, когато такива като мен и Кристиан се опитаха да я променят — егоизмът и самодоволната арогантност на мороите вбесяваха Лиса.

Тя с радост се възползваше от всеки удобен случай да се измъква от тези срещи, за да лудува с Ейвъри. Ейвъри винаги намираще весела компания и двете с Лиса посещаваха много купони, доста по-различни от приемите на Татяна. На тях никога не присъстваха досадни и надути политици, но пък имаше много други неща, които помрачаваха настроението на Лиса.

Например тя усещаше, че вината, гневът и депресията относно мен все повече и повече се задълбочаваха. Знаеше достатъчно за страничните ефекти при използването на духа, за да разпознае предупредителните признаци, въпреки че по време на това пътуване не бе използвала магията си. Но независимо от причината за лошото ѝ настроение тя продължаваше да се опитва всячески да се разсее и прогони депресията.

— Внимавай — предупреди я Ейвъри една вечер. Двете с Лиса бяха на купон в нощта, преди да се върнат в Академията. Много от тези, които живееха в кралския двор, имаха постоянни домове и този купон се устройваше в градската къща на член на фамилията Шелски, участник в някакъв комитет, за който Лиса не бе чувала. Тя не познаваше и домакина им, но това нямаше значение, след като родителите му бяха извън града.

— Да внимавам за какво? — попита Лиса и се озърна. Къщата имаше заден двор, осветен от газови фенери и редици мигащи лампички. Храната и напитките бяха в изобилие, а някакъв тип морой издевателстваше над една китара в опит да впечатли момичетата с несъществуващите си музикални умения. Всъщност музиката му беше толкова ужасна, че можеше да се сметне, че бе открил нов начин за

убиване на стригои. Но иначе беше готин, така че на почитателките му явно не им пукаше за свиренето му.

— За това. — Ейвъри посочи мартинито на Лиса. — Знаеш ли вече колко много изпи?

— По-скоро не знае, ако питаш мен — отбеляза Ейдриън. Беше се излегнал на близкия шезлонг с питие в ръка.

В сравнение с тях двамата Лиса се чувстваше малко аматьорка. Въпреки че Ейдриън бе в обичайното си диво и флиртаджийско настроение, не се държеше по налудничавия и глупав начин на някой пияница. Лиса не знаеше колко бе изпило другото момиче, но предполагаше, че е доста, тъй като Ейвъри винаги имаше чаша в ръка. Ейдриън също не оставаше на сухо, но алкохолът само го размекваше. Лиса предполагаше, че имат повече опит от нея. През годините тя бе изгубила тренинг.

— Добре съм — излъга Лиса, която бе открила, че всичко наоколо леко се върти. Тъкмо се питаше дали да не се присъедини към момичетата, които танцуваха върху една маса на двора.

Устните на Ейвъри се извиха в лека усмивка, въпреки че погледът ѝ беше загрижен.

— Разбира се. Просто гледай да не ти стане лошо. Такива неща бързо се разчуват, а последното, което ни е нужно, са слуховете, че принцеса Драгомир не издържа на алкохол. Трябва да поддържаш репутацията на твоята фамилия.

Лиса пресуши питието си.

— Съмнявам се, че консумацията на алкохол е част от традицията на знатното ми семейство.

Ейвъри избута Ейдриън и се излегна на шезлонга до него.

— Хей, ще останеш изненадана. След десет години тези тук ще бъдат твои колеги в кралския съвет. Ще се опитваш да прокараш някаква резолюция, а те ще шепнат помежду си: „Спомняте ли си онзи купон, когато тя се напи и повърна?“

Лиса и Ейдриън се разсмяха. Лиса не *мислеше*, че ще повърне, но както за всичко останало и за това щеше да се тревожи по-късно. Хубавото в момента беше, че пиенето помагаше да заглуши спомените за случилото се по-рано през деня. Татяна я запозна с бъдещите ѝ пазители: един младеж на име Грант и „млада дама“, която се казваше Серена. И двамата бяха симпатични, но сравнението с Дмитрий и мен

бе мъчително за Лиса. Да ги приеме, ѝ се струваше като предателство спрямо нас, но при все това Лиса само кимна и благодари на Татяна.

По-късно узна, че отначало Серена е била определена да пази момиче, което е познавала през целия си живот. Момичето не беше от кралски произход, но понякога в зависимост от броя на пазителите дори обикновените морой имаха пазители — макар че никога повече от един. Когато изникнала необходимостта да се намерят пазители за Лиса, Татяна изтеглила Серена от работата при приятелката ѝ. Серена заяви с усмивка, че това няма значение. Работата и дългът били на първо място и тя щяла с радост да служи на принцеса Драгомир. Но Лиса се чувстваше зле, защото знаеше колко ще е трудно за двете момичета — и ужасно нечестно. И ето го отново — несправедлив баланс на силата, без някой, който да се противопостави.

След като си тръгна от срещата, Лиса проклинаше собствената си слабост. Ако нямаше смелостта да тръгне с мен, разсъждаваше тя, би могла поне да тропне с крак и да настоява Татяна да ѝ даде за пазител майка ми. Тогава Серена щеше да се върне при приятелката си и поне едно приятелство в този свят щеше да остане непокътнато.

Мартинито едновременно притъпяваше болката и я караше да се чувства по-зле, което нямаше смисъл за Лиса. *Все едно*, помисли си тя. И когато зърна преминаващия наблизко сервитьор, му кимна за още едно питие.

— Хей, може ли да... Амброуз?

Втренчи се изненадано в младежа, застанал пред нея. Ако имаше списание с най-готините мъже дампири по бански, този щеше да бъде на корицата като супермодел (с изключение на Дмитрий, но аз съм пристрастна). Типът се казваше Амброуз и двете се бяхме запознали с него по време на гостуването ни в кралския двор. Имаше загоряла кожа и прекрасно оформени мускули под закопчаната сива риза. Той беше нещо като изключение в двора — дампир, който бе отказал да стане пазител и изпълняваше най-различни задачи: правеше масажи и ако слуховете бяха истина, имаше „романтични“ срещи с кралицата. Последното ме караше да потръпна, а в живота си съм била свидетел на доста гадни неща.

— Принцеса Драгомир — промълви той и ѝ отправи една от ослепителните си усмивки. — Какво неочаквано удоволствие.

— Как си? — попита тя, искрено зарадвана да го види.

— Добре, добре. В крайна сметка имам най-хубавата работа на света. А ти?

— Отлично — отвърна тя.

Амброуз се вгледа мълчаливо в нея. Страхотната му усмивка не изчезна, но Лиса разбра, че не е съгласен с нея. Виждаше неодобрението, изписано на лицето му. Можеше да понесе обвиненията на Ейвъри, че пие твърде много. Но някакъв си слуга дамфир, пък бил той и хубавец? Всичко си имаше граници. В държанието ѝ повя хлад и тя му подаде чашата си.

— Искам още едно мартини — изрече с високомерен тон като на истинска принцеса.

Той усети промяната в нея и приятелската му усмивка се стопи, заменена от изражение на любезно безразличие.

— Веднага ще се погрижа. — Поклони се леко и забърза към бара.

— Господи! — въздъхна Ейвъри, която го изпиваше с очи, докато той се отдалечаваше. — Защо не ни запозна с приятеля си?

— Той не ми е приятел — тросна се Лиса. — Той е никой.

— Съгласен съм — заяви Ейдриън и прегърна Ейвъри. — И защо да гледаш другаде, когато тук разполагаш с най-доброто? — Ако аз, Роуз, не го познавах по-добре, бих се заклела, че усетих нотка на ревност в безгрижния му глас. — Не правя ли и невъзможното, за да те заведа на закуска при леля ми?

Ейвъри му се усмихна лениво.

— Добро начало. Още доста трябва да се потрудиш, за да ме впечатлиш, Ивашков. — Погледът ѝ се плъзна над главата на Лиса и тя възкликна изненадано: — Хей, малкото сладкшнче е тук.

Мия, придружена от Джил, крачеше през градината, нехаеща за смаяните погледи, които предизвикваше. Двете изглеждаха съвсем не на място.

— Здравейте — каза Мия, когато стигна до групата на Лиса. — Преди малко баща ми получи заповед да замине и аз трябва да тръгна с него. Налага се да ви поверя Джил.

— Няма проблем — отвърна машинално Лиса, макар че присъствието на по-младото момиче не ѝ се нравеше особено. Все още се питаше дали Кристиан не проявява по-специален интерес към нея. — Всичко наред ли е?

— Да, просто пътуване по работа.

Мия се сбогува с всички и побърза да напусне партито, като на излизане само завъртя очи в отговор на презрителните усмивки и смаяните погледи на кралските купонджии.

Лиса насочи вниманието си към Джил, която седеше притеснено на близкия стол и се оглеждаше наоколо с разширени от учудване очи.

— Как си прекара? Забавлява ли се с Мия?

Джил се извърна към Лиса с грейнало лице.

— О, да. Тя наистина е страхотна. Прави толкова много неща с елемента вода. Жестоко е! Показа ми и няколко бойни хватки. Мога да удрям със свит лакът... макар и не много силно.

В този момент Амброуз се върна с питието на Лиса. Подаде ѝ го безмълвно, но изражението му омекна, когато видя Джил.

— Искаш ли нещо?

Тя поклати глава.

— Не, благодаря.

Ейдриън наблюдаваше внимателно Джил.

— Добре ли се чувстваш тук? Искаш ли да те заведе до сградата за гости? — Както и преди, в намеренията му нямаше нищо романтично. Изглежда, се отнасяше към нея като към по-малка сестра, което ми се стори много мило от негова страна. Не бях забелязала тази страна от характера му — желанието да закриля по-слабите.

Тя отново поклати глава.

— Добре съм. Не искам да ти създавам неудобства... освен ако...

— Доби разтревожен вид. — Искаш ли да си вървя?

— Не — увери я Ейдриън. — Хубаво е да има някой отговорен и разумен наоколо сред цялото това безумие. Ако си гладна, можеш да си вземеш нещо от бюфета.

— Каква майчинска загриженост — подразни го Ейвъри, изразявайки на глас мислите ми.

Поради някаква причина Лиса прие прекалено лично коментара на Ейдриън за „отговорните“ и „разумните“ — почувства се сякаш я бе ударил. Аз не мислех, че е точно така, но тя наистина не разсъждаваше трезво. Реши, че самата тя е гладна, стана и се запъти към дългата маса в градината, върху която бяха подредени таблите с ордъоврите. Е, поне бяха допреди малко. Сега масата бе превърната в дансинг от момичетата, които Лиса бе забелязала преди. Някой бе разчистил

мястото и таблите с храна бяха свалени на земята. Лиса се наведе и си взе миниатюрен сандвич и докато наблюдаваше момичетата, се питаше какво намират в ужасната музика на този тип с китарата.

Едно от тях я забеляза, ухили се и ѝ махна с ръка.

— Хей, ела при нас!

Лиса я бе срещала веднъж, но не си спомняше името ѝ. Изведнъж идеята да танцува ѝ се стори страхотна. Дояде сандвича си и с чашата в ръка се остави да я издърпат върху масата. Това предизвика овации от събралите се наоколо. Лиса установи, че с тая толкова тъпа музика стъпките почти нямаха значение и бързо влезе в ритъм. Движенията ѝ, както и тези на другите момичета, варираха от пресилено сексуални извивки до подигравателна имитация на диско. Беше много забавно и Лиса се питаше дали Ейвъри щеше да заяви, че това също ще я преследва след десет години.

След малко тя и останалите се опитаха да се движат в синхрон. Започнаха да люлеят ръце във въздуха и да правят някакви движения с краката. Тъкмо тези движения се оказаха фатални. Едно стъпване накриво — Лиса беше на високи токчета — и тя полетя от ръба на масата. Изтърва чашата си и едва не се плъосна на земята, но чифт ръце я уловиха навреме.

— Моят герой — промърмори тя. Сетне се вгледа по-внимателно в лицето на спасителя си. — Ейрън?

Бившото гадже на Лиса — и първото момче, с което бе спала — я гледаше с усмивка. Пусна я веднага щом се увери, че се е закрепила достатъчно здраво на краката си. Русокос, със сини очи, Ейрън беше красив по един сладникав начин. Не можех да не се запитам какво ли щеше да се случи, ако Мия го бе видяла. Някога тя, Лиса и Ейрън бяха част от любовен триъгълник, достоен за сапунен сериал.

— Какво правиш тук? Мислех, че си изчезнал — рече Лиса. Ейрън бе напуснал Академията преди няколко месеца.

— Заминавам да уча в Ню Хемпшир — отвърна той. — Тук сме на гости на роднини.

— Е, радвам се да те видя — усмихна му се Лиса. Нещата помежду им не бяха приключили добре, но в сегашното ѝ състояние думите ѝ бяха истина. Беше изпила достатъчно алкохол, за да се зарадва да види всеки на този купон.

— Аз също — не й остана дължен той. — Изглеждаш невероятно.

Думите му й подействаха повече, отколкото би очаквала, вероятно защото всички наоколо намекваха, че изглежда пияна и безотговорна. И независимо че бяха скъсали, тя си припомни колко привлекателен го бе намирала някога. Честно казано, и сега още го намираше за привлекателен. Просто вече не го обичаше.

— Би трябвало да поддържаме връзка — заяви тя. — Да се държим в течение на нещата, които ни се случват. — За миг се запита дали трябваше да го каже, имайки предвид, че ходеше сериозно с Кристиан. Сетне пропъди тревогите си. Нямахше нищо лошо в това понякога да излиза с други момчета — особено след като на Кристиан явно не му пукаше особено, тъй като не бе дошъл на това пътуване.

— С удоволствие — съгласи се Ейрън. Имаше нещо в погледа му, което я смущаваше. — Дали бих могъл да получа една целувка за раздяла, след като те спасих и всичко останало?

Идеята бе нелепа — сетне, след кратко колебание, Лиса се засмя. Какво значение имаше? Единственият, когото обичаше, беше Кристиан, а целувката между приятели не се брои. Ейрън се наведе и обхвана лицето й в шепи. Устните им се срещнаха и не можеше да се отрече: целувката продължи *малко* повече, отколкото обикновена приятелска целувка. Когато свърши, Лиса се усмихваше като замаяна гимназистка — каквато всъщност и беше.

— Пак ще се видим — измърмори тя и се запъти към приятелите си.

Ейвъри я посрещна с възмутена физиономия, но не заради Ейдриън и целувката.

— Луда ли си? Едва не си счупи крака! Не можеш да правиш такива неща!

— Нали уж ти си тази, която е забавна — изтъкна Лиса. — Не беше кой знае какво.

— Забавна не е синоним на глупава — отвърна рязко Ейвъри със сериозно изражение. — Не можеш да вършиш подобни глупости. Мисля, че трябва да те заведем да си легнеш.

— Добре съм — настоя Лиса. Отмести упорито поглед от Ейвъри и го насочи към някакви момчета, които пиеха текила на екс. Явно

провеждаха някакво състезание — и половината от тях изглеждаха сякаш всеки миг ще припаднат.

— Дай определение на „добре“ — подхвърли Ейдриън малко язвително, но той също изглеждаше загрижен.

— Добре съм — повтори Лиса и отново насочи поглед към приятелката си. — Изобщо не пострадах. — Очакваше да я смърят заради Ейрън и се учуди, задето не го направиха. Затова изненадата ѝ беше още по-голяма, когато упрекът дойде от друго място.

— Ти целуна онова момче! — възкликна Джил и се наведе напред. Лицето ѝ беше ужасено и бе забравила досегашната си сдържаност.

— Не беше нищо особено — отвърна Лиса, раздразнена, че тъкмо Джил си позволява да ѝ прави забележка. — И определено не е твоя работа.

— Но ти си с Кристиан! Как можеш да му причиняваш подобно нещо?

— Успокой се, сладурче — намеси се Ейвъри. — Една пиянска целувка не е нищо в сравнение с пиянско падане. Само един Бог знае колко момчета съм целунала в пияно състояние.

— А пък аз тази вечер си останах нецелунат — обади се замислено Ейдриън и поклати глава.

— Това няма значение. — Джил се бе възмутила до дъното на душата си. Бе започнала да харесва и уважава Кристиан. — Ти изневери на Кристиан.

С тези думи все едно че бе изпробвала своя прав десен удар върху брадичката на Лиса.

— Не съм! — възкликна тя. — Ти си влюбена в него, но не желая да се месиш в това, нито да си въобразяваш неща, които не съществуват!

— Не съм си въобразила целувката! — изчерви се Джил.

— Целувката е последната ни грижа — въздъхна Ейвъри. — Говоря сериозно, хайде да се махаме оттук. Утре сутринта ще поговорим.

— Но... — започна Джил.

— Чу я. Да си вървим — намеси се друг глас. Рийд Лазар се бе появил изневиделица и се бе надвесил застрашително над Джил. Както винаги, лицето му бе мрачно и заплашително.

Очите на Джил се разшириха.

— Но аз просто казах истината... — Трябва да призная, че се възхитих на смелостта ѝ, имайки предвид обичайното ѝ плахо държание.

— Дразниш всички — настоя Рийд, наведе се по-близо и стисна юмруци. — Дразниш и мен. — Никога досега не го бях чувала да говори толкова много. Бях свикнала да гледам на него като на пещерен тип, който едва можеше да навърже три думи заедно.

— Я по-спокойно! — Ейдриън скочи и застана до Джил. — Ти си този, който *трябва* да се успокои. Да не смяташ да се биеш с момиче?

Рийд се извърна и изгледа кръвнишки Ейдриън.

— Не се намесвай — процеди.

— Ще се намесвам и още как! Ти май не си съвсем наред!

Ако някой ме бе помолил да направя списък с най-вероятните кандидати да защитят честта на някое момиче, последният в него би бил Ейдриън. При все това той стоеше с решително изражение на лицето, а ръката му обгръщаше закрилнически рамото на Джил. Бях шашната. И впечатлена.

— Рийд! — извика Ейвъри. Тя също се бе изправила и сега стоеше до Джил. — Тя не искаше да обиди никого. Овладей се!

Братът и сестрата стояха един срещу друг, кръстосали погледи в безмълвна схватка. Никога не бях виждала Ейвъри толкова решителна и накрая той измърмори нещо и отстъпи.

— Добре. Както искаш.

Изгледаха го удивено, докато се отдалечаваше. Музиката беше толкова силна, че само неколцина участници в партито забелязаха спора. Те се бяха спрели и се взираха учудено в групичката, а Ейвъри изглеждаше доста засрамена, когато се отпусна отново на шезлонга. Ейдриън стоеше до Джил.

— Какво, по дяволите, беше това? — попита той.

— Не зная — призна Ейвъри. — Понякога е доста странен и проявява излишна загриженост. — Усмихна се извинително на Джил. — Наистина съжалявам.

Ейдриън поклати глава.

— Мисля, че е време да си вървим.

Дори и в пияното си състояние Лиса се съгласи с него. Сблъсъкът с Рийд явно я бе отрезвил и тя се срамуваше от държанието

си тази вечер. Мигащите светлини и изисканите коктейли на купона бяха изгубили чара си за нея. Пиянските изцепки на останалите кралски потомци сега ѝ се струаха глупави и неуместни. Имаше чувството, че утре ще съжалява за присъствието си на този тъп купон.

След като отново се върнах в собствената си глава, изпитах страх. Добре. С Лиса ставаше нещо много лошо, а, изглежда, никой не забелязваше или поне не бяха сериозно разтревожени. Ейдриън и Ейвъри наистина изглеждаха загрижени, но имах чувството, че отдават странното ѝ държание единствено на алкохола. Поведението на Лиса ми напомняше за времето, когато се върнахме в „Свети Владимир“ и ефектите от духа влияеха върху психиката ѝ. Само че... вече знаех достатъчно за себе си, за да осъзная, че гневът и желанието ми да наказвам стригоите се дължат на тъмната страна на духа. А това означаваше, че аз изсмуквах мрака от нея.

Той не би трябвало да влияе на Лиса, не и да се натрупа в душата ѝ. Тогава какво не беше наред с нея? Откъде се бе взела тази раздразнителна, налудничава и ревнива личност? Дали мракът, съпътстващ духа, толкова бе нараснал, че влияеше и върху двете ни? Дали си го поделяхме?

— Роуз?

— Ъ? — Огледах се и установих, че се вирам невиждащо в екрана на телевизора. Денис гледаше към мен с телефон в ръка.

— Тамара трябваше да остане да работи до късно. Сега е готова да тръгне, но...

Кимна към прозореца. Слънцето беше почти залязло, багрейки небето в пурпурно, а на хоризонта се виждаше оранжевото му кълбо. Тамара не работеше далеч от апартамента и макар че нямаше непосредствена опасност, не исках да е сама след залез слънце. Изправих се.

— Да вървим да я вземем. — Обърнах се към Лев и Артур. — Вие, момчета, останете тук.

Двамата с Денис извървахме близо единия километър до малкия офис, където работеше Тамара. Тя се занимаваше със секретарска работа като писане на писма и архивиране на файлове и очевидно някакъв проект я бе задържал до късно вечерта. Срещнахме се на вратата и се върнахме обратно в апартамента, без нещо тревожно да се случи, като по пътя разговаряхме оживено за ловните планове за

вечерта. Когато стигнахме до сградата на Тамара, чух някакво странно хленчене от другата страна на улицата. Тримата се извърнахме, а Денис се засмя.

— Мили Боже, това е отново онази луда жена.

Тамара не живееше в западната част на града, но като във всеки голям град и тук имаше бездомни и просяци. Жената изглеждаше на годините на Ева и често се разхождаше нагоре-надолу по улицата, мърморейки си нещо. Днес лежеше по гръб на тротоара, издаваше някакви странни звуци и размахваше ръце и крака като обърната костенурка.

— Дали е ранена? — попитах аз.

— Не. Просто е луда — сви рамене Денис. Двамата с Тамара понечиха да влязат в сградата, но на мен някак си не ми даде сърце да я оставя там. Въздъгнах.

— Ей сега идвам.

Улицата беше пуста (с изключение на старицата) и аз пресякох, без да се оглеждам за движението. Когато я наближих, вдигнах ръка, за да ѝ помогна да стане, без да се замисля колко е мръсна. Както каза Денис, явно днес лудостта ѝ се бе усилила. Не беше наранена; очевидно просто бе решила да легне на тротоара. Потръпнах. Често използвах думата „луда“, когато ставаше дума за Лиса и мен, но *това* тук беше истинска лудост. Наистина, наистина се надявах, че използването на духа никога няма да ни причини това. Бездомната старица изглеждаше изненадана, че някой ѝ предлага помощта си, но пое ръката ми и заговори развълнувано на руски. Когато се опита да ме прегърне в знак на благодарност, вдигнах ръце в „международния“ знак, че отказвам честта.

Тя се отдръпна, но продължи да бърбри щастливо. Улови краищата на дългото си палто, повдигна ги, сякаш беше бална рокля и се завъртя, докато пееше. Засмях се, изненадана, че в мрачния свят, в който живееш, подобно нещо можеше да ме развесели. Понечих да прекося улицата, за да се върна в сградата на Тамара. Възрастната жена спря да танцува и отново ми заговори със сияещо лице.

— Съжалявам, но трябва да вървя — казах ѝ, но тя явно не обърна внимание на думите ми.

Изведнъж замръзнах по средата на изречението. Изречението ѝ ме предупреди част от секундата, преди гаденето в стомаха ми. С

бързо движение се извъртях, за да се срещна с това, което беше зад мен, като в същото време извадих сребърния си кол. Озовах се срещу стригой, висок и внушителен, явно промъкнал се зад гърба ми, докато вниманието ми бе отвлечено от старицата. Глупаво, глупаво. Не позволявах на Тамара да се прибира сама у дома, а така и не предвидих, че опасността може да е толкова близо...

— Не...

Не бях сигурна дали изрекох думата, или я помислих. Нямаше значение. Единственото, което имаше значение, беше това, което видяха очите ми. Или това, което очите ми *смятаха*, че са видели. Защото сигурно, сигурно имах халюцинация. Не можеше да е истина. Не и след цялото това време.

Дмитрий.

Познах го мигновено, въпреки че той се бе... променил. Мисля, че и в тълпа от един милион души пак щях да го позная. Връзката помежду ни бе гаранция за това. И след като толкова време бях откъсната от него, с цялото си същество попивах чертите му. Тъмната коса, дълга до брадичката, която тази вечер беше пусната и в леки къдрици обрамчваше лицето му. Познатите устни, извити в развеселена, макар и смразяваща кръвта усмивка. Дори беше облечен в дъстър, който винаги носеше — дългото, кожено палто, с което приличаше на герой, излязъл от каубойски филм.

И след това... след това видях чертите на стригоя. Тъмните му очи — очите, които толкова обичах — с червени пръстени около зениците. И бледата, мъртвешки бледа кожа. Преди кожата му бе загоряла като моята, благодарение на дългите часове, които прекарвахме на открито. Ако отвореше устата си, бях сигурна, че ще видя острите кучешки зъби.

Целият ми оглед не трая повече от едно мигване на окото. Когато го усетих, реагирах бързо — вероятно по-бързо, отколкото той очакваше. Все още имах предимството на изненадата, а колът ми бе изваден и готов. Беше идеално насочен към сърцето му. Бях сигурна, че мога да проникна мишената много по-бързо, отколкото той би се защитил. Но...

Очите. О, Господи, очите.

Дори с този отвратителен червен пръстен около зениците, очите му все още ми напомняха на Дмитрий, когото познавах. Изражението

им — бездушието, злобният пламък — това не бе той. Но при все това съществувахе достатъчно прилика, която накара сърцето ми да трепне, да завладее сетивата и емоциите ми. Колът ми беше готов. Трябваше само да замахна и да го забия дълбоко в сърцето му. Всичко беше на моя страна...

Но не можех. Трябваша ми само още няколко секунди, още няколко секунди, за да го запомня завинаги, преди да го убия. И тогава той проговори.

— Роза. — Гласът му притежаваше същата прекрасна дълбочина, същия акцент... само беше по-студен. — Забравила си първия ми урок: не се колебай.

Почти не видях как замахна към главата ми... а после вече не виждах нищо.

ГЛАВА 18

Не беше изненадващо, че се събудих с главоболие. За няколко объркани секунди нямах представа какво се е случило или къде се намирах. След малко замайването премина и споменът за станалото на улицата се стовари с цялата си сила върху мен. Изправих се рязко в леглото, готова за защита, въпреки че главата ми все още бе леко замаяна. Време беше да разбера къде се намирам.

Седях върху огромно легло в тъмна стая. Не, не беше обикновена стая. Повече приличаше на апартамент или студио. Мислех, че хотелът в Санкт Петербург е разкошен, но това тук го надминаваше. Половината студио бе заето от леглото и обичайните за една спалня мебели: гардероб, нощни масички, скрин и т.н. Другата половина обаче повече приличаше на всекидневна — със задължителните диван и телевизор естествено. Стените пък бяха покрити с лавици, пълни с книги — като в библиотека. От дясната ми страна се виждаше къс коридор с врата в края. Вероятно за банята. От другата страна имаше голям панорамен прозорец със затъмнени стъкла, както прозорците на мороите. Но този беше по-тъмен от всички, които бях виждала досега. Беше едва ли не черен и през него беше почти невъзможно да се види нещо. Единствено фактът, че можех да различа небето от хоризонта — и то чак след продължително взирание — ми подсказа, че навън може би е ден.

Станах от леглото, като всичките ми сетива бяха нащрек за евентуална опасност. Стомахът ми не се бунтуваше; значи наоколо нямаше стригои. Но това не изключваше присъствието на други опасни личности. Не биваше да приемам нищо за даденост — тъкмо тази грешка, допуснатата на улицата, бе причината да се озова в тази ситуация. Макар че в момента нямаше време да мисля за това. Поне не още. Ако го сторех, решителността ми щеше да се изпари.

Видях палтото си и бръкнах в джоба за сребърния кол. Нямаше го. Както и трябваше да се очаква, разбира се. Наоколо не виждах нищо, което бих могла да използвам като оръжие, значи трябваше да

разчитам единствено на юмруците си, за да се бия. С ъгъла на окоето си зърнах върху стената ключ за осветлението. Натиснах го и замръзнах. Чаках да видя какво — или кого — ще ми разкрият лампите на тавана.

Нищо необичайно. Нямах никой освен мен. Направих най-очевидното нещо — проверих вратата. Беше заключена и единственият начин да се отвори беше електронен панел с малка клавиатура. Освен това беше тежка и направена от нещо, което приличаше на стомана. Напомняше ми на врата към аварийен изход. Нямах начин да мина през нея, затова се обърнах и продължих проучването си. Имаше някаква ирония на съдбата. Голяма част от тренировките ми включваха оглеждане на мястото. Винаги бях мразела това; нали все исках да науча повече за бойните хватки. А сега изглеждаше, че онези уроци, които навремето смятах за безполезни, са били съвсем нужни.

На светлината съвсем ясно виждах предметите в стаята. Леглото бе покрито с пухкав сатенен юрган с цвета на слонова кост. Промъкнах се във всекидневната и видях, че телевизорът беше готин — ама наистина готин. Адски голяма плазма. Изглеждаше чисто нов. И от суперкласа. Диваните също бяха готини, кожени, в някакъв шантаво матов зелен цвят. Малко необичайно за кожа, но ставаше. Всички мебели — масите, бюрото, дрешникът — бяха изработени от гладко, полирано черно дърво. В ъгъла на дневната видях малък хладилник. Коленичих и го отворих. Беше зареден с бутилирана вода и сокове, различни плодове, торбички с идеално нарязани сирена. На горната полица имаше ядки, бисквити, глазирани пасти. При вида им стомахът ми се разбунтува, но нямаше начин да хапна нещо в това място.

Банята беше в същия стил, както и останалата част на студиото. Душът и голямото джакузи бяха от черен лъскав мрамор, а върху плота отстрани бяха подредени малки сапуни и различни видове шампоани. Над мивката висеше голямо огледало, само че... всъщност не висеше. Беше вградено толкова плътно в стената, че нямаше начин да се помръдне. Материалът също беше адски учудващ. Приличаше по-скоро на гладък метал, отколкото на стъкло.

Отначало си помислих, че е доста странно, докато не се върнах отново в голямата стая и не се огледах. Наистина нямаше абсолютно *нищо*, което би могло да послужи като оръжие. Телевизорът бе твърде голям, за да се помръдне или счупи. Екранът явно бе от онези, които при удар се пукат, без да се трошат — направо най-последната дума на

най-високите технологии. Върху нито една от масите не се виждаха вази, чаши или каквото и да е стъкло. Абсолютно нищо. Лавиците също бяха зазидани. Бутилките в хладилника бяха пластмасови. А прозорецът...

Изтичах до него и затърсих ръбове. Също като огледалото и той бе вграден идеално в стената. Нямаше нито перваз, нито ръбове. Само едно гладко парче. Взрях се през него и успях да различа някакви подробности отвън и видях... е, нищо не видях. Земята беше равна и само тук-там се виждаха дървета. Напомняше ми на пустошта, през която минахме на път за Бай. Явно вече не бях в Новосибирск. Като се взрях по-внимателно надолу, видях, че се намирам нависоко. Може би четвъртият етаж. Който и да беше, нямаше начин да скоча долу, без да си счупя някой крайник. Все пак трябваше да направя нещо, не можех да си седя просто така.

Взех стола до бюрото и ударих с все сила прозореца с него. Нямаше никакъв ефект — нито върху стъклото, нито върху стола.

— Мили Боже — промърморих. Опитах още три пъти и резултатът беше същият. Сякаш и двете бяха направени от стомана. Може би стъклото беше от някакъв брониран материал, с изключителна здравина. А столът... дяволите да ме вземат, ако знаех. Беше уж от някакво си там дърво, ала не се виждаха абсолютно никакви драскотини, нито се бе пукнало, независимо колко силно го бях ударила току-що. Но тъй като бях прекарала целия си живот във вършене на неразумни неща, продължих да се опитвам да счупя стъклото.

Замахвах за пети път, когато стомахът ми ме предупреди за приближаването на стригой. Извъртях се със стола в ръка, чиито крака бяха насочени напред, и се хвърлих към вратата. Тя се отвори и аз ударих с все сила влизация.

Беше Дмитрий.

Врълхлетяха ме същите объркани чувства както и на улицата — любов, примесена с ужас. Този път пропъдих любовта и продължих атаката. Не че постигнах нещо. Да го удриям, беше все едно да удриям по прозореца. Той ме бутна назад и аз политнах, но без да изпускам стола. Запазих равновесие и отново се спуснах срещу него. Този път, когато се сблъскахме, той сграбчи стола и го изтръгна от ръцете ми. Захвърли го към стената, сякаш беше кибритена клечка.

Лишена дори от това жалко подобие на оръжие, сега ми оставаше да се осланям единствено на телесната си сила. Правех го през последните две седмици, докато разпитвах стригите; това би трябвало да е същото. Разбира се, тогава разполагах с още четирима души, които да ме покриват и да ми пазят гърба. А и никой от онези стриги не беше Дмитрий. Дори като дамфир беше трудно да бъде победен. Сега, разбира се, не бе изгубил уменията си — само дете беше още по-бърз и по-силен. Освен това знаеше всичките ми движения. Естествено — след като именно той ме бе научил на тях. Беше почти невъзможно да го изненадам.

Но също както с прозореца, не можех да бездействам. Бях затворена в тази стая — фактът, че бе голяма и разкошно обзаведена, нямаше значение — със стригой. С един гаден стригой. Това трябваше да си повтарям. Тук имаше стригой. Смъртен враг, а не Дмитрий. Всичко, на което учех Денис и останалите, можеше да се приложи в случая. *Бъдете умни и находчиви. Бъдете бдителни. Защитавайте се.*

— Роуз — заговори той, като без никакво усилие отклони поредния ми ритник. — Губиш си времето. Престани.

О, този глас! Гласът на Дмитрий. Гласът, който чувах, когато заспивах нощем, гласът, който веднъж ми каза, че ме обича...

Не! Това не е той. Дмитрий си отиде. Това е чудовище.

Отчаяно се опитвах да измисля как да спечеля. Дори се сетих за призраците, които бях призовала по време на пътуването ми. Марк каза, че бих могла да го правя в мигове на диви емоции и че те ще се сражават за мен. Едва ли бих могла да попадна в плен на по-диви емоции, отколкото в момента, ала те не идваха. Честно, няхах представа как съм го направила преди, но сега цялото желание на света не можеше да го накара да се случи. По дяволите. Какъв беше смисълът от ужасяващите сили, когато не можех да ги извикам на помощ?

Вместо това сграбчих DVD плейъра от лавицата, изтръгвайки жиците му от стената. Не беше кой знае какво оръжие, но бях отчаяна. Чух странен, примитивен боен вик и някаква далечна част в мен осъзна, че излиза от устата ми. Отново скочих към Дмитрий, хвърляйки по него плейъра с все сила. Вероятно щях да го нараня поне малко, ако го бях уцелила. Кое не стана. Той улови и това импровизирано оръжие и го запрати на пода, където устройството се

пръсна на парчета. Със същата лекота сграбчи ръцете ми, за да ми попречи да се докопам до нещо друго. Стискаше ме толкова силно, че можеше да ми счупи костите, но аз не спирах да се съпротивлявам.

Той отново се опита да ме вразуми.

— Няма да те нараня. Роза, моля те, спри.

Роза. Името, с което само той ме наричаше. Така ми каза за пръв път, когато бяхме станали жертва на магията за прелъстяване на Виктор Дашков, с преплетени голи тела...

Това не е Дмитрий, когото познаваш.

Той стискаше ръцете ми, затова ритях с крака, но не постигнах много. Без да използвам останалата част от тялото си за балансиране, няхах достатъчно сила за ритниците. От своя страна той изглеждаше по-скоро раздразнен, отколкото наистина притеснен или ядосан. Въздъхна дълбоко, улови ме за раменете, завъртя ме леко и ме притисна към стената с цялата тежест на тялото си. Продължих да се извивам, но бях прикована като стригоите, които залавяхме по време на нашия лов. Явно вселената притежаваше извратено чувство за хумор.

— Спри да се бориш с мен. — Дъхът му бе топъл до врата ми, а тялото му — кораво и мускулесто до моето. Знаех, че устата му е само на няколко сантиметра от моята. — Няма да те нараня.

Отново се опитах да го избутам и отново не успях. Дишах накъсано, а раната на главата ми пулсираше.

— Трябва да разбереш, че ми е трудно да го повярвам.

— Ако исках да те убия, вече щеше да си мъртва. А сега, ако продължаваш да се съпротивляваш, ще се наложи да те вържа. Ако спреш, ще те оставя свободна.

— Не се ли боиш, че ще избягам?

— Не. — Гласът му бе съвършено спокоен и по гърба ми полази студ. — Не се боя.

Двамата останахме така почти минута. Мислите ми бясно препускаха. Наистина досега щеше да ме е убил, ако това бе намерението му, но това не ми даваше основание да смятам, че съм в безопасност. При все това и двамата бяхме в задънена улица в тази битка. Всъщност аз бях. Той си играеше с мен. Главата ми пулсираше там, където ме бе ударил, а тази безсмислена борба само бе изцедила силите ми и бе усилила болката. Трябваше да се съвзема, ако исках да

намеря начин да избягам — стига да останех жива достатъчно дълго. Освен това трябваше да престана да мисля колко близо бяха телата ни. Въпреки че устните ни не се докосваха, не можех повече да издържам допира на тялото му.

Отпуснах се.

— Добре.

Той се поколеба, преди да ме пусне, вероятно се чудеше дали може да ми вярва. Цялата сцена ми напомни за онзи път, когато бяхме заедно в малката хижа на Академията. Тогава бях бясна и разстроена, а в мен бушуваше тъмната страна на духа. Дмитрий и тогава ме държеше, говореше ми и ми помогна да изляза от онова ужасно състояние. Ние се целунахме, после ръцете му повдигнаха ризата ми и... не, не. Не и тук. Не можех да мисля за това тук.

Дмитрий най-сетне отпусна хватката си и ме отдръпна от стената. Извъртях се настръхнала, готова отново да се хвърля в атака и да го ударя. Но си заповядах да се укротя и да изчакам, докато измъкна някаква информация и се удаде удобен момент да действам. Но въпреки че ме пусна, той не се отдалечи. Бяхме само на половин метър разстояние. И противно на здравия разум, отново се поддадох на слабостта си, както на улицата. Как можеше едновременно да е същият и толкова различен? Опитах се да не забелязвам приликите — косата му, овала на лицето, разликата в ръста ни. Вместо това се съсредоточих върху чертите на стригоя — червените очи и бледата кожа.

Толкова бях погълната от заниманието си, че не забелязах веднага, че и той мълчеше. Изучаваше ме напрегнато, сякаш очите му можеха да проникнат до най-съкровените ми кътчета. Потръпнах. Изглеждаше, сякаш *почти* — почти! — и той е привлечен от мен по същия начин, както аз от него. Ала това беше невъзможно. Стригоите не изпитват подобни емоции, а и освен това мисълта, че аз все още го привличам, от моя страна бе по-скоро чиста фантазия. Винаги е било трудно да разгадая лицето му, а сега с тази маска на студено лукавство бе абсолютно невъзможно да разбере какво мисли.

— Защо дойде тук? — попита той накрая.

— Защото ти ме удари по главата и ме довлече насила. — Ако ми предстоеше да умра, щях да го направя в стила на Роуз Хатауей.

Старият Дмитрий щеше да се усмихне или да въздъхне раздражено. Този остана невъзмутим.

— Нямах това предвид и ти го знаеш. Защо си тук?

Гласът му бе нисък и заплашителен. Мислех си, че Ейб е страшен, но изобщо не можеше да става и дума за сравнение. Дори змеят щеше да отстъпи.

— В Сибир? Дойдох, за да те намеря.

— Аз дойдох тук, за да съм по-далеч от теб.

Бях толкова шокирана, че изтърсих нещо съвсем нелепо.

— Защо? Защото бих могла да те убия ли?

Погледът, с който ме удостои, показа, че и той споделя мнението ми за нелепостта на изказването ми.

— Не. За да не се озовем в *тази* ситуация. А сега сме и изборът е неизбежен.

Не бях съвсем сигурна каква точно е *тази* ситуация.

— Е, можеш да ме оставиш да си тръгна, ако искаш да я избегнеш.

Той се отдръпна и прекоси дневната, без да ме поглежда. За секунда се изкуших от мисълта да се промъкна безшумно зад него и да го напада, но нещо ми подсказа, че най-много да успея да направя няколко крачки, преди той да ми извие ръцете. Дмитрий се отпусна в един от кожените фотьойли и изпъна тялото си, с ръст метър и деветдесет и осем, с обичайната си грациозност. Господи, защо трябваше да е толкова противоречив? Притежаваше навиците на стария Дмитрий, смесени с тези на чудовище. Останах там, където бях, свита до стената.

— Вече не е възможно. Не и след като те видях сега... — Отново впери изучаващ поглед в мен. Почувствах се странно. Част От мен откликна на дълбочината на погледа му, развълнувана от начина, по който ме изпиваше от главата до петите. Но другата част се чувстваше омърсена, сякаш някаква слуз или нещо гадно се плъзга по кожата ми, докато ме оглеждаше. — Ти все още си толкова красива, каквато те помня, Роза. Не че съм очаквал нещо различно.

Не знаех какво да отговоря. Досега никога не съм водила истински разговор със стригой, като изключим няколкото обиди и заплахи в разгара на битката. Най-близко подобие на разговор имах, когато Исая ни беше пленил. Но тогава бях вързана и по-голяма част от разговора се въртеше около темата как ще ме убие. Това... ами, сега не беше като тогава, но определено си оставаше зловещо и гадно.

Скръстих ръце пред гърдите си и се облегнах на стената. Така поне донякъде се чувствах защитена.

Той наклони глава, като продължаваше да ме гледа внимателно. Някаква сянка бе паднала върху лицето му, така че червеното в очите му почти не се забелязваше. Вместо това изглеждаха тъмни, каквито бяха — бездънни и прекрасни, пълни с любов и смелост...

— Можеш да седнеш — подкани ме той.

— И тук съм добре.

— Искаш ли нещо?

— Освен да ме пуснеш?

За миг ми се стори, че зърнах старото иронично изражение на лицето му, онова, което добиваше, когато се шегуваше. Но като се вгледах по-внимателно, реших, че съм си го въобразила.

— Не, Роза. Имам предвид искаш ли нещо тук? Храна? Книги? Някакви развлечения?

Втренчих се смаяно в него.

— Говориш така, сякаш се намирам в луксозен хотел!

— До известна степен е така. Мога да говоря с Галина и тя ще ти осигури всичко, което пожелаеш.

— Галина?

Устните на Дмитрий се извиха в усмивка. Е, по-скоро някакво подобие. Струваше ми се, че мислите му бяха благосклонни, но усмивката не изразяваше нищо подобно. Тя бе смразяваща, мрачна и пълна с тайни. Единствено твърдото ми решение да не покажа слабостта си ми попречи да не се свия от страх.

— Галина е старата ми инструкторка от времето, когато се обучавах в училище.

— И тя ли е стригой?

— Да. Била е пробудена преди няколко години в една битка в Прага. Тя е сравнително млада за стригой, но е много силна. Всичко това е нейно. — Дмитрий посочи наоколо.

— И ти живееш с нея? — Въпреки желанието си, не успях да съдържа любопитството си. Запитах се каква ли точно е връзката им и изпитах, за безкрайна моя изненада... ревност. Не че имах причина. Сега той беше стригой, недостъпен за мен. А и нямаше да е за пръв път учител и ученик да се съберат...

— Работа за нея. Тя е другата причина да се върна тук, след като бях пробуден. Знаех, че е стригой и исках тя да ме води.

— А искаше и да си далеч от мен. Това бе другата причина, нали?

Той не каза нищо, само кимна.

— Къде се намираме? Далеч сме от Новосибирск, нали?

— Да. Имението на Галина е извън града.

— Колко далеч?

Онази усмивка трепна за миг.

— Зная какво правиш и няма да ти дам подобна информация.

— Тогава *ти* какво правиш? — настоях и целият ми насъбран досега страх избухна в гняв. — Защо ме държиш тук? Убий ме или ме остави да си отида. Ако само ще ме държиш заключена и ще ме измъчваш с психо-игричките си или каквото там си наумил, наистина предпочитам да ме убиеш.

— Смели думи. — Той се изправи и закричи из дневната. — Почти ти повярвах.

— Истина са! — настоях дръзко. — Дойдох, за да те убия. Ако не мога да го направя, по-добре да умра.

— Знаеш, че се провали. На улицата.

— Да. Разбрах го, когато се събудих тук.

Дмитрий се извърна рязко и внезапно се озова пред мен, придвижвайки се с онази невероятна скорост на стригойте. Гаденето ми, което винаги се появяваше при близостта на стригойи, не бе изчезнало, но колкото повече време прекарвах с него, толкова повече намаляваше и вече почти успях да не му обръщам внимание.

— Малко съм разочарован. Ти си толкова добра, Роуз. Много, много добра. Ти и приятелите ти, които обикаляте наоколо и избивате стригойи, определено причинихте раздвижване. Някои стригойи дори се страхуват.

— Но не и ти?

— Когато чух, че си ти... хмм. — Доби замислено изражение и присви очи. — Не. Бях любопитен. Ако някой може да ме убие, то това си ти. Но, както казах, ти се поколеба. Това беше последният и решителен изпит на това, на което съм те учил, и ти се провали.

Лицето ми остана безизразно. Вътрешно не спирах да се упреквам за онзи миг на слабост на улицата.

— Следващия път няма да се поколебая.

— Няма да има следващ път. И колкото и да съм разочарован от теб, аз, разбира се, се радвам, че съм жив.

Ти не си жив — процедих през стиснатите си зъби. Господи, той отново беше толкова, толкова близо до мен. Дори след промените в лицето му, стройното му и мускулесто тяло си беше същото. — Ти си мъртъв. Чудовище. Преди време ми каза, че предпочиташ да умреш, отколкото да си такъв. Затова ще те убия.

— Казваш го, защото нямаш представа какво е. Тогава аз също не знаех.

— Виж, говорех сериозно. Няма да играя играта ти. Ако не мога да се махна отгук, просто ме убий, става ли?

Без никакво предупреждение той се протегна и плъзна пръсти по лицето ми. Ахнах. Ръката му бе студена като лед, но начинът, по който ме докосна... отново, беше същият. Съвсем точно същият, както го помнех. Как бе възможно? Толкова подобно... и толкова различно. Изведнъж си спомних още един от уроците му — как стригоите приличат на онези, които някога сме познавали. Затова бе толкова лесно да се поколебаеш.

— Да те убия... е, това не е толкова просто — каза той. Гласът му отново се снижи до нисък шепот, като змия, пълзяща по кожата ми. — Има и трета възможност. Бих могъл да те пробудя.

Замръзнах и направо спрях да дишам.

— Не. — Това бе единственото, което можах да изрека. Мозъкът ми не можа да измисли нещо по-сложно, нищо духовито или умно. Думите му бяха твърде ужасни дори и само да се замисля над тях. — Не.

— Ти не знаеш какво е това. То е... изумително. Съвършено. Всичките ти сетива са живи; светът е много по-жив...

— Да, но ти си *мъртъв*.

— Дали?

Улови ръката ми и я притисна към гърдите си. Усетих равномерно му дишане. Очите ми се разшириха.

— Сърцето ми бие. Аз дишам.

— Да, но... — Опитах се отчаяно да си спомня всичко, което знаех за стригоите. — Ти не си наистина жив. Това е... това е черна магия, която съживява. Това е илюзия на живот.

— Това е много по-добро от живота. — Ръцете му се вдигнаха и обхванаха лицето ми. Неговото сърце може и да биеше спокойно, но моето препускаше. — Това е като да си бог, Роуз. Сила. Бързина. Възможност да възприемаш света по начини, които не можеш да си представиш. И... безсмъртие. Бихме могли да бъдем заедно. *Завинаги.*

Никога това беше единственото, което исках. И дълбоко в мен една част все още копнееше за това, искаше отчаяно да е с него през цялото време. И все пак... нямаше да бъде така, както го исках. Нямаше да е така, както някога. Това щеше да е нещо различно. Нещо грешно. Преглътнах.

— Не... — Едва чувах гласа си, едва успях да изрека думите, докато той ме докосваше по този начин. Пръстите му бяха толкова леки и нежни. — Не можем.

— Бихме могли. — Един от пръстите му се плъзна по брадичката ми и се спря там, където беше артерията на шията ми. — Мога да го направя бързо. Нима да има болка. Ще го направя, преди да се усетиш. — Навярно беше прав. Ако насила те превръщат в стригой, изсмукват кръвта ти. След това обикновено стригоят се срязва и ти дава да пиеш. Някак си... вярвах, че ще припадна, преди да са изсмукали половината ми кръв.

Заедно завинаги.

Светът малко се разми пред очите ми. Не зная дали беше заради раната на главата, или заради обзелия ме ужас. Представях си стотици сценарии, когато тръгнах да търся Дмитрий. Но нито един не включваше вероятността да стана стригой. Смъртта — неговата или моята — беше единствената мисъл, поглъщаща съзнанието ми, което е било много глупаво от моя страна.

Бавните ми мисли бяха прекъснати, когато вратата внезапно се отвори. Дмитрий се обърна и ме избута грубо, така че да застане пред мен, защитавайки ме с тялото си. Влязоха двама души и затвориха вратата, преди да ми хрумне да хукна към нея. Единият от новодошлите беше стригой, мъж. А другият човешка жена, която носеше поднос с наведена глава.

Веднага познах стригоя. Нямаше начин; лицето му ме преследваше в сънищата. Русата му коса, дълга колкото на Дмитрий, висеше от двете страни на лицето му. Изглежда е бил двадесетина годишен, когато е бил превърнат. Очевидно ни е виждал с Лиса, когато

сме били по-малки, но досега аз го бях срещала само два пъти. Веднъж, когато се бих с него на територията на Академията. Втория път, когато се срещнахме в пещерата, която стригойте използваха за свое свърталище.

Той ухапа Дмитрий и го превърна в стригой.

Типът почти не ме удостои с поглед, а вместо това насочи с пълна сила гнева си към Дмитрий.

— Какво, по дяволите, става? — Нямах проблем да го разбера. Беше американец. — Държиш тук някакъв домашен любимец?

— Това не е твоя работа, Нейтан. — Гласът на Дмитрий беше леден. По-рано мислех, че думите му не изразяват никакви емоции. Сега осъзнах, че просто е по-трудно да се различат. В тона му в момента се усещаше съвсем ясно предизвикателство, както и предупреждение към другия да не се намесва. — Галина ми разреши.

Погледът на Нейтан се отмести от него към мен. Гневът му се превърна в шок.

— Тя?

Дмитрий се премести леко и сега изцяло ме закриваше. Една твърдоглава част от мен искаше да заяви рязко, че не ми е притрябвала защитата на стригой, само че... май ми трябваше.

— Тя беше в училището в Монтана... Ние се бихме... — устните му се дръпнаха назад, разкривайки острите му кучешки зъби. — Щях да вкуся кръвта ѝ, ако онзи младок мороят, който използваше огън, не се бе намесил.

— Това няма нищо общо с теб — повтори Дмитрий.

Червените очи на Нейтан бяха разширени и нетърпеливи.

— Шегуваш ли се? Тя може да ни заведе при онази Драгомир! Ако прекъснем рода им, имената ни ще станат легендарни. Колко дълго смяташ да я задържиш?

— Махай се! — изръмжа Дмитрий. — Това не е молба.

Нейтан посочи към мен.

— Тя е ценна. Ако възнамеряваш да я държиш тук като кървава курва за развлечение, поне я сподели. А след като се сдобием от нея с цялата информация, ще я довършим.

Дмитрий направи крачка напред.

— Махай се отгук. Ако само я докоснеш, ще те унищожа. Ще откъсна главата ти с голи ръце и ще я гледам как се превръща в прах на

слънцето.

Яростта на Нейтан се усили.

— Галина няма да ти разреши да си играеш в къщата с това момиче. Дори ти нямаш чак такива привилегии.

— Не ме карай да ти повтарям да се махнеш. Днес не съм особено търпелив.

Нейтан не каза нищо и двамата стригои останаха така известно време, вперили погледи един в друг. Знаех, че мощта на стригоите отчасти е свързана с възрастта. Нейтан очевидно е бил превърнат пръв. Не знаех колко отдавна, но докато ги наблюдавах, имах чувството, че Дмитрий може би е по-силен или силите им бяха равни. Бих могла да се закълна, че в очите на Нейтан се мярна страх, но той се обърна, преди да успея да видя по-добре.

— Не сме приключили — процеди той и се запъти към вратата. — Ще говоря с Галина.

Излезе и за кратко никой не помръдна, нито заговори. След това Дмитрий погледна към младата жена и каза нещо на руски. Тя стоеше там като вцепенена.

Сега се наведе и остави внимателно подноса върху масата за кафе. Повдигна сребърния капак, разкривайки чиния с пица пеперони, поръсена обилно със сирене. При всякакви други обстоятелства, ако някой ми донесе пица в дома на стригои, щеше да бъде абсурдно и страшно забавно. Сега, след заплахата на Дмитрий да ме превърне в стригой и желанието на Нейтан да ме използва, за да се добере до Лиса, нищо не ми се струваше забавно. Дори Роуз Хатауей имаше граници за пускането на шеги. До пицата имаше огромно брауни^[1] със захарна глазура. Храната, която обичах и Дмитрий го знаеше.

— Обядът ти — рече той. — Не е отровен.

Всичко върху подноса изглеждаше страхотно, но аз поклатих глава.

— Няма да ям.

Той повдигна вежди.

— Нещо друго ли искаш?

— Не искам нищо, защото *изобщо* няма да ям. Ако не искаш да ме убиеш, тогава аз ще го направя. — Хрумна ми, че липсата на оръжие в апартамента бе не само за тяхна, но и за моя защита.

— Като се убиеш с гладуване? — Погледна ме с нещо като мрачна развеселеност. — Ще те пробудя много преди това.

— Защо не го направиш още сега?

— Защото предпочитам да почакам, докато сама го пожелаеш.

Боже, сега наистина говореше като Ейб, с изключение на това, че чупенето на коленни капачки ми се струваше детска игра в сравнение с това, което ме очакваше тук.

— Ще ти се наложи да чакаш доста дълго — заявих със смелост, която не изпитвах.

Тогава Дмитрий се засмя на глас. Той се смееше рядко като дампир и винаги когато го чуех, се вълнувах. Сега вече не притежаваше онази топлина, която ме обгръщаше като пашкул. Този смях беше студен и заплашителен.

— Ще видим.

И преди да отвърна нещо, той отново застана пред мен. Ръката му се стрелна зад врата ми, придърпа ме към него, повдигна лицето ми и притисна устни към моите. Бяха студени като останалата част от кожата му... и все пак сякаш в тях имаше нещо топло. Един глас в главата ми крещеше, че това е гадно и ужасно... но в същото време светът около мен изчезна и докато се целувахме, можех отново да си представям, че сме в малката хижа.

Той се отдръпна толкова бързо, колкото бе приближил, оставяйки ме задъхана, с широко отворени очи. Нехайно, все едно нищо не се бе случило, Дмитрий посочи към жената.

— Това е Ина. — Когато чу името си, тя вдигна глава и видях, че не е по-възрастна от мен. — Тя също работи за Галина и ще те проверява. Ако искаш нещо, кажи й. Тя не говори много английски, но ще те разбере. — След това й каза нещо и тя го последва покорно до вратата.

— Къде отиваш? — попитах аз.

— Имам работа. А и ти е нужно време, за да помислиш.

— Няма за какво да мисля. — Вложих колкото бе възможно повече дързост в думите си.

Явно не е било достатъчно, защото той ме удостои с подигравателна усмивка, преди да излезе заедно с Ина, оставяйки ме сама в разкошния ми затвор.

[1] Шоколадов сладкиш с орехи. — Бел. прев. ↑

ГЛАВА 19

За някой, който бе изнесъл толкова лекции на Денис за импулсивните действия и самоконтрола, май не бях особено добър пример. След като останах сама в апартамента, продължих да опитвам всеки възможен начин да се измъкна — най-вече „опитвах“.

Съдейки по поведението на Нейтан, държането на затворник тук не беше нещо обичайно, но според мен това място бе построено тъкмо за тази цел. Вратата и прозорецът останаха непробиваеми, независимо колко се опитвах да хвърлям предмети срещу тях. Този път не прибягнах до някой стол, а взех една от масите в дневната, като се надявах, че е по-тежка. Без успех. Сетне опитах няколко комбинации с числа върху електронния панел до вратата. Отново нищо.

Накрая, напълно изтощена, се отпуснах върху кожения диван и се опитах да преценя възможностите си. Не ми отне много време. Бях затворена в къща, пълна със стригои. Не знаех със сигурност, но бяха поне трима, което беше твърде много за мен. Дмитрий ми каза, че това място е имение, което никак не беше успокояващо. Именията бяха големи. Фактът, че се намирах на четвъртия етаж, бе доказателство за това. А в една голяма къща можеше да има много стаи и много вампири.

Единственият успокояващ факт бе, че стригоите не се разбираха добре и не действаха заедно. Рядко бе да се срещнат големи групи, работещи заедно. Бях свидетел на това само два пъти — нападението над Академията беше един от тези случаи.

Атакуваха, защото магическите защити бяха пробити и това бе достатъчен стимул за стригоите да се обединят. Но дори в такива случаи съюзът им не траеше дълго. Разправията между Дмитрий и Нейтан бе доказателство за това.

Дмитрий.

Затворих очи. Дмитрий беше причината да съм тук. Дойдох, за да го освободя от състоянието на жив мъртвец и се провалих, както самият той изтъкна. А сега бях на една крачка да се присъединя към

него. *Да, добра работа, Роуз.* Потръпнах, опитвайки се да си се представя като една от тях. Червени пръстени около зениците. Загорялата ми кожа да стане бледа. Не можех да си го представя и ако се стигнеше дотам, предполагам, че и без това нямаше да ми се наложи да се видя. Стригоите нямаха отражение в огледалото. Щях доста да се озоря, докато си направя прическата.

Ала най-страшната промяна щеше да е вътре в мен — загубата на връзката с душата ми. И Дмитрий, и Нейтан бяха жестоки и зли. Дори и да не бях наоколо, рано или късно пак щяха да намерят друга причина, за да се нахвърлят един срещу друг. Аз също не се колебаех да влизам в схватка, но винаги бях движена от необходимостта да защитя някого. Стригоите се бият, защото се опиват от кръвопролитие. Не исках да бъда такава, да търся кръв и жестокост, защото това ми доставя удоволствие.

Не исках да повярвам, че Дмитрий е такъв, но действията му доказваха, че е истински стригой. Освен това знаех, че за да оцелее, той трябва да се е хранил през цялото това време. Стригоите могат да издържат по-дълго без кръв от мороите, но вече бе минал месец, откакто бе превърнат. Без съмнение се е хранил, а стригоите почти винаги убиваха жертвите си. Не можех да си представя, че Дмитрий... не и мъжа, когото познавах.

Отворих очи. Въпросът за храната ме подсети за обяда ми. Пица и брауни. Двете най-страхотни неща на планетата. Пицата отдавна бе изстинала, докато правех безполезните си опити за бягство, но докато се взирах в чинията, и тя, и браунито ми се струаха страшно вкусни. Ако външната светлина бе някаква индикация, не бяха изминали пълни двадесет и четири часа, откакто Дмитрий ме залови, но може би бяха приблизително толкова. Това бе доста дълго време без храна, а аз отчаяно исках да изям тази пица, студена или не. Всъщност няха никакво желание да умра от глад.

Разбира се, не исках да се превърна в стригой, но тази ситуация изобщо не беше това, което исках. За да умреш от глад, се изисква доста време, а и подозирах, че Дмитрий беше прав: щеше да ме превърне в стригой, преди наистина да съм превърнала думите си в дела. Трябваше да намеря друг начин да умра. Господи, никак не го исках, а междуременно реших, че е по-добре да запазя силата си, дори и да имаше нищожен шанс да избягам.

След като взех това решение, за три минути излапах храната. Нямах представа кого бяха наели стригоите, за да им готви — по дяволите, за разлика от мороите стригоите дори не ядяха обикновена храна, но тази беше фантастична. Една част от мен си каза, че ми бяха дали храна, която не изискваше прибори. Те наистина бяха помислили за всеки възможен начин да се сдобия с оръжие. Устата ми беше пълна с последната гигантска хапка от браунито, когато вратата внезапно се отвори. Ина се вмъкна вътре и вратата се затвори почти мигновено.

— Мамка му! — Или поне се опитах да го кажа с пълна уста. Вместо да споря със себе си дали да ям или не, трябваше да дебна край вратата. Дмитрий каза, че Ина ще дойде да ме провери. Трябваше да я чакам и да я нападам и надвия. А тя се бе промъкнала, без да я усетя. Отново се издъних.

Също както докато беше заедно с Дмитрий и Нейтан, младата жена избягваше да ме гледа в очите. Носеше купчина дрехи, спря пред мен и ми ги подаде. Взех ги колебливо и ги сложих до мен на дивана.

— Ъм, благодаря — промърморих.

Като посочи празния поднос, тя се осмели да ме погледне срамежливо. В кафявите ѝ очи се четеше въпрос. Сега я разгледах по-добре и се изненадах колко е хубава. Може би дори беше по-млада от мен и се запитах как са я принудили да работи тук. Разбрах безмълвния ѝ въпрос и кимнах.

— Благодаря.

Тя взе подноса и изчака за миг. Не бях сигурна защо; сетне ми хрумна, че навярно чака, за да разбере дали не искам нещо друго. Бях сигурна, че „комбинацията на ключалката“ едва ли се числи към нещата, които бих могла да поискам. Затова свих рамене и махнах с ръка. Мислите ми запрепусаха, докато я гледах как приближава до вратата. *Би трябвало да я изчакам да отвори вратата и тогава да скоча отгоре ѝ*, помислих си. Тукатси стомахът ми се сви от вина да причиня болка на невинен. Но друга мисъл засенчи предишната. *Залогът е тя или аз*. Напрегнах се.

Докато набираше комбинацията, Ина се притисна до вратата така, че не виждах нищо. Съдейки по това колко време ѝ отне натискане на бутоните, реших, че кодът трябва да е доста дълъг. Вратата щракна и се отвори и аз се приготвих да действам. Тогава, в последния момент, реших да не го правя. Предполагах, че къщата е

пълна със стригои. Ако смятах да използвам Ина, за да избягам, навярно щях да имам само една възможност. И не биваше да има засечки. Така че вместо да скоча, се преместих леко, за да видя какво има пред нея. Бърза, както преди малко, тя се измъкна навън и вратата се затвори. Но в последния миг зърнах къс коридор и нещо, което приличаше на друга врата.

Интересно. Двойни врати на затвора ми. Ако я бях последвала, нямаше да мога да избягам. Тя просто щеше да изчака до другата затворена врата, докато не ѝ се притече на помощ някой стригой. Това още повече усложняваше нещата, но дори краткият оглед ми даде искрица надежда. Трябваше да измисля как да се възползвам от тази информация, освен ако не се окажеше, че съм пропиляла единствения си шанс, като не действях сега. Защото Дмитрий можеше да се появи всеки момент и да ме превърне в стригой.

Въздъгнах. Дмитрий, Дмитрий, Дмитрий.

Погледнах надолу и разгледах дрехите, които ми бе донесла. Настоящото ми облекло не ме притесняваше, но ако останех тук по-дълго, джинсите и тениската ми щяха да се вмиришат.

Също като Тамара някой тук искаше да ме наконти.

Дрехите, които Ина ми донесе, до една бяха рокли с моя размер. Червена копринена тясна рокля. Плетена рокля с дълги ръкави, поръбена със сатен, която плътно прилепваше към тялото. Дълга до земята рокля от шифон с висока талия.

— О, страхотно. Ще съм като кукличка.

Като прехвърлих купчината, открих няколко нощници, както и бельо и сутиени. Всички бяха от сатен и коприна. Най-обикновената дреха беше яркозелена кашмирена рокля. Вдигнах я, като се опитах да си представя дръзкото си бягство в подобно одеяние. Нямах начин. Поклатих глава и захвърлих безполезните дрехи на пода. Явно известно време щях да си остана със сегашните си дрехи.

След това закрачих напред-назад из просторната дневна, докато прехвърлях в ума си най-различни безполезни планове за бягство. Докато вървах, осъзнах колко съм уморена — като се изключи безсъзнанието, в което изпаднах, след като Дмитрий ме удари, не бях спала почти цяло денонощие. Отново се изправих пред дилема, както с храната. Да се поддам ли на умората и да поспя, или да остана будна и

нащрек? Трябваше да възстановя силите си, но и най-малката непредпазливост ме излагаше на риск.

Накрая се отказах и легнах върху огромното легло. Тогава ми хрумна една идея. Не бях съвсем безпомощна. Ако Ейдриън ме посети в съня ми, можех да му разкажа какво се е случило. Наистина последния път му казах да стои далеч от мен, но преди никога не се бе вслушвал в думите ми. Защо този път да е по-различно? Съсредоточих мислите си върху него и зачаках сънят да дойде, сякаш можех да го призова с мисълта си.

Но не се получи. Никой не посети сънищата ми и когато се събудих, останах изненадана колко ранена се чувствах. Въпреки увлечението на Ейдриън по Ейвъри, не спирах да мисля колко мило се държа той с Джил последния път, когато ги видях. Освен това беше разтревожен и за Лиса и не демонстрираше обичайното си безгрижие и непукизъм. Беше сериозен и... ами, сладък. В гърлото ми заседна буца. Наистина не изпитвах романтичен интерес към него, но това не оправдаваше лошото ми държание. Така бях изгубила и приятелството ни, и шанса да се обърна за помощ чрез него.

Тихото шумолене на хартия ме изтръгна от мрачните мисли и рязко вдигнах глава. Някой беше във всекидневната, седнал с гръб към мен на дивана. Отне ми секунда, за да позная Дмитрий.

— Какво правиш тук? — попитах и станах от леглото. В замаяното си състояние не усетих дори обичайното гадене.

— Чакам да се събудиш — отвърна той, без да си дава труд да се обръща. Беше прекалено уверен в неспособността ми да му навредя и сигурно имаше защо.

— Звучи доста отегчително.

Прекоших стаята и заставах в най-отдалечения ъгъл. Облегнах се на стената. Скръстих ръце пред гърдите, черпейки успокоение от безползната ми защитна поза.

— Не е толкова отегчително. Имах компания.

Той погледна към мен и вдигна една книга. Каубойски роман. Мисля, че това ме шокира почти толкова силно, колкото промяната във външността му. Имаше нещо толкова... нормално във всичко това. Като дампир той обичаше каубойските романи и аз често го дразнех, че иска да бъде каубой. Не зная защо, но си представях, че това му хоби е изчезнало след превръщането му в стригой. Обзета от безумна

надежда, аз се вгледах в лицето му, сякаш очаквах да видя някаква драстична промяна, че докато съм спяла, отново е станал същият както преди. И може би последният месец и половина е бил само един лош сън.

Но не. Червените очи и твърдото изражение попариха всичките ми надежди.

— Спа доста дълго — додаде той. Осмелих се да хвърля бърз поглед към прозореца. Пълен мрак. Беше нощ. По дяволите. Искях да поспя само два часа. — И си яла.

Развеселената нотка в гласа му ме подразни.

— Ами, да, умирам си за пеперони. Какво искаш?

Той отбеляза докъде е стигнал в книгата и я остави на масата.

— Да те видя.

— Наистина ли? Аз пък си мислех, че единствената ти цел е да ме превърнеш в една от живите мъртви.

Той не каза нищо, което донякъде ме обърка. Мразех да се чувствам така, сякаш каквото и да кажех, нямаше значение. Вместо това се опита да ме убеди да седна:

— Не се ли уморяваш да стоиш все права?

— Току-що се събудих. Освен това след като мога да прекарам един час в хвърляне на мебели, няма да ми навреди да постоя малко.

Не зная защо продължавах да подхвърлям обичайните си остроумни забележки. Честно казано, имайки предвид ситуацията, би трябвало просто да не му обръщам внимание. Трябваше да си мълча, вместо да му играя по свирката. Навярно се надявах, че ако продължа да се шегувам, както бях свикнала, ще получа отговор от стария Дмитрий. Потиснах въздишката си. Ето че отново забравях неговите уроци. Стригоите не са тези, които някога са били.

— Не е кой знае какво да седнеш — рече той. — Вече ти казах и преди, няма да те нараня.

— „Нараня“ е доста субективен термин. — Сетне, взела внезапното решение да се покажа безстрашна, прекосих стаята и седнах на фотьойла срещу него. — Сега доволен ли си?

Той наклони глава и няколко кичура от кестенявата му коса се измъкнаха от опашката, на която я бе вързал.

— Пак си красива, дори след като току-що си станала от сън и цялата тази съпротива. — Погледът му се плъзна към дрехите, които

бях захвърлила на пода. — Някоя ли не ти харесва?

— Не съм тук, за да се контя за теб. Дизайнерските парцалки няма да ме накарат изведнъж да загоря от желание да се присъединя към клуба на стригоите.

Той ме изгледа дълго и пронизващо.

— Защо не ми вярваш?

Сега на свой ред аз се втренчих невярващо в него.

— Как можеш да ме питаш? Ти ме отвлече. Убиваш невинни хора, за да оцелееш. Ти не си предишният Дмитрий.

— Аз съм по-добър, казах ти го. А колкото до невинните... — Той сви рамене. — Никой не е наистина невинен. Освен това светът е такъв — има хищници и жертви. Силните побеждават слабите. Това е част от естествения ред в природата. Доколкото си спомням, това те интересуваше.

Извърнах поглед. Докато бях в училище, любимият ми предмет извън уроците по бойна техника за пазители беше биологията. Обичах да чета за поведението на животните, за оцеляването на по-силните и по-приспособимите. Дмитрий беше моят образец за такъв мъж — най-силният от всички.

— Това е различно — възразих аз.

— Но не и по начина, по който си мислиш. Защо пиенето на кръв ти се струва толкова странно? Виждала си мороите да го правят. *Позволявала си на морой да пие твоята.*

Трепнах. Не исках да си спомням как позволявах на Лиса да пие от мен, докато живеехме сред хората. И определено не желяех да мисля за притока на ендорфини в мен след това и как едва не се пристрастих към тях.

— Те не убиват.

— И много изпускат. Невероятно е — въздъхна той, затвори за миг очи, после ги отвори. — Да пиеш кръвта на другите... да гледаш как животът ги напуска и да усещаш как се влива в теб... това е най-върховното преживяване в света.

Да го слушам да говори как убива другите, усили гаденето ми.

— Това е извратено и грешно.

Стана толкова бързо, че не успях да реагирам. Дмитрий скочи, сграбчи ме, притегли ме към себе си и ме повали върху дивана. Едната

му ръка ме обгръщаше и се настани така, че част от тялото му се озова върху мен. Аз бях твърде смаяна, за да помръдна.

— Не, не е. И тъкмо за това трябва да ми се довериш. Ще ти хареса. Искам да бъда с теб, Роуз. *Наистина* да бъда с теб. Ние сме свободни от правилата, които други ни налагат. Сега можем да бъдем заедно — най-силните сред силните, да имаме всичко, което пожелаем. Можем накрая да станем силни като Галина. Бихме могли да имаме място като това, само за нас.

Докато голата му кожа беше студена, останалата част от тялото му, притиснато до мен, беше топла. Червените му очи блестяха, докато говореше и аз видях острите кучешки зъби в устата му. Бях свикнала да виждам такива зъби у мороите, но у него... беше отвратително. За миг обмислих идеята да се опитам да се освободя, но се отказах. Ако Дмитрий искаше да ме държи под него, нищо не можех да направя, за да му попреча.

— Не искам нищо от това — заявих упорито.

— Не ме ли искаш? — попита той с дяволита усмивка. — Някога ме искаше.

— Не — излъгах.

— Какво искаш тогава? Да се върнеш в Академията? Да служиш на мороите, които ще те изпратят срещу опасността, без дори да се замислят? Ако си искала такъв живот, защо си дошла тук?

— Дойдох, за да те освободя.

— Аз съм свободен — отвърна той. — И ако наистина си възнамерявала да ме убиеш, щеше да го направиш. — Измести се леко и приближи лицето си до шията ми. — Но не можа.

— Издъних се. Но няма да се случи отново.

— Да предположим, че е истина. Да предположим, че можеш да ме убиеш сега. Да допуснем дори, че успееш да избягаш. Тогава какво? Ще се върнеш ли обратно у дома? Ще се върнеш ли при Лиса и ще продължиш ли да позволяваш тя да излива тъмната страна на духа в теб?

— Не зная — отвърнах сковано. И не излъгах. Плановете ми бяха да го намеря, не бях мислила какво ще правя след това.

— Знаеш, че този мрак ще те унищожи. Докато тя продължава да използва магията си, независимо колко си далеч, винаги ще усещаш страничните ефекти. Поне докато тя е жива.

Застинах в ръцете му, сетне извърнах лице.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да смяташ да се съюзиш с Нейтан и да я преследваш?

— Не ме интересува какво ще стане с нея — отвърна Дмитрий.
— Но с теб — да. Ако си пробудена, Лиса повече няма да е заплаха за теб. Връзката ще се прекъсне.

— И какво ще стане с нея? Тя ще бъде сама.

— Както казах, това не ме интересува. Но да съм с теб — да.

— Така ли? Е, аз пък не желая да бъда с теб.

Той извърна лицето ми към своето, така че сега отново се гледахме един друг. Отново изпитах странното чувство, че хем съм с Дмитрий, хем не съм.

Любов и страх.

Той присви очи.

— Не ти вярвам.

— Вярвай в каквото си искаш. Вече не те искам.

Устните му се извиха в една от онези плашещи, самодоволни усмивки.

— Лъжеш. Виждам го. Винаги разбирам, когато лъжеш.

— Истина е. Преди те исках. Но вече не. — Ако продължавах да го повтарям, може би щеше да стане истина.

Той се приближи още повече и аз замръзнах. Ако помръднеш дори сантиметър, устните ни щяха да се докоснат.

— Външността ми... моята сила, да, това е различно. По-добро. Но във всичко останало аз съм същият, Роза. Същността ми не се е променила. Връзката помежду ни не се е променила. Ти просто още не го разбираш.

— Всичко се е променило. — Устните му бяха толкова близо до моите, че можех да мисля единствено за онази кратка, страстна целувка, която ми даде последния път, когато беше тук. Не, не, не. *Не мисли за това.*

— Ако съм толкова различен, тогава защо не те пробуждам насила? Защо ти давам право на избор?

Острият отговор беше на устните ми, но не го изрекох. Отличен въпрос. Защо ми *даваше* право на избор? Стригите не даваха на жертвите си възможност да избират. Те убиваха безмилостно и вземаха това, което искаха. Ако Дмитрий просто искаше да се присъединя към

него, тогава е можел да ме превърне в стригой веднага след като ме залови. Беше минал повече от един ден, а той продължаваше да проявява търпение и ми предоставяше лукса да избирам. Защо? Ако ме превърне в стригой, без съмнение щях да стана извратена като него. Всичко щеше да бъде много по-просто.

— И ако съм толкова различен, защо по-рано отвърна на целувката ми? — продължи той, тъй като аз останах мълчалива.

Не знаех какво да му отговоря и усмивката му стана по-широка.

— Нямах отговор. Знаеш, че съм прав.

Устните му внезапно отново намериха моите. Наддадох слаб вик на протест и безуспешно се опитах да се отскубна от прегръдката му. Но той беше прекалено силен, а и след секунда вече не исках да избягам. Обзе ме същото усещане както преди. Устните му бяха студени, но целувката ме изгаряше. Огън и лед. И той беше прав — наистина *отвърнах* на целувката.

Една разумна част в мен крещеше отчаяно, че това е грешно. Последния път той прекъсна целувката, преди да се случи нещо повече. Не и този път. Докато продължавахме да се целуваме, разумният глас отслабваше все повече. Тази част от мен, която винаги щеше да обича Дмитрий, ликуваше от усещането на тялото му до моето; от начина, по който увиваше косата ми около пръстите си. Другата му ръка се плъзна по гърба ми, студена до топлата ми кожа. Притиснах се по-близо към него и целувката стана по-страстна — усетих как желанието му се разгаря.

Тогава, в мъглата на това опиянение, езикът ми докосна съвсем леко острия край на единия от кучешките му зъби. Подейства ми като кофа студена вода. С цялата сила, на която бях способна, извърнах глава и прекъснах целувката. Предполагам, че за миг той се бе отпуснал, забравил за предпазливостта, и това ми позволи да се измъкна.

Дишах тежко и цялото ми тяло копнееше за него. Но разумът надделя, поне засега. Господи, какво правех? *Това не е Дмитрий, когото познаваш. Не е той.* Целувах чудовище. Но тялото ми не беше толкова сигурно.

— Не — промърморих, изненадана колко жалко и умолително звуча. — Не. Не можем да правим това.

— Сигурна ли си? — попита той. Ръката му все още бе заровена в косата ми и насила извърна лицето ми към своето. — Май не си особено против. Всичко може да бъде така, както преди... както беше в хижата... Тогава определено го искаше...

Хижата...

— Не — повторих. — Не го искам.

Той притисна устни към страната ми, сетне обсипа с леки целувки шията ми. Тялото ми отново закопня за него и аз се мразех заради слабостта си.

— А това? — попита той. Гласът му бе едва доловим шепот. — Искаш ли това?

— Ка...

Усетих го. Острото ухапване на зъба по кожата ми, а после устните му засмукаха раната. За половин миг беше мъчително. Болезнено и ужасно. И тогава, изведнъж, болката изчезна. Заля ме вълна на блаженство и радост. И божествена сладост. Никога в живота си не съм се чувствала толкова прекрасно. Малко ми напомняше онези пъти, когато Лиса пиеше от мен. Тогава се чувствах невероятно, но това... Това беше десет пъти по-хубаво. Сто пъти. Удоволствието от ухапването на стригоите е много по-голямо от това на мороите. Усещаш се така, както когато си влюбен за първи път, целият изпълнен със сладостно, радостно чувство.

Когато той се отдръпна, сякаш цялото щастие и чудо на този свят изчезнаха. Дмитрий прокара ръка по устата си, а аз се взрях с широко отворени очи в него. Първият ми инстинкт беше да го попитам защо е спрял, но тогава се стегнах, извиках на помощ всички останали ми сили, за да се преборя с тази божествена омая, обзела ме след ухапването му.

— Защо... какво... — Леко завалях думите. — Каза, че изборът ще е мой...

— И все още е — увери ме Дмитрий. Очите му бяха разширени, дишането му също бе накъсано. И на него му бе подействало толкова силно, както на мен. — Не правя това, за да те пробудя, Роза. Такова ухапване не може да те превърне в стригой. Това е... ами, това е за удоволствие...

Тогава устата му отново се приближи към шията ми, за да пие и светът изчезна за мен.

ГЛАВА 20

Дните след това приличаха на сън. Всъщност не мога да кажа точно колко дни са минали. Може би един. А може би сто.

Изгубих представа и кога бе ден и кога нощ. Времето ми беше разделено между това с Дмитрий и без него. Той беше моят свят. Когато не беше с мен, часовете бяха мъчение. Опитвах се да ги запълня както мога, но те се влачеха до безкрай. Телевизорът беше най-добрият ми приятел. Лежах на дивана с часове и зяпах разсеяно програмите. Като част от целия лукс на апартамента разполагах със сателитна телевизия, което означаваше, че можех да гледам американски предавания. През половината време обаче не бях сигурна дали имаше значение езикът руски ли е или английски.

Ина продължи да ме проверява. Носеше ми храната, грижеше се за прането ми — сега носех рокли — и чакаше мълчаливо да чуе дали имам нужда от нещо друго. Никога нямах — поне не и от нея. Имах нужда единствено от Дмитрий. Всеки път, когато тя си тръгнеше, някаква далечна част в мен си спомняше, че трябва да направя нещо... да я последвам или нещо такова. Имах план да проверя изхода и да я използвам за бягството си, нали? Сега вече този план не ме привличаше. Изискваше твърде много усилия.

И тогава, най-после, Дмитрий идваше и светът оживяваше. Лежахме в леглото, сгущени един до друг. Никога не се любехме, но се целувахме и докосвахме, отдадени на чудната близост на телата ни — понякога със съвсем малко дрехи.

След време вече ми бе трудно да повярвам, че съм изпитвала страх от новата му външност. Разбира се, очите му бяха малко шокиращи, но той си оставаше прекрасен... все още беше невероятно секси. И след като говорехме и се галехме и целувахме — понякога с часове, аз му позволявах да ме ухапе. Тогава ме заливаше онази прекрасна вълна от усещания, която заличаваше всичките ми проблеми. Каквито и съмнения да имах в съществуването на Бог, те

изчезваха в тези мигове, защото със сигурност се докосвах до Бога, когато се опиянявах от това ухапване. *Това* беше божествено.

— Нека видя врата ти — каза ми той един ден.

Както обикновено, лежахме един до друг. Бях обърната настрани, а Дмитрий се бе сгушил отзад, обгърнал с ръка талията ми. Аз се претърколих и отметнах косата си. Роклята, която носех този ден, бе тъмносиня, ушита от някакъв ефирен плат, който обгръщаше плътно тялото.

— Сега? — попитах. Обикновено ме ухапваше в края на посещенията си. Част от мен жадуваше за този миг и очакваше с нетърпение да се потопи в невероятната наслада, в същото време се радвах и на миговете преди това. Тогава ендорфините в мен не бяха толкова силни и можех да водя някакъв разговор. Говорехме за битките, в които бяхме участвали, или за бъдещето, което той чертаеше за нас, след като стана стригой. Нищо сантиментално — и все пак много приятно.

Подготвих се за ухапването и се извих в очакване. За моя изненада Дмитрий не се наведе и не заби зъби в шията ми. Вместо това бръкна в джоба си и извади огърлица. Беше златна или платинена — не разбирах от бижута, за да кажа със сигурност — и имаше три тъмносини сапфира. През седмицата той ми бе подарил много бижута и се кълна, че всяко следващо бе по-красиво от предишното.

Втренчих се изумено в тази красота, очарована от начина, по който сините камъни искряха на светлината. Той постави огърлицата на шията ми и я закопча отзад. Прокара пръсти по камъните и кимна одобрително.

— Красиво. — Пръстите му се плъзнаха към една от презрамките на роклята. Пъхна ръка под нея, а аз потръпнах от възбуда. — Отива ти.

Усмихнах се. Преди Дмитрий никога не ми бе правил подаръци. Нямаше пари, а и аз не исках да ми подарява нищо. Сега бях очарована от нещата, които ми носеше при всяко свое посещение.

— Откъде я взе? — попитах. Металът беше студен до пламналата ми кожа, но не толкова, колкото пръстите му.

Той се усмихна многозначително.

— Имам си начини.

Онзи укорителен глас, който понякога успяваше да пробие през пелената на омаята, в която живееш, ми нашепна, че съм се замесила с вампир гангстер. Предупрежденията му мигновено бяха пропъдени и аз отново се потопих в блажения облак на съществуването си. Как можех да се разстройвам, когато огърлицата беше толкова красива? Внезапно ми хрумна нещо, което ми се стори забавно.

— Ти си също като Ейб.

— Кой?

— Един тип, с когото се запознах. Ейб Мазур. Той е нещо като мафиотски бос... преследва ме.

Дмитрий настръхна.

— Ейб Мазур те преследва?

Не ми хареса мрачното изражение, което изведнъж се появи на лицето му.

— Да. И какво от това?

— Защо? Какво иска от теб?

— Не зная. Той не спираше да ме разпитва защо съм дошла в Русия, но накрая се отказа и поиска да си тръгна. Мисля, че някой у дома го е наел да ме открие.

— Не те искам близо до Ейб Мазур. Той е опасен. — Дмитрий беше сърдит и това никак не ми хареса. Миг по-късно гневът му се стопи и той отново плъзна пръсти по рамото ми, като избута презрамката по-надолу. — Разбира се, подобни хора няма да бъдат проблем, след като бъдеш пробудена.

В някакво отдалечено кътче на съзнанието си се запитах дали Дмитрий разполага с отговор на въпросите, които исках да знам за Ейб — с какво се занимава. Но разговорът за Ейб разстрои Дмитрий, а това притесни и мен. Побързах да сменя темата.

— Какво ще правиш днес? — попитах, все още впечатлена от способността си да водя нормален разговор. Комбинацията между ендорфините и докосването му ме караше да забравям всичко останало.

— Поръчки за Галина. Вечеря.

Вечеря. Жертва. Намръщих се. Това, което изпитах, не беше отвращение, а по-скоро... ревност.

— Пиеш ли от тях за забавление?

Той плъзна пръсти по шията ми, зъбите му подразниха леко кожата ми, но не ме ухапаха. Простенах и се притиснах по-плътно към него.

— Не, Роза. Те са храна, това е всичко. Свършва бързо. Ти си единствената, с която изпитвам удоволствие.

Думите му ми доставиха радост, а онзи дразнещ вътрешен мой глас изтъкна, че това е невероятно извратено и гадно. Надявах се, че скоро ще ме ухапе. Обикновено това караше гласът на разума да замълчи.

Протегнах се и докоснах лицето му, после прокарах ръка по копrienено меката му коса, която винаги съм обичала.

— Ти продължаваш да настояваш да ме пробудиш... но тогава повече няма да можем да правим това. Стригоите не пият взаимно кръвта си, нали?

— Не — съгласи се той. — Но ще си заслужава. Можем да правим много повече неща...

Остави „много повече“ на въображението ми и сладостни тръпки пробягаха по тялото ми. Целувките и смукането на кръв бяха опияняващи, но имаше дни, когато копнеех за нещо... повече. Споменът за единствения път, когато се любихме, ме преследваше и когато бяхме заедно, често ми се искаше да го направим отново. Но поради някаква причина Дмитрий никога не продължаваше докрай, колкото и да се разгорещявахме. Не бях сигурна дали не го използва като примамка, за да ме накара да се превърна в стригой, или съществуваше някаква несъвместимост в това отношение между стригои и дампери. Дали живите и мъртвите можеха да го правят? Някога бих сметнала секса между тях за отвратителен. Сега... просто не мислех за подобни усложнения.

Но въпреки че той не показваше желание да се любим, много често ме дразнеше с милувките си, докосваше бедрата ми, гърдите ми и други чувствителни места. А и често ми напомняше за онзи единствен път, колко удивително и неповторимо беше, как се чувстваха телата ни... Въпреки че коментарите му бяха по-скоро дразнещи, отколкото израз на истинска любов.

В редките си мигове на прояснение съвсем честно се питах защо още не съм се съгласила да стана стригой. Мъглата от ендорфини ме караше да се съглася с почти всичко, което Дмитрий искаше от мен.

Вече с удоволствие се обличах заради него, бях се примирила със златната си клетка, както и с това, че на всеки два дни той убиваше някого, за да се нахрани. При все това, дори в най-замаяните си мигове, когато го исках толкова отчаяно, не можех да се съглася да се превърна в стригой. Някаква инстинктивна част от мен отказваше да го приеме. През повечето време той отминаваше отказа ми със свиване на рамене, сякаш беше някаква шега. Но понякога, когато отклонявах предложението му, съзирах в очите му гневна искра. Тези мигове ме плашеха.

— Започва се — подкачах го аз. — Времето за пазарлък. Вечният живот. Безкрайната мощ. Нищо не може да застане на пътя ни.

— Това не е шега — срязва ме Дмитрий. Леле. Лекомислието ми бе предизвикало грубостта му. Желанието и привързаността, на които току-що бях свидетел, се разбиха на хиляди късчета и се разпиляха. Ръцете, които допреди малко ме галеха, сграбчиха китките ми и той ме прикова на място, докато се навеждаше над мен. — Не можем вечно да продължаваме така. Ти не можеш да останеш тук завинаги.

Виждаш ли, обади се вътрешният ми глас. Бъди внимателна. Това не звучи добре. Ръцете му ми причиняваха болка и аз се запитах дали го прави съзнателно, или просто не можеше да сдържи жестокостта си.

Когато най-после ме пусна, обвих ръце около врата му и се опитах да го целуна.

— Не може ли по-късно да поговорим за това?

Устните ни се срещнаха, помежду ни избухна огън и тялото ми се изви от напирещото желание. Можех да се закълна, че бе взаимно, но след няколко секунди Дмитрий се отдръпна. Лицето му все още изразяваше студено раздражение.

— Ела — рече той и се надигна. — Да вървим.

Изправи се, а аз го погледнах глупаво.

— Къде отиваме?

— Навън.

Седнах на леглото втрещена.

— На... навън? Но... това не е разрешено. Не можем.

Той протегна ръка и ми помогна да стана. Последвах го до вратата. Със същата предпазливост като Ина, Дмитрий закри вратата,

за да не видя кода. Не че това вече имаше значение. Едва ли в това си състояние бих запомнила някаква дълга поредица от числа.

Вратата щракна, отвори се и той ме поведе навън. Гледах невярващо, докато мозъкът ми се опитваше да осмисли свободата. Както бях забелязала първия ден, вратата извеждаше в къс коридор, преграден с друга врата. Тя също беше масивна и до нея се виждаше електронен панел с клавиатура. Дмитрий отвори и нея. Можех да се обзаложа, че кодовете и на двете врати са различни.

Той улови ръката ми и ме поведе през вратата. Озовахме се в друг коридор. Въпреки че Дмитрий ме водеше напред, се спрях. Навярно не би трябвало да се изненадвам от разкоша, сред който внезапно се озовах. В крайна сметка живеех в суперлюксов апартамент. Но коридорът, който извеждаше от стаята ми, беше гол и някак си реших, че останалата част от къщата ще прилича на болница или затвор.

Но съм грешала. Вместо това имах чувството, че съм се озовала в някой стар филм, такъв, в който героите пият чай в елегантен салон. Плюшеният килим бе покрит с извезана със златни нишки пътека, която се разклоняваше към двата края на коридора. По стените висяха старинни портрети, изобразяващи хора, живели преди векове, облечени в дрехи, в сравнение с които моята рокля изглеждаше евтина и обикновена. Цялото помещение се осветяваше от малки полилеи, които висяха от високия таван. Кристалните висулки улавяха светлината, разпръсквайки малки разноцветни точки по стените. Аз се вирах, очарована от блясъка и преливащите се цветове, и навярно поради това не забелязах другото присъствие в коридора.

— Какво правиш?

Резкият глас на Нейтан ме изтръгна от съзерцанието ми. Беше се облегал на стената срещу вратата на моята стая, но щом ни видя, тутакси се изправи. Лицето му имаше типичното за всички стригои жестоко изражение, което понякога зървах и у Дмитрий, без значение колко мило се държеше.

Дмитрий се напрегна и зае отбранителна поза.

— Водя я на разходка. — Говореше все едно, че бях куче, но страхът от Нейтан надделя над обидата.

— Това е против правилата — възрази Нейтан. — Достатъчно лошо е, че все още я държиш тук. Галина ти нареди тя да не излиза от

стаята си. Не се нуждаем от някакъв дампир да се мотае наоколо.

Дмитрий кимна към мен.

— Прилича ли ти на заплаха?

Нейтан ме стрелна с поглед. Не бях сигурна какво видя. Не мисля, че изглеждах по-различна, но по устните му за миг пробягна самодоволна усмивка, която изчезна, щом се обърна отново към Дмитрий.

— Не, но ми е наредено да пазя тази врата и няма да си навличам неприятности заради малката ти разходка навън.

— Аз ще се оправя с Галина. Ще ѝ кажа, че съм те надвил. — Дмитрий се ухили и кучешките му зъби блеснаха застрашително. — Няма да ѝ е толкова трудно да ми повярва.

Погледът, с който го удостои Нейтан, ме накара да отстъпя неволно към стената.

— Толкова си самовлюбен. Не те пробудих, за да се държиш, все едно че ти командваш тук. Направих го, за да използваме силата ти и опита ти. Би трябвало да ми се *подчиняваш*.

Дмитрий сви рамене. Улови ръката ми и понечи да се извърне.

— Не е моя вината, че не си достатъчно силен, за да ме накараш да го направя.

В този миг Нейтан се нахвърли върху Дмитрий. Дмитрий отвърна светкавично на атаката, което ме накара да си помисля, че я бе очаквал. Той мигом пусна ръката ми, обърна се, сграбчи другия стригой и го запрати към стената. Нейтан веднага се изправи — беше нужен доста по-силен удар, за да се зашемети такъв като него, но Дмитрий беше готов. Удари Нейтан в носа — веднъж, два, три пъти един след друг. Нейтан падна; кръвта се стичаше по лицето му. Дмитрий го изрита силно в корема и се надвеси над него.

— Не се опитвай — предупреди го. — Ще изгубиш. — Изтри кръвта на Нейтан от ръката си, сетне отново преплете пръсти с моите. — Казах ти, ще се оправя с Галина. Но ти благодаря за загрижеността.

Дмитрий отново се обърна, очевидно уверен, че няма да има повече атаки. И наистина нямаше. Но преди да го последвам, хвърлих бърз поглед през рамо към мястото, където Нейтан се бе свлякъл на пода. Очите му сякаш мятаха остри кинжали към Дмитрий. Мога да се закълна, че никога досега не бях виждала толкова чиста омраза — поне

не и докато не насочи поглед към мен. Леден страх плъпна по гръбнака ми и аз се препънах, докато се опитвах да крача редом до Дмитрий.

— Не сте в безопасност! — отекна гласът на Нейтан зад нас. — Нито един от двамата ви. Тя е обяд, Беликов. Обяд.

Ръката на Дмитрий стисна по-силно моята и той ускори крачка. Усецах как яростта струи от него и изведнъж вече не бях сигурна от кого трябва да се страхувам повече: от Нейтан или от Дмитрий. Дмитрий притежаваше изключителна сила, жив или нежив. В миналото го бях виждала да напада без страх или колебание. Винаги е бил великолепен и е действал изключително смело, точно както бях казала на семейството му. Но в онези времена той винаги имаше основателна причина да се бие — обикновено при самозащита. Стълкновението му с Нейтан преди малко беше заради мен. Беше и демонстрация на сила и надмощие, възможност да се пусне кръв. Дмитрий сякаш се наслаждаваше на схватката. Ами ако и към мен реши да действа по този начин? Ами ако постоянният ми отказ го накара да ме измъчва и наранява, докато се съглася?

— Нейтан ме плаши — казах на глас. Не исках Дмитрий да разбере, че той също ме плаши не по-малко. Чувствах се слаба и напълно безпомощна, нещо, което не се случваше често с мен. Обикновено бях готова да приема всяко предизвикателство, независимо колко малки са изгледите за успех.

— Той няма да те докосне — заяви твърдо Дмитрий. — Не се тревожи за това.

Стигнахме до стълбите. След няколко стъпки стана ясно, че няма да мога да сляза сама четирите етажа. Освен наркотичното опиянение от ухапванията му, честата загуба на кръв бе отнела силите ми. Без да каже нито дума, Дмитрий ме взе на ръце и ме понесе надолу без никакво усилие. Пусна ме чак когато стигнахме подножието на стълбата.

Приземният етаж на имението се отличаваше със същото великолепие, както и горните. Предверието беше с висок сводест таван с огромен полилей. В сравнение с него малките полилеи на горния етаж, които бяха спрели дъха ми, бледнееха. Озовахме се срещу високи двойни врати с цветни стъкла, украсени с великолепно дърворезба. Както и срещу друг стригой, който седеше на един стол и очевидно охраняваше. До него върху стената се виждаше електронен панел с

бутони и примигващи светлини. Модерната охранителна система съжителстваше с очарованието на стария свят. Когато приближихме, стригоят се скова и аз реших, че се дължи на типичното за бодигард поведение — докато не видях лицето му. Това беше стригоят, когото бях измъчвала през онази първа нощ в Новосибирск и когото освободих, за предаде на Дмитрий, че го търся. Когато срещна погледа ми, устните му се извиха леко назад.

— Роуз Хатауей — изрече стригоят. — Помня името ти, точно както ми каза.

Не каза нищо повече, но докато минавахме покрай него, стиснах по-силно ръката на Дмитрий. Очите на стригоя останаха вперени в мен, докато излязохме навън и вратата се затвори зад нас.

— Той иска да ме убие — казах на Дмитрий.

— Всички стригои искат да те убият — отвърна той.

— Той наистина иска... аз го измъчвах.

— Зная. Оттогава е в немилост и изгуби част от положението си тук.

— Това не ме кара да се чувствам по-добре.

Дмитрий не изглеждаше разтревожен.

— Марлин е най-малката ти грижа. Схватката ти с него доказва на Галина, че ще бъдеш добро попълнение за нашите редици. Той не може да се мери с теб.

Но думите му не ме успокоиха. Имах прекалено много лични врагове сред стригоите, но пък едва ли можех да очаквам, че ще се сприятеля с някого от тях.

Разбира се, навън беше нощ. Иначе Дмитрий не би ме извел. Докато бяхме във фойето, мислех, че се намираме в предната част на къщата, но обширните градини, които се простираха около нас, ме накараха да се зачудя дали не сме отзад. Или може би цялата къща бе сгушена сред тази избуяла зеленина. Бяхме заобиколени от лабиринт от жив плет, окастрен много красиво до най-малката подробност. Сред лабиринта имаше малки дворчета, украсени с фонтани или статуи. И навсякъде цветя, много цветя. Въздухът бе натежал от уханието им и аз си помислих, че някой доста се е постарал, докато намери цветя, които цъфтят през нощта. Единственият аромат, който различих, бе този на жасмин, чиито дълги, бели лози се увиваха по статуите в лабиринта.

Известно време вървахме мълчаливо и аз бях завладяна от романтиката наоколо. През цялото време, докато с Дмитрий бяхме заедно в Академията, се разяждах от страха как ще съвместяваме нашата връзка и задълженията си. Миг като този, когато се разхождаш из градина в пролетна нощ, под обсипаното със звезди небе, приличаше на фантазия, твърде безумна, дори само да си я представиш.

Въпреки че ми бе спестено слизането по витата стълба, разходката ме изтощи. Спрях се и въздъгнах.

— Уморена съм.

Дмитрий също спря и ми помогна да седна. Тревата беше суха и гъделичкаше кожата ми. Отпуснах се върху нея и след миг и той се излегна до мен. Изпитах странен момент на дежа вю^[1], когато си припомних следобеда, когато правихме снежни ангели.

— Това е удивително — промълвих, загледана в небето. Толкова бе ясно, не се виждаше никакъв облак. — А за теб как е?

— Хмм?

— Има достатъчно светлина, за да виждам, но все пак е тъмно в сравнение с през деня. Твоите очи са по-добри от моите. Какво виждаш?

— За мен е ярко като ден. — Когато не отговорих, той додаде: — И за теб може да бъде така.

Опитах се да си го представя. Дали сенките ще ми се струват загадъчни? Дали луната и звездите ще сияят толкова ярко?

— Не зная. Тъмнината някак си ми харесва.

— Само защото не познаваш нищо по-добро.

Въздъгнах.

— Непрекъснато ми го повтаряш.

Дмитрий се обърна към мен и отметна косата, разпиляла се по лицето ми.

— Роуз, това ме подлудява. Уморен съм от това чакане. Искам да бъдем заедно. Не ти ли харесва? Това, което имаме? Ще бъде дори по-добре. — Думите звучаха романтично, но не и тонът.

Харесвах това. Обичах мъглата, в която живеех, в която всички тревоги изчезваха. Обичах да съм близо до него, начина, по който ме целуваше и ми казваше, че ме иска...

— Защо? — попитах го.

— Защо какво? — Звучеше озадачено, нещо, което не бях забелязала досега у никой стригой.

— Защо ме искаш? — Нямах представа защо го питам. Очевидно и той не знаеше.

— Защо да не те искам?

Говореше по такъв начин, сякаш това бе най-глупавото нещо на света. И навярно беше, осъзнах аз, но все пак... някак си очаквах друг отговор.

В този миг стомахът ми се сви. През цялото време, докато бях с Дмитрий, наистина бях успяла да потисна гаденето — признак за появата на стригой. Но присъствието на друг стригой го засилваше. Усетих го, когато бях близо до Нейтан, усетих го и сега. Надигнах се, Дмитрий също, почти едновременно с мен. Предполагам, че острият му слух го бе предупредил.

Тъмна сянка надвисна над нас, закривайки звездите. Беше жена и Дмитрий скочи прав. Аз останах на земята.

Беше невероятно красива по един жесток и ужасен начин. Телосложението ѝ бе подобно на моето, което означаваше, че не е била морой, преди да бъде превърната. Исая, стригоят, който ме бе заловил, беше много стар и силата се излъчваше от него. Тази жена не е била стригой толкова дълго, но усещах, че е по-възрастна от Дмитрий и много по-силна.

Тя му каза нещо на руски, а гласът ѝ бе студен като красотата ѝ. Дмитрий ѝ отвърна с уверен и учтив тон. Различих името Нейтан, което се спомена няколко пъти, докато говореха. Дмитрий протегна ръка и ми помогна да се изправя, а аз се почувствах засрамена, задето толкова често се нуждая от помощта му. Някога бяхме почти равни по сила.

— Роуз — рече той, — това е Галина. Тя бе достатъчно мила, за да ти позволи да останеш.

Лицето на Галина не изглеждаше никак мило. Беше лишено от всякакви емоции и се почувствах, сякаш душата ми е разголена пред нея. Не бях сигурна за много неща, но бях разбрала достатъчно, за да осъзная, че постоянното ми присъствие тук е някакво рядко срещано и временно явление. Преглътнах.

— *Спасибо* — едва промълвих. Не знаех как да ѝ кажа, че ми е приятно да се запознаем — и честно не бях сигурна, че наистина ми

беше, но реших, че едно просто „благодаря“ е достатъчно. Ако е бивш инструктор на Дмитрий и е обучавана в нормална академия, вероятно знаеше английски и се преструваше също като Ева. Нямах представа защо го прави, но ако можеш без усилие да пречупиш врата на един дамфир, си свободен да правиш каквото си пожелаеш.

Изражението на Галина — или по-скоро отсъствието на такова — не се промени след моето „благодаря“ и тя отново насочи вниманието си към Дмитрий. Разговаряха за мен и Дмитрий ме посочи няколко пъти. Разпознах думата *силна*.

Накрая Галина каза нещо, което звучеше като окончателно и си тръгна, без да се сбогува. Нито Дмитрий, нито аз помръднахме, докато не усетих, че гаденето ми преминава.

— Хайде — рече той. — Трябва да се връщаме.

Поехме обратно през лабиринта, макар че нямах представа как знае откъде да минем. Беше странно. Когато за пръв път се озовах тук, мечтаех как ще изляза навън и ще избягам. Сега бях тук... но това вече не ми се струваше важно. Но гневът на Галина — да.

— Какво каза тя? — попитах аз.

— Не й се нрави, че още си тук. Иска от мен да те пробудя или да те убия.

— О, хм, ти какво ще правиш?

Той остана мълчалив за няколко секунди.

— Ще почакам още малко и тогава... ще направя избора вместо теб.

Той не каза какъв точно избор ще направи и аз едва не поднових по-ранните си молби да ме убие, а не да ме превърне в стригой, но вместо това попитах:

— Колко дълго?

— Не много дълго, Роза. Трябва да избереш. И да направиш правилния избор.

— Който е?

Той вдигна ръце.

— Всичко това. Да живеем заедно.

Излязохме от лабиринта. Втренчих се в къщата, която изглеждаше безумно огромна, когато я гледаш отвън, и в красивите градини около нас. Зад тях се простираше безкраен пейзаж, който се губеше в мрака и в далечината се сливаше с черното небе — с

изключение на една тънка ивица от меко пурпурно сияние на хоризонта. Намръщих се, сетне отново насочих вниманието си към Дмитрий.

— А после какво? Аз също ли ще работя за Галина?

— За известно време.

— Колко дълго ще е това известно време?

Спряхме пред къщата. Дмитрий се взря в очите ми, лицето му сякаш изведнъж запламтя и доби изражение, което ме накара да отстъпя.

— Докато я убием, Роуз. Докато я убием и не вземем всичко това само за нас двамата.

[1] De ja vu (фр.) — вече видяно — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 21

Дмитрий не каза нищо повече. Аз бях толкова стресната от думите му и останалите събития от вечерта, че не знаех какво да мисля. Той ме поведе обратно в къщата покрай стригоя, който пазеше на входа, и нагоре до моя апартамент. Нейтан не беше пред вратата.

След малко онзи дразнещ глас в главата ми заговори достатъчно високо, за да пробие през обърканите ми мисли. Ако в коридора нямаше пазач и Ина се върне скоро, имах доста добър шанс да я изплаша и да се махна оттук. Естествено това означаваше, че ще се наложи да се справя в къща, пълна с неизвестен брой стригои, но възможностите да избягам от къщата бяха много по-големи, отколкото в тази стая.

Тогава както се бяха появили тези мисли, така и изчезнаха. Дмитрий ме обгърна с ръка и ме притегли към себе си. Отвън беше мразовито и макар че тялото му също беше студено, дрехите и якето ме топлеха. Сгуших се до него и ръцете му се спуснаха по тялото ми. Помислих, че ще ме ухапе, но вместо това се срещнаха устните ни — силно и страстно. Вплетох пръсти в косата му, опитвайки се да го привлека по-близо. Междувременно пръстите му се плъзнаха по голия ми крак и повдигнаха полата на роклята ми почти до бедрото. В мен избухнаха сладостно очакване и нетърпение, запалиха цялото ми тяло. Толкова дълго бях мечтала за случилото се в хижата, спомнях си го с такъв копнеж. Никога не съм очаквала нещо подобно да ми се случи отново, но сега можеше и аз бях изумена от силата на желанието си.

Ръцете ми се придвижиха надолу през ризата му, като пръстите ми трескаво започнаха да я разкопчават, за да докосна кожата му. Тя беше студена като лед — смайващ контраст с пламъка, бушуващ в мен. Той откъсна устните си от моите и обсипа с целувки шията и рамото ми, избута презрамката и продължи да целува жадно голата ми кожа. Ръката му все още лежеше върху разголеното ми бедро, а аз трескаво се опитвах да смъкна ризата му.

Внезапно той ме избути и отскочи назад. Отначало реших, че това е продължение на любовната игра, но после осъзнах, че той целенасочено ме отблъсква.

— Не — изрече с твърд глас. — Още не. Не и докато не бъдеш пробудена.

— Защо? — попитах отчаяно. Не можех да мисля за нищо друго, освен за ръцете му, които ме докосваха и да, за още едно ухапване. — Защо това има значение? Има ли... някаква причина, поради която не можем да сме заедно? — Преди да дойда тук, никога не се бях замисляла за секс със стригой... може би не беше възможно.

Той се наведе над мен и долепи устни до ухото ми.

— Не, но ще бъде много по-хубаво, когато си пробудена. Позволи ми да го направя... позволи ми и тогава ще можем да правим всичко, което поискаме...

Това беше евтина сделка, осъзнах смътно. Той ме искаше — виждаше се от цялото му същество, но използваше секса като примамка, за да му се подчиня. И честно? Още малко и щях да го направя. Тялото ми надвиваше разума — почти.

— Не — изхленчих. — Аз... аз се страхувам.

Твърдото му изражение омекна и макар да не приличаше на предишния Дмитрий, в този миг сякаш не беше изцяло стригой.

— Роуз, мислиш ли, че ще направя нещо, с което да те нараня? — Какво стана с избора ми дали да се превърна в стригой, или да умра? Струваше ми се, че последното щеше да ме нарани, но реших да не го споменавам в момента.

— Ухапването... превръщането ще боли...

— Казах ти, ще прилича на това, което вече сме правили. Ти ще му се наслаждаваш. Няма да боли, кълна се.

Извърнах се. По дяволите. Защо не беше зъл и заплашителен? Тогава щеше да ми е по-лесно да се заинатя и да му устоя. Дори в пламъците на страстта, бях способна да му устоя. Но някак си... да го видя така, спокоен и разумен... ами, толкова беше близо до Дмитрий, когото обичах. А на това бе трудно да се устоя. За пръв път превръщането в стригой не ми изглеждаше толкова... лошо.

— Не зная — промълвих неуверено.

Той ме пусна и седна. По лицето му бе изписано разочарование.

— Търпението на Галина се изчерпва. Както и моето.

— Ти ми каза, че все още има време... просто имам нужда да помисля още малко. — Колко дълго можех да използвам това извинение?

Присвитите му очи ми показваха, че не много.

— Трябва да вървя — рече той грубо. Разбрах, че няма да има повече ласки и целувки — Имам да свърша някои неща.

— Съжалявам — промърморих едновременно смутена и изплашена. Не знаех кой Дмитрий исках. Този, който ме ужасяваше, чувствения или почти — но не съвсем — нежния.

Той не продума нищо. Без предупреждение се наведе и захапа нежната кожа на шията ми. Каквито й неясни стратегии за бягство да имах, изчезнаха в този миг. Затворих очи и едва не паднах, единствено ръката му, която обгръщаше талията ми, ме задържа права. Също както когато се целувахме, устата му бе топла до кожата ми, усещах как езикът и зъбите му изпращат електрически вълни по тялото ми.

И изведнъж всичко свърши. Той се отдръпна, облиза устните си, но продължи да ме държи. Мъглата се завърна. Светът беше прекрасен, навсякъде цареше щастие и аз нямах никакви грижи. Каквито и тревоги да имаше Дмитрий за Нейтан и Галина, на мен не ми пукаше. Страхът, който изпитвах само допреди малко... разочарованието заради отказа му да се любим... объркването ми — нямах време да се притеснявам за това, не и когато животът беше толкова красив, а аз обичах Дмитрий толкова много. Усмихнах му се и се опитах отново да го прегърна, но той вече ме водеше към дивана.

— Ще се видим по-късно. — Като с магическа пръчка се озова до вратата, което ме натъжи. Исках да остане. Да остане завинаги. — Запомни, аз те искам и никога няма да позволя да ти се случи нещо лошо. Ще те защитавам. Но... не мога да чакам още дълго.

И с тези думи излезе. Казаното от него ме накара да се усмихна широко. Дмитрий ме искаше. Смътно си припомних, че докато бяхме навън, го попитах *защо* ме иска. Защо, за Бога, бях попитала? Какъв отговор исках? Защо това имаше значение? Той ме искаше. Само това беше важно.

Тази мисъл и притокът на вълшебните ендорфини в мен ме обгърнаха в пелена от блаженство, докато лежах на дивана. Да отида до леглото, ми се струваше прекалено голямо усилие, затова останах където бях и скоро сънят ме обори.

И най-неочаквано се озовах в един от сънищата на Ейдриън.

Вече се бях отказала, че ще се срещна отново с него. След първите ми отчаяни опити да избягам от апартамента, накрая се убедих, че завинаги съм отпратила Ейдриън и той няма да се върне. Но ето че сега стоеше точно пред мен — е, поне в съня ми беше така. Често се срещахме в гората или в градината, но днес стояхме там, където се видяхме за първи път — на верандата на ски хотела в Айдахо. Слънцето огряваше земята, а отстрани се извисяваха планините.

Широка усмивка огря лицето ми.

— Ейдриън?

Никога досега не го бях виждала толкова изненадан. Можех да разбера чувствата му, имайки предвид колко лошо се бях държала с него.

— Здравей, Роуз — рече той. Гласът му звучеше несигурно, сякаш си мислеше, че го поднасям.

— Днес изглеждаш много добре — подех аз. И не лъжех. Беше облечен в тъмни джинси и риза в тъмносиньо с оттенък на тюркоазено, която му стоеше фантастично и подчертаваше тъмнозелените му очи. Но тези очи изглеждаха тревожни. Уморени. Това беше малко странно. В тези сънища той избираше сцената, която искаше, дори външния ни вид, при това без особено усилие. Би могъл да изглежда съвършен, но вместо това цялото му същество изразяваше умора и тревога. Все едно световните проблеми се бяха стоварили на плещите му.

— Както и ти. — Гласът му звучеше предпазливо и ме оглеждаше от главата до петите. Все още бях облечена с прилепналата лятна рокля, косата ми бе спусната, а около шията си носех сапфирената огърлица. — Изглеждаш така, както аз бих искал да те видя облечена. С тази рокля ли спиш?

— Да. — Пригладих полата на роклята и се замислих колко хубава изглеждаше. Запитах се дали Дмитрий я бе харесал. Той не беше казал нищо специално, но пък не спираше да повтаря колко съм красива. — Не мислех, че пак ще дойдеш.

— Аз също.

Погледнах го. Не се държеше както обикновено.

— Да не би отново да се опитваш да разбереш къде съм?

— Не, дори не ме интересува. — Въздъхна. — Единственото, за което ме е грижа, е, че не си тук. Трябва да се върнеш, Роуз.

Подскочих, седнах на перилото на верандата и скръстих ръце.

— Ейдриън, не съм готова за нищо романтично...

— Не заради мен! — възкликна той. — Заради нея. Трябва да се върнеш заради Лиса. Затова съм тук.

— Лиса...

Будната част от мен бе пълна с ендорфини и блажената им омая се пренесе и в съня ми. Опитах се да си спомня защо трябва да се тревожа за Лиса.

Ейдриън направи една крачка напред и се вгледа внимателно в мен.

— Да. Сещаш ли се? Лиса, най-добрата ти приятелка? Тази, с която си свързана и се закле да защитаваш?

Залюлях краката си напред-назад.

— Никога никакви клетви не съм давала.

— Какво, по дяволите, ти става?

Раздразненият му тон никак не ми се понрави. Помрачаваше доброто ми настроение.

— А на *теб* какво ти става?

— Не приличаш на себе си. Аурата ти... — Той се намръщи, неспособен да продължи.

Засмях се.

— О, да. Знаех си, че това ще последва. Магическата, мистична аура. Чакай да позная. Черна е, нали?

— Не... тя... — Той продължи да се взира изпитателно в мен още няколко секунди. — Едва я различавам. Сякаш е разлята наоколо. Какво става, Роуз? Какво става в света на будните?

— Нищо не става. Нищо, освен че за пръв път в живота си съм щастлива. Защо изведнъж започна да се държиш толкова странно? Някога беше забавен. А сега, когато за пръв път ми е толкова готино, ти си отегчителен и странен.

Той коленичи пред мен със сериозно лице.

— Нещо с теб не е наред. Не разбирам какво...

— Казах ти, добре съм. Защо продължаваш да идваш и да съсипваш всичко? — Истината е, че преди известно време отчаяно исках той да дойде, но сега... е, това не беше толкова важно.

Прекарвах си страхотно с Дмитрий тук, само ако можех да разреша някои неприятни проблеми.

— Казах ти, не съм дошъл заради теб. Тук съм заради Лиса. — Погледна ме с широко отворени, напрегнати очи. — Роуз, моля те да се върнеш у дома. Лиса се нуждае от теб. Не зная какво не е наред, нито как да ѝ помогна. Никой друг не знае. Мисля... мисля, че само ти можеш. Може би това, че сте разделени, я наранява. Може би тъкмо това не е наред и с теб в момента и заради това се държиш толкова странно. Ела си у дома. Моля те. Ние ще излекуваме и двете ви. Заедно ще се справим с това. Тя се държи толкова откачено. Неразумна е и не я е грижа за нищо.

Поклатих глава.

— Това, че съм далеч, не означава, че нещо с мен не е наред. Вероятно и с нея е така. Ако наистина се тревожи за духа, би трябвало отново да започне да взема лекарствата си.

— Тя *не* е разтревожена, в това е проблемът. По дяволите. — Той се изправи и закрочи. — Какво не ви е наред и на двете? Защо никоя от вас не разбира, че става нещо лошо?

— А може би с нас всичко е наред — отвърнах. — Може би ти просто си въобразяваш разни неща.

Ейдриън се извърна към мен и отново ме огледа изпитателно.

— Не. Не си въобразявам.

Това никак не ми хареса — нито тонът, нито изражението, нито думите му. Зарадвах се да го видя, но сега ме беше яд на него, че развали доброто ми настроение. Не исках да мисля за нищо от това. Изискваше твърде много усилия.

— Виж — заговорих аз, — много се зарадвах да те видя тази вечер, но вече не, не и ако ще продължаваш да ме упрекваш и да настояваш за разни неща.

— Не правя това. — Гласът му беше нежен, гневът бе изчезнал. — Най-малко желая да си нещастна. Загрижен съм за теб. Загрижен съм и за Лиса. Искам да сте щастливи и да живеете живота си както желаете... но не и когато и двете сте се запътили към самоунищожението си.

Стори ми се, че в думите му почти имаше смисъл. Звучаха толкова разумно и искрено. Поклатих глава.

— Не се бъркай в това. Аз съм там, където искам да бъда и няма да се върна. Лиса отговаря за себе си. — Сkochих от перилото. Светът около мен малко се завъртя и аз се препънах. Ейдриън улови ръката ми, но аз я издърпах. — Добре съм.

— Не си. Исусе Христе! Бих се заклеял, че си пиана, само че... аурата ти не е като на пиана Какво *става*? — Той прокара пръсти през тъмната си коса. Типичен жест за него, когато бе раздразнен.

— Аз съм добре тук — настоях, като се опитах да звуча колкото се може по-любезно. Защо, за Бога, исках да го видя отново? Когато дойдох тук, ми се струваше важно. — Върни ме обратно, ако обичаш.

Ейдриън отвори уста да каже нещо, сетне застина за няколко секунди.

— Какво е това по врата ти?

Протегна ръка към мен, но замаяна или не, успях да се отдръпна навреме. Нямах представа какво е видял на врата ми и не ме интересувахе.

— Не ме докосвай.

— Роуз, това ми прилича на...

— Изпрати ме обратно, Ейдриън! — Дотук с любезностите.

— Роуз, нека ти помогна...

— *Изпрати. Ме. Обратно!*

Изкрещях думите и тогава за пръв път успях сама да изляза от съня на Ейдриън. Отново заспах и след известно време се събудих на дивана. В стаята беше тихо, единственият звук идваше от накъсаното ми дишане. Чувствах се напълно объркана. Обикновено толкова наскоро след ухапването имах усещането, че се нося по розови облаци и всичко в мен ликуваше. Ала срещата с Ейдриън бе оставила част от мен разтревожена и тъжна.

Станах и с усилие отидох до банята. Запалих лампата и премигнах. В другата стая не беше много светло. След като очите ми привикнаха със светлината, се наведох към огледалото и отметнах косата си назад. Ахнах от гледката, разкрила се пред мен. По цялата ми шия имаше белези, както и следи от пресни рани. Около мястото, където Дмитрий ме бе ухапал преди малко, имаше засъхнала кръв.

Приличах на... на кървава курва.

Как не го бях забелязала досега? Намокрих една кърпа и затърках шията си, за да изчистя кръвта. Продължих да търкам

настървено, докато кожата ми се зачерви. Дали почистих всичко? Имаше ли още? Това ухапване изглеждаше най-лошото. Запитах се колко ли е видял Ейдриън. Косата ми беше спусната и бях сигурна, че закрива по-голяма част от врата ми.

Една бунтовна мисъл се зароди в главата ми. И какво значение имаше дали Ейдриън беше видял белезите или не? Той не разбираше. Нямаше начин да разбере. Аз бях с Дмитрий. Да, сега той беше различен... но не чак *толкова* различен. Освен това бях сигурна, че мога да измисля начин нещата помежду ни да се получат и без да ставам стригой. Просто още не знаех как.

Опитах се да се уверя в това, но онези сини белези сякаш се блещеха подигравателно насреща ми.

Излязох от банята и се върнах на дивана. Включих телевизора, без да го гледам и след малко щастливата мъгла отново ме обгърна. Не след дълго изключих телевизора и отново заспах. Този път сънищата бяха само мои.

Мина известно време, преди Дмитрий да дойде отново. И под „известно“ имам предвид почти целия ден. Започнах да ставам нервна и неспокойна, защото ми липсваше не само той, но и ухапването му. Обикновено ме посещаваше два пъти на ден, така че досега не бях оставала толкова дълго без ендорфини. Трябваше да запълня с нещо времето си и затова се заех да се разкрася.

Прегледах роклите си в гардероба и избрах дългата копринена рокля с цвят на слонова кост, украсена с деликатна бродерия от пурпурни цветя. Платът обвиваше плътното тялото като ръкавица. Искях да вдигна косата си, но след като видях отново синините по шията ми, се отказах и я оставих пусната. Наскоро ми бяха донесли маша за коса и комплект гримове, така че внимателно навих краищата на косата си на малки къдрици. След като свърших, се взрях щастлива в огледалото, сигурна, че и на Дмитрий щеше да му хареса. Оставаше само да си сложа красивата огърлица, която той ми бе подарил. Но когато се обърнах, зърнах гърба си в огледалото и видях, че не съм я закопчала. Протегнах се, за да го сторя, но не можах да я стигна.

— По дяволите! — промърморих, докато се опитвах да напипам закопчалката. Единственият недостатък в иначе съвършената ми външност.

В този миг вратата на другата стая се отвори и се чу звук от поставянето на табла върху масата. Късметът ми проработи.

— Ина! — извиках, докато излизах от банята. — Може ли да ми помогнеш да...

Стомахът ми се преобърна и ми се догади в мига, в който влязох в дневната. Дмитрий не беше източникът, а Нейтан.

Челюстта ми увисна. Ина стоеше близо до него и чакаше търпеливо до подноса, както винаги със сведени очи. Тутакси насочих поглед към Нейтан. Вероятно той продължаваше да охранява вратата на апартамента, но досега никога не бе влизал вътре. За пръв път от доста време бойните ми инстинкти се съживиха, преценявайки възможностите за бягство. Страхът ме накара да отстъпя, но така щях да се окажа хваната в капан в банята. Беше по-добре да остана там, където бях. Дори и да не можех да напусна стаята, така щях да имам повече място за маневриране.

— Какво правиш тук? — попитах, изненадана колко спокойно прозвуча гласът ми.

— Решавам проблема.

Нямах нужда от пояснения, за да разбира. Аз бях проблемът.

Потиснах желанието си да се върна в банята.

— Никога не съм ти сторила нищо лошо. — Грешна логика за стригоите. Някоя от жертвите им *никога* не им бе причинявала нещо.

— Съществуващ — рече той. — Заемаш място тук, губиш времето на всички ни. Знаеш как да я намерим — момичето Драгомир, но няма да кажеш нищо полезно, докато Беликов не си размърда задника и не те пробуди. А междувременно Галина ме принуждава да си пиляя времето, като те пазя, а тя продължава да го обсипва с привилегии, защото я е убедил, че ти ще си някаква страхотна придобивка за нас.

Доста интересни причини за недоволството му.

— Тогава... хм, какво ще правиш?

За секунда той се озова пред мен. Близостта му събуди онзи спомен в паметта ми — как той ухапва Дмитрий, което бе сложило начало на всичко това. В гърдите ми избухна гневна искра, но не се разгоря.

— Ще получа информацията по един или друг начин — изсъска стригоят. — Кажи ми къде е тя.

— Знаеш къде е. В Академията. — Нямахме нищо полезно в новината. Той знаеше, че тя е там. Знаеше и къде се намира Академията.

Погледът, който ми хвърли, потвърди предположението ми, че отговорът ми никак не му хареса. Протегна се, сграбчи ме за косата и дръпна рязко главата ми назад. Решението ми да оставя косата си пусната в крайна сметка не се оказа най-удачното.

— Къде ще *отиде* тя? В кралския двор? Сигурно имат планове за нея.

— Не зная какви са. От известно време не съм там.

— Не ти вярвам — озъби се чудовището. — Тя е твърде ценна. Сигурно отдавна са планирали бъдещето ѝ.

— Дори и да е така, никой не го е споделил с мен. Аз напуснах доста рано.

Свих рамене. Очите му гневно светнаха и можех да се закълна, че станаха още по-червени.

— Вие сте свързани! Ти знаеш. Каж ми веднага и ще те убия бързо. Ако не го направиш, ще те пробудя, ще получа информацията и *тогава* ще те убия. Ще те запаля като факла.

— Ти... ще ме убиеш, след като стана една от вас? — Глупав въпрос. Стригоите не изпитват лоялност един към друг.

— Да. Това ще го съсипе и след като Галина види колко е нестабилен, *аз* ще се върна на първоначалното си място до нея — особено след като унищожа и последната потомка на фамилията Драгомир.

— Ще ти се, но няма да стане.

Той се усмихна, докосна лицето ми и прокара пръсти по белезите на шията ми.

— О, ще стане и още как! Наистина ще улесня нещата за теб, ако ми кажеш сега. Ще умреш в екстаз, вместо да изгориш жива. И двамата ще се наслаждаваме на това. — Обви нежно ръка около шията ми. — Ти определено си проблем, но си красива, особено шията ти. Разбирам защо той те иска...

В мен бушуваха смесени емоции. Логически знаех, че това е Нейтан — Нейтан, когото мразех, задето бе превърнал Дмитрий в стригой. Ала в същото време тялото ми жадуваше за ендорфините на стригойите и почти нямаше значение, че е Нейтан. Единственото, което

имаше значение, беше, че зъбите му са толкова близо до врата ми, обещавайки сладка, сладка забрава.

И докато едната му ръка ме държеше за шията, другата се плъзна надолу по извивката на бедрото ми. В гласа на Нейтан прозвуча съблазнителна нотка, сякаш искаше да направи с мен нещо повече, не само да ме ухапе. И след толкова много срещи с Дмитрий, заредени със сексуално напрежение — срещи, които никога не стигнаха докрай, тялото ми почти не се интересуваше кой го докосва. Бих могла да затворя очи и нямаше да има значение чии зъби ще се забият в шията ми или чии ръце ще свалят дрехите ми. Само това, което ще последва. Бих могла да затворя очи и да си представя, че е Дмитрий, да се отдам на фантазията, докато устните на Нейтан докосват кожата ми...

Вместо това малката разумна част в мен ми напомни, че Нейтан не иска само секс или кръв. Накрая щеше да ме убие.

В което имаше известна ирония. Аз бях твърдо решена — и това не бяха празни думи — по-скоро да умра, отколкото да стана стригой. Сега Нейтан ми го предлагаше. Дори и първо да ме превърне в една от тях, възнамеряваше да ме убие веднага след това. Така или иначе, нямаше да прекарам вечността като стригой. Би трябвало да приема предложението му с радост.

Но точно когато пристрастеното ми тяло копнееше отчаяно за ухапването и блаженството, осъзнах нещо със смайваща яснота: *не исках да умра*. Може би защото бях прекарала почти цял ден без ухапване, но една малка, бунтовна част се пробуди в мен. *Няма да му позволя да стори това с мен*. Няма да му позволя да съсипе Дмитрий. И със сигурност няма да му позволя да нарани Лиса.

Пробивайки си с мъка път през облака от ендорфини, който все още ме обгръщаше, извиках на помощ цялата останала ми воля. Проникнах дълбоко в съзнанието си, като си припомних всичко, на което Дмитрий ме бе научил. Беше трудно да стигна до спомените, докоснах само няколко. Все пак достатъчно, за да действам. Хвърлих се напред и ударих Нейтан.

И не постигнах нищо.

Той не помръдна. По дяволите, дори не бях сигурна дали е усетил нещо. Изненадата върху лицето му тутакси се замени с веселие и той се засмя с ужасяващия смях на стригойите — жесток, но без искрена радост. Тогава, с огромно спокойствие той ме зашлеви и с

един удар ме запрати в другия край на стаята. Дмитрий бе направил почти същото, когато за пръв път се озовах тук и го нападнах. Само че тогава не отлетях толкова надалеч, а атаката ми бе имала поне минимален резултат.

Ударих се в гърба на дивана и, Господи, как ме заболя! Зави ми се свят и осъзнах колко идиотско е да се бия с някой много по-силен от мен, особено след като през цялата седмица съм губила кръв. Успях да се изправя, като отчаяно се опитах да измисля как да действам. От своя страна Нейтан, изглежда, не бързаше да отвърне на атаката ми. Всъщност той продължаваше да се смее.

Огледах се и избрах един наистина жалък начин на действие. Ина стоеше близо до мен. Движейки се със скорост, която беше болезнено бавна, но по-добра от тази, която очаквах, се протегнах и обвих ръка около врата ѝ. Тя изскимтя от изненада, а аз я притеглих по-грубо към себе си.

— Махай се оттук! — заявих на Нейтан. — Махай се оттук или ще я убия!

Той спря да се смее, взря се за миг в мен, сетне избухна в още по-гръмогласен смях.

— Сериозно ли говориш? Наистина ли си мислиш, че ако исках, нямаше да те спра? И действително ли смяташ, че ми *пука*? Давай. Убий я. Има още десетки като нея.

Да, това също не би трябвало да ме изненада, но все пак бях донякъде стресната от лекотата и нехайството, с които можеше да зачеркне живота на верен служител. Добре. Време беше за план Б. Или В. Или Д? Честно, загубих им дирята, а и никой не беше достатъчно добър.

— Ох!

Ина внезапно ме бе сръгала в корема. В изненадата си я пуснах. Тя се завъртя и с приглушен вик ме цапардоса в лицето. Ударът не беше толкова силен като този на Нейтан, но политнах. Докато падах, се опитах да се хвана за нещо — за каквото и да е, но не успях. Стоварих се на пода, а гърбът ми се удари във вратата. Очаквах тя да се нахвърли отново върху мен, ала вместо това хукна през стаята — Бог да ни е на помощ — и застана в защитна поза пред Нейтан.

Преди да осъзная докрай нелепото ѝ желание да се опитва да защити някой, който с такава лекота би я оставил да умре, вратата

внезапно се отвори.

— Ох! — простенах отново, когато тя ме удари и избута настрани.

Дмитрий влезе бързо. Погледът му се плъзна по лицата ни. Бях сигурна, че моето носи явни следи от атаките на Нейтан и Ина. Дмитрий стисна юмруци и се обърна към Нейтан. Това ми напомни на сбиването им в коридора, цялата им ярост, злоба и кръвожадност. Свих се и се подготвих за още една ужасна схватка.

— Не го прави — предупреди го Нейтан със самодоволна усмивка. — Знаеш какво каза Галина. Ако ме докоснеш, изхвърчаш оттук.

Дмитрий прекоси стаята, застана пред Нейтан и изрита настрани Ина като парцалена кукла.

— Ще си заслужава да си навлека гнева ѝ, особено след като ѝ кажа, че ти си нападнал пръв. Лицето на Роуз е достатъчно доказателство.

— Няма да стане. — Нейтан посочи към Ина, която седеше замаяна на пода там, където Дмитрий я бе изритал. Въпреки собствените си рани, допълзах до нея. Трябваше да се уверя, че е добре. — Тя ще каже истината.

Сега Дмитрий се ухили самодоволно.

— Ти наистина ли мислиш, че Галина ще повярва на човек? Не. Когато ѝ разкажа как си нападнал мен и Роуз от ревност, тя ще ми прости. Но фактът, че си се оставил да бъдеш победен толкова лесно, ще бъде доказателство за слабостта ти. Ще отрежа главата ти и ще извадя кола на Роуз от хранилището. Докато изпускаш последния си дъх, ще гледаш как тя пронизва сърцето ти с него.

Мамка му. Това беше малко по-лошо от заплахата на Нейтан да ме изгори — почакай.

Моят кол?

Лицето на Нейтан все още изразяваше високомерно презрение — поне за мен. Но мисля, че Дмитрий видя нещо, което го задоволи, нещо, което го увери, че е победил. Видимо се отпусна и самодоволната му усмивка стана по-широка.

— Два пъти — рече тихо. — Два пъти ти прощавам. Следващия път... следващия път си мъртъв.

Достигнах Ина и ѝ подадох ръка.

— Добре ли си? — промърморих.

Тя ме изгледа с омраза и побърза да се отдръпне. Нейтан не откъсваше поглед от мен, докато отстъпваше към вратата.

— Не — процеди. — Два пъти я оставих жива. Следващия път тя ще е мъртва. Аз командвам тук, а не ти.

Нейтан отвори вратата, а Ина се изправи и се запрепъва след него. Стоях с отворена уста, неспособна да асимилирам всичко случило се. Не знаех кой от тях ме смущаваше повече. Погледнах към Дмитрий, опитвайки се да реша какво да го питам първо. Какво ще правим? Защо Ина защити Нейтан? Защо Дмитрий го остави да си отиде? Ала устните ми не изрекоха нито един от тези въпроси.

Вместо това избухнах в сълзи.

ГЛАВА 22

Не плача много често. И мразех, когато ми се случваше. Последния път, когато плаках в присъствието на Дмитрий, ръцете му тутакси ме обгърнаха. Този път всичко, което получих, беше поглед, пълен със студенина и гняв.

— Вината е твоя! — изкрещя той със стиснати юмруци.

Аз се свих назад с разширени очи.

— Но той... той ме нападна...

— Да. И Ина. Един човек! Позволила си на човек да те нападне. — Презрението в гласа му бе съвсем явно. — Ти си слаба. Неспособна си да се защитиш *и само защото отказваш да бъдеш пробудена!*

Гласът му беше ужасяващ, а погледът, с който ме удостои... ами, изплаши ме повече, отколкото Нейтан. Дмитрий протегна ръка и ме дръпна грубо, за да ме изправи.

— Ако Нейтън те бе убил, вината щеше да е изцяло твоя — заяви той студено. Пръстите му се забиха в китката ми и той ме разтърси. — Имаш шанс да бъдеш безсмъртна, да притежаваш невероятна сила! Но си твърде сляпа и упорита, за да го проумееш!

Преглътнах сълзите си и изтрих мокрите си очи с опакото на свободната си ръка. Със сигурност размазах грима, който толкова внимателно си бях сложила. Сърцето сякаш щеше да експлодира в гърдите ми, толкова бях изплашена. Очаквах ярост и заплахи от Нейтан, но не и от Дмитрий.

Ти си забравила, че той е стригой, прошепна един глас в главата ми.

Вече бе минало доста време, без да бъда ухапана, а адреналинът ми се бе повишил дотолкова, че дразнещият глас говореше много по-силно отколкото преди. Дмитрий каза, че съм слаба, защото не бях стригой, но имаше и нещо повече. Аз бях слаба и победена от Нейтан и Ина, защото бях пристрастена, защото живеех в някакво блажено неведение, което контролираше тялото и ума ми. Мисълта ме порази,

но едва успях да я задържа. Жаждата ми за ендорфини избухна и почти я изтласка от съзнанието ми.

Проявих достатъчно разум, за да не изкажа на глас мислите си. Вместо това се опитах да измисля нещо, което би успокоило Дмитрий.

— Не мисля, че ще бъда по-силна от Нейтан, дори и ако съм превърната... пробудена.

Той прокара ръка по косата ми, а студеният му глас прозвуча замислено.

— Може би не в началото, но силата на тялото ти ще се усили след промяната. Той не е много по-стар от нас, не толкова, че да има съществено значение. Това е причината да отстъпва, когато се бием.

— А ти защо отстъпи сега?

Усетих как тялото му се скова и осъзнах, че въпросът ми вероятно му е подействал като удар по мъжествеността и смелостта му. Преглътнах, страхът ми се завърна. Той продължаваше да стиска китката ми и започна да ме боли.

— Защото той е прав за едно нещо — отвърна Дмитрий сковано. — Ако го убия, и двамата ще си навлечем гнева на Галина. А не мога да си позволя това. Все още не.

— Ти каза, че... че ние... трябва да я убием.

— Да, и след като го направим, ще бъде лесно да сложим ръка върху имуществото ѝ и организацията.

— И какво по-точно представлява организацията ѝ? — Ако продължавах да отвличам вниманието му с въпроси, може би гневът му щеше да утихне. Чудовището може би щеше да си отиде.

Той сви рамене.

— Най-различни неща. Богатството не се постига без усилие.

— Усилие, което е незаконно и наранява хората?

— Това има ли значение?

Не отговорих.

— Но някога Галина е била твой учител. Можеш ли наистина да я убиеш? И нямам предвид физически... искам да кажа, това не те ли притеснява?

Той се замисли за миг.

— Казах ти и преди. Става дума единствено за сила и слабост. Плячка и хищник. Ако успеем да я победим, а аз не се съмнявам, че ще го направим, тогава тя е плячката. Край на историята.

Потреперих. Това беше толкова жесток, толкова безмилостен и страшен начин да гледаш на света. Дмитрий пусна китката ми и тутакси ме заля вълна на облекчение. С треперещи крака отстъпих назад и се отпуснах на дивана. За миг се изплаших, че отново ще ме сграбчи, но вместо това той седна до мен.

— Защо Ина ме нападна? Защо защити Нейтан?

— Защото го обича. — Дмитрий не си даде труд да скрие отвращението си.

— Но как...

— Кой може да го обясни? Една от причините е, че той й е обещал да я пробуди, след като прекара известно време тук. — Припомних си предупрежденията на Сидни, защо алхимиците се страхуват, че хората ще научат за вампирите. Защото може би хората също ще пожелаят да се превърнат във вампири. — Това се казва на повечето слуги от човешката раса.

— Казва?

— Повечето са недостойни. Или което се случва по-често, някой огладнява и довършва човека.

Повдигна ми се, но този път не беше от близостта на Дмитрий.

— Всичко е толкова объркано.

— А не би трябвало да е. — Не мисля, че отново щеше да ме разтърси, но в очите му проблеснаха опасни пламъци. Чудовището бе съвсем наблизо. — Времето изтича. Бях много търпелив и милостив, Роза. Много повече, отколкото бих бил с всеки друг.

— Защо? Защо си толкова милостив?

Исках — нуждаех се — в този момент да ми каже, че е защото ме обича и че заради тази любов никога не би ме принудил да направя нещо, което не искам. Имах нужда да го чуя, за да залича онова ужасно, побесняло създание, което бях видяла преди няколко минути.

— Защото зная как мислиш. И зная, че ако бъдеш пробудена доброволно, това ще те направи много по-важен съюзник. Ти си независима, умна и решителна, а това те прави много ценна.

— Съюзник, а?

Не жената, която обичаше.

Той се премести и надвеси лицето си над мен.

— Не ти ли казах веднъж, че винаги ще бъда с теб? Аз съм тук. Ще те защитя. Ние ще бъдем заедно. Предопределени сме да бъдем

заедно. Знаеш го. — В гласа му имаше повече ожесточение, отколкото нежност или любов.

Целуна ме по устните и ме притегли по-близо. Обля ме обичайната горещина, тялото ми тутакси откликна на неговото. Но въпреки че то правеше едно, съвсем други мисли се въртяха в главата ми. Винаги съм мислила, че двамата сме създадени да бъдем заедно. И той наистина веднъж ми бе казал, че винаги ще бъде до мен, ще ме подкрепя. Аз също винаги съм го искала, но исках да сме равностойни, винаги да действаме заедно и да си помагаме. Но днес не беше така. Дори в най-ужасните моменти, когато врагът ме превъзхождаше по сила, аз се впусках в битката и не се предавах. Винаги съм имала волята да се боря. Но не и сега. Бях умряла от страх. Бях неспособна. Не бях в състояние да направя нищо друго, освен да се свия в жалка поза и да чакам някой да ме спаси. Позволих на човек да ме надвие.

Дмитрий твърдеше, че решението е да стана стригой. През последната седмица го повтаряше непрекъснато и въпреки че не се бях съгласила, вече не изпитвах някогашното отвращение. Напоследък това се бе превърнало в нещо, което се подразбираше, което в крайна сметка щеше да се случи. Освен това превръщането ми в стригой беше единственият начин да бъдем заедно. А аз исках да сме заедно, особено в моменти като този, когато се целувахме и желанието струеше помежду ни.

Но този път... желанието не беше толкова силно както обикновено. Все още го имаше, но не можех да се отърся от образа на Дмитрий преди малко. Изведнъж със смайваща яснота осъзнах, че се целувам страстно със стригой. А това беше... странно.

Задъхан, Дмитрий откъсна устни от моите за миг и се втренчи в мен. Дори с това овладяно изражение на стригой, виждах, че ме желае — по много начини. Беше смущаващо. Той беше Дмитрий и не беше Дмитрий. Наведе се отново и целуна бузата ми, сетне брадичката и накрая шията. Устата ми се разтвори по-широко и аз усетих острите върхове на кучешките му зъби...

— Не — изтърсих, без да се усетя.

Той замръзна.

— Какво каза?

Сърцето ми заби учестено и събрах сили, за да понеса гнева му.

— Тъм... не. Не сега.

Той се отдръпна и ме погледна едновременно смаяно и раздразнено. Когато не каза нищо, заговорих припряно.

— Не се чувствам добре... Наранена съм. Боя се да загубя кръв, макар че искам... — Дмитрий винаги ми е казвал, че не мога да го излъжа, но трябваше да опитам. Придадох си възможно най-страстното и невинно изражение. — Искам го... искам да почувствам ухапването... но първо искам да си почина, да възстановя силите си...

— Позволи ми да те пробудя и отново ще бъдеш силна.

— Зная — отвърнах, като се стараех гласът ми да звучи малко притеснено. Отвърнах поглед, надявайки се да си придам още по-объркан вид. Добре де, с моя живот напоследък май наистина не ми беше трудно да се правя на смутена и обърквана. — И аз започвам да мисля...

Чух го как пое остро дъх.

— Започваш да мислиш какво?

Извърнах се към него. Надявах се да го убедя, че сериозно обмислям да стана стригой.

— Започвам да мисля, че не искам никога повече да бъда слаба.

Познах по лицето му. Той ми повярва. Но пък и последното не беше лъжа. Не исках да съм слаба.

— Моля те... просто искам да си почина. Трябва да помисля още малко.

Това беше моментът, от който зависеше всичко. Истината беше, че не лъжех само него. Лъжех и себе си. Защото, честно? Наистина желаех това ухапване. При това отчаяно. Вече бях прекарала достатъчно дълго време без ендорфини и тялото ми агонизираше. Нуждаех се от тях повече отколкото от въздуха и храната. При все това дори и само след един ден без тях, мислите ми се бяха избистрили малко. Част от мен копнееше единствено за радостта от екстаза на неведението, не се интересувах, че съзнанието ми се прояснява, но в същото време дълбоко в себе си знаех, че трябва да се постарая още малко, дори това да означава да се лиша от нещото, което искам най-силно.

След дълъг размисъл Дмитрий кимна. Беше приел думите ми като последно колебание, преди да се съглася.

— Почини си тогава — рече той. — Ще поговорим по-късно. Но, Роуз... имаме само два дни.

— Два дни?

— Тогава изтича ултиматумът на Галина. Това е времето, което ни отпусна. След това аз ще взема решение вместо теб.

— И ти ще ме пробудиш? — Вече не бях сигурна дали все още съществувахе другата възможност — смъртта.

— Да. Но ще бъде по-добре за всички нас, ако не чакаме дотогава. — Стана от леглото и се изправи. — О, донесох ти това.

Подаде ми гривна, инкрустирана с опали и малки диаманти, сякаш беше нещо съвсем обикновено. Гривната беше прекрасна, всеки камък искреше в хиляди цветове.

— Тя е... тя е великолепна. — Поставих я на китката си, но някак си подаръци като този вече не означаваха толкова много.

С доволно изражение той се наведе и ме целуна по челото. След това се запъти към вратата и ме остави да лежа на дивана, докато се опитвах отчаяно да мисля за нещо друго, а не за това колко страстно копнея той да се върне и да ме ухапе.

Останалата част от деня беше истинско мъчение.

Чела съм за пристрастените, за това колко им е трудно да се откажат от алкохола или наркотиците. Веднъж бях свидетел как един от хранващите направо полудя, когато се отказаха от услугите му. Беше твърде стар и решиха, че е рисковано за здравето и живота му да продължава да дава кръв на мороите. Гледах смаяно как той умоляваше да му позволят да остане, кълнеше се, че не го е грижа за риска. Въпреки че знаех, че е пристрастен, тогава просто не проумявах защо това е толкова важно за него, та чак е готов да рискува живо та си. Сега вече разбирах.

През часовете, които изминаха, аз също бих рискувала живота си, за да ме ухапят отново. Това беше донякъде комично, защото ако ме ухапеха, наистина *рискувах* живота си. Не се съмнявах, че със замъгленото си съзнание щях да приема предложението на Дмитрий. Но с изтичането на всяка нещастна, лишена от ухапване секунда, мислите ми все повече се проясняваха. О, все още бях доста далеч от това да се освободя от прекрасната мъгла на вампирските ендорфини. Когато ни заловиха в Споукан, Еди бе използван от стригоите като източник на кръв и после му бяха нужни доста дни, за да се възстанови. Всяка частица яснота в момента ме караше да осъзная

колко е важно да не допусна друго ухапване. Ала това знание не правеше по-лесни нещата за тялото ми.

Имах сериозен проблем. Изглеждаше, че така или иначе, бях осъдена да стана стригой. Дмитрий искаше да ме превърне, за да бъдем завинаги заедно, нещо като вампирски еквивалент на Бони и Клайд^[1]. Нейтан искаше да ме превърне в стригой, защото се надяваше да открие и унищожи Лиса — а след това щеше да ме убие. Очевидно вариантът с Дмитрий беше доста по-приемлив, но не много. Вече не.

Вчера бих казала, че превръщането ми в стригой е нещо, за което няма защо да се тревожа особено. Сега, когато отново осъзнавах грубата реалност на значението му, старите ми чувства се завърнаха. Изборът се свеждаше до самоубийство или съществуване като дяволско създание. Разбира се, да бъда дяволско създание означаваше да съм с Дмитрий...

Само че това не беше Дмитрий. Или беше? Всичко бе толкова объркано. Отново се опитах да си припомня какво ми бе казал той преди време — че без значение колко много приличат стригойите на хората, които някога съм познавала, те не са същите. Ала в същото време този Дмитрий сега ми казваше, че е грешал за това.

— Това са ендорфините, Роуз. Те са като наркотици... — Простенах и зарових лице в шепи, докато седях на дивана с включен телевизор. Страхотно. Сега си говорех сама.

Да предположим, че се измъкна от властта, която Дмитрий имаше над мен, и от това замаяно състояние, което ме караше да мисля, че съм имала погрешно мнение за стригойите... е, тогава какво? Отново се връщах на първоначалната дилема. Нямах оръжие, с което да се бия със стригойите. Нямах дори оръжие, с което поне да се самоубия. Отново бях оставена на милостта им, но поне сега бях готова да се бия. Разбира се, щеше да е предварително изгубена битка, но имах чувството, че ако остана без ендорфини още малко, ще мога поне Ина да надвия. Ако това изобщо се брой за успех.

Ето че се стигна до основното. Да се откажа от ендорфините. Всеки път, когато прехвърлях наум възможностите си и стигах до задънена улица, нуждите на тялото ми ме връщаха към реалността. Искях отново онази еуфория. Копнеех за сладостната омая. Искях ги обратно или със сигурност щях да умра. Това щеше да ме убие и да ме освободи от вероятността да стана стригой.

— По дяволите!

Станах и закрачих из стаята, надявайки се да се разсея. Телевизорът не ми помагаше; това бе сигурно. Само ако можех да издържа още малко, щях да изхвърля наркотика от организма си, ще измисля как да спася себе си и Лиса и...

Лиса!

Без да се колебая, проникнах в съзнанието ѝ. Ако бях в тялото и ума ѝ, тогава може би за известно време няма да се налага да се справям със своите. И може би освобождаването ми от ендорфините ще стане по-безболезнено.

Лиса и групата ѝ се бяха върнали от кралския двор малко помрачни, отколкото бяха заминали. Отрезвяващата светлина на утрото бе накарала Лиса да се почувства невероятно глупаво заради станалото на купона. Да танцува на масата, не беше най-лошото нещо на света, но като си спомни останалите партита, на които бе ходила през този уикенд, и социалния ѝ живот с Ейвъри, се замисли какво я бе прихванало. Понякога сякаш не беше тя. И целувката с Ейрън... е, това беше нещо съвсем различно и я караше да се чувства виновна.

— Не се тревожи за това — каза ѝ Ейвъри в самолета. — Всички правим глупости, когато се напием.

— Не и аз — изпъшка Лиса. — Това не ми е присъщо. — Въпреки това по време на обратния полет, Лиса се съгласи да изпие една мимоза — шампанско, смесено с портокалов сок.

Ейвъри се усмихна.

— Нямам база за сравнение. На мен ми изглеждаш съвсем наред. Пък и не си се опитала да избягаш с някой човек или обикновен морой.

Лиса ѝ се усмихна и погледът ѝ попадна на Джил, която седеше пред тях в самолета. По-рано Ейдриън бе говорил с по-младото момиче, но сега тя четеше книга и, изглежда, най-голямата ѝ грижа беше да стои по-далеч от Рийд. Той отново седеше със Саймън и Лиса остана леко изненадана, когато забеляза, че пазителят гледа подозрително Джил. Може би Рийд му бе казал, че момичето представлява някаква заплаха.

— Тревожиш ли се за нея? — попита Ейвъри, която бе проследила погледа ѝ.

— Не е това... просто не мога да забравя как ме погледна тя снощи.

— Млада е. Мисля, че лесно се шокира.

Лиса предположи, че може би е истина. Все пак млада или не, имаше нещо освежаващо чисто в начина, по който бе реагирала Джил на целувката ѝ с Ейрън. Лиса реши, че аз също бих постъпила така. Не можеше да се примири, че някой като това момиче си мисли лошо за нея. Изправи се.

— Ей сега се връщам — каза на Ейвъри. — Ще отида да поговоря с нея.

Джил очевидно се изненада, когато Лиса седна до нея. По-младото момиче отбеляза мястото, докдето бе стигнало в книгата, и каквито и да бяха чувствата ѝ, усмивката ѝ към Лиса бе искрена.

— Здравей.

— Здравсти — отвърна Лиса. Не беше изпила много от коктейла си и все още контролираше духа достатъчно, за да види аурата на Джил. Беше наситено синя, изпъстрена с пурпурни и по-тъмносини участъци. Господи, колко силни цветове. — Виж, исках да се извиня за това, което се случи снощи... това, което казах...

— О — изчерви се Джил. — Няма нищо, всичко е наред. Искам да кажа, че нещата бяха малко откачени и зная, че не разсъждаваше трезво. Поне аз смятам така. Всъщност не зная. Аз никога не съм пила алкохол, така че не мога да преценя. — Когато беше нервна, Джил или бърбеше несвързано, или мълчеше.

— Да, трябваше да мисля трезво, *преди* да се озова в онази ситуация. Наистина съжалявам за това, което се случи с Рийд. — Лиса снижи глас. — Без значение какво стана снощи... но той не биваше да прави и да ти казва онези неща.

Двете момичета насочиха погледи към него. Рийд се бе вгълбил в книгата си, но внезапно сякаш усетил, че го наблюдават, вдигна очи към Джил и Лиса. Изглежда ги кръвнишки и те побързаха да извърнат глави.

— Ти нямаш никаква вина за това — каза Джил. — А и Ейдриън беше там и накрая всичко свърши добре.

Лиса се постара да запази сериозно изражение. Ейдриън беше извън полезрението ѝ, но ако не беше, Лиса имаше чувството, че Джил сигурно щеше да го зяпа с искрено обожание. От своя страна

напоследък Ейдриън зяпаше доста често Ейвъри и Лиса бе сигурна, че възприема Джил като по-малката си сестра. Но Джил явно започваше да се влюбва в него. Това ѝ се стори мило и макар да знаеше, че е глупаво от страна на Джил, не можеше да не изпитва облекчение, че Ейдриън, а не Кристиан е обект на чувствата ѝ.

— Е, надявам се, че в бъдеще ще внимавам повече — рече Лиса. — Както и че никой не си мисли лоши неща за мен.

— Аз не си мисля — увери я Джил. — Сигурна съм, че и Кристиан няма да си помисли.

Лиса се намръщи, смутена за миг.

— Ами... няма смисъл да го разстройваме с това. Беше глупава грешка от моя страна. Аз ще се оправя с това.

Сега Джил се намръщи. Поколеба се, преди да заговори, старата ѝ нервност се завърна.

— Но ти трябва да му разкажеш. Трябва да му кажеш истината, нали?

— Не беше кой знае какво — махна с ръка Лиса, изненадана от оправдателния си тон. Онзи непредсказуем гняв отново започна да надига глава.

— Но... вие двамата имате сериозна връзка... И винаги трябва да сте честни един към друг, нали? Искам да кажа, не бива да го лъжеш.

Лиса завъртя очи.

— Джил, ти още не си имала сериозна връзка, нали? Изобщо имала ли си гадже? Аз не го лъжа. Просто не му казвам някои неща, които напразно ще го разтревожат. Това не е същото.

— Същото е — възрази Джил. Виждах колко ѝ бе трудно да противоречи на Лиса, но се възхитих на дързостта ѝ. — Той има право да знае.

Лиса въздъхна раздражено и се изправи.

— Забрави. Мислех, че можем да проведем разговор между възрастни, но очевидно е невъзможно.

Унищожителният поглед, който ѝ хвърли, накара Джил да се свие уплашено.

Но като се върна в Академията, вината продължи да преследва Лиса. Кристиан я посрещна със сияещо от щастие лице, обсипа я с целувки, задуши я в прегръдките си. Тя твърдо вярваше, че Джил преувеличава, ала всеки път щом погледнеше Кристиан, си спомняше

за онази целувка с Ейрън. Дали бе толкова лошо, както намекна Джил? Целувката не означаваше нищо и беше под влияние на алкохола. Лиса знаеше, че ако каже на Кристиан, той ще се разстрои и затова не искаше да повдига темата. Ейвъри изслуша аргументите ѝ и заяви, че няма нужда да се тревожи. При все това, докато я гледах през очите на Лиса, моето впечатление беше, че Ейвъри се тревожеше много повече за емоционалната реакция на Лиса, ако двамата с Кристиан скъсат. Тук явно опираше до морал, Ейвъри се чувстваше задължена да закриля Лиса.

Ала изглежда, че всичко щеше да се размине... до по-късно през деня, когато Лиса се срещна с Кристиан, за да отидат заедно на вечеря. Лицето му приличаше на буреносен облак и когато приближи към Лиса във фойето на общежитието ѝ, бледосините му очи сякаш мятаха светкавици.

— И кога смяташе да ми кажеш? — бяха думите, с които я посрещна той. Говореше високо и неколцина от минаващите покрай тях се извърнаха изненадано.

Лиса го поведе забързано към ъгъла и заговори с нисък глас.

— За какво говориш?

— Много добре *знаеш* за какво говоря. През уикенда си се сваляла с други момчета.

Тя се втренчи в него за няколко мъчителни секунди. Сетне истината я осени.

— Джил ти е казала.

— Да. Трябваше да го измъкна насила от нея. Дойде да се упражняваме и едва сдържаше сълзите си.

Внезапно в Лиса избухна нетипичен за нея гняв.

— Не е имала право!

— *Ти* не си имала право. Наистина ли мислеше, че можеш да направиш нещо подобно, без да ми кажеш?

— За Бога, Кристиан, това беше само една глупава пиянска целувка. Шега, защото той ме спаси да не падна от масата. Не означава нищо.

Лицето на Кристиан доби тъжно изражение и Лиса си помисли, че ще се съгласи с нея.

— Нямаше да означава нищо — рече той накрая, — ако ти сама ми беше казала. Не би трябвало да го научавам от някой друг.

— Джил...

— ... не е проблемът. Ти си.

За миг Лиса застина шокирана.

— Какво каза?

— Аз... — Кристиан внезапно ми се стори много уморен. Разтри очите си. — Не зная. Просто... напоследък нещата са доста тежки. Аз просто... не съм сигурен дали мога да се справя с всичко това. Преди да тръгнеш, постоянно се караше с мен, а сега и това?

— Не ме ли слушаш? Не означаваше нищо! И Ейвъри смята така.

— О — процеди Кристиан саркастично, — след като и Ейвъри смята така, значи всичко е наред.

Гневът в Лиса отново надигна грозната си глава.

— Какво означава това? Мислех, че я харесваш.

— Харесвам я. Но не ми харесва, че напоследък споделяш с нея много повече, отколкото с мен.

— Но нямаше нищо против да споделям с Роуз.

— Ейвъри не е Роуз.

— Кристиан...

Той поклати глава.

— Виж, вече наистина не ми се вечеря. Имам нужда да помисля.

— Кога ще се видим пак? — попита тя отчаяно.

Гневът ѝ внезапно се превърна в страх.

— Не зная. По-късно.

Той си тръгна и я остави, без да каже нищо повече. Лиса остана да се взира смаяно след него, докато той излизаше от фойето. Искаше да изтича и да се хвърли в прегръдките му, да го умолява да се върне и да ѝ прости. Но наоколо имаше твърде много хора и не желаше да прави сцена или да му се натрапва. Вместо това се запъти към единствения близък, който ѝ оставаше. Ейвъри.

— Не очаквах да те видя отново — каза Ейвъри, като ѝ отвори вратата на стаята си. — Какво... Господи. Какво има?

Тя придърпа Лиса вътре и настоя да узнае всичко. През сълзи и почти истерично, и на места несвързано, Лиса ѝ разказа за случилото се с Кристиан.

— Не зная какво искаше да каже. Дали иска да скъсаме? Ще дойде ли по-късно да поговори с мен? Дали да отида при него? — Лиса

зарови лице в шепите си. — О, Боже. Не мислиш, че между него и Джил има нещо, нали?

— Малкото сладкишче? Не! — възкликна Ейвъри. — Разбира се, че не. Виж, трябва да се успокоиш. Плашиш ме. Всичко ще бъде наред.

Лицето на Ейвъри бе мрачно от тревога и тя отиде да й донесе чаша вода. Сетне размисли и наля чаша вино.

Докато седеше сама, Лиса се отдаде на отчаяните емоции, бушуващи в нея. Мразеше това, което бе сторила. Имаше чувството, че нещо с нея не е наред. Първо се бе отдалечила и отчуждила от мен, а сега и Кристиан. Защо не можеше да задържи приятелите си? Какво означаваше това? Да не би наистина да полудяваше? Чувстваше се отчаяна, че губи контрол над себе си. И тя...

Бам!

Внезапно и без предупреждение бях *изхвърлена* от главата на Лиса.

Мислите й изчезнаха напълно. Не си тръгнах по свой избор, нито се върнах обратно заради нещо в тялото ми. Озовала се отново сама в моята стая, аз закрачих напред-назад, докато мислех трескаво, но не стигнах доникъде. Никога, никога досега не ми се беше случвало подобно нещо. Това беше като... ами, като физическа сила. Все едно пред мен се изпречи стъклена стена или силово поле и ме избута назад. Беше външна сила. Не бе дошла от мен.

Но какво бе това? Лиса ли беше? Доколкото знаех, досега тя никога не ме е усещала, докато съм в главата ѝ. Дали това се е променило? Тя ли ме изхвърли? Или вихрушката от чувства в нея бе толкова силна, че нямаше място за мен?

Не знаех, но това не ми харесваше. Когато се случи, освен усещането, че ме избутват, изпитах и друго странно чувство. Беше като трептене, сякаш някой прониква в съзнанието ми и го гъделичка. Заляха ме краткотрайни топли и студени вълни, сетне всичко спря изведнъж и аз бях извън главата ѝ. Все едно насила ме бяха изтласкали.

И освен това усещането ми беше толкова... познато.

[1] Бони Паркър (1919–1934) и Клайд Бароу (1909–1934) са известни американски крадци, действали в годините на Голямата депресия. Изразът „Бони и Клайд“ е нарицателен за двама любовници, които се занимават с престъпна дейност. — Бел.прев. ↑

ГЛАВА 23

За съжаление не можех да си спомня къде го бях почувствала преди.

Имайки предвид всичко останало, което ми се бе случило, беше забележително, че изобщо си го спомнях. Спомените ми бяха малко разпилени, но се постарах да ги пресея и подредя, докато се питах къде бях изпитала същото гъделичкане в мозъка си. Но не получих отговори и много скоро стигнах дотам, докъдето и с плановете си за бягство — до задънена улица.

Колкото повече крачех из просторната дневна, толкова по-ясно осъзнавах, че се нуждая от план. Липсата на ендорфини ме убиваше, но вече мислех много по-ясно, докато организъмът ми се освобождаваше от тях. Бях изумена от апатията, в която бях изпаднала. След като се оставих Дмитрий да ме ухапе... аз сякаш се разпаднах. Изгубих способността си да разсъждавам трезво, лиших се от силата си, от уменията си. Бях станала мекушава, глупава и безпомощна. Е, не съвсем. Ако изцяло бях изгубила разсъдъка си, вече щях да съм стригой. Имаше нещо успокояващо в това да знам, че дори когато съм била в плен на блажената омая на ендорфините вследствие на ухапванията, някаква част от мен все още се е съпротивлявала и е отказала да се предаде.

Щом разбрах, че не съм чак толкова слаба, колкото си мислех, това много ми помогна да продължа. Сега можех по-лесно да пренебрегна копнежа на тялото си, да се разсея с тъпа телевизия и да изям цялата храна в малкия хладилник. Дори останах будна дълго време с надеждата да се изтощя. Получи се и заспах в мига, в който главата ми докосна възглавницата. Потънах в дълбок и спокоен сън, необезпокояван от нищо.

Събудих се по-късно, когато някакво тяло се плъзна в леглото до мен. Отворих клепачи и се взрях право в червените очи на Дмитрий. За пръв път от дни го гледах със страх, а не с любов. Разбира се, постарах

се нищо от това да не проличи по лицето ми и му се усмигнах. Протегнах се и докоснах лицето му.

— Върнал си се. Липсваше ми.

Той улови ръката ми и целуна дланта ми.

— Трябваше да свърша някои неща.

Сенките се изместиха от лицето му и аз зърнах около устата му тънка ивица засъхнала кръв. Намръщих се и я изтрих с пръст.

— Виждам.

— Това е естествена необходимост, Роуз. Как се чувстваш?

— По-добре. С изключение...

— Какво?

Извърнах се смутено, изпълнена с противоречиви чувства. В този миг очите му не изразяваха само любопитство. В тях се четеше и загриженост — съвсем малко, но все пак я имаше. Загриженост за мен. А само преди секунда бях изтрила кръв от лицето му — кръвта на някой, чийто живот навярно е угаснал през последните няколко часа.

— Бях в главата на Лиса — казах накрая. Нямах да навреди да му кажа. Също като Нейтан и той знаеше, че тя е в Академията. — И... бях изхвърлена.

— Изхвърлена?

— Да... както обикновено гледах през очите ѝ и тогава някаква сила... не зная, невидима ръка ме избута навън. Никога досега не съм изпитвала подобно нещо.

— Може би е ново свойство на духа.

— Може би. Само че аз я наблюдавам редовно и никога не съм я виждала да се упражнява в подобно нещо, нито дори да си го помисля.

Той сви леко рамене и ме обгърна с ръка.

— Когато си пробуден, сетивата ти са много по-добри, както и възприятията към света.

— Явно не ставаш всезнаещ, защото иначе Нейтан не би искал толкова отчаяно информация за Лиса. Защо е това? Защо стригоите са обсебени от манията да избиват кралските потомци? Ние знаем, че те — че ти — го правиш, но защо? Какво значение има? Не е ли жертвата просто жертва, особено след като толкова много стригои някога са били морой от кралски фамилии.

— Всички тези въпроси изискват по-сложен отговор. Основната причина да се преследват морои от кралски семейства е страхът. В

твоя стар свят кралските потомци са над останалите. Те получават най-добрите пазители, най-добрата защита. Да, това определено беше истина. Лиса го бе открила в двора. — Ако въпреки всичко ние все пак успяваме да се доберем до тях, тогава какво означава това? Означава, че никой не е в безопасност. Това създава страх, а страхът кара хората да правят глупави неща. И така се превръщат в по-лесна плячка.

— Това е ужасно.

— Плячка или...

— Да, да, зная. Плячка или хищник.

Очите му се присвиха леко, очевидно прекъсването не му хареса, но реши да не обръща внимание.

— Друга причина е да се подкопае властта на мороите. Това също създава нестабилност.

— А може би те ще бъдат по-добре, ако се сменят лидерите — отбелязах аз. Той ми хвърли още един странен поглед, а аз самата бях малко изненадана от себе си. Ето че отново мислех като Виктор Дашков. Осъзнах, че ще е по-добре да мълча. Не се държах както когато бях замаяна от наркотика на ендорфините. — Какво друго?

— Другото... — Устните му се извиха в усмивка. — Другото е престижът. Правим го заради славата. Заради репутацията, която ни дава, и задоволството да знаем, че сме отговорни за унищожаването на това, което други преди нас не са успели да сторят през вековете.

Истинската природа на стригоите. Злоба, лов и смърт. Нямаше нужда от други причини.

Погледът на Дмитрий се плъзна покрай мен и се спря на масичката до леглото. Там оставях бижута, които свалях за през нощта. Всичките му подаръци бяха там и блестяха като пиратско съкровище. Той се протегна през мен и взе верижката с назара.

— Все още го пазиш.

— Да. Макар че не е толкова красив като твоите подаръци. — Синьото око ми напомни за майка ми. От доста време не бях мислила за нея. В Бай бях започнала да гледам на Олена като на втора майка, но сега... сега исках до мен да е моята. Джанин Хатауей може и да не готвеше и да не чистеше, но беше умна и компетентна. В някои отношения, осъзнах със смайваща яснота, ние двете си приличахме. Бях наследила качествата си от нея и бях убедена, че ако тя се

намираше в моето положение, никога не би спряла да планира бягството си.

— Това не съм го виждал досега — отбеляза Дмитрий. Беше оставил назара и сега държеше в ръка сребърния пръстен, който ми бе дал Марк. Не го бях носила, откакто напуснах дома на Беликови, бях го оставила върху масичката до назара.

— Получих го, когато бях... — Млъкнах, внезапно осъзнала, че досега не бях споменавала за местата, които бях посещавала, преди да дойда в Новосибирск.

— Когато си била къде?

— Когато бях в родния ти град. В Бай.

Дмитрий си играеше с пръстена, местейки го от пръст на пръст, но когато изрекох името, спря и ме погледна.

— Къде си била? — Странно, но не бяхме говорили за това. Бях споменала няколко пъти Новосибирск, но това беше всичко.

— Мислех, че ще те намеря там — обясних. — Не знаех, че стригите ловуват в по-големите градове. Отседнах в дома на семейството ти.

Погледът му се върна към пръстена. Той продължи да си играе с него и да го върти около пръста си.

— И?

— И... те са много мили. Харесаха ми. Сприятелих се с Виктория.

— Тя не беше ли на училище?

— Беше Великден.

— А, да. Как е тя?

— Добре — отвърнах припряно. Нямах сили да му кажа за последната вечер и случилото се между нея и Ролан. — Каролина също е добре. Тя ми напомня за теб. Нахвърли се срещу един дампир, който причиняваше неприятности.

Той отново се усмихна и този път усмивката му беше... мила. Искам да кажа, че острите кучешки зъби я правеха донякъде странна, но нямаше онзи зловец вид, който бих очаквала. Лицето му изразяваше привързаност, истинска обич, което ме изуми.

— Не ме изненадва, че Каролина го е направила. Родила ли е бебето си?

— Да... — все още бях смутена от усмивката му. — Момиче е. Зоя.

— Зоя — повтори той, все още без да ме поглежда. — Хубаво име. А как е Соня?

— Добре. Не съм общувала много с нея. Тя е малко чувствителна. Виктория казва, че е заради бременността.

— И Соня ли е бременна?

— О, да. Мисля, че е в шестия месец.

Усмивката му малко помръкна и ми се стори, че е почти загрижен.

— Предполагам, че рано или късно щеше да се случи. Тя невинаги е била толкова разумна като Каролина. Каролина стана майка по свой избор... Предполагам, че за Соня е било изненада.

— Да. И аз също останах с такова впечатление.

Той продължи да ме разпитва за останалите членове от семейството си.

— А как са майка ми и баба ми?

— Тъ, добре са. И двете. — Разговорът ставаше невероятно странен. Не само че беше първият нормален, откакто бях дошла, но и за пръв път той изглеждаше искрено заинтересован от нещо, което не бе свързано със стригоите или не включваше целуване и хапане, като се изключат спомените за общите ни битки, които бяхме водили, и шеговитите напомняния за секса в хижата. — Твоята баба малко ме изплаши.

Той се засмя и аз трепнах. Приличаше толкова много на предишния му смях. Никога не си бях представяла, че може толкова да прилича.

— Да, тя оказва този ефект върху хората.

— Освен това се преструваше, че не знае английски. — Това беше незначителна подробност, имайки предвид всичко останало, но все още ме беше яд.

— Да, и това прави често. — Той продължаваше да се усмихва, а гласът му бе мек и снизходителен. — Още ли живеят заедно? В същата къща?

— Да. Видях книгите, за които ми беше разказал. Онези хубавите, но не можех да ги прочета.

— От тях за пръв път се увлякох по американските каубойски истории.

— Боже, колко обичах да ти се подигравам за тях!

Той се засмя.

— Да. Каубойските романи, представите ти за източноевропейската музика и цялата работа с обръщението „другарю“ са достатъчен материал за шеги.

Аз също се засмях.

— Това с „другарю“ и музиката беше доста преувеличено. — Почти бях забравила за стария прякор, който му бях лепнала. Вече не му пасваше. — Но ти сам си виновен за каубойските майтапи, с дългото си кожено палто и... — Млъкнах. Щях да спомена и желанието му да помага на тези, които бяха в нужда, но това вече не беше така. Той не забеляза смущението ми.

— И след като си тръгна оттам, дойде в Новосибирск?

— Да. Дойдох с онези дампири, с които излизах на лов... онези необещани дампири. За малко обаче да не тръгна. Твоите близки искаха да остана. И аз обмислях предложението им.

Дмитрий поднесе пръстена към светлината, а лицето му помръкна от някаква мисъл. Въздъхна.

— Вероятно е трябвало да останеш.

— Те са добри хора.

— Така е — рече тихо той. — Може би щеше да бъдеш щастлива при тях.

Той се протегна и остави пръстена върху масичката, сетне се извърна към мен и устните ни се срещнаха. Това беше най-нежната и сладка целувка, която ми бе подарил като стригой и моето смущение и шок се усилиха. Ала нежността бе мимолетна и след няколко секунди целувките ни станаха обичайните — страстни и жадни. Имах чувството, че той жадува за нещо повече от целувки, въпреки че съвсем наскоро се бе хранил. Като потиснах смущението и объркването си от това колко... ами, нормален и мил изглеждаше той, докато говореше за семейството си, се питах как ще успее да избегна ухапването, без да предизвикам подозрения. Тялото ми все още беше слабо и копнееше за него, но в същото време отдавна не бях разсъждавала толкова трезво.

Дмитрий прекъсна целувката и преди да направи каквото и да било, аз изтърсих първото, което ми хрумна.

— Какво е то?

— Какво е кое?

— Целуването.

Намръщи се. Едно на нула за мен. Макар и само за миг, но бях объркала едно създание на мрака. Сидни щеше да се гордее с постижението.

— Какво имаш предвид?

— Ти каза, че пробуждането изостря всичките ти сетива. Целуването различно ли е?

— Ах. — Чертите му се смекчиха. — Донякъде да. Възприятието ми за мирис е много по-силно, отколкото преди, затова твоето ухание ми въздейства много по-силно... потта ти, шампоана... не можеш да си представиш. Опияняващо е. И, разбира се, по-изостреният вкус и допир правят това по-хубаво. — Той се наведе и отново ме целуна и нещо в описанието му накара вътрешностите ми да се преобърнат — по приятен начин. Това не биваше да става. Надявах се да отвлека неговото внимание, а не моето.

— Когато онази нощ бяхме навън, цветята ухаеха много силно. След като ароматът им е толкова силен за мен, за теб би трябвало да е направо непоносим. Искам да кажа, нужно ли е сетивата да са толкова остри?

И така се започна. Обсипвах го с колкото се може повече въпроси, разпитвах го за всички аспекти от живота на стригите. Искях да зная какво представлява, как се чувства той... питах за всичко с любопитство и ентусиазъм, хапех устни и добивах замислен вид на подходящите места. Виждах, че докато говорех, интересът му нарастваше, макар че отговаряше бързо и точно — изобщо не приличаше на задушевия ни разговор отпреди малко. Той се надяваше, че най-после наистина бях на ръба да се съглася да се превърна в стригой.

Докато продължавах с разпита, подчертавах с външни признаци умората си. Прозявах се непрекъснато, често губех мисълта си. Накрая разтърках очи с ръце и отново се прозинах.

— Има толкова много, което не зная... все още не зная...

— Казах ти, че е невероятно.

И честно казано, част от това беше. Повечето беше извратено и гадно, но ако пренебрегнеш цялата работа с неживите и злото, да си стригой определено си имаше своите преимущества.

— Имам още няколко въпроса — промърморих. Затворих очи и въздъгнах, после ги отворих, сякаш се насилвах да остана будна. — Но... съм толкова уморена. Още не се чувствам добре. Мислиш ли, че имам сътресение на мозъка?

— Не. А и след като те пробудя, това няма да има значение.

— Но не и преди да отговориш на останалите ми въпроси. — Думите ми се удавиха в прозявка, но той разбра.

— Добре — отвърна след малко. — Не и преди това. Но времето изтича. Вече ти го казах.

Затворих клепачи.

— Но още не е изтекъл вторият ден...

— Не — рече той тихо. — Не още.

Останах да лежа, като се опитах да дишам колкото се може равномерно. Дали преструвката ми ще подейства? Имаше голяма вероятност той да пие от кръвта ми, дори и да смяташе, че съм заспала. Наистина рискувах яко. Едно ухапване и цялото ми усилие да изхвърля ендорфините от организма си щеше да е напразно. Щях отново да се върна в предишното си състояние. Нямах никаква представа как ще успея да избегна ухапването следващия път... но пък и не мисля, че щеше да има следващ път. Дотогава вече щях да съм стригой.

Дмитрий остана да лежи до мен още няколко минути, после го усетих, че се раздвижи. Вътрешно се стегнах. По дяволите. Ето че идва. Ухапването. Бях сигурна, че целувките са част от тактиката му да ме съблазни, за да пие от мен, а след като бях заспала, вече нямаше значение. Очевидно бях сгрешила. И всичките ми преструвки са били напразни. Всичко свърши.

Но не беше.

Той стана и излезе.

Когато чух звука от затварянето на вратата, си помислих, че е измама. Бях убедена, че ме е разкрил и иска да ме изобличи, и все още стои в стаята. Чак когато усетих как гаденето ми от присъствието на стригой изчезна, осъзнах, че го няма. Той наистина ме бе оставил, убеден, че имам нужда от сън. Беше повярвал на преструвките ми.

Веднага се надигнах, докато трескаво обмислях някои неща. Към края на посещението си той изглеждаше... ами, напомняше ми много повече на стария Дмитрий. Разбира се, все още беше истински стригой, но имаше и нещо друго. Частица топлина в смеха му. Искрен интерес и привързаност, когато слушаше за семейството си. Дали това бе причината? Дали новините за семейството му бяха измъкнали наяве някои части от душата му, заровени в чудовището? Признавам си, че почувствах известна ревност при мисълта, че *те* можеха да предизвикат промяната в него, докато аз не. У него се усещаше все същата топлина, докато говореше за нас, само малко...

Не, не. Трябваше да престана. Нямах промяна. Той никога няма да престане да бъде стригой. Всичко се дължеше единствено на мечтата ми да се върне предишният Дмитрий, но колкото повече възвръщах предишната си личност, толкова повече осъзнавах жестоката истина.

Действията на Дмитрий ме накараха да си спомня нещо. Напълно бях забравила за пръстена на Оксана. Взех го от масичката и го плъзнах на пръста си. Не почувствах забележима промяна, но ако лековитата магия все още беше в него, може би щеше да ми помогне. Може би щеше да ускори прочистването на тялото и ума ми. Ако част от мрака на Лиса се бе прелял в мен, пръстенът можеше да го намали.

Въздъгнах. Без значение колко често си казвах, че съм се освободила от нея, това никога нямаше да стане. Тя беше най-добрата ми приятелка. Ние бяхме свързани по начин, който малцина разбираха. Пелената на отрицанието, с която се бях обгърнала, се вдигна. Сега съжалявах за държанието си към Ейдриън. Той бе дошъл при мен за помощ, а аз бях пренебрегнала загрижеността и добротата му. Сега бях отрязала и последната си връзка с външния свят.

Мисълта за Лиса ми напомни отново за това, което се бе случило по-рано, когато бях проникнала в съзнанието ѝ. Какво ме бе изхвърлило? Поколебах се, докато обмислях действията си. Лиса беше далеч и навярно в опасност. Дмитрий и другите стригои бяха тук. Но... аз все още не можех да си тръгна. Трябваше да я погледна още веднъж, само набързо...

Открих я на необичайно място. Тя беше с Диърдри, психоложката в кампуса. Лиса посещаваше терапевт от пролетта, но това беше нещо различно. Този път проникнах по-навътре в мислите

на Лиса и узнах историята. Нейната терапевтка бе напуснала училището малко след нападението. Лиса бе изпратена при Диърдри, при която някога ходех аз, когато след смъртта на Мейсън всички си мислеха, че откачам.

Диърдри беше много лъскава, винаги се обличаше безупречно, а русата ѝ коса бе идеално сресана. Не изглеждаше много по-голяма от нас и с мен терапията приличаше повече на полицейски разпит. С Лиса бе много по-нежна и внимателна. Веднага се усещаше.

— Лиса, малко сме разтревожени за теб. Редно беше вече да си временно отстранена. Всъщност аз го предотвратих. Имам чувството, че с теб става нещо, което не ми казваш. Някакъв друг проблем.

Лиса да бъде временно отстранена? Отново потърсих из мислите ѝ, за да разбера за какво става дума. Миналата вечер Лиса и останалите били наказани, задето проникнали тайно — при това точно в библиотеката! — и си устроили импровизиран купон с алкохол, по време на който унищожиха част от имуществото. Мили Боже. Най-добрата ми приятелка трябваше да се присъедини към група за анонимни алкохолици.

Лиса бе скръстила ръце и позата ѝ изглеждаше почти войнствена.

— Няма проблем. Ние просто се забавлявахме. Съжалявам за щетите. Ако искате да ме отстраните временно, направете го.

Диърдри поклати глава.

— Това не е мое решение. В случая съм загрижена за *причината* за случилото се. Зная, че си страдала от депресия и си имала други проблеми заради твоята... магия. Но сегашното ти поведение прилича повече на някакъв бунт.

Бунт? О, имаше нещо много повече. След скарването им Лиса не можеше да открие никъде Кристиан и това я съсипваше. Не можеше да си намери място. Мислеше единствено за него или за мен. Купоните и силните усещания бяха единствените неща, които я разсейваха и отвличаха от нас.

— Учениците постоянно правят такива неща — възрази Лиса. — Защо при мен да е такъв проблем?

— Ами, защото се излагаш на опасност. След библиотеката за малко не сте плували в басейна. А плуване след погълнат алкохол е определено повод за тревога.

— Никой не се е удавил. Дори и някой да беше започнал, сигурна съм, че щяхме благополучно да го измъкнем.

— Все пак е доста тревожно, като се имат предвид саморазрушителните ти действия преди, когато си се порязвала...

И така продължи в същия дух през следващия един час, а Лиса — също както мен навремето — много успешно отклоняваше въпросите на Диърдри. Когато сеансът свърши, терапевтката заяви, че няма да препоръча дисциплинарни мерки. Но искаше Лиса да си насрочи друг час. Лиса определено предпочиташе да я отстранят временно или да чисти дъската до края на годината.

Докато пресичаше бясна кампуса, видя Кристиан да върви в противоположната посока. Надеждата огря като слънце в съзнанието ѝ, разпръсквайки мрака.

— Кристиан! — извика и се затича към него.

Той спря и я изгледа предпазливо.

— Какво искаш?

— Как така какво искам? — Искаше да се хвърли в прегръдките му, а той да я увери, че всичко ще е наред. Беше толкова разстроена, объркана и изпълнена с мрак... сред който една уязвима част от нея отчаяно се нуждаеше от него. — Не можах да те откроя.

— Просто бях... — Лицето му потъмня. — Не зная. Мислих. А и от това, което чух, явно не си скучала особено. — Не беше изненада, че знаеше за среднощното фиаско. Благодарение на клюкарницата, такива неща се разпространяваха със светкавична скорост в Академията.

— Това не беше нищо — махна с ръка тя. Начинът, по който я гледаше, караше сърцето ѝ да се свива от мъка.

— Тъкмо в това е цялата работа — рече той. — Напоследък за теб всичко е нищо. С изключение на купоните. Свалките с други момчета. Лъжите.

— Не съм те лъгала! — възкликна Лиса. — И кога най-после ще забравиш за Ейрън?

— Ти не ми каза истината. Това е същото. — Беше като ехо от думите на Джил. Лиса почти не я познаваше, но започваше да я мрази. — Просто не мога да приема това. Не мога да бъда с една разглезена принцеса, която устройва разюздани купони с аристократичните си приятели.

В това беше цялата работа. Ако Лиса бе разкрила докрай чувствата си, колко силно я разяждат вината и депресията и как я карат да губи контрол... е, мисля, че Кристиан тутакси щеше да забрави обидата и да ѝ предложи помощта си. Въпреки циничната си фасада той имаше добро сърце и Лиса притежаваше по-голямата част от него. Или поне доскоро бе така. Сега тя му се струваше глупава и повърхностна, завърнала се към начина на живот, който той презираше.

— Но аз не съм такава! — възмути се Лиса. — Аз просто... не зная. Просто се чувствам по-добре, когато малко се отпусна.

— Не мога да го направя — заяви той. — Не мога да бъда с теб, ако това е животът ти сега.

Очите ѝ се разшириха.

— Късаш ли с мен?

— Аз... не зная. Да, предполагам. — Лиса беше толкова шокирана и ужасена от ставащото, че не виждаше Кристиан по начина, по който аз го виждах, не забелязваше мъката в очите му. Скъсването с нея го убиваше. Болеше го и сърцето му се късаше, защото виждаше как момичето, което обича, се е променило, превръщайки се в някой, с който той не иска да бъде. — Нещата не са както преди.

— Не можеш да направиш това! — извика тя. Не виждаше страданието му. За нея той беше жесток и несправедлив. — Трябва да поговорим за това... да решим какво...

— Времето за разговори мина — възрази Кристиан. — Трябваше по-рано да говориш с мен, не сега, когато нещата внезапно не стават по твоему.

Лиса не знаеше дали да крещи или да плаче. Знаеше единствено, че не можеше да изгуби Кристиан — не и след като бе изгубила и мен. Ако изгуби и двамата ни, не ѝ оставаше нищо повече на този свят.

— Моля те, не го прави — замоли се тя. — Мога да се променя.

— Съжалявам — отсече той. — Не виждам никакво доказателство за това.

Обърна се и рязко се отдалечи. Да я остави така, според нея бе грубо и безчувствено. Но аз виждах страданието в очите му. Мисля, че си тръгна, защото ако бе останал, нямаше да може да изпълни решението си — това решение, което болеше толкова много, но което смяташе за правилно. Лиса понечи да хукне след него, когато една

ръка внезапно я дръпна обратно. Тя се извърна и видя Ейвъри и Ейдриън, застанали зад гърба ѝ. От израженията на лицата им разбра, че са чули всичко.

— Остави го — рече сериозно Ейдриън. Той я бе хванал. Отпусна ръка и сплете пръстите си с тези на Ейвъри. — Ако го последваш сега, само ще стане по-лошо. Дай му малко свобода.

— Той не може да направи това! — възрази Лиса. — Не може да ми го причини!

— Той е разстроен — намеси се Ейвъри. Виждаше се, че тя не по-малко от Ейдриън е загрижена за приятелката си. — Сега не мисли трезво. Изчакай да се успокои и ще видиш, че сам ще дойде при теб.

Лиса се взираше след отдалечаващата се фигура на Кристиан. Сърцето ѝ бе разбито.

— Не зная. Не зная дали ще се върне. О, Господи. Не мога да го изгубя.

Моето сърце също бе разбито. Исках отчаяно да съм с нея, да я утеша и подкрепя. Изглеждаше толкова самотна и се чувствах ужасно, задето я бях изоставила. Нещо я тласкаше по тази спускаща се надолу спирала и трябваше да съм там, за да я спася. Така би постъпил най-добрият приятел. Трябваше да съм там.

Лиса се обърна и погледна към Ейвъри.

— Толкова съм объркана... Не зная какво да правя.

Ейвъри срещна очите ѝ, но в този миг... се случи най-странното нещо. Ейвъри не гледаше нея. Тя гледаше мен.

О, Господи. Не и ти отново.

Гласът отекна в главата ми и *тряс!* Изхвърчах от Лиса.

Това беше — мисленият тласък, изхвърлянето, и горещите и студени вълни. Огледах се изумено наоколо, шокирана от резкия преход. Ала все пак бях научила нещо. Знаех, че не Лиса ме изхвърли от главата си — нито преди, нито сега. Лиса беше твърде объркана и разстроена. Гласът? Той също не беше нейният.

И тогава най-сетне си спомних кога бях почувствала това леко докосване в мозъка си. Оксана. Това беше същото усещане, както когато тя бе проникнала в съзнанието ми, опитвайки се да усети настроенията и намеренията ми — действие, което двамата с Марк смятаха за насилническо и погрешно, ако не си свързан с някого.

Внимателно повторих наум това, което току-що се бе случило с Лиса. Още веднъж преживях последните няколко момента. Синьосивите очи, които се взират в мен — в *мен*, не в Лиса.

Не Лиса ме изхвърли от главата си.

Направи го Ейвъри.

ГЛАВА 24

Ейвъри владееше магията на духа.

— *О, мамка му.*

Отпуснах се на леглото зашеметена. Изобщо не бях забелязала. По дяволите, никой не бе забелязал. Ейвъри доста убедително се престори, че владее елемента въздух. Всеки морой можеше да контролира всички елементи, но в много слаба степен. А тя бе направила малка демонстрация, за да изглежда, че специализацията ѝ е въздухът. Никой не се бе усъмнил, защото, честно казано, кой очакваше да се появи още някой, владеещ духа? И тъй като вече бе завършила училище, нямаше причина да я изпитват, нито да я карат да демонстрира способностите си.

Колкото повече мислех за това, толкова повече се убеждавах. Очарованието ѝ, начинът, по който умееше да накара останалите да направят каквото пожелае. До каква степен общуването ѝ се контролираше от духа? И беше ли възможно... възможно ли бе привличането, което изпитваше Ейдриън към нея, да се дължи на внушението? Нямах основание да се чувствам щастлива от това, но... бях.

Но много по-важно бе да разбере какво искаше Ейвъри от Лиса. Желанието на Ейвъри да прелъсти Ейдриън бе разбираемо. Той беше привлекателен и произлизаше от знатен род. Беше праплеменник на кралицата и макар членовете на сегашната властваща династия да нямаха право директно да наследяват трона, на Ейдриън беше осигурено бляскаво бъдеще, с което завинаги му се гарантираше запазено място сред най-висшите кръгове.

Но Лиса? Каква бе играта на Ейвъри с нея? Какво можеше да спечели? Сега поведението на Лиса придобиваше смисъл — нетипичното за нея прекомерно увлечение по купоните, странните настроения, ревността, сблъсъците с Кристиан... Ейвъри бе довела Лиса до ръба, като я караше да взема ужасни решения. Ейвъри използваше внушение, за да принуди Лиса да изгуби контрол над

действията си, да се отчужди и да рискува живота си. Защо? Какво искаше Ейвъри?

Нямаше значение. Не беше важно защо го вършеше. По-важно бе как го постигаше, както и как можех аз да се измъкна оттук, за да се върна при най-добрата си приятелка.

Сведох очи към изящната копринена рокля, която носех. Внезапно я намразих. Тази рокля символизираше каква бях сега — слаба и безпомощна. Припряно я съблякох и я скрих в гардероба. Бяха ми взели джинсите и тениската, но поне ми бяха позволили да задържа суичъра с качулка. Облякох зелената плетена рокля, защото ми се стори най-здравата и сравнително най-удобната дреха, която ми беше под ръка. Върху нея нахлузих суичъра. Трудно ми бе да се почувствам като непобедим воин, но пък *се чувствах* по-уверена. Достатъчно облечена, за да пристъпя към действие, се върнах във всекидневната и закрачих напред-назад, което ми помагаше да мисля по-добре — не че имах някакво основание да вярвам, че ще ми хрумнат нови идеи. Нали с това се занимавах от толкова дни без никакъв успех. *Нищо* нямаше да се промени.

— По дяволите! — изкрещях и веднага ми стана по-добре. Обзета от ярост, се тръшнах върху стола до бюрото, удивена че както се бях разбесняла, още не съм го запратила с все сила в стената.

Столтът се разклати, но съвсем леко.

Намръщих се и го огледах по-внимателно. Всичко в това място беше майсторски изработено. Странно, че бях попаднала на некачествен стол. Коленичих и го проверих отблизо. Там, на единия от краката му, където бе закрепен към седалката, се бе появила пукнатина. Взрях се изумено. Всичките мебели тук бяха солидни, без видими свързващи елементи.

Разбрах го, след като дълго блъсках този стол в стената, когато пристигнах тук. Не успях дори една вдлъбнатина да му направя. Как тогава се появи тази пукнатина? Толкова пъти го удрях с все сила и нищо не постигнах.

Но после си спомних, че не само аз го бях блъскала.

През онзи първи ден се опитах да се преборя с Дмитрий и го нападнах със стола. Той ми го отне и го блъсна в стената. Повече не обърнах внимание на това, защото се отказах от опитите си да счупя стола. По-късно пробвах да счупя прозореца, като използвах ръба на

масата, защото беше по-тежка. Моите сили не бяха достатъчни, за да повредят стола, но неговите — да.

Вдигнах стола и го запратих в твърдия като диамант прозорец, донякъде с надеждата, че ще успея с един удар да убия два заека. Нищо не се получи. И столът, и прозорецът останаха непокътнати. Отново повторих удара. После още веднъж. Накрая загубих представа колко пъти блъсках проклетия стол в стъклото. Чак ръцете ме заболяха. Знаех, че макар вече да бях по-добре, още не се бях възстановила напълно. Направо да побеснееш.

Най-после, може би след един милион опита, огледах стола и видях, че пукнатината се бе увеличила. Този напредък ми вдъхна нови сили и воля да продължа. Удрях го пак и пак, без да обръщам внимание на това как коравото дърво се впиваше в ръцете ми. След доста време чух изпукване и кракът на стола се счупи. Вдигнах го и го загледах удивено. Счупеното място не беше чисто, а назъбено и заострено. Дали бе достатъчно остро, за да послужи вместо сребърен кол? Не бях сигурна. Но знаех със сигурност, че дървото беше много твърдо и ако приложя достатъчно сила, ще мога да пробода сърцето на един стригой. Не знаех дали това ще се окаже достатъчно, за да се измъкна оттук, но това бе всичкото, на което можех да разчитам. Все пак беше дяволски повече от това, с което разполагах преди един час.

Отпуснах се на леглото, за да си отдъхна след изнурителната битка със стола и размахвах импровизираното си оръжие. Добре. Сега имах оръжие. Но какво можех да направя с него? Във въображението ми изплува лицето на Дмитрий. Дяволите да го вземат. Нямаше място за колебания. Несъмнено той беше мишената, която първо трябваше да атакувам.

Внезапно вратата се откряна. Извърнах тревожно глава натам. Обзе ме паника. Бързо изтиках стола в тъмния ъгъл. Не, не. Още не бях готова. Не бях напълно убедена дали да го пробода...

Влезе Ина. Носеше поднос, но този път без обичайното си сервилно изражение. Беглият поглед, с който ме удостои, преливаше от омраза. Не знаех за какво беше толкова вкисната. Нищо лошо не й бях сторила.

Засега.

Пристъпих към нея уж за да надникна в подноса. Вдигнах капака и видях сандвич с шунка и пържени картофи. Изглеждаха добре —

отдавна не бях яла, но адреналинът, бушуващ в мен, бе потиснал целия ми апетит. Обърнах се към нея и мило ѝ се усмихнах. Тя ме изгледа с неприязън. Очите ѝ ме пронизаха като кинжали.

Никога не се колебай, винаги повтаряше Дмитрий.

Не се поколебах.

Скочих върху Ина и я хвърлих тъй яко на пода, че главата ѝ издрънча. Изгледа ме смаяно, но бързо се окопоти и се опита да се съпротивлява. Само че този път аз не бях упоена — е, не много, пък и си казаха думата годините на обучението ми по бойни изкуства и силови тренировки. Притиснах я към пода и не ѝ позволих да помръдне. После взех крака на счупения стол, като импровизиран заместител на сребърен кол, за да го притисна в шията ѝ.

Беше както в дните, когато пронизвах стригои сред тъмните алеи. Ина не можеше да види, че оръжието ми е крак на стол, но острите ръбове привлякоха вниманието ѝ, докато ги натисках в гърлото ѝ.

— Кодът — попитах я. — Какъв е кодът?

Единственият ѝ отговор беше порой от ругатни на руски. Добре, това не беше изненада, като се има предвид, че вероятно не ме разбра. Мислено прерових набързо оскъдния си руско-английски речник. Трябваше да призная, че беше като на двегодишно дете, но нали дори и те могат да общуват.

— Числа — казах ѝ на руски. — Врата. — Или поне се надявах, че това казах.

Тя ме затрупа с още обидни думи, с предизвикателно изражение. Сцената наистина заприлича на разпит на стригой. Притиснах още по-силно заострения край на стола и от шията ѝ бликна кръв. Едва се удържах да не го забия по-дълбоко. Съмнително бе дали имам достатъчно сила, за да понижа с това парче дърво сърцето на един стригой, но да разкъсам вената на някой човек? Тя се стресна, очевидно осъзнала същото.

Отново прибягнах до калпавия си руски:

— Ще те убия. Не Нейтан. Никога... — Каква беше думата? Спомних си какво казах в службата в църквата и се надявах да бях улучила правилния израз: — Никакъв вечен живот.

Това привлече вниманието ѝ. Нейтан и вечният живот. Най-важните неща за нея. Прехапа устни, все още гневна, но тирадата срещу мен секна.

— Числа. Врата — повторих. Още по-силно натиснах счупения крак на стола и тя закрепця от болка.

Най-после проговори, като избъбри поредица от числа. Поне бях запомнила много добре как се наричат числата на руски. Те бяха от съществено значение за адресите и телефонните номера. Тя ми изброи седем числа.

— Отново — казах ѝ. Накарах я да ги повтори три пъти. Надявах се, че ги бях запомнила. Но имаше още нещо. Бях сигурна, че външната врата е с различен код. — Числа. Врата. Две. — Чувствах се като пещерен човек.

Ина само ме гледаше глупаво. Явно не ме бе разбрала.

— Врата. Две.

Сега в очите ѝ просветна искра и тя се озърна обезумяло. Явно се бе надявала да не се досетя, че втората врата има друг код. Но като притиснах по-яко счупения крак на стола в шията ѝ, тя ми изкреця още седем цифри. Отново я заставих да ги повтори, осъзнавайки, че нямаше как да зная дали не ме лъже — поне докато не изпробвам комбинацията. Затова реших да я оставя наблизко, да ми е под ръка.

Изпитах вина за това, което направих след това, но ситуацията беше отчайваща. Докато тренирах за пазител, ме бяха учили не само да убивам, но и как да парализирам противниците си. Избрах второто, като блъснах главата ѝ в пода, за да я оставя да лежи там в безсъзнание. Лицето ѝ застина, клепачите ѝ се спуснаха. По дяволите, бях доведена дотам да пребивам тийнейджърки.

Изправих се, отидох до вратата и набрах първия набор от цифри с надеждата да съм улучила кода. За мое огромно изумление успех. Електронната брава изщрака, но преди да отворя вратата, чух друго изщракване. Някой отваряше външната врата.

— По дяволите — промърморих.

Отдръпнах се от вратата, сграбчих тялото на лежащата в безсъзнание Ина и я завлякох в банята. Поставих я във ваната колкото можах по-внимателно. Тъкмо затворих зад себе си вратата на банята, когато чух да се отваря външната врата. Усетих издайническото прилошаване отново да се надига в стомаха ми — сигнал за присъствието на стригой. Знаех, че един стригой може да долови човешката миризма, но се надявах, че бях отстранила Ина достатъчно бързо, за да намаля миризмата ѝ. Влязох от коридора във

всекидневната и заварих Дмитрий. Усмихнах му се и се втурнах в прегръдките му.

— Ти се върна — посрещнах го с радостен тон.

Той ме прегърна за кратко, след което отстъпи назад.

— Да. — Изглеждаше отчасти зарадван от милото посрещане, но лицето му скоро придоби делово изражение. — Взе ли решение?

Не ми каза „Здравей“. Нито „Как се чувстваш днес?“ Сърцето ми замря. Той не беше Дмитрий.

— Имам още въпроси.

Отидох до леглото и се излегнах небрежно, точно както винаги ставаше при нашите срещи. След няколко мига той ме последва и приседна на ръба му, свел поглед надолу към мен.

— Колко дълго ще продължи? — попитах. — Пробуждането? Веднага ли става?

Отново започнах да го разпитвам. Честно казано, въпросите ми вече се бяха изчерпали, пък и всъщност нямах никакво желание да научавам още подробности за това как се става стригой. И с всяка изминала минута се дразнех все повече и повече. Трябваше да действам. Трябваше да се възползвам от възможността да избягам.

И все пак... преди да пристъпя към действие, бях длъжна да се убедя за последно, че той не е Дмитрий. Глупава работа. Вече би трябвало да го зная. Виждах дори физическите промени. Бях станала свидетел на студенината му, на бруталността му. Видях го с току-що засъхналата кръв на поредната си жертва по устните. Това не беше мъжът, когото обичах. И все пак... преди малко, за един бегъл миг...

Дмитрий въздъхна и се излегна до мен.

— Роуз — прекъсна ме той, — ако не ти вярвах, бих казал, че само се опитваш да печелиш време. — Да, дори и като стригой Дмитрий знаеше как мисля и как планирам действията си. Разбрах, че ако искам да изглеждам убедителна, трябва да престана да се преструвам на глупачка и да си спомня, че трябваше да бъда Роуз Хатауей.

Изгледах го гневно.

— Разбира се, че печеля време! Това е важна стъпка. Дойдох тук, за да те убия, а сега ми предлагаш да стана като теб. Мислиш ли, че ми е лесно да го направя?

— А ти мислиш ли, че ми беше лесно да чакам толкова дълго? — попита ме той. — Единствените, които имат право на избор, са мороите, които убиват доброволно, като двамата Озера. Никой друг не получава правото на избор. Не получих и аз.

— А сега не съжаляваш ли?

— Не, сега не. Сега съм този, който трябва да бъда. — Намръщи се. — Само едно нещо наранява гордостта ми — това, че Нейтан ме превърна насила и се държи така, сякаш съм му задължен. Затова проявих великодушие и ти давам възможност за избор, за да пощадя гордостта ти.

Великодушие, а? Погледнах го. Имах чувството, че сърцето ми отново се пръска на хиляди частици. Сякаш отново научавах за смъртта му. Внезапно се изплаших да не се разплача. Не. Никакви сълзи. Дмитрий винаги бе говорил за плячка и хищници. Трябваше да бъда хищник.

— Поттиш се — изрече той внезапно. — Защо?

По дяволите, по дяволите, по дяволите. Разбира се, че се потях. Презирах се, че се налага да пробода мъжа, когото обичах или си мислех, че обичам. И не само че се потях, но и бях сигурна, че съм се издала с феромоните, които излъчвах от напрежение. Стригоите могат да долавят миризмата им.

— Защото съм изплашена — прошепнах. Надигнах се и погалих лицето му, като се опитах да запомня чертите му. Очите. Косата. Формата на скулите му. Във въображението си ги сравнявах с чертите му, които толкова добре помнех. Тъмната коса. Загорялата кожа. Сладката усмивка. — Аз... аз мисля, че съм готова, но това е... не зная. Толкова голяма промяна.

— Това ще бъде най-доброто решение в живота ти, Роза.

Дишането ми се ускори и се помолих да се подлъже, че е само от страх.

— Кажи ми го пак. Още веднъж. Защо толкова силно искаш да ме пробудиш?

По лицето му се изписа лека умора.

— Защото те искам. Винаги съм те искал.

Тогава го разбрах. Най-после осъзнах проблема. Той ми даваше един и същи отговор отново и отново, като всеки път нещо ме притесняваше. Но досега все не можех да разбера какво. Сега успях.

Той ме желяеше. Искаше ме така, както хората желаят да притежават нещо скъпоценно за техните колекции. Онзи Дмитрий, когото познавах... в когото се влюбих и с когото се любих... онзи Дмитрий би казал, че иска да бъдем заедно, защото ме обича. Но сега нямаше дори следа от любов.

Усмигнах му се. Легнах до него и нежно го целунах. Той вероятно си помисли, че го правя заради причините, поради които винаги съм го правила, заради привличането и желанието. Но всъщност беше прощална целувка. Устата му отвърна на моята. Устните му бяха топли и нетърпеливи. Удължих целувката още малко, както за да се преборя с напирашите в очите ми сълзи, така и за да приспя подозренията му. Пръстите ми се сключиха около счупения крак на стола, който бях скрила във вътрешния джоб на суичъра си.

Никога няма да забравя Дмитрий. Никога, до края на живота си. Но този път не бях забравила и уроците му.

Със скорост, за която той не беше подготвен, измъкнах крака на стола и го забих в гърдите му, точно както ме е учил да забивам сребърен кол. Вложих цялата си сила и умения — плъзнах го между ребрата му, за да го насоча право в сърцето.

И като го направих, все едно че в същото време пронизах и своето сърце.

ГЛАВА 25

Очите му се разшириха от изненада, устните му се разтвориха. Макар да знаех, че това не беше сребърен кол, може би пък щеше да подейства като такъв. За да понижа сърцето му, трябваше да действам така решително, все едно че нанасям смъртоносен удар. Най-после трябваше да приема смъртта на моя Дмитрий. Защото този тук беше стригой. Нямах бъдеще с него. Нямах да се присъединя към него.

Това обаче все още не можеше да попречи на някаква част от мен да желае да легне до него или поне да види какво ще се случи след това. След първоначалната изненада чертите на лицето му и дишането му застинаха, създавайки илюзията, че е мъртъв. Но беше само това — една илюзия. Вече го бях виждала. Навярно разполагах най-много с пет минути, преди да се съвземе. Нямах време да скърбя за това, което е било, и онова, което можеше да бъде.

Трябваше да действам. Без никакво колебание.

Плъзнах длани по него, за да претърся дрехите за нещо, което би могло да ми бъде полезно. Намерих връзка ключове и малко пари. Напъхах ключовете в джоба си. Отначало не възнамерявах да взема парите, но бързо осъзнах, че може действително да ми потрябват, ако успея да се измъкна оттук. Моите пари ми бяха отнети още с пристигането ми. Забърсах и част от бижутата от масата. Никак не бе трудно да се намери купувач за тях в големите руски градове.

Ако въобще успея да се добера до някой от тези градове. Изправих се, станах от леглото и с болка погледнах Дмитрий за последен път. Сълзите, които досега криех от него, рукнаха по лицето ми. Това бе всичко, което можех да си позволя. Ако ще има *после*, тогава ще го оплаквам. Преди да си тръгна, погледът ми се плъзна по импровизирания заместител на сребърен кол. Искях да го взема с мен; това бе единственото ми оръжие. Ала ако го издърпам от гърдите му, той ще се събуди само след минута. А аз отчаяно се нуждаех от повече време. С въздишка му обърнах гръб, надявайки се някъде да намеря друго оръжие.

Изтичах до вратата на стаята и отново набрах кода. Вратата се отключи и излязох в коридора. Преди да стигна до втората врата, проверих тази, през която току-що бях излязла. Отвън имаше друга електронна клавиатура — за влизане в стаята. Влизането също изискваше да се набере код. Отдръпнах се малко и изритях клавиатурата колкото можах по-силно. Още два пъти повторих удара, докато накрая проклетата червена лампа се смили над мен и престана да мига. Не зная дали това щеше да има ефект върху ключалката отвътре, откъм стаята, но поне според филмите повреждането на електронните ключалки май винаги вършеше работа.

Сега посветих цялото си внимание на следващата ключалка. Опитах се да си спомня цифрите, които Ина ми беше продиктувала. Не бяха останали така отчетливо запечатани в паметта ми, както цифрите от кода за първата врата. Набрах седем цифри. Но малката червена лампа упорито продължаваше да свети.

— Дяволите да те вземат! — Възможно бе да ме е излъгала за този код, но някак си подозирах, че вината не е в нея. Отново опитах, с трескава бързина, понеже знаех, че в най-скоро време Дмитрий ще се втурне след мен. Червената лампичка отново замига гадно. Кой бяха проклетите цифри? Опитах се да си ги представя нагледно и накрая реших, че не съм напълно сигурна за последните две. Размених им местата в числовата поредица при следващото набиране на кода. Лампата засвети в зелено и най-после вратата се отключи.

Разбира се, отвън ме очакваше друга система за сигурност.

Един стригой. И то не кой да е стригой, а самият Марлин. Същият, с когото се разправих така жестоко сред алеята. Същият, който ме ненавиждаше, защото го бях изложила пред Галина. Очевидно тази нощ той бе дежурен и имаше вид на очакващ поредната скучна смяна. Появата ми от втората врата бе невероятен шок за него.

Това ми осигури предимството на изненадата, макар може би само за една милисекунда. Първата ми мисъл бе да се втурна срещу него с колкото можех повече брутална сила. Знаех, че и той искаше да ме зарадва със същото. Всъщност... *точно* това направи.

Останах на мястото си, но в позиция, която ми позволяваше да държа вратата отворена. Той ме връхлетя с намерението да ми попречи да избягам. Аз отстъпих настрани, като още повече разтворих вратата. Е, нито аз се оказах толкова умела, нито пък той толкова тъп, та просто

да се натика сам в тесния коридор между тази врата и вътрешната. Закова се на прага, като се опита да ме докопа. Това ме изправи пред трудната задача хем да му се изплъзна, хем да го примамя в коридора зад вратата. Отстъпих назад, като се надявах, че той ще ме последва. През цялото време трябваше да държа вратата отворена. Всичко беше твърде сложно, ако оставех вратата да се захлопне, надали щях да разполагам с време отново да налучквам кода за отварянето ѝ. Единственото ми предимство беше, че, изглежда, Марлин бе млад стригой, в което имаше логика. Защото Галина би искала около себе си такива стригои, които да може да контролира. Разбира се, силата и скоростта му на стригой компенсираха неопитността му. Фактът, че някога е бил морой, означаваше още, че не е бил обучаван да се бие. Това също бе важно предимство в моя полза. Дмитрий беше страхотен, много як стригой, защото преди това беше отлично обучен боец. Този тук обаче въобще не му беше в категорията.

Марлин ме халоса два пъти, като единият му удар профуча опасно близо до окото ми. Другият ме улучи в корема и за половин секунда ми изкара въздуха. Но през повечето време успях доста добре да отбягвам атаките му. Това явно го вбеси. Ако си стригой, да те натупа един тийнейджър, на всичкото отгоре момиче, надали щеше да допринесе за повдигането на репутацията ти. По едно време съумях да го подмамя в едната посока, а го изритах изненадващо откъм другата, и то тъй яко, че той политна няколко крачки назад. Едва успях да задържа с едната си ръка вратата, но повече и не ми бе нужно. Залитането му ми подари няколко от тъй ценните секунди, колкото да изскоча навън и да се озова в главния коридор. За нещастие, като се опитах да я затворя отвън, той вече се бе посъвзел. С двете си ръце се напънах да я затворя, но той я заблъска отчаяно отвътре. Отново се сбихме за кратко и благодарение на необяснимия си късмет затиснах вратата достатъчно плътно, за да остане да стърчи навън само едната му ръка. Още повече се напрегнах и се блъснах във вратата в последен страховит порив. Вратата се трясна в ръката на Марлин. Донякъде очаквах откъснатата му китка да се изтърколи навън в коридора, но той успя да я издърпа навътре. Дори един стригой притежава някакви инстинкти за избягване на болката.

Задъхана — физическите ми сили съвсем не бяха такива, каквото ми се искаше да бъдат — отстъпих назад. Ако той знаеше кода, цялото

ми усилие щеше да отиде нахалост. След миг само дръжката на вратата се разклати, но тя не се отвори. Чух яростния му крясък, последван от бясното му блъскане по вратата отвътре.

Едно на нула за мен. Не, едно на нула за късмета ми. Ако Марлин знаеше кода, тогава щях да...

Тряс. Марлин продължаваше да блъска вратата и видях как по металната ѝ повърхност се появи съвсем тънка цепнатина.

— О, мамка му! — изругах.

Не останах да гледам, за да проверя колко удара ще му бъдат необходими, за да излезе. Досетих се, че дори и да бях повредила вътрешната врата, Дмитрий ще успее да я разбие. Дмитрий...

Не. Сега не можех да мисля за него.

Затичах се надолу по коридора, в посока към стълбите, откъдето преди бяхме минали двамата с Дмитрий, когато най-неочаквано един спомен изплува в паметта ми. Когато Дмитрий за последен път заплаши Нейтан, той спомена, че моят сребърен кол е прибран в някакво хранилище. Но къде точно беше това хранилище? Беше ли въобще някъде в тази сграда? Ако бе така, със сигурност не разполагах с време за претърсване. Като претеглих шансовете си да успея да прероя една четириетажна сграда, пълна с вампири, или да се изхитря да избягам, за да се укривя някъде в околността, преди да ме намерят... е, изборът беше ясен.

Но точно в разгара на този усилен мисловен процес налетях на един човек на най-горното стъпало. Беше по-стар от Ина и носеше цял куп ленени чаршафи, които изпусна на пода, когато се сблъскахме. Без да се поколебая, го сграбчих и запратих с все сила към стената. Нямах оръжие, за да го заплаша и се чудех как да му наложа волята си. Но щом го притиснах към стената, той вдигна ръце, за да се предпази и заскимтя нещо на руски. Явно този нямаше да ме нападне.

Разбира се, бях изправена пред проблема как да му обясня какво искам да знам. Марлин още блъскаше по вратата отвътре, а Дмитрий щеше да се съвземе след броени минути. Изгледах кръвнишки непознатия с надеждата да го смразя от страх. Успях, ако можеше да се съди по изражението му. Опитах се да проведа разговор поне на нивото на пещерните хора, както преди малко с Ина... само че този път исках нещо по-сложно от поредния си събеседник по неволя.

— Прът — започнах на руски. Нямах представа как се нарича сребърен кол на този език. За улеснение посочих сребърния си пръстен, след което размахвах ръка застрашително. — Прът. Къде?

Той ме зяпна напълно ошашавен, след което ме попита на безупречен английски:

— Защо говориш така?

— О, за Бога — възкликнах. — Къде е хранилището?

— Хранилището ли?

— Мястото, където държат оръжията?

Продължи да ме зяпа смаяно.

— Търся един сребърен кол.

— О — беше негов ред да възкликне. — Това ли било. — Озърна се тревожно към вратата, зад която се разнасяха бесни удари.

Отново го натиснах до стената. Сърцето ми щеше да се пръсне, но се опитах да не се издам. Исках този тип да си мисли, че бях непобедима.

— Не му обръщай внимание. Заведи ме в подземие. Веднага!

Той изскимтя изплашено, но след малко енергично закима и ме поведе надолу по стъпалата. Спуснахме се на втория етаж и там рязко завихме. Коридорите бяха сложно усукани, както онзи лабиринт в парка, който Дмитрий ми показа. Бяха украсени със злато, а от тавана висяха великолепни полилеи. Запитах се дали някога ще успея да се измъкна от тази сграда. Рискувах много с това отклонение, но не бях сигурна дали ще успея да се озова навън, без да бъде преследвана. Ако се наложи да се бия, трябваше да се защитавам.

Човекът ме поведе нататък по още един коридор, после по следващия. Накрая стигнахме до една врата, която ми се стори съвсем обикновена. Той се спря и ме изгледа очаквателно.

— Отвори я — заповядах му.

— Нямам ключ — поклати глава той.

— Е, и аз със сигурност нямам... не, почакай. — Бръкнах в джоба си и извадих връзката с ключове, която бях задигнала от Дмитрий. На нея имаше пет ключа. Изпробвах ги един по един и с третия ключ успях. Отключих вратата.

Междувременно моят водач не преставаше да се оглежда тревожно назад, готов всеки миг да побегне.

— Дори не си го помисляй — предупредих го. Той само пребледня и замря съвсем неподвижен.

Помещението пред нас не се оказа голямо. Но макар плюшеният бял килим и картините в сребърни рамки да му придаваха елегантност, оставаше си... е, общо взето, напомняше за сметище. Кашони и разни странни обекти — много от тях лични вещи като часовници и пръстени — лежах безразборно пръснати.

— Какво е това?

— Магия — избъбри той, все още силно изплашен. — Тук се държат магически предмети, за да изчезне силата им или да се разруши.

Магия... аха. Това бяха предмети, заредени с магията на мороите. Тези магически вещи винаги имаха силно влияние върху стригоите — обикновено отрицателно, сред които най-лошите за стригоите бяха сребърните колове, тъй като бяха заредени с четирите физически елемента. Имаше смисъл стригоите да изолират тези вредни за тях обекти и да се отърват от тях...

— Сребърният ми кол!

Втурнах се напред и го взех, като едва не го изпуснах заради силно изпотените ми длани. Скъпоценният ми сребърен кол лежеше върху кутия, покрита с някакъв плат и разни странни камъни. Но като го огледах, установих, че всъщност не беше *моят* — не че това имаше някакво значение за убиването на стригои. Този кол обаче беше почти идентичен с моя, с разлика единствено в дребния геометрически орнамент около дръжката му. Понякога пазителите постъпваха така, ако се чувстваха особено привързани към своите сребърни колове — гравираха върху тях инициалите си. Като го вдигнах, изпитах тъга. Този тук е принадлежал на някой пазител, за когото някога е било гордост да го притежава. Почти сигурно бе, че този пазител сега е мъртъв. Само Бог знаеше още колко десетки сребърни колове лежах захвърлени тук, заграбени от други нещастни затворници, но нямах време да претърся подземията, нито да скърбя за загиналите.

— Добре, а сега искам от теб да ме отведеш до... — Поколебах се. Дори и със сребърен кол в ръка, за мен беше много по-добре да не се сблъскам с някой стригой. Предполагах, че външната врата се охранява. — Все някъде на този етаж трябва да има стая с прозорец, който се отваря. И да е по-далече от стълбите.

Мъжът се замисли за миг, след което ми кимна забързано.

— Оттук.

Последвах го през още един лабиринт от коридори с много завои.

— Как ти е името?

— Олег.

— Знаеш ли — споделих с него аз, — смятам да се измъкна оттук... ако искаш... само ако искаш, мога да те взема с мен. — Да ме придружава някой, особено човек, определено щеше да ме забави. Но съвестта не ми позволяваше да го оставя на това място.

Той ме изгледа удивено.

— Защо трябва да искам? — Сидни определено беше права, като твърдеше, че хората са готови на огромни жертви заради безсмъртието. Олег и Ина бяха живи доказателства.

Завихме зад ъгъла и се озовахме пред изкусно изработена, стъклена двойна врата, висока до тавана. През гравираните стъкла видях лавици с подредени по тях книги, покриващи целите стени. Беше библиотека, толкова просторна, че погледът ми не успя да я обхване. Но много по-добро от книгите беше един голям прозорец в ниша, разположена точно срещу мен, от двете страни със завеси от плътен, кървавочервен атлаз.

— Чудесно — възхитих се аз и разтворих тежките врати.

И тогава ме връхлетя прилошаването. Явно не бяхме сами.

Галина скочи от стола до камината в отдалечения ъгъл на библиотеката. От скута ѝ изпадна някаква книга. Нямах време да се удивлявам на странната гледка на жена-стригой, приседнала край камината да чете, защото тя вече връхлиташе върху мен. Щях да заподозра Олег, че ме беше натикал в капан, но той се сви изплашено в ъгъла, с лице изкривено от шок, равен на моя. Въпреки грамадните размери на библиотеката Галина се озова до мен за броени секунди.

Отблъснах първоначалната ѝ атака — или поне се опитах. Тя беше *бърза*. С изключение на Дмитрий, останалите стригои в тази къща явно бяха от Б-отбора и аз бях забравила колко смъртно опасни могат да бъдат опитните стригои. Тя ме хвана за ръката и ме притегли към себе си, със зееща уста, с кучешки зъби, насочени право към шията ми. Но аз държах сребърния кол в ръка и успях да замахна несръчно, поне колкото да я одраскам. Тя обаче продължи да ме

стиска. Накрая съумях леко да се наведе, за да отместя гърлото си извън досега на зъбите ѝ. Това обаче ѝ осигури възможността да ме сграбчи здраво за косата. Повдигна ме нагоре и аз изпищях от болка. Как успяваше да ме задържи за косата, без да ме скалпира? Забележително постижение. И без да я пуска, ме запрати силно към стената.

Когато за пръв път се сражавах с Дмитрий при пристигането ми, той беше груб, но нямаше за цел да ме убие. Докато Галина преследваше точно това. Беше повярвала на Дмитрий, че съм ценна придобивка за тях, но сега ѝ стана пределно ясно, че съм по-скоро болезнен трън в задника. Търпението ѝ се бе изчерпало и тя бе решена да ме убие. Поне имах утешението, че нямаше да ме превърне в стригой. Щях да послужа само като блюдо за обяда ѝ.

Внезапно вниманието ми бе привлечено от силен вик откъм вратата. Там внезапно се появи Дмитрий, с пламнало от гняв лице. Каквито и илюзии да бях хранила, че нещо от предишната му същност се бе съхранило, сега се стопиха без остатък. В момента от него струеше безумна ярост, очите му бяха присвити, а остриите му кучешки зъби — напълно оголени. Бледата му кожа и червените му очи страхотно си контрастираха. Беше като демон, изпратен директно от ада, за да ме унищожи. Той се втурна към нас и една мисъл изникна в главата ми: *Е, поне всичко ще свърши много по-бързо.*

Само че той не се нахвърли върху мен. А върху Галина.

Не бях сигурна коя от нас двете беше по-изненадана, но в този миг, за мое безкрайно щастие, се оказах напълно забравена. Дватама стригои се устремиха като хали един срещу друг и аз се вцепених, заслепена от ужасяващата красота на тяхната битка. Движеха се грациозно, докато се нападаха и умело избягваха ударите. Дълго ги съзерцавах и накрая реших да се задействам. Това бе шансът ми да се измъкна оттук. Не можех да си позволя повече да се разсейвам.

Обърнах се към прозореца в нишата и трескаво се заех да търся начин да го отворя. Но не открих как. Кучи син! Може би Олег в крайна сметка ме бе изиграл. Или пък съществуваше някакъв друг механизъм за отварянето му, който оставаше скрит за мен. Но независимо от това бях напълно сигурна, че имаше само един-единствен начин да го отворя — като го разбия.

Изтичах към онзи край на помещението, където заварих Галина. Сграбчих един дървен стол с инкрустации. Очевидно този прозорец не беше изработен от същото усилено стъкло, както беше в моята стая. Това стъкло тук беше като на високите френски врати, фино и гравирани с чудновати изображения, само че по-тъмно. Но не се изискваше много сила, за да бъде счупено. След цялото безплодно блъскане по прозореца в моята стая, изпитах самодоволно удовлетворение, като запратих стола с много повече сила, отколкото всъщност бе необходимо. От удара зейна огромна дупка в едното крило на прозореца, а наоколо се пръснаха десетки парчета стъкло. Няколко от тях ме удариха по лицето, но хич не ми пукаше.

Зад мен продължаваха да се разнасят ожесточените звуци на битката. Редуваше се ръмжене с приглушени викове, докато противниците си разменяха яростни удари, а понякога се чуваха и трясъци от счупени мебели. Искаше ми се да се обърна назад и да видя какво става, но не можех. Отново грабнах стола и счупих другото крило на прозореца. Сега отворът беше още по-голям, напълно достатъчен, за да се измъкна навън.

— Роуз!

Гласът на Дмитрий пробуди инстинктивна реакция в мен. Погледнах назад и го видях все още да се бие с Галина. И двамата бяха изтощени, но нейното превъзходство беше очевидно. Ала в разгара на схватката той бе успял да я улови и задържи така, че сега гърдите ѝ бяха открити. Погледите ни се срещнаха. Преди, когато беше дампир, ние се разбирахме без думи. Сега бе един от тези мигове. Моментално се досетих какво искаше от мен. Да я пробода в гърдите.

Знаех, че не трябва да го правя. Сега трябваше да изскоча през прозореца. За целта бе нужно да ги оставя да продължат да се бият, макар да изглеждаше очевидно, че накрая Галина ще победи. И все пак... въпреки опасенията ми някаква сила ме застави да прекося стаята с изваден напред сребърен кол, готова за действие. Може би защото никога не престанах да обичам Дмитрий, независимо в какво чудовище се бе превърнал той сега. А може и да беше неосъзнато чувство за дълг, защото знаех, че той току-що ми бе спасил живота. Или навярно защото знаех, че един стригой ще умре тази нощ, а тя беше много по-опасната.

Но никак не беше лесно да бъде удържана. Галина бе бърза и силна и Дмитрий едва се справяше с нея. Тя се извиваше в ръцете му и непрекъснато се опитваше да го атакува. Нужно бе само да го извади от строя, точно както аз бях направила. След това ѝ оставаше само да го обезглави или да го изгори, за да приключи с него. Не се съмнявах, че е способна да извърши и едното, и другото.

Той успя леко да я извърти и така ми осигури по-добър достъп до гърдите ѝ. Пристъпих напред — и тогава Дмитрий ме блъсна. За миг онемях от изненадата. Не можех да си обясня защо ме напада, след като преди малко ме бе спасил, докато не осъзнах, че е бил бутнат от Нейтан. Нейтан току-що бе влязъл в библиотеката, придружаван от Марлин. Появяването им разсея Дмитрий, но не и мен. Галина все още бе открита за мен и аз без колебание забих сребърния кол в гърдите ѝ. За съжаление не проникна толкова дълбоко, колкото исках, и тя продължи да се съпротивлява. Свих лице в недоволна гримаса и се хвърлих напред, защото знаех, че среброто ще ѝ попречи да се бие. След миг видях как лицето ѝ се сгърчи от болка. Залитна, а аз моментално се възползвах от предимството си, като този път забих сребърния кол докрай. Отне ми няколко секунди, но накрая тя престана да се движи. Тялото ѝ рухна на пода.

Не зная дали другите стригои видяха, че тя загина, но поне видимо не обърнаха внимание на случилото се. Нейтан и Марлин сега гледаха само Дмитрий. Още един стригой — някаква непозната за мен жена, се присъедини към битката. Измъкнах сребърния кол от тялото на Галина и бавно заотстъпвах към прозореца с надеждата да не привличам прекалено много вниманието на околните. Сърцето ми се свиваше от болка заради Дмитрий. Те го превъзхождаха с числеността си. Все пак можех да използвам силите си и да му се притека на помощ...

Но, разбира се, моите сили бяха на изчерпване. Още страдах от вампирските ухапвания и загубата на кръв. Тази нощ се бях сражавала с двама стригои и убих по-силния. Да освободя света от Галина, беше доброто ми дело за деня. Следващото добро дело, което можех да извърша, бе да изчезна оттук и да оставя тези стригои да довършат Дмитрий. Оцелелите ще останат без водач и няма да бъдат толкова опасна заплаха. Дмитрий ще се отърве от това дяволско състояние и душата му най-после ще намери покой, преселвайки се в по-добри

светове А аз ще продължа да живея (или поне се надявах на това), за да помагам на света, като избивам стригои.

Надигнах се на перваза на прозореца и погледнах навън. Беше нощ, което не ме улесняваше. А и гладката стена на къщата също не беше лесна за спускане. Можех и да успея, но щеше да изисква доста време. А аз не разполагах с никакво време за губене. Точно под прозореца се виждаше някакъв гъст храст. Не можех ясно да го видя и само се надявах да не е розов храст или нещо подобно с остри бодли. Все пак едно скачане от втория етаж нямаше да ме убие. Вероятно дори нямаше да ме нарани или поне не много.

Покатерих се на перваза и за кратко срещнах погледа на Дмитрий, малко преди другите стригои да пристъпят към него. Отново си припомних онези негови думи: *Никога не се колебай*. Най-важният от всичките уроци на Дмитрий. Но не беше първият. Първият му урок бе какво да правя, когато съм обкръжена от много врагове и нямам друг избор. И той гласеше: *бягай*.

Време беше да бягам.

Скочих от прозореца.

ГЛАВА 26

Мисля, че ругатните, които излязоха от устата ми, когато се ударих в земята, биха били разбираеми на всеки език. *Болезне.*

Храстът не беше бодлив, нито с остри игли, но никога, пък бил той и с богато въображение, не би могъл да го нарече мек. Онемоти падането ми, но не попречи на глезена ми да се огъне под тежестта ми. „По дяволите!“, процедих през стиснати зъби, докато се изправях. Очевидно пребиваването ми в Русия ме караше доста да ругая. Пробвах да застана на ударения си крак и ме прониза болка, но не беше непоносима. Слава Богу, май само го бях навехнала. Най-важното бе, че глезенът ми не беше счупен. Преживявала съм и по-тежки травми. Но това щеше да забави бягството ми.

Измъкнах се от храста и се опитах да забързам крачка, без да обръщам внимание на болката. Пред мен се простираше онзи глупав лабиринт от храсти, който онази нощ ми се стори толкова интересен. Небето беше облачно, но се съмнявах дали лунната светлина би улеснила ориентирането ми. Нямах как да се преборя с този гъсталак. Просто трябваше да откроя къде свършва и да се измъкна оттам.

За нещастие, като заобиколих сградата, открих тъжната истина: лабиринтът се ширеше навред. Заобикаляше имението като средновековен ров. Най-дразнецото беше, че се съмнявах Галина да го е създала само за отбрана. Вероятно го бе направила заради същата причина, поради която бе напълнила къщата с кристални полилеи и стари картини по стените — беше шик.

Е, на мен не ми се струваше толкова шик. Избрах наслуки един отвор в лабиринта и започнах да се лутам из него. Нямах представа накъде да вървя и често не виждах, че съм попаднала в задънена отсечка, докато не стигам до самия ѝ край. Храстите бяха толкова високи, че скоро след като бях навлязла в лабиринта, изгубих от погледа си покрива на къщата. Ако поне разполагах с къщата като

опорна точка за ориентиране, бих могла да се придвижвам само напред, по права или приблизително права линия.

Вместо това не знаех дали не се връщам назад, или не се въртя в кръг. По едно време бях напълно сигурна, че за трети път преминавам покрай някакви дървени решетки с пълзящ по тях жасмин. Опитах се да си припомня разни истории за хора, опитващи се да се ориентират в лабиринт. Какво използваха те? Трохи от хляб? Или канапи, връв, конци от кълбо прежда? Не знаех и колкото повече време минаваше и глезенът ми все по-силно ме наболяваше, толкова повече се обезкуражавах. Въпреки слабостта си, бях успяла да убия стригой, но не можех да се измъкна от някакви си храсти. Наистина изнервящо.

— Роза!

Гласът се разнесе сякаш от вятъра, при това отдалеч, но аз мигом се вцепених. Не. Не можеше да бъде.

Дмитрий. Беше оцелял.

— Роза, зная, че си там — провикна се той. — Оттук те надушвам.

Имах чувството, че блъфира. Не беше близо до мен, иначе щеше да ми се догади. Пък и се съмнявах да е доловил миризмата ми сред задушавашото ухание на цветята — въпреки че усилено се потях. По-скоро само се опитваше да ме подмами, за да издам къде се спотайвам.

С нов прилив на решителност се насочих към следващия завой в храстите, като отчаяно се молах да открия изхода от лабиринта. *Добре, Господи, казах си аз. Само ме измъкни оттук и ще започна да ходя редовно на църква с истинска вяра. Тази вечер ме спаси от цяла банда стригои. Искам да кажа, че без Твоята намеса нямаше да хвана онзи в капан в коридора между двете врати. Сега само ме изведи оттук и ще направя... не зная какво. Ще даря за бедните парите на Ейдриън. Ще се кръстя. Ще стана монахиня. Е, не. Без последното.*

Дмитрий продължаваше да ме дразни.

— Няма да те убия, ако се предадеш. Задължен съм ти. Ти уби Галина заради мен, така че сега аз командвам. Тази смяна малко изпревари графика, но не е проблем. Разбира се, и без това не останаха много други, които да управляват, след като Нейтан и останалите са мъртви. Но това може да се уреди.

Невероятно. Той наистина бе оцелял в неравностойната схватка. Казвала съм го и преди, казвам го и сега: жив или нежив, той, любовта

на живота ми, беше страхотен боец. Велик воин. Изглеждаше невъзможно да победи онези тримата... и все пак се бе справил с тях... и преди го бях виждала да печели изгубени битки. А присъствието му тук бе неоспоримо доказателство за способностите му.

Пътеката пред мен се раздвои и аз напосоки избрах дясната. Простираше се далече напред в мрака и въздъхнах облекчено. Точка в моя полза. Въпреки безгрижните му забележки, знаех, че той също напредва в лабиринта, че все повече и повече се приближава. И за разлика от мен, Дмитрий много добре познаваше пътеките и му беше ясно как да се измъкне от тях.

— Не съм ти ядосан, задето ме нападна. На твое място и аз щях да направя същото. Това е още една причина, заради която трябва да бъдем заедно.

Следващият завой ме отведе до задънена алея, пълна с увивни ипомеи. Преглътнах поредната ругатня и се върнах по обратния път.

— Но ти все още си опасна. Ако те намеря, вероятно ще трябва да те убия. Не го искам, но започвам да си мисля, че на този свят няма място и за двама ни. Ако се върнеш доброволно при мен, ще те пробудя. И тогава заедно ще владеем империята на Галина.

Едва не прихнах от смях. Дори и да исках, нямаше как да стигна до него в тази бъркотия. Ако имах тази възможност, щях да...

Стомахът ми леко се присви. О, не. Той се приближаваше все повече и повече. Дали вече ме бе открил? Не знаех каква е зависимостта между прилошаването и разстоянието до един стригой, но в момента нямаше значение. Той беше много близо. Колко трябваше да се приближи до мен, за да ме подуши наистина? Или да ме чуе как пристъпвам тихо по тревата? Но с всяка изминала секунда той се приближаваше все повече. След като веднъж бе уловил следите ми, аз бях обречена. Сърцето ми се разтуптя още повече — ако въобще това бе възможно — пулсиращият в мен адреналин притъпяваше болката в глезена ми, но при все това не можех да напредвам достатъчно бързо.

Отново стигнах до алея без изход. Опитах да се успокоя, защото много добре знаех, че паниката ще ме направи по-уязвима. През цялото време гаденето ми се усилваше.

— Дори и да успееш да се измъкнеш, къде ще отидеш? — извика той. — Ние сме в средата на нищото.

Думите му бяха като отрова, която се просмукваше през кожата ми. Ако им се поддам, страхът ми ще надделее и ще се предам. Ще легна на тревата, ще се свия на кълбо и ще му позволя да ме докопа, макар да нямах основания да вярвам, че ще ме остави жива. И до няколко минути с живота ми ще е свършено.

Като завих наляво, пред мен отново се изпречи поредната стена от лъскави зелени листа. Бързо отстъпих встрани и се насочих в противоположната посока, и тогава най-ненадейно видях... необятно поле.

Пред мен се ширнаха огромни площи с трева, а далече зад тях се извисяваха дървета. Въпреки минималните шансове, успях. Налучках изхода. За нещастие гаденето ми се усили още повече. Щом е толкова близо, би трябвало да знае къде се намирам. Озърнах се и разбрах че не ме е излъгал. Ние действително бяхме в средата на нищото. Къде можех да отида? Нямах представа къде се намирахме.

Ето, там. Наляво съзрях бледо пурпурно сияние, някъде чак на хоризонта. Същото, което бях забелязала миналата нощ. Тогава не проумях какво можеше да означава, но сега се досетих. Това бяха светлини на голям град, най-вероятно Новосибирск, където може би бандата на Галина извършваше повечето от престъпленията си. Там трябваше да има хора. Сигурност. Място, където можех да получа помощ.

Затичах се натам колкото можех по-бързо. Стъпките ми отекваха силно по земята. Дори и адреналинът обаче не можеше да блокира напълно болката в крака ми, усилваща се с всяка следваща стъпка. Все пак навехнатият ми глезен още се държеше. Нито паднах, нито закуцах. Дишането ми се затрудни и накъса. Мускулите ми все още бяха отмалели от преживяното. И макар вече да имах цел, знаех, че до града остават още много километри.

Най-лошото бе, че гаденето непрекъснато нарастваше. Дмитрий беше наблизо. Сигурно и той се бе измъкнал от лабиринта, но не можех да рискувам да се огледам назад. Само продължих да тичам към неясното пурпурно сияние на хоризонта, макар че това означаваше да навляза в гъсталака от дървета. Може би се залъгах, но все си мислех, че само те щяха да ми осигурят прикритие. *Ти си глупачка*, нашепваше един глас в мен. *Няма къде да се скриеш от него.*

Добрах се до първата разредена редица от дървета и малко забавих ход, за да си поема глътка въздух. Опрях се на един голям дънер. Най-последно се осмелих да погледна назад, но не видях нищо. Сградата на имението светеше в далечината, заобиколена от мрака на лабиринта от жив плет. Прилошаването в стомаха ми не се усили, така че имаше надежда да съм се отдалечила от него. Лабиринтът имаше няколко изхода, а той не знаеше през кой точно се бях измъкнала сред простора на полето.

Моментът за отдых много скоро изтече и продължих да се движа, като се стараех, въпреки клоните пред очите ми, да не изпускам от поглед мекото сияние на светлините на града. Беше само въпрос на време Дмитрий да ме открие. Глезенът ми нямаше да ми позволи да се отдалеча много. А да му избягам, след като напредвах толкова бавно, беше пълна фантазия. Докато вървях, изпопадалите листа шумяха под краката ми, но не можех да си позволя да ги заобикалям внимателно. Не мисля, че беше нужно да продължавам да се притеснявам, че Дмитрий ще надуши следите ми. Шумът от стъпките ми, така или иначе, щеше да ме издаде.

— Роуз! Кълна ти се, че не е прекалено късно.

Мамка му. Гласът му прозвуча толкова отблизо. Огледах се трескаво. Не успях да го видя, но щом ме викаше, това сигурно означаваше, че още не ме е видял. Смътните светлини на града си оставаха моята пътеводна звезда, но между мен и тях отново се изпречиха дървета и мрак. Внезапно си спомних за една личност, колкото и да бе неочаквано в момента. За Таша Озера. Тя беше леля на Кристиан, много смела дама, която бе сред първите, надигнали глас в подкрепа на идеята мороите да започнат да се сражават срещу стригоите.

— Можем да отстъпваме и само да отстъпваме, докато се оставим завинаги да бъдем натикани в ъгъла — каза тя веднъж. — Или да излезем, за да посрещнем врага във време и място, което ние ще изберем. Да бъде по наш избор, а не техен.

Добре, Таша. Нека да видим дали твоят съвет няма да ме убие.

Огледах се и си избрах едно дърво с големи клони, които лесно можех да стигна.

Прибрах сребърния кол в джоба си, улових се за най-ниския клон и се покатерих на него. През цялото това време глезенът ми ме

наболяваше, но поне по-нагоре имаше достатъчно клони, на които да намеря опора за ръцете и краката си. Продължих да се катеря, докато не се добрах до един по-дебел клон, който може би нямаше да се пречупи от тежестта на тялото ми. Настаних се на него, но по-близо до ствола и предпазливо проверих устойчивостта на клона. Да, ще ме издържи. Извадих сребърния кол от джоба си и зачаках.

След около минута чух леко шумолене на листа. Дмитрий приближаваше. Движеше се много по-тихо от мен. Високата му черна фигура се появи като зловеща сянка в нощта. Пристъпваше много бавно, много внимателно, оглеждаше всичко. Несъмнено и останалите му сетива бяха нащрек.

— Роза... — заговори тихо. — Зная, че си тук. Не можеш да избягаш. Не можеш да се скриеш.

Сега гледаше надолу към земята. Мислеше, че съм се скрила зад някое дърво или съм залегнала в шумата. Още няколко стъпки. Това бе всичко, което исках от него. Дланта ми, стискаща сребърния кол, започна да се изпотява, но нямаше как да я избърша. Цялата се бях вцепенила, толкова притихнала, че дори не смеех да дишам.

— Роза...

Гласът му, студен и смъртоносен, погали кожата ми. Все още проверяващ най-старателно всичко наоколо, Дмитрий пристъпи с още една крачка напред. После още една. И още една.

Мисля, че му хрумна да погледне нагоре в мига, в който скочих. Тялото ми се блъсна в неговото, като го повали по гръб на земята. Той моментално се опита да ме отблъсне, докато аз се мъчех да забия сребърния кол в сърцето му. И точно сега в него се проявиха признаците на умората и изтощението от битките. Победата му над останалите стригои имаше висока цена, макар да се съмнявах, че аз бях в много по-добра форма. Вкопчихме се един в друг и аз се опитах да порежа бузата му със сребърния кол. Той се озъби от болката, но гърдите му останаха добре защитени. Все още надвесена над него, видях къде бях разкъсала ризата му, когато за пръв път го бях пробола. Раната му беше заздравяла.

— Ти. Си. Изумителна — рече той. Думите му преливаха едновременно от гордост и бойна ярост.

Нямах сили за отговор. Единствената ми мишена беше сърцето му. С всички сили се борех да се задържа върху него или поне най-

после да забия сребърния кол в гърдите му — но той беше толкова бърз. Отблъсна ръката ми, преди да успея да забия острието на кола. Едновременно с това Дмитрий успя да ме оттласне от себе си. Полетях два-три метра встрани, но за щастие поне не се блъснах в някое дърво. Претърколих се, надигнах се зашеметена. И в следващия миг го видях да връхлита върху мен. Бърз беше, да, много бърз — само че не толкова, колкото в предишните битки. И двамата щяхме да се унищожим взаимно в опитите си всеки да убие другия.

Сега бях изгубила предимството си на изненадата, затова побягнах към дърветата, като знаех, че той е по петите ми. Сигурна бях, че ще ме надбяга, но ако успеех да спечеля поне малко преднина, тогава може би щях да си осигуря по-добра позиция за атака и да се опитам да...

— А-а-а-а!

Викът ми раздра нощта, разтърси притихналия мрак. Кракът ми се подгъна под мен и се търкулнах по някакъв стръмен склон, без да мога да се спра. Имаше няколко дървета там, но скалите и несръчната ми първоначална реакция направиха падането ужасно болезнено, особено заради проклетия суичър, който си бях навлякла. Истинско чудо беше, че не изпуснах сребърния кол. Ударих се грубо в дъното на склона, за кратко се опитах да се задържа права, но бързо залитнах и цопнах в някаква вода.

Огледах се. Като по поръчка точно тогава луната се показва иззад облаците и хвърли достатъчно светлина, за да видя грамадната шир от черна, бързо движеща се вода пред мен. Ахнах, съвсем объркана, след което се обърнах в посоката към града. Това беше Об, реката, течаща през Новосибирск. Като се озърнах назад, видях Дмитрий застанал на ръба на склона. За разлика от мен той очевидно гледаше внимателно къде стъпва. Или това, или моят крясък преди малко му е подсказал, че нещо не е наред.

Щеше да му отнеме по-малко от минута да се спусне по склона след мен. Аз се озърнах на всички страни, а накрая се загледах напред. Добре. Бързо движеща се вода. Вероятно дълбока. Много широко водно препятствие. Ще изисква още усилия от наранения ми глезен, но не се страхувах, че ще потъна във водата. Според легендите вампирите не могат да прекосяват течаща вода. Господи, как ми се искаше да е вярно. Но беше само мит.

За втори път погледнах наляво и едва сега забелязах нещо голямо и черно да се извисява над водата. Мост? Добре, че го забелязах навреме. Поколебах се за миг, преди да се насоча натам — трябваше да се уверя, че Дмитрий ще се спусне надолу по склона. Нямах намерение да побягна и да го оставя спокойно да ме изпревари, като се движи по ръба на крайбрежния склон. Ето го, все още беше там горе. Той направи крачка напред надолу по склона и аз се втурнах по брега, без да поглеждам назад. Мостът се приближаваше все повече и повече и аз осъзнах колко е висок. Бях го преценила погрешно от мястото, където паднах. Наклонът около моста беше още по-стръмен. Тъй като се бях свлякла чак до брега, сега трябваше да се катеря дяволски много.

Не беше проблем за мен. За това по-късно щях да му мисля, което означаваше след около тридесетина секунди, понеже вероятно само толкова щяха да бъдат необходими на Дмитрий, за да се добере до мен. Вече го чувах как шляпа из плитката вода покрай брега. Звучите се усиливаха и приближаваха все повече. Ако все пак успее да се добера до моста, ако се озова на твърда почва и премина на отсрещния бряг...

Пристъпът на прилошаване едва не ме задави. Една ръка се плъзна по гърба ми и ме дръпна назад. Усетих как Дмитрий ме притисна към себе си. Започнах да се боря яростно с него, за да се освободя от хватката му. Но, Господи, толкова бях изтощена. Всяка частица от тялото ме болеше. Независимо колко уморен бе той, аз бях още по-зле.

— Спри! — изкрещя ми той, като ме улови за ръцете. — Не разбра ли? Не можеш да спечелиш!

— Тогава ме убий! — Загърчих се в ръцете му, но той ме държеше здраво, толкова силно, че въпреки, че държах сребърния си кол, не можех нищо да направя. — Ти ми каза, че ще го направиш, ако не се подчиня на волята ти. Е, познай какво? Няма да го направя. Няма. Затова просто го направи.

Призрачната лунна светлина огря лицето му, заличи нормалните сенки и превърна кожата му в страховита маска, ярко белееща се на фона на гъстия мрак наоколо. Сякаш всичките багри на света избледняха. Очите му изглеждаха съвсем черни, но в моите представи горяха като два нажежени въглена. Изражението му обаче си оставаше студено и пресметливо.

Не беше моят Дмитрий.

— Нужно е много повече от неподчинение, за да те убия, Роуз — каза ми той. — Това не е достатъчно.

Не бях убедена. Без да отпуска стоманената си хватка, той се наведе към мен. Щеше да ме ухапе. Острите му зъби щяха да разкъсат кожата ми и той щеше да ме превърне в чудовище като него. Или да пие кръвта ми, докато не издъхна в ръцете му. Кое то и от двете да се случи, ще бъда прекалено упоена и прекалено изглупяла, за да го осъзная. Личността, наричана Роуз Хатауей, щеше да се раздели с този свят без дори да разбере.

Прониза ме пристъп на луда паника — обхвана дори и онази част от мен, която все още ме призоваваше да се насладя на тези прекрасни ендорфини. Не, не. Всеки мой нерв, подпален от залялата ме тревога, настояваше да се браня отчаяно, с нокти и зъби, да нападам, да направя всичко... каквото и да е, но да спра това. Нямах да се оставя да ме превърнат в стригой. *Не можех* да го позволя. Цялото ми същество бе подчинено на тази цел. Усещах се като готова да изгоря, готова да...

С известни усилия, доколкото ми позволяваше хватката на Дмитрий, успях с пръстите на лявата си ръка да сваля пръстена на Оксана. Изхлузи се и падна в калта точно в мига, в който кучешките му зъби докоснаха кожата ми.

Все едно че избухна ядрена експлозия. Духовете и призраците, които бях призовала по пътя за Бай, изригнаха между нас. Бяха навред в сенките наоколо, прозрачни и светещи в бледозелено, синьо, жълто и сребристо. Съборих всички прегради, за да се оставя подвластна на емоциите си по начин, който не успях да постигна, когато Дмитрий за пръв път ме залови. Досега лечебната сила на пръстена ми помагаше да се владее, но с това вече бе свършено. Вече нямаше никакви бариери пред силите ми.

Дмитрий отскочи назад с широко разтворени очи. Също като онзи стригой на пътя той размаха ръце във всички посоки, за да прогони духовете като комари. Ръцете му минаваха право през тях, но без никаква полза. Ала и атаките на духовете не бяха кой знае колко успешни. Те не можеха да го наранят физически, а само да повлияят на съзнанието му. В това бяха дяволски добри — да разсейват вниманието на жертвите си. Какво бе казал Марк? Мъртвите мразят неживите. И от

начина, по който тези духове започнаха да кръжат около Дмитрий, стана съвсем ясно, че Марк бе прав.

Отстъпих назад, за да огледам земята под краката ми. Ето го. Сребърният пръстен заблещука срещу мен от една локва. Наведох се и го взех, след което побягнах, като оставих Дмитрий на съдбата му. Той не крещеше, по-скоро издаваше някакви ужасяващи звуци. Това ме измъчваше, но продължих да тичам право към моста. Стигнах до него само за минути.

Беше толкова висок, колкото и предполагах. Беше много стабилен и добре построен, само че тесен, като повечето мостове в провинцията, по които можеше да преминава само по един автомобил.

— Ще се добера дотам — промърморих, загледана в ръба на склона. Не само че беше по-висок от онзи, по който преди малко се изтърколих надолу, но беше и по-стръмен. Скрих в джоба пръстена и сребърния кол, след което протегнах ръце и забих нокти в земята. Този път трябваше да се справям наполовина с изкачване, наполовина с пълзене по стръмнината нагоре. Това бе кратък отдих за глезена ми; сега ми бе нужна силата само на горната част от тялото ми. Но докато се катерех, забелязах още нещо. Бледи блещукания, доловими с периферното ми зрение. Образи на лица и черепа, и пулсираща болка отзад в тила ми.

О, не. Това вече го бях преживяла. В това паникьосано състояние не можех да поддържам защитните прегради, за да държа мъртвите настрани от мен. Сега те ме връхлитаха, но по-скоро любопитни, отколкото войнствено настроени. Само че броят им непрекъснато нарастваше, с което ме объркваха, караха ме да губя ориентация, също както Дмитрий.

Не можеха да ме наранят, но ме плашеха, а проклетото главоболие, което ме връхлетя едновременно с тях, направо ме влудяваше. Погледнах назад и видях нещо удивително. Дмитрий *все още* продължаваше да върви по следите ми. Наистина беше бог, но бог, който с всяка своя стъпка към мен ме приближаваше до смъртта. Духовете не преставаха да кръжат край него като облак, но той някак си успяваше да се справи, въпреки че си личеше колко много усилия му струва всяка крачка. Отново се обърнах напред и продължих с катеренето, като се стараех, доколкото можех, да не обръщам внимание на светещите си спътници.

Доста време изтече, преди да се изкача най-отгоре на брега, но накрая залитайки стъпих на моста. Едва се държах на крака, толкова бяха отслабнали мускулите ми. Успях да направя още няколко крачки, преди да рухна, падайки на ръце и колене. Около мен закръжиха още духове, а главата ми щеше да се пръсне от болки. Дмитрий напредваше зад мен все тъй бавно, макар вече да приближаваше моста. Отново се опитах да се надигна, като използвах за опора парапета на моста, но паднах. Грубите метални перила ожулиха голите ми крака.

— По дяволите!

Знаех какво трябва да направя, за да се спася от призраците, макар че това можеше и да ме убие. С треперещи ръце бръкнах в джоба и извадих пръстена. Така се разтреперих, че за малко да го изпусна. Но все пак успях да го задържа и го нахлузих на пръста си. От пръстена се преля малко топлина в тялото ми и аз усетих как се възвърнаха отчасти способностите ми за самоконтрол. За нещастие духовете все още бяха тук.

Следите от онзи страх — да не умра или да не се превърна в стригой — оставаха в мен, но сега намаляха, защото не бях заплашена от пряка опасност. Чувствайки се вече не толкова безпомощна, се опитах да си възвърна контрола и бариерите, които обикновено издигах. Отчаяно исках да пропъдя призраците, стискайки здраво затворени очите си.

— Махайте се, махайте се, махайте се — зашепнах с присвити очи. Усилието обаче се равняваше на опит да се премести планина, невъзможно за преодоляване препятствие, за което никой няма достатъчно сили. Именно за това ме бе предупредил Марк, докато ми обясняваше защо не бива да го правя. Мъртвите бяха могъщ съюзник, но след като веднъж бъдат призовани, бе трудно да се отървеш от тях. Какво ми каза още той? Че тези, които са пред прага на мрака и лудостта, не бива да рискуват с това.

— Махайте се! — изкрещях. Това усилие ми костваше последния остатък от силите ми.

Един по един призраците около мен започнаха да изчезват. Усетих как светът си идва на мястото. Но като погледнах надолу, видях, че духовете бяха изоставили и Дмитрий — точно както подозирах. И той отново продължаваше да се приближава към мен.

— По дяволите! — Очевидно това бе най-използваната от мен дума през тази нощ.

Успях да се изправя на крака, докато той тичаше нагоре по склона. Въпреки че беше по-бавен, отколкото бе обичайно за него, все още се движеше доста бързо. Започнах да отстъпвам, без да свалям очи от него. Отърсването от призраците ми вля нови сили, макар и не толкова, колкото ми бяха необходими, за да избягам. Така че в крайна сметка Дмитрий щеше да спечели.

— Още един ефект от това да си целуната от сянката? — попита той, като стъпи на моста.

— Да. — Преглътнах мъчително. — Явно духовете не харесват особено стригите.

— Ти май също не ги харесваш много.

Отстъпих крачка назад. Но къде можех да се скрия? Щом се обърна, за да побегна, той ще се втурне след мен.

— И така, направих ли вече достатъчно, за да не искаш да ме промениш? — попитах го с колкото можах по-бодър тон.

Той ме удостои с крива, зловеща усмивка.

— Не. Способностите ти като целуната от сянката имат своите достойнства... Жалко, че ще изчезнат, когато се пробудиш. — Значи планът му оставаше същият. Въпреки че го бях вбесила толкова много, той все още искаше да остана завинаги с него.

— Няма да успееш да ме пробудиш — отсякох аз.

— Роуз, няма начин да успееш да...

— Не.

Качих се на парапета на моста и праметнах единия си крак през него. Знаех какво трябваше да направя. Той се вцепени.

— Какво правиш?

— Казах ти. Ще умра, преди да се превърна в стригой. Не искам да бъда като теб или другите. Не го желая. И ти навремето не искаше това. — Лицето ми, с издайнически сълзи по бузите, изстина, когато задуха нощният вятър.

Праметнах и другия си крак през парапета и се втренчих надолу към бързо течащата вода. Бяхме на височина малко по-голяма от височината на двуетажна къща. Щях да се блъсна силно във водата и дори да оцелеех след падането, нямаше да ми стигнат силите да доплувам до брега. И докато се вирах надолу, замислена за смъртта

си, си спомних как веднъж двамата с Дмитрий пътувахме на задната седалка на един джип и обсъждахме точно тази тема. Тогава за пръв път седяхме толкова близо един до друг и отвсякъде, където телата ни се докосваха, струеше топлина. Беше прекрасно. Той ухаеше приятно — онова ухание на живот вече го нямаше в него, осъзнах с горчивина — и беше поотпуснат от обикновено, готов да се усмихне. Ние говорехме за това какво означава да си жив и да контролираш душата си. И какво означава да станеш един от неживите, да изгубиш любовта и светлината на живота, както и всички, които познаваш. Тогава се спогледахме и се съгласихме, че смъртта е за предпочитане пред подобна участ.

Сега, докато се вирах в Дмитрий, се изпълних с увереност, че сме били прави.

— Недей, Роуз. — Долових истинска паника в гласа му. Ако ме остави да падна през парапета, с мен щеше да е свършено. Нямаше да стана стригой. Нямаше да се пробудя. За да ме промени, той трябваше да ме убие, като изпие кръвта ми, и после да ми даде от неговата. Ако обаче скочех от парапета, водата щеше да ме убие, а не загубата на кръв. Щях да съм мъртва много преди да ме намери в реката.

— Моля те — замоли той. В гласа му се прокрадна жалостива нотка, която безкрайно ме изненада. Толкова силно ми напомни за живия Дмитрий, онзи, който не беше чудовище. Онзи, който милееше за мен и ме обичаше, който вярваше в мен и ме любеше. А този Дмитрий тук, който нямаше нищо общо с всичко това, пристъпи две предпазливи крачки напред, след което отново се спря. — Ние трябва да сме заедно.

— Защо? — запитах тихо. Вятърът отнесе думата, но той я чу.

— Защото те желая.

Усмихнах му се тъжно, като се зачудих дали ще се срещнем отново в царството на мъртвите.

— Грешен отговор — казах.

И скочих.

Ала тъкмо като започнах да падам, той се втурна към мен, скочи с умопомрачителната скорост, с която се отличаваха стригойите. Пресегна се и улови едната ми ръка, за да ме издърпа отново нагоре до парапета. Е, успя само наполовина. Само част от мен се прехвърли през парапета, а останалата продължи да виси над реката.

— Престани да се бориш с мен! — извика ми той, докато се опитваше да ме изтегли за ръката, която бе уловил.

Сега самият той беше в нестабилна позиция, надвесен над парапета, докато се мъчеше да се протегне достатъчно надолу, за да ме хване по-здраво и да ме задържи на ръба.

— Пусни ме! — изкрещях в отговор.

Но той беше прекалено силен, така че успя да издърпа по-голяма част от тялото ми върху парапета. Достатъчно, за да не ме грози непосредствена опасност от падане.

Ето, в това беше цялата работа. В онзи миг, преди да скоча, наистина бях решила да умра. Бях стигнала до това съдбоносно решение, бях го приела. Но знаех също, че Дмитрий може да реагира точно така. Нали беше толкова бърз и толкова умел. Ето защо бях скрила сребърния кол в другата си ръка, която висеше свободна.

Погледнах го в очите.

— Винаги ще те обичам.

След което забих сребърния кол в гърдите му.

Не беше толкова прецизен удар, колкото ми се искаше, защото той успя умело да се отдръпне леко. Все пак се постарях да забия сребърния кол дълбоко в сърцето му, макар да не бях сигурна, че ще се справя от толкова неудобен ъгъл на замахване. Очите му се взряха смаяно в мен. Устните му се разтвориха, почти в усмивка, макар грозна и болезнена.

— Точно това исках да ти кажа и аз... — простена той.

Това бяха последните му думи.

Неуспешният му опит да избегне удара ми със сребърния кол го накара да изгуби равновесие тъкмо когато се беше провесил през ръба на парапета. Останалото довърши магията на сребърния кол, при това с лекота, след като успя да блокира рефлексите му.

Дмитрий падна.

За малко да ме повлече със себе си. Едва успях да се освободя от него и да се вкопча в парапета. Полетях право надолу в мрака — надолу и все по-надолу в чернотата на Об. След миг изчезна от погледа ми.

Останах загледана в реката, като се питах дали ще мога да го видя, ако достатъчно силно напрегна очи. Но не успях.

Реката беше прекалено черна и прекалено далече. Облаци закриха луната и навред отново се възцари мрак. За миг пак погледнах

надолу и чак сега проумях какво бях извършила. Искаше ми се и аз да се хвърля след Дмитрий, защото не можех да живея без него.

Длъжна си да живееш. Моят вътрешен глас се оказа много по-спокоен и по-уверен, отколкото би трябвало да бъде. *Предишният Дмитрий щеше да иска точно това — да живееш. Ако наистина го обичаш, трябва да продължиш.*

Задъхана, трепереща, аз се прехвърлих през парапета и отново стъпих на моста, изненадващо благодарна за сигурността, която ми даваше. Не знаех как ще продължа да живея, но знаех със сигурност, че искам. Нямах да се почувствам напълно сигурна, докато кракът ми не стъпи на твърда земя. Изплашена, че тялото ми ще откаже да ми служи, започнах да прекосявам моста стъпка по стъпка. Като стигнах до отсрещния му край, се оказах изправена пред избор: да следвам реката или шосето? Те се разделяха леко, макар и двете да продължаваха приблизително в посоката, в която се виждаха светлините на града. Избрах да продължа по шосето. Не исках повече да бъда край реката. Не ми се мислеше за това, което току-що се беше случило. Не биваше да мисля за това. Мозъкът ми отказваше да се занимава с това. *Първо трябва да се погрижиш да оцелееш. После ще му мислиш как ще продължиш да живееш.*

Шосето, по-скоро черен път, бе гладко, добре утъпкано и беше лесно да се ходи по него — поне за другите. На всичкото отгоре заръмя лек дъждец, което още повече ме вкисна. Искаше ми се да седна и да си отдъхна, да се свия на кълбо и да не мисля за нищо. *Не, не, не.* Светлината. Трябва да вървя към светлината. Това за малко да ме накара да се разсмея гласно. И действително беше смешно. Все едно че бях някой на прага на смъртта. И тогава се засмях. Цялата тази нощ беше изпълнена с преживявания на прага на смъртта. Поне това в момента беше най-незначителното.

Беше и последното. Колкото и да ми се искаше да се добера до града, до него оставаше още много. Не бях сигурна колко бях извървяла, когато най-последен спрях и седнах. *Само за минута,* реших аз. Ще си почина само минута и после ще продължа да вървя. *Трябва да продължа да вървя.* Ако поради някаква шантава случайност бях пропуснала да улуча сърцето му, Дмитрий всеки миг можеше да се покатери по стръмния бряг на реката. Или някой оцелял стригой да се е втурнал по следите ми от имението.

Но не се надигнах след една минута. Може би съм задрямала. Честно казано, не знаех колко дълго съм седяла там, когато някакви фарове внезапно ме събудиха. Една кола намали ход и спря. Успях да се изправя и се подготвих за най-лошото.

Но от колата не излезе стригой. Вместо това се появи възрастен човек. Той се взря в мен и ми каза нещо на руски. Поклатих глава и отстъпих крачка назад. Мъжът се наведе към седалката в колата и каза нещо. След секунда се показва една възрастна жена. Тя също ме огледа с разширени очи и състрадателно изражение. Изрече нещо, което ми прозвуча нежно, после ми протегна ръка, с подчертано внимание, както се прави, когато посягаш към неопитомено животно. Гледах я втренчено за няколко мъчителни секунди, след което посочих към озарения в пурпурно хоризонт.

— Новосибирск — казах.

Тя проследи жеста ми и кимна.

— Новосибирск. — Посочи към мен и после към колата. — Новосибирск.

Поколебах се още малко, преди да ѝ позволя да ме настани на задната седалка. Тя смъкна палтото си и ми го подаде. Едва тогава забелязах, че дъждът ме беше измокрил. След всичко, което бях преживяла тази нощ, сигурно изглеждах ужасно. Истинско чудо беше, че въобще спряха заради мен. Възрастният мъж отново подкара колата. Кой знае защо ми хрумна, че може да съм влязла в колата на двама серийни убийци. Но пък идеално би се връзвало с всичко, с което се бях сблъскала тази нощ, нали?

Физическото и психическото изтощение започнаха да ме надвиват. С последно усилие на волята облизах устни и задавено изрекох друг бисер от скромния си руски речник:

— Позвонить?

Жената се извърна изненадано назад. Не бях сигурна дали бях произнесла правилно думата. Може би току-що бях поискала да ме оставят до някой телефонен автомат, вместо да се обадя от мобилен телефон — или може би с моя руски всъщност съм поискала жираф, но се надявах, че въпреки всичко ще се разберем. И наистина само след миг тя бръкна в чантата си и ми подаде мобилен телефон. Дори и в Сибир всички имаха такива. С треперещи ръце набрах номера, който беше запечатан в паметта ми. Отговори ми познат женски глас:

— *Ало.*

— Сидни? Роуз се обажда...

ГЛАВА 27

Не познавах мъжа, когото Сидни изпрати, за да ни посрещне, когато пристигнахме в Новосибирск. Само забелязах, че имаше същата златна татуировка като нея. Косата му беше пясъчно руса, някъде над тридесетте и, разбира се — човек. Изглеждаше компетентен и вдъхващ доверие. Докато стоях облегната на колата, той се смееше и говореше с възрастната двойка, сякаш бяха най-добри приятели. Около него витаеше атмосфера на професионализъм и увереност, така че те скоро се отпуснаха и усмихнаха. Не бях сигурна какво им каза, може би че съм неговата капризна дъщеря или нещо подобно, но те очевидно му повярваха достатъчно, за да ме оставят в неговите ръце. Предполагам, че част от способностите на алхимиците бе да умеят да очароват околните.

Когато старецът и жената си заминаха, неговото поведение леко се промени. Не изглеждаше толкова студен, колкото беше Сидни отначало, но нито се смееше, нито се шегуваше с мен. Държеше се подчертано делово и дистанцирано. Не можех да не си спомня историите за мъжете в черно — хората, почистващи след срещите с извънземните, за да скрият истината от света.

— Можеш ли да вървиш? — попита, като ме огледа от главата до петите.

— Не съм сигурна — отвърнах му.

Оказа се, че мога, макар и не много добре. С негова помощ накрая се довлякох до една къща в града, която не се намираше в центъра. По това време едва се държах на крака. Очите ми се затваряха от умора. Там имаше и други хора, но не им обърнах внимание. Единственото, което имаше значение за мен, беше спалнята, в която някой ме отведе. Успях да събера достатъчно сили, за да се освободя от ръката, която ме подкрепяше и да се просна по очи в средата на леглото.

Събудих се сред ослепителна слънчева светлина, заливаща стаята ми, и тихо говорещи хора. Като се има предвид всичко, което

бях преживяла напоследък, нямаше да е кой знае колко изненадващо пак да видя Дмитрий, Татяна или дори доктор Оленски от Академията. Но вместо тях съзрях само впереното в мен брадато лице на Ейб, лъщящо като скъпоценен камък от толкова ярката светлина.

След миг обаче лицето му се замъгли и на неговото място изплува черна, черна вода — вода, която заплашваше да ме отнесе. В главата ми отекнаха последните думи на Дмитрий: *Точно това исках да ти кажа и аз...* Той се бе досетил какво исках да чуя. Че ме обича. Какво щеше да се случи, ако съдбата ни беше подарила още няколко мига заедно? Щеше ли да изрече онези думи? Точно тях ли имаше предвид? И дали това би имало значение?

Със същата решителност, с която бях събрала всичките си останали сили, преди да заспя, изтласках водите, които ме заливаха във въображението ми. Заповядах си да пропъдя колкото може по-надалеч събитията от изминалата нощ. Щях да се удавя, ако продължавах да мисля за това. Сега трябваше да плувам. Лицето на Ейб отново застана на фокус пред очите ми.

— Здравей, змей — изрекох едва чуто. Незнайно защо неговото присъствие тук не ме изненада. Сидни навярно е трябвало да информира началниците си за мен, а те на свой ред са казали на Ейб. — Много мило от твоя страна, че си успял да се промъкнеш и тук.

Той поклати глава и се усмихна тъжно.

— Мисля, че ме превъзхождаш в уменията да се промъкваш в потайни кътчета. Мислех, че вече си се върнала в Монтана.

— Следващия път трябва да се подсигуриш, като включиш малко повече подробности в сделките си. Или просто ме опаковай и лично ме изпрати в Съединените щати.

— О — възкликна той, — точно това възнамерявам да направя. — Докато го изричаше, усмивката не слезе от лицето му, но някак си имах чувството, че не се шегува. И внезапно осъзнах, че това вече не ме плаши. Идеята да се прибера у дома започна да ми харесва.

Марк и Оксана се приближиха и застанаха до мен. Тяхното присъствие бе неочаквано, но приятно. Те също се усмихваха, лицата им бяха тъжни, но и облекчени. Надигнах се в леглото, изненадана, че въобще мога да се движа.

— Ти си ме излекувала — казах на Оксана. — Още ме боли, но не се чувствам така, сякаш в следващия миг ще умра, което определено

е голямо подобрене.

Тя кимна.

— Направих достатъчно, за да съм сигурна, че не си изложена на пряка опасност. Реших, че мога да се справя и с останалото, но след като се събудиш.

Поклатих глава.

— Не, не. Сама ще се възстановя. — Винаги мразех, когато Лиса ме лекуваше. Не исках тя да си прахосва силите по мен. Нито пък исках да страда от страничните ефекти на духа.

Лиса...

Рязко отхвърлих завивките от себе си.

— Господи! Трябва да се върна у дома. Веднага.

Но три чифта ръце незабавно ме спряха и не ми позволиха да стана от леглото.

— Почакай — рече Марк. — Никъде няма да ходиш. Оксана те лекува съвсем малко. Нужно е още доста, докато се възстановиш напълно.

— А и не си ни разказала какво се случи — додаде Ейб. Както винаги, очите му пронизваха изпитателно. Той беше от тези, които трябваше да знаят всичко, а загадъчните истории около мен сигурно го влудяваха.

— Няма време! Лиса е в беда. Трябва да се върна в Академията. — Всичко ме връхлетя отново. Странното поведение на Лиса и безумните ѝ изпълнения, предизвикани от някакво внушение или по-скоро супервнушение, имайки предвид способността на Ейвъри да ме изхвърля от главата на Лиса.

— О, сега искаш да се прибереш в Монтана? — възкликна Ейб. — Роуз, дори и в съседната стая да те чакаше самолет, готов да отлети, пътят дотам е минимум двадесет часа. А ти не си в състояние да пътуваш където и да е.

Поклатих глава, докато все още се опитвах да се изправа на крака. След онова, с което се бях сблъскала миналата нощ, тези тук около мен не представляваха голяма заплаха — е, може би с изключение на Марк, но едва ли можех да започна да раздавам юмручни удари. И, да, още не бях сигурна на какво е способен Ейб.

— Нищо не разбираш! Някой се опитва да убие Лиса или да я нарани, или...

Е, всъщност и аз не разбирах докрай какво искаше Ейвъри. Знаех само, че тя някак си внушаваше на Лиса да върши всички тези безразсъдни неща. Явно притежаваше удивителни способности в прилагането на магията на духа. Силата ѝ бе изключителна, защото бе успяла да я скрие толкова добре от Лиса и Ейдриън. Дори си бе създала фалшива аура, за да замаскира истинската си, златната. Нямах представа как успяваше да контролира такава неподозирана мощ, още повече, че струящата от енергия Ейвъри, която обичаше забавленията и насладите, в никакъв случай не приличаше на луда. Каквото и да бе замислила, Лиса бе в опасност. Трябваше да предприема нещо.

Реших да елиминирам Ейб от уравнението и погледнах умолително към Марк и Оксана.

— Тя е моят партньор по връзка — обясних им. — А сега е в беда. Някой се опитва да ѝ причини зло. Трябва да отида при нея. Вие разбирате защо съм длъжна да го направя.

По лицата им прочетох, че ме *разбираха*. Знаех, че ако бяха изпаднали в моето положение, и те щяха да направят точно същото един за друг.

Марк въздъхна.

— Роуз... ще ти помогнем да отидеш при нея, но не можем да го направим *сега*.

— Ще се свържем с Академията — намеси се Ейб с типичния си делови тон. — Те ще поемат грижата за нея.

Правилно. И как точно ще стане? Ще се обадим на директор Лазар и ще му кажем, че неговата дъщеря, купонджийката, всъщност е порочна и зла и контролира хората с психичните си сили и че трябва да бъде държана под ключ за доброто на Лиса и всички останали?

Понеже нищо не им отговорих, те решиха, че са ме убедили. Особено Ейб.

— С помощта на Оксана вероятно утре ще се възстановиш достатъчно, за да можеш да пътуваш — добави той. — Аз мога да ти уредя място за ранния сутрешен полет вдругиден.

— Дотогава тя ще бъде ли добре? — попита ме Оксана загрижено.

— Аз... аз не зная. — Какво би могла да направи Ейвъри за два дни? Още повече да задълбочи отчуждението и объркването на Лиса?

Ужасни неща, но нямаше пряко да застрашат живота ѝ. Сигурно, сигурно... тя ще е наред дотогава, нали? — Оставете ме да проверя...

Видях как очите на Марк леко се разшириха, когато осъзна за какво говоря. После не виждах нищо в стаята, защото вече не бях в нея. Бях в главата на Лиса. Озовах се на съвсем друго място, но за половин секунда си помислих, че отново се намирам на моста и гледам надолу към черната вода и студената смърт.

После проумях какво всъщност виждах — или по-скоро какво Лиса виждаше. Тя стоеше на перваза на прозорец в една от сградите в кампуса. Беше нощ. Не успях веднага да разпозная коя точно бе сградата, но това нямаше значение. Стори ми се, че Лиса се намира на шестия етаж, стоеше изправена там на високите си токчета, смееше се на нещо, докато черната земя долу я очакваше застрашително. Зад нея чух гласа на Ейвъри.

— Лиса, внимавай! По-добре слез от там.

Но това също имаше двойно значение, както всичко, което Ейвъри правеше. Още докато изричаше привидно загриженото предупреждение, усетих един безразсъден подтик в Лиса. Нещо, което ѝ нашепваше, че няма нищо страшно да е там, където е, и да не се тревожи за нищо. Това бе внушението на Ейвъри. После усетих как нещо погъделичка мозъка ми, след което чух един раздражен глас.

Пак ли ти?

Бях изтласкана обратно в спалнята в Новосибирск. Ейб се бе паникьосал, очевидно решил, че съм изпаднала в несвяст, а Марк и Оксана се опитваха да му обяснят какво става. Примигнах и разтрих главата си, докато се мъчех да се окопая. Марк въздъхна с облекчение.

— Много по-странно е да наблюдаваш как някой друг го прави, отколкото когато го правиш самият ти.

— Тя е в беда — повторих, докато отново се опитвах да се надигна от леглото. — В беда е... и не зная какво да направя...

Те бяха прави, като казваха, че нямаше как толкова бързо да се върна при Лиса. Дори и да последвам съвета на Ейб и да позвъня в Академията... не знаех със сигурност къде е Лиса в момента, нито пък дали някой ще ми повярва. Замислих се дали да не се върна в съзнанието ѝ и да се опитам да прочета къде се намира в момента, но Ейвъри сигурно отново щеше да ме изхвърли оттам. От това, което

разбрах набързо, Лиса не беше взела със себе си мобилния си телефон, което не ме изненада. В Академията се спазваше стриктно ограничението да не се носят телефони в класните стаи, затова тя обикновено оставяше своя в стаята си в общежитието.

Но познавах някой, който със сигурност не се разделяше със своя. И който щеше да ми повярва.

— Някой има ли телефон? — попитах.

Ейб ми подаде телефона си и аз набрах номера на Ейдриън. Останах доста изненадана, че съм го запомнила. Той ми беше бесен, но беше загрижен за Лиса. Щеше да ѝ помогне, независимо че ми беше толкова ядосан. И най-важното: ще ми повярва, когато му обясня за този налудничав заговор, осъществяван чрез магията на духа.

Обаче от другия край на линията се включи гласова поща, а не самият Ейдриън: „Зная, че сте съсипани, задето не ме намерихте — заговори гласът му игриво, — но оставете съобщение и ще се опитам колкото е възможно по-скоро да облекча мъките ви.“

Прекъснах. Почувствах се победена. Внезапно погледнах към Оксана и ми щукна една съвсем шантава идея.

— Ти... ти можеш да го направиш... ти можеш да проникваш в нечие съзнание и да влияеш на мислите на другите. Както го направи с мен.

Тя сви устни в лека гримаса.

— Да, но това не е нещо, което искам да правя. Не мисля, че е правилно.

— Можеш ли да използваш внушението, след като веднъж проникнеш в съзнанието на някого?

Сега тя изглеждаше още по-възмутена.

— Ами, да, разбира се... двете неща действително са много подобни. Но да проникнеш в нечие съзнание е едно, докато съвсем друго е да го принуждаваш към нежелано поведение.

— Приятелката ми ще извърши нещо опасно — обясних ѝ аз. — Това може да я убие. Тя е жертва на внушение, но аз не мога да направя нищо за нея. Връзката ни не ми позволява да ѝ въздействам активно. Мога само да я наблюдавам. Но ако ти можеш да проникнеш в мозъка на Лиса и да ѝ внушиш да избегне опасността...

Оксана поклати глава.

— Дори и ако оставим моралът настрана, не мога да стигна до някого, който в момента не е тук — да не говорим, че е личност, която не познавам.

Обзета от паника, зарових пръсти в косата си. Искаше ми се Оксана да можеше да прониква в сънищата. Това поне щеше да ѝ осигури възможност да действа от разстояние. Всичките тези духовни сили сякаш действаха отделно една от друга, като всяка от тях притежаваше някакъв допълнителен нюанс. Някой, който се явява в сънищата на другите, може би щеше да успее да предприеме и следващата стъпка, като го посети, когато е буден.

Тогава ми хрумна друга, още по-откачена идея. Явно днес ми вървеше на потресаващи открития.

— Оксана... нали можеш да проникнеш в моето съзнание?

— Да — потвърди тя.

— Ако аз... ако аз съм в главата на моята партньорка по връзка и точно в същото време ти на свой ред проникнеш в мен, не можеш ли *тогава*, чрез мен, да проникнеш накрая и в нейната глава? Мога ли аз да послужа като посредник между вас двете?

— Никога не съм чувал подобно нещо — промърмори Марк.

— Защото никога досега не е имало толкова много владеещи магията на духа и едновременно с това целунати от сянката — изтъкнах аз.

Ейб, съвсем разбираемо, изглеждаше напълно объркан.

Оксана смръщи вежди и лицето ѝ помръкна.

— Не зная...

— Или ще се получи, или не — обобщих. — Ако не стане, то поне няма да причиним никому вреда. Но ако успееш да проникнеш в нея чрез мен... тогава ще ѝ предадеш своето внушение. — Оксана понечи да заговори, но аз я прекъснах. — Зная, зная... мислиш си, че това не е редно. Ами тази друга личност, която владее магията на духа? Тя е тази, която върши нередни неща. От теб се иска само да внушиш на Лиса да избегне опасността. Та тя е готова да скочи през прозореца! Спри я сега, а след два дни аз ще съм при нея и ще се погрижа за всичко.

Като казах, че ще се погрижа за всичко, имах предвид да разкрася хубавото лице на Ейвъри с едно добре насинено око.

Вече бях свикнала с това останалите около мен — особено по-възрастните — да отхвърлят чудноватите ми идеи и изявления. Дяволски много време ми отне да убедя хората, че Виктор е отвлякъл Лиса. Също толкова трудно бе да накарам пазителите да повярват, че Академията е нападната от стригои. Затова при подобни ситуации част от мен едва ли не очакваше непременно да се натъкна на съпротива. Но сега беше по-различно. Колкото и да бяха здравомислещи, Оксана и Марк през по-голямата част от живота си се бяха борили с магията на духа. Лудостта бе част от живота им и след още миг на размисъл, Оксана престана да спори с мен.

— Добре — рече тя. — Дай ми ръцете си.

— Какво става? — попита Ейб, все още съвсем объркан. За кратко изпитах леко задоволство, че този път за разнообразие, ставаше нещо, неподвластно на него.

Марк промърмори нещо на руски на ухото на Оксана и я целуна по бузата. Вероятно я предупреди да бъде много внимателна, но не я упрекна за избора ѝ. Знаех, че и той би постъпил така, ако тя беше на мястото на Лиса. Любовта между Марк и Оксана беше толкова силна, толкова дълбока, че аз едва не се отказах да искам тази услуга от нея. Тази любов ми напомни за Дмитрий. Ако си позволя да мисля за него дори още миг, отново щях да преживея случилото се през изминалата нощ...

Хванах ръцете на Оксана. Стомахът ми се беше свил на топка. Никак не ми допадаше идеята някой да нахлуе в главата ми, въпреки че беше доста лицемерно от моя страна, след като постоянно прониквах в съзнанието на най-добрата си приятелка. Оксана ми се усмихна леко, макар да бе очевидно, че е изнервена не по-малко от мен.

— Извинявай — заговори тя. — Мразя да постъпвам така с хората...

И тогава го почувствах — същото нещо, което ми се случи, когато Ейвъри ме изхвърли. Беше почти като физическо усещане, все едно че някой докосва мозъка ми. Ахнах, неспособна да отместя погледа си от очите на Оксана, докато горещи и студени вълни заливаха тялото ми. Оксана бе проникнала в главата ми.

— А сега иди при приятелката си — каза ми тя.

Направих го. Съсредоточих мислите си само върху Лиса и я намерих още да стои на перваза на прозореца. По-добре там, отколкото

на земята, но исках да се махне оттам и да се прибере в стаята, преди да се е случило непоправимото зло. Но аз не можех да направя нищо. Оксана бе тази, която трябваше да каже на Лиса да слезе от перваза. Само че аз нямах никаква представа дали другата жена е проникнала през мен в нея. Когато нахлух в мислите и възприятията на Лиса, се лиших от усещането за Оксана. Повече нямаше гъделичкане в мозъка ми.

Оксана?, помислих аз. Там ли си?

Нямаше отговор — или поне не от Оксана. Отговорът дойде от съвсем неочакван източник.

Роуз?

В съзнанието ми заговори гласът на Лиса. Тя замръзна на перваза на прозореца и внезапно престана да се смее на казаното от Ейвъри. Усетих ужаса и объркването, които я обзеха, докато се чудеше дали не халюцинира. Заозърта се трескаво из стаята. Погледът ѝ се плъзна покрай Ейвъри. Ейвъри разбра, че става нещо, и лицето ѝ се вкамени. Долових познатото чувство за присъствието ѝ в съзнанието на Лиса и не се изненадах, че Ейвъри отново се опита да ме изхвърли оттам.

Само че този път не се получи.

В миналото Ейвъри ме бе изтласквала и това винаги ми действаше като истински ритник. Останах с впечатлението, че и сега се опита, но все едно удари юмрука си в тухлена стена. Този път Оксана беше с мен по някакъв загадъчен начин и ми предаваше своята сила. Ейвъри все още беше в полезрението на Лиса и аз видях как онези красиви сивосини очи се разшириха от шока, че не може да ме контролира.

О, помислих си. Започна се, кучко!

Роуз? Гласът на Лиса отново отекна в мозъка ми. Полудявам ли?

Още не. Но веднага трябва да слезеш оттам. Мисля, че Ейвъри се опитва да те убие.

Да ме убие? Не само чух, но и усетих недоверието на Лиса. Тя никога не би го направила.

Слушай, нека точно сега да не спорим. Само слез от прозореца.

Усетих импулса в Лиса, усетих как се размърда и полека отмести единия си крак от перваза. Но после сякаш някаква важна част от мозъка ѝ я спря. Кракът ѝ остана да виси просто така... след което бавно започна да губи равновесие...

Това беше дело на Ейвъри. Чудех се дали Оксана, спотаена отзад в тази връзка, ще успее да надвие това внушение. Не, тук Оксана не беше активната страна. Духовните ѝ сили по някакъв начин се бяха прехвърлили на мен, за да комуникирам с Лиса, а тя оставаше пасивна. Очаквах да послужи като мост между Оксана и Лиса, за да могат мислите на Оксана да се предадат на Лиса и да я убедят какво да направи. Ситуацията обаче се обърна, а аз не притежавах силата на внушението. Разполагах единствено с легендарната си съобразителност и силата да убеждавам останалите.

Лиса, трябва да се бориш с Ейвъри, казах ѝ аз. Тя владее магията на духа и ти предава своите внушения. Ти си една от най-силните личности, които познавам, способни да излъчват внушение. Трябва да можеш да се справиш с нея.

Отговорът ѝ ме изплаши. *Не мога... точно сега не мога да внушавам нищо.*

Защо да не можеш?

Защото съм пияна.

Мислено простенах. Разбира се, това беше. Ето защо Ейвъри винаги се стараше най-грижливо да снабдява Лиса с алкохол. Той вцепеняваше духа, доказателство за което беше Ейдриън, който тъй често се отдаваше на слабостта си към бутилката. Ейвъри насърчаваше Лиса да пие, за да отслабват духовните ѝ способности и да не може да оказва сериозна съпротива. Толкова много пъти Лиса не можеше да прецени колко точно е изпила Ейвъри. Явно Ейвъри доста често се е преструвала на пияна.

Тогава използвай обикновената си воля, посъветвах я. Ти можеш да се противопоставиш на внушението.

Това беше вярно. Внушението не ти осигурява автоматично господство. Някои се съпротивляват по-добре на внушението от други, макар че стригите и владеещите магията на духа със сигурност бяха по-особен случай.

Усетих как в Лиса започна да се трупа решителност, усетих я как повтаряше думите ми отново и отново, че трябва да бъде силна и да слезе от перваза. Стараеше се да отхвърли импулса, който Ейвъри бе насадила в ума ѝ. Аз, без да разбера как стана това, се присъединих към усилията ѝ. Двете с Лиса обединихме силите си и започнахме да изтласкваме Ейвъри.

В реалния свят погледите на Ейвъри и Лиса не се отделяха, докато продължаваше психическата схватка. Изражението на Ейвъри издаваше изключително силната ѝ концентрация, но внезапно на лицето ѝ се изписа и смайване. Беше забелязала, че и аз се бях присъединила в битката. Моментално присви очи и като заговори, всъщност имаше предвид мен, а не Лиса.

— О — изсъска Ейвъри, — ти *не* искаш да си имаш работа с мен, нали?

Не исках ли?

Обля ме топлина, след което ме обзе усещането, че някой прониква в мозъка ми. Но не беше Оксана. Беше Ейвъри, с намерението сериозно да проучи мислите и спомените ми. Сега проумях защо Оксана твърдеше, че това е вредна и насилствена намеса във вътрешния свят на личността. Не беше само да погледнеш през нечийи чужди очи, а и да шпионираш най-интимните мисли на някого.

И тогава светът около мен се стопи. Озовах се в стая, която не познавах. За миг си помислих, че отново съм в имението на Галина. Несъмнено изпитвах същото усещане, че съм се озовала в същата луксозна и пищна обстановка. Но не. След като се огледах по-внимателно, стана ясно, че изобщо не може да се сравнява. Първо, мебелировката бе по-различна. Дори и вибрациите, излъчвани от околността, бяха някак си по-други. Това място изглеждаше подканващо, гостоприемно и очевидно много обичано, докато имението на Галина изглеждаше красиво, но лъхаше на студено и нещо безлично. Тук върху плюшения диван беше метната небрежно някаква завивка, сякаш някой или някоя двойка до неотдавна се е била гушила под нея. И макар да не можеше да се каже, че в цялата стая цареше безгрижна неразбория, все пак имаше немалко разпръснати лични вещи — като книги и фотографии в рамки, които свидетелстваха, че тази стая действително е обитавана, а не служи само за показ.

Приближих се до малка лавица и взех една от рамкираните снимки. Едва не припаднах, като видях какво бе заснето на нея. Беше fotografia на Дмитрий и мен — само че въобще не помнех кога бе направена. Стояхме един до друг, вплели ръце, сблизихме глави, за да сме сигурни, че и двамата ще се поберем в кадъра. Аз се бях ухилила широко, а и той също се бе усмихнал весело, което при него се случваше тъй рядко. Това смекчаваше донякъде обикновено

изписаната на лицето му сурова решителност винаги да закриля и го правеше да изглежда по-секси, отколкото някога си го бях представяла. Кичур от тъмнокестенявата му коса се бе изплъзнал от опашката и бе паднал върху бузата му. Зад нас се виждаше град, който веднага познах — Санкт Петербург. Намръщих се. Не, това определено беше фотография, която не можеше да е истинска.

Още я оглеждах замислено, когато чух как някой влезе в стаята. Сърцето ми замря, като се обърнах, за да проверя кой се бе появил. Върнах фотографията обратно на лавицата с треперещи ръце, след което веднага отстъпих няколко крачки назад.

Беше Дмитрий.

Носеше джинси и най-обикновена червена тениска, която обаче чудесно очертаваше мускулестото му тяло. Косата му бе спусната свободно, леко влажна, сякаш току-що бе излязъл изпод душа. Държеше чаши и се засмя, като ме видя.

— Още ли не си се облякла? — попита ме и укорително поклати глава. — Те ще дойдат всеки момент.

Погледнах надолу и видях, че още бях с долнището на карираната ми фланелена пижама и потниче. Той ми подаде чашата, а аз бях толкова смаяна, че не казах нищо, а само я поех от ръката му. Вгледах се в нея — горещ шоколад, след което вдигнах очи към него. Нищо червено нямаше сега в тях, нищо дяволско по лицето му. Само разкошна топлота и привързаност. Отново бе онзи Дмитрий, онзи, когото обичах, който бдеше над мен, който ме закриляше, с чисто сърце и душа.

— Кой... кой ще идва? — попитах.

— Лиса и Кристиан. Идват за късна закуска. Или ранен обяд. — Измери ме с озадачен вид. — Добре ли си?

Отново се озърнах и отново видях уютната стая. През прозореца се виждаше задния двор, пълен с дървета и цветя. Слънчеви петна изпъстриха килима. Обърнах се към него и поклатих глава.

— Какво е това? Къде сме?

Смутеното му изражение сега се промени в смръщено. Пристъпи напред, взе чашата ми, за да я остави на лавицата до своята. Отпусна ръце на ханша ми, а аз се напрегнах, не смееща да помръдна — как можеше толкова да прилича на моя Дмитрий?

— Това е нашата къща — обясни ми той, като ме придърпа към себе си. — В Пенсилвания.

— В Пенсилвания... да не би да сме в кралския двор?

Той сви рамене.

— На няколко километра от него.

Поклатих бавно глава.

— Не... това не е възможно. Не можем да имаме общ дом. И в никакъв случай толкова близо до другите. Никога няма да ни позволят.

— Нали ако в някакъв шантав свят Дмитрий и аз живеехме заедно, трябваше да го правим в пълна тайна — някъде много далече, като Сибир например.

— Ти настояваше за това — рече той, леко усмихнат. — Пък и никого не го е грижа. Те го приеха. Освен това ти каза, че сме *длъжни* да живеем близо до Лиса.

Зави ми се свят. Какво ставаше тук? Как бе възможно това. Как можех да живея с Дмитрий и на всичкото отгоре толкова близо до мороите? Това не беше правилно... но все пак го чувствах правилно. Като се огледах, долових връзката, която Дмитрий и аз имахме. Но... как така бях с Дмитрий? Не трябваше ли в момента да правя нещо друго? Не се ли предполагаше, че трябва да съм *някъде* другаде?

— Ти си стригой — произнесох най-последно. — Ти си мъртъв Аз те убих.

Той прокара пръст по бузата ми, все още с тази негова унила усмивка.

— Изглеждам ли ти като мъртъв? Приличам ли на стригой?

Не. Изглеждаше чудесно, seksi, силен. Беше такъв, какъвто го помнех, такъв, какъвто го обичах.

— Но ти беше... — замлъкнах, все още объркана. Това не беше редно. Имаше нещо, което трябваше да направя, но не си спомнях какво. — Какво стана?

Ръката му се върна на бедрото ми и ме притегли в плътна прегръдка.

— Ти ме спаси — прошепна в ухото ми. — Твоята любов ме спаси, Роза. Ти ме върна обратно, така че можем да бъдем заедно.

Аз ли? Нямах никакъв спомен за това. Но всичко ми се струваше тъй реално, пък и беше толкова прекрасно. Толкова ми липсваха топлите му ръце, които ме обгръщаха. Беше ме прегръщал като

стригой, но никога не се бях чувствала по този начин. И когато се наведе, за да ме целуне, със сигурност знаех, че не е стригой. Но не разбирах как съм могла толкова да се заблудя преди това в имението на Галина. Целувката беше истинска. Толкова гореща, че чак изгори душата ми. И докато устните ми се притискаха все по-жадно към неговите, усетих връзката, онази, която ми подсказваше, че за мен освен него нямаше друг на този свят.

Само че не можех да се отърся от чувството, че не трябваше да съм там с него. Но къде би трябвало да бъда? Лиса нещо свързано с Лиса беше...

Прекъснах целувката, но не и прегръдката. Главата ми се отпусна на гърдите му.

— Наистина ли те спасих?

— Твоята любов се оказа много силна. *Нашата* любов беше много силна. Дори и неживите не можах да ни разделят.

Искаше ми се да го повярвам. Отчаяно. Но онзи глас все още се обаждаше в мозъка ми... Лиса. Какво Лиса? И тогава ми просветна. Лиса и Ейвъри. Трябваше да спася Лиса от Ейвъри. Дръпнах се тъй рязко от Дмитрий, че той ме изгледа безкрайно изненадан.

— Какво правиш?

— Това не е реално — рекох. — А трик. Номер. Ти още си стригой. Не можем да бъдем заедно. Не и тук, сред мороите.

— Разбира се, че можем. — Тъмнокъфявите му очи бяха пълни с такава болка, че сърцето ми се разкъса. — Не искаш ли да си с мен?

— Трябва да се върна при Лиса...

— Остави я — опита се да ме разубеди, като отново се приближи към мен. — Забрави за всички останали. Остани с мен. Можем да имаме всичко, което си пожелаем, Роуз. Можем да бъдем заедно всеки ден, да се събуждаме един до друг всяка сутрин.

— Не. — Отстъпих крачка назад. Знаех, че ако не го направя, той отново ще ме целуне и тогава наистина ще бъда загубена. А Лиса се нуждаеше от мен. Лиса бе попаднала в капан. И с всяка изминала секунда все повече подробности около Ейвъри оживяваха в паметта ми. Всичко това бе само една илюзия.

— Роуз? — попита ме той. Толкова много болка се долавяше в гласа му. — Какво правиш?

— Съжалявам — изрекох, едва сдържайки сълзите си. — Това не е истинско. Дватамата с теб никога няма да бъдем заедно, но аз все още мога да ѝ помогна.

— Обичаш я повече от мен?

Същото ме бе попитала и Лиса, когато я изоставих, за да тръгна по следите на Дмитрий. Животът ми бе обречен — завинаги щях да си остана разкъсана между тях.

— Обичам и двама ви — отвърнах.

И след това признание вложих цялата си воля, за да се изтласкам назад, към Лиса, където и да се намираше тя, да се откъсна от тази илюзия. Честно казано, искаше ми се да доживея дните си в този измислен свят, с Дмитрий в онази къща, да се събуждам всяка сутрин до него, както той ми го описа. Но не беше реално. Беше прекалено лесно, а ако въобще нещо бях научила от този живот, то бе, че той никак не е лесен.

Усилието се оказа адски мъчително, но внезапно се озовах обратно в стаята в академията „Св. Владимир“. Съсредоточих вниманието си изцяло върху Ейвъри, която гледаше втренчено Лиса, а заедно с нея и мен. Бе успяла да измъкне от паметта ми онова, което най-много ме измъчваше, за да ме обърка и откъсне от Лиса с една фантазия, за която копнеех повече от всичко друго на света. Ала успях да се преборя с мисловния капан на Ейвъри и се почувствах много доволна от постижението си — въпреки разкъсващата сърцето ми болка. Искаше ми се да мога да общувам пряко с нея и да ѝ кажа какво мисля за нея и гадната ѝ игра. Но беше невъзможно, затова насочих цялата сила на волята си в помощ на Лиса. Двете слязохме заедно от перваза и стъпихме на пода в стаята.

Ейвъри видимо се потеше обилно и когато осъзна, че е загубила психическото надмощие в тази битка, красивото ѝ лице се изкриви от гримаса и съвсем погрозня.

— Чудесно — процеди тя. — Има и по-лесни начини да те убия.

Внезапно в стаята влезе Рийд, както винаги с враждебна физиономия. Нямах представа откъде се взе или как бе разбрал, че трябва да се появи точно в този момент, но още с влизането си се насочи право към Лиса, с протегнати ръце. Очертанията на отворения прозорец се открояваха зловещо зад Лиса и не бе нужно да си гений, за да се досетиш за намеренията му. С внушението си Ейвъри се бе

опитала да принуди Лиса да скочи през прозореца. А сега Рийд се готвеше просто да я блъсне през него.

Между мен и Лиса протече светкавичен мисловен диалог, колкото за един удар на сърцето.

Добре, казах й. Ето каква е ситуацията. Ще трябва да си разменим ролите.

За какво говориш? Съвсем разбираемо бе обхваната от страх, тъй като ръцете на Рийд всеки миг щяха да я сграбчат.

Е, казах й, преди малко участвах в психическа схватка. Което означава, че сега ти ще трябва да участваш във физическа. Аз ще ти покажа как.

ГЛАВА 28

Нямаше нужда Лиса да казва каквото и да било, за да покаже колко е шокирана. Чувства на крайно удивление се преляха в мен, по-красноречиви от всякакви думи. Аз обаче имах за нея една-единствена важна дума:

Залегни!

Мисля, че изненадата я подтикна да реагира така бързо. Залегна на пода. Движението беше несръчно, но така се предпази от пряката атака на Рийд и поне за момента се отдалечи от прозореца. Той все пак я удари по рамото и отстрани по главата, но това само я отхвърли настрани и ѝ причини лека болка.

Разбира се, „лека болка“ за Лиса означаваше нещо съвсем различно отколкото за мен. Тя на два пъти беше измъчвана, но повечето от битките ѝ бяха психически. Никога не се бе изправяла в жесток физически сблъсък. Да ме тръшкат в стените, за мен бе нещо обичайно, редовно повтарящо се, но за нея дори незначителното удряне по главата изглеждаше като жестоко насилие.

Изпълзи настрани, заповядах ѝ. Изпълзи по-надалеч от него и от прозореца. И се приближи към вратата, колкото е възможно.

Лиса започна да се движи на четири крака, но се оказа твърде бавна. Рийд я сграбчи за косата. Имах чувството, че двете играехме на развален телефон. Заради закъснението между указанията ми и нейната реакция се получаваше бъркотия — все едно че предавах съобщението през пет човека, преди да стигне до нея. Искаше ми се да можех дистанционно да командвам тялото ѝ като кукловод, дърпащ конците на кукла.

Ще те заболи, но се опитай да се обърнеш, доколкото можеш, и го удари.

О, заболя я. При опита да завърти тялото си той още по-силно опъна косата ѝ, което беше много болезнено. Но Лиса се справи доста добре и замахна срещу Рийд. Ударите ѝ не бяха добре координирани, обаче толкова го изненадаха, че той пусна косата ѝ и се опита да се

предпази от нея. Тогава ми направи впечатление, че и Рийд също не беше добре координиран. Беше по-силен от нея наистина, но очевидно и той не беше преминал през курсове по бойна подготовка поне за основните видове удари и движения на тялото. Всъщност нали не беше дошъл тук за истинска битка, а само за да я изхвърли през прозореца и така да приключи с нея.

Избягай, ако можеш! Бягай!

Тя запълзя по пода, ала за нещастие посоката, в която се движеше, не ѝ осигуряваше достъп до вратата. Вместо това се придвижваше към средата на стаята, докато гърбът ѝ не се блъсна в един съборен стол.

Грабни го. И го удари с него.

По-лесно бе да се каже, отколкото да се направи. Рийд беше точно до нея и все още се опитваше да я сграбчи, за да я изправи на крака. Но тя улови облегалката на стола и блъсна с него Рийд. Искях Лиса да вдигне стола и да го удари с него, но това не беше толкова лесно за нея. Все пак успя да се изправи на крака и да вдигне стола между себе си и Рийд. Посъветвах я да продължи да го блъска със стола, за да го накара да отстъпи. За кратко това вършеше работа, но не можа да събере достатъчно сили, за да му нанесе сериозни удари.

Междувременно донякъде очаквах и Ейвъри да се присъедини към битката. Нямаше да ѝ струва много усилия да помогне на Рийд да победи Лиса. Ала вместо това, с помощта на периферното зрение на Лиса видях, че Ейвъри само седеше в ъгъла напълно неподвижна, с разфокусиран поглед и изцъклени очи. Добре. Това бе необяснимо, но аз няхах нищо против тя да остане настрана от сблъсъка.

Силите на Рийд и Лиса се изравниха и никой нямаше превес над другия. Аз трябваше на всяка цена да се възползвам от това, за да я измъкна. *Сега си в отбранителна позиция, обясних ѝ. Трябва да го нападнеш.*

Най-после дочаках да получа от нея пряк отговор: *Какво? Не мога да направя подобно нещо! Нямам представа как!*

Ще ти кажа. Изритай го — за предпочитане между краката. Това поваля на земята повечето мъже.

Без повече думи се опитах да ѝ предам чувствата си, за да може бързо да разбере какъв е правилният начин да напрегне мускулите си и да го изрита с все сила. Лиса ме послуша, стегна се, дръпна настрана

стола, така че да няма нищо между нея и Рийд. Това го изненада, което ѝ осигури простор за удара, тъй като той пропусна веднага да заеме отбранителна поза. Кракът ѝ се блъсна в неговия. Е, жалко, пропусна онова златно място, но пък успя да улучи коляното му. И това не беше зле като попадение. Той се препъна назад, щом кракът му се подгъна под тежестта на собственото му тяло, и едва успя да се улови за стола като опора. Столът пък се плъзна по-нататък, което попречи на Рийд да се закрепил стабилно на единия си крак.

Лиса не се нуждаеше от повече подканване, за да хукне към вратата, която в момента се оказа блокирана. Току-що бе влязъл Саймън. За миг двете с Лиса изпитахме облекчение. Пазител! Пазителите бяха надеждни. Пазители ни защитаваха. Но сега ситуацията се оказа съвсем различна — *този* пазител работеше за Ейвъри и скоро стана ясно, че услугите му се простират отвъд това само да охранява Ейвъри от стригоите. Той влезе навътре, без колебание сграбчи Лиса и грубо я повлече към зеещия прозорец.

В този миг секна способността ми да ѝ предавам указания. Можех да бъда доста добър треньор, ако трябваше да ѝ показвам как да ступа онова навъсено тийнейджърче. Но срещу един отлично обучен за схватки пазител? На всичкото отгоре вкиснатото от поражението си тийнейджърче успя да се окопоти и се присъедини към Саймън, за да довършат злодеянието си.

Въздействай му с внушение!

Това бе последният ми отчаян залог. Нали именно в това бе силата на Лиса. За нещастие, макар метаболизмът ѝ вече да ѝ бе помогнал да поотрезнее след пианството ѝ дотам, че координацията на движенията ѝ започна да се възстановява, алкохолът все още ѝ пречеше да контролира магията на духа. Можеше да се докосне до тази своя сила, но не да я владее докрай. Като цяло не успяваше да се контролира добре. Ала решителността ѝ беше силна. Събра в себе си колкото можа от магическия си дух и го насочи към внушението. Нищо не се получи. Тогава усетих онова странно гъделичкане в главата ми. Отначало си помислих, че Ейвъри се е върнала на сцената, само че вместо някой да се опитва да проникне в мен, по-скоро някой действаше направо *чрез* мен.

Силата в Лиса се увеличи и чак сега се досетих какво се случваше. Оксана още бе тук, макар и на заден план. Сега тя отново бе

напрегнала силите си, за да ги пренасочи чрез мен към Лиса. Саймън се вцепени. Беше направо смайващо. Леко се олюля, завъртя се напред-назад, докато все още се опитваше да се нахвърли върху нея и да довърши смъртоносната си задача. Но сякаш крайниците му се бяха желирали.

Лиса се поколеба да помръдне, за да не изгуби контрола си. Оставаше още проблемът с Рийд, който не бе повлиян от внушението, но за момент изглеждаше твърде объркан от случващото се със Саймън, за да реагира.

— Не можеш просто така да ме убиеш! — простена Лиса. — Не смяташ ли, че хората ще задават въпроси, като намерят тялото ми проснато под прозореца?

— Никой нищо няма да забележи — отвърна Саймън сковано. Дори изговарянето на думите му струваше усилия. — Не и ако възкръснеш. Ако пък не се получи, тогава ще решат, че е трагичен инцидент с момиче, изпаднало в депресия.

Бавно, много бавно той започна да се отърсва от внушението ѝ. Силата ѝ, макар още да беше там, лека-полека отслабваше — някъде имаше пробив и тя изтичаше. Заподозрях, че може би се е намесило влиянието на Ейвъри или просто психическата умора си е казала думата. А може би и двата фактора действаха. Чертите на Саймън се изкривиха в гримаса на върховно задоволство, когато се наведе напред и тогава...

Той отново се вцепени.

Блестяща златна аура просветна в периферното полезрение на Лиса. Тя отмести поглед нагам и видя Ейдриън на прага. Изражението на лицето му беше комично, но шокиран или не, той моментално се съвзе и насочи силите на внушението си към Саймън. Именно заради намесата на Ейдриън пазителят сега се закова съвсем неподвижен. Лиса се отдръпна бързо, като се стараяше да стои по-далеч от зеещия прозорец.

— Дръж го! — изкрещя Лиса.

Ейдриън сви лице в гримаса.

— Аз... не мога. Какво, по дяволите, става тук? Сякаш има още някой...

— Ейвъри — заговори Лиса, като стрелна с поглед другото момиче. В този миг лицето на Ейвъри бе ужасно преbledняло дори за

морой. Явно се бореше срещу внушението на Ейдриън. Само след няколко секунди Саймън отново се освободи от външното влияние. Хвърли се срещу Лиса и Ейдриън, макар че движенията му си оставаха тромави.

Кучи син, помислих си.

Сега какво?, попита Лиса.

Рийд. Насочи се срещу Рийд. Отстрани го от играта.

Рийд бе останал съвсем скован по време на борбата ѝ срещу Саймън и само гледаше смаяно. И движенията му, както тези на Саймън, си оставаха малко тромави. Но отново започна да се придвижва към Лиса. Саймън очевидно бе решил, че непосредствената заплаха е Ейдриън и реши да се нахвърли върху него. Настана време да се убедим дали принципът „разделяй и владей“ щеше да свърши работа.

Ами Ейдриън?, попита ме Лиса.

За минута ще го оставим да се оправя сам. Нахвърли се срещу Рийд. Нокаутирай го.

Какво???

Но тя се насочи към него, като пристъпи към задачата с решителност, от която ме обля стопляща вълна на гордост. Лицето на Рийд се изкриви в зловна гримаса. Той изглеждаше обезумял и прекалено уверен в победата си, но все още не можеше да мисли ясно, а движенията му бяха тромави. Още веднъж се опитах да насочвам Лиса, без да прибягвам до думи. Не можех да направя нищо вместо нея, но поне се стараех да я насоча как да удари, как да изтегли назад ръката си, да свие пръстите си в юмрук по правилния начин, за да събере повече сила. Съдейки по това, което я бях видяла да прави преди малко, единствено ми оставаше да се надявам да му нанесе добър удар, достатъчен да го отстрани от пътя ѝ към вратата и да забави реакциите му.

И тогава се случи нещо наистина красиво.

Лиса му разби носа. Като казвам разби, наистина имам предвид точно това. И двете чухме удара, чухме как носът му се счупи. Шурна кръв. Той политна назад, докато двете с Лиса го гледахме с широко отворени очи. Никога, ама никога досега не бях вярвала, че Лиса е способна на това или нещо подобно. Не и сладката, деликатна, красива Лиса.

Искаше ми се да закрепця и да затанцувам от радост. Но още не бяхме свършили.

Не спирай! Удари го отново! Събори го на пода!

Направих го!, изкрещя тя, ужасена от себе си. Юмрукът ѝ я болеше ужасно. Все пак не ѝ бях споменала за това по време на сеанса ми като треньор.

Не, трябва напълно да го неутрализираш, продължавах със заповедите си. Мисля, че двамата с Ейвъри имат връзка и тя черпи сила от него. Сега си обясних защо той се вцепени, когато Ейвъри събираше сили за внушението. Както и откъде знаеше кога да се появи. Вероятно бе използвала връзката им, за да го повика на помощ.

Лиса се вслуша в съвета ми и отново се нахвърли върху Рийд. Нанесе му още два удара, като след втория той си блъсна главата в стената. Устните му се разтвориха, чертите на лицето му омекнаха. Строполи се на пода с безжизнен поглед. Не бях съвсем сигурна дали е изпаднал в безсъзнание, но стана ясно, че за момента беше изваден от играта. Но в същото време чух как отстрани долетя викът на Ейвъри.

Лиса веднага се извърна към Ейдриън и Саймън. Междувременно Ейдриън се бе отказал от всякакви опити за внушение, защото Саймън го нападаше ожесточено. По лицето на Ейдриън ясно личаха белезите от няколко удара на пазителя. Предположих, че и той, също като Лиса, никога досега не бе участвал в свиреп физически сблъсък. Лиса, без да се нуждае повече от моите напътствия, се устреми към тях и незабавно задейства дарбата си за внушение. От изненадата Саймън леко подскочи, без да спре атаката си, но вече не беше толкова съсредоточен. Лиса още беше прекалено слаба, за да му въздейства по-осезаемо, но все пак защитните стени около Саймън поддадоха, точно както очаквах да се случи.

— Ейдриън, помогни ми! — изкрещя Лиса.

При това моментно отслабване на мобилизацията на Саймън, Ейдриън също се опита да използва своята магия с духа. Лиса го усети и видя как аурата на Ейдриън се промени, когато от него заструи вълната на магията. Усети как той се присъедини към нейната психична атака срещу Саймън. Само след миг аз усетих, че и Оксана се включи в битката. На мен лично ми се искаше да играя ролята на генерал, крещящ гръмогласно заповеди, но тази битка вече не беше моя.

Очите на Саймън се разшириха и той падна на колене. Лиса долови намесата на другите двама владеещи магията на духа — донякъде я изненада присъствието на Оксана — и остана със смътното впечатление, че те всичките внушаваха различни усещания в мозъка на Саймън. Лиса се опитваше да го убеди да спре атаката си и просто да остане неподвижен. Кратковременният ѝ досег до магията на Ейдриън ѝ подсказа, че той пък се опитваше да принуди пазителя да заспи, докато в същото време Оксана му внушаваше да побегне извън стаята.

Тези конфликтни послания и цялата тази съсредоточена върху него психична енергия му дойдоха прекалено много. Последните съпротивителни сили на Саймън напълно рухнаха, след като всичките тези смесени импулси се стовариха върху него, надигащи цяло цунами от психична намеса. Той падна на пода като подкосен. Влияейки му едновременно, тримата го бяха накарали да изгуби съзнание. После Лиса и Ейдриън се извърнаха към Ейвъри, готови да посрещнат атаката и, но се оказа, че няма нужда.

След като цялата мощна вълна на магията на духа се бе стоварила върху Саймън, Ейвъри започна да крещи. Крещеше, крещеше, без да може да се спре. Накрая обхвана главата си с ръце, толкова ужасяващ и непоносимо стържещ бе собственият ѝ крясък. Лиса и Ейдриън се спогледаха смаяни, неуверени как да реагират на тази промяна в ситуацията.

— За Бога — изохка Ейдриън изтощено, — как да я принудим да млъкне?

Лиса не знаеше отговора. Обмисляше дали да не се приближи до Ейвъри и да се опита да ѝ помогне, въпреки всичко, което се бе случило. Но само след няколко секунди Ейвъри притихна. За разлика от помощниците си не припадна. Само остана да седи там, безмълвно втренчена нейде в пространството. Вече нямаше онова замаяно изражение, както когато използваше магията на духа. Сега погледът ѝ беше... просто празен. Все едно че нищо не бе останало в нея.

— Ка-какво стана? — заекна Лиса.

Аз знаех отговора. Духът се е прехвърлил от Саймън към нея. И все едно я е изпържил.

Лиса се изуми. Как може да се предаде от Саймън към нея?

Защото двамата са свързани.

Но ти каза, не тя има връзка с Рийд!

Така е. Тя има връзка и с двамата.

Вниманието на Лиса беше отклонено, докато се бореше за оцеляването си, но аз бях успяла да огледам аурите на останалите през нейните очи. Ейвъри — която вече бе смъкнала прикритието си — притежаваше златиста аура, също като на Ейдриън и Лиса. Докато аурата както на Саймън, така и на Рийд беше с обичайните цветове, оградени от черни пръстени. Те бяха целунати от сянката, и двамата бяха върнати от Ейвъри от царството на мъртвите.

Лиса не зададе повече въпроси, а просто се отпусна изнемоощяло в обятията на Ейдриън. Нямахше нищо романтично в това, а по-скоро само отчаяната нужда и на двамата да са по-близо до приятел.

— Защо дойде? — попита го тя.

— Шегуваш ли се? Как можех да не дойда? Вие тук все едно че подпалихте клада с цялата тази магия на духа, която развихрихте. Усетих го чак в другия край на кампуса. — Огледа се наоколо. — Господи, имам толкова много въпроси.

— Аз също — промърмори тя.

Трябва да вървя, предадох мислено на Лиса. Чувствах се малко тъжна, че трябва да ги напусна.

Липсваш ми. Кога ще се върнеш?

Скоро.

Благодаря ти. Благодаря ти, че беше до мен.

Винаги ще бъда. Подозирах, че в този миг се усмихвах в собственото си тяло. О, Лиса, да не забравя, кажи на Ейдриън, че се гордея с него.

Стаята в Академията постепенно избледня. Отново се озовах в леглото на другия край на света. Ейб ме гледаше загрижено. Марк също изглеждаше доста обезпокоен, но не сваляше очи от Оксана, излетната до мен, която донякъде приличаше на Ейвъри, бледа и плувнала в пот. Марк трескаво я улови за ръката, целият обзет от страх.

— Добре ли си?

Тя се усмихна.

— Само съм уморена. Но скоро ще се съвзема.

Искаше ми се да я прегърна.

— Благодаря ти — изрекох задъхано. — Толкова много съм ти благодарна.

— Радвам се, че помогнах — отвърна тя. — Но се надявам да не ми се наложи отново да го правя. Беше... странно. Не съм сигурна каква роля изиграх.

— Нито пък аз. — Действително беше адски странно. Понякога имах чувството, че Оксана наистина беше там, за да се бори редом с Лиса и останалите. А в други мигове усещах, че Оксана се сливаше с мен. Свих рамене в недоумение. Прекалено много умове се оказаха взаимно свързани.

— Следващия път трябва да бъдеш до нея — посъветва ме Оксана. — В реалния свят.

Сведох поглед към ръцете си, смутена и обърквана. Не знаех какво да мисля. Сребърният пръстен проблесна в очите ми. Свалих го и го подадох на Оксана.

— Този пръстен ме спаси. Може ли да те излекува независимо от това, че ти си го направила?

Тя го поддържа в ръката си за кратко, след което ми го върна обратно.

— Не, но както казах, ще се съвзема. Сама ще се излекувам, и то много скоро.

Истина беше. В миналото вече бях виждала как Лиса се възстановява забележително бързо. Това е едно от предимствата да си винаги зареден с магията на духа. Загледах се в пръстена и ми хрумна нещо обезпокоително. Тази мисъл ме порази, още докато пътувах с възрастната двойка към Новосибирск, когато на няколко пъти губех и идвах в съзнание.

— Оксана... един стригой докосна този пръстен. И за няколко мига, докато се допираше до него, изглеждаше като... ами все още като стригой, несъмнено. Но все пак, докато го докосваше, сякаш бе възвърнал част от предишната си същност.

Оксана не ми отговори веднага. Погледна към Марк и двамата останаха за дълго загледани един в друг. Той прехапа устни и поклати глава.

— Не — каза той. — Това е само една вълшебна приказка.

— Какво? — възкликнах. Местех поглед от единия към другия. — Ако знаете нещо за това, свързано със стригоите, трябва да ми го кажете!

Марк заговори отсечено на руски. В интонацията му се долавяше предупреждение. Оксана обаче изглеждаше обзета от решителност.

— Нямаме право да крием това знание — отговори тя. После се обърна към мен с мрачно лице. — Марк спомена ли ти за онзи морой, с когото се срещнахме отдавна... който също владееше магията на духа?

— Да — кимнах аз.

— Той обичаше да разказва какви ли не истории, повечето от които не приемах като истина. Но една от тях... хм, той твърдеше, че върнал един стригой към живота.

Ейб, който досега мълчеше, се изсмя подигравателно.

— Това наистина е вълшебна приказка.

— Какво? — Целият свят се завъртя пред очите ми. — И как го постигнал?

— Не зная. Никога не се разпростираше в много подробности, пък и често променяше разказите си. Съвсем беше полудял. Според мен половината от това, което казваше, бяха само измислици — обясни тя.

— Той беше луд — додаде Марк. — Това, което разказваше, не беше истина. Не се поддавай на фантазиите на един побъркан. Не трябва да се обсебваш от тази идея. Не позволявай да се превърне в обект на следващото ти самотно търсене. Сега трябва да се върнеш при партньорката си по връзка.

Преглътнах мъчително. В стомаха ми сякаш се събраха всички емоции на света. Дали беше вярно? Може ли някой, който се занимава с магията на духа, да върне един стригой към живота? Теоретически... хм, щом като владеещите магията на духа могат да лекуват и да връщат мъртвите отново в света на живите, защо да не могат да върнат и неживите? А Дмитрий... Дмитрий определено изглеждаше променен, докато държеше пръстена. Дали духът не бе оказал влияние върху него? Дали не бе докоснал някаква частица от някогашната му същност? Тогава предположих, че са му повлияли спомените за обичните хора в семейството...

— Трябва да поговоря с този мъж — промърморих аз.

Не че знаех защо трябва да говоря с него. Независимо дали беше вълшебна приказка или не, вече бе твърде късно. Нали го бях извършила. Убих Дмитрий. Вече нищо не можеше да го върне обратно, никакво чудо на магията на духа. Сърцето ми се разтуптя, едва можех

да си поема дъх. Пред очите ми изплува онзи миг, сякаш отново го виждах как пада, пада... пада в бездната със забит в гърдите сребърен кол. Дали щеше да ми каже, че ме обича? Щях да си задавам този въпрос до края на живота.

Заля ме вълна на мъка и скръб, макар че в същото време изпитвах и облекчение. Бях освободила Дмитрий от злото. Донесох му мир, насочих го към щастието. Може би двамата с Мейсън сега са някъде на небето, за да упражняват техники за пазители. Бях постъпила правилно. Нямахше за какво да съжалявам.

Без да подозира за чувствата ми, Оксана отговори на последното, казано от мен.

— Марк не се шегува. Този мъж е луд... ако все още е жив. Последният път, когато го видяхме, едва можеше да поддържа разговор, камо ли да използва магията си. Укрива се някъде и никой не знае къде се намира, освен може би брат му.

— Достатъчно — предупреди я Марк.

Сега обаче Ейб се интересува. Наведе се напред, както винаги настойчив.

— Как се казва този мъж?

— Робърт Дору — отговори Марк след кратко колебание.

Не го познавах и осъзнах колко безсмислено е всичко това.

Този загадъчен мъж беше загубена кауза и най-вероятно си е измислил историята за спасение на стригите в миг на умопомрачение. Дмитрий беше мъртъв. С тази част от живота ми бе приключено. Сега трябваше само да се върна при Лиса.

Тогава забелязах, че Ейб се умълча.

— Познаваш ли го? — попитах го.

— Не. *А ти?*

— Не. — Вгледах се по-внимателно в лицето на Ейб. — Змей, определено изглеждаш като някой, който знае нещо.

— Чувал съм за *него* — призна Ейб. — Той е незаконен син на член на кралската фамилия. Баща му имал любовна връзка и в резултат се родил Робърт. Баща му на практика го приел за член на фамилията. Робърт и неговият полубрат са много близки, макар че малцина знаят за това. — Е, разбира се, Ейб беше от тези малцина. — Дору е фамиленото име на майката на Робърт.

Това не беше изненадващо, понеже Дору не е име на кралска фамилия.

— А какво е името на баща му?

— Дашков. Трентън Дашков.

— Това име ми е познато — заявих аз.

Преди години се срещнах с Трентън Дашков, когато придружавах Лиса и семейството ѝ на един прием по случай кралски рожден ден. Трентън беше стар, прегърбен мъж, любезен, но вече на прага на смъртта. Морите често доживяваха над сто години, но той беше навършил вече сто и двадесет — преклонна възраст дори според техните стандарти. Не се шушукаше да е имал незаконен син, но законният син на Трентън беше там. Този син дори танцува с мен, проявявайки необикновена любезност към момиче дамфир.

— Трентън е бащата на Виктор Дашков — казах. — От това, което каза, излиза, че Робърт Дору е полубрат на Виктор Дашков.

Ейб кимна, като продължаваше да ме наблюдава внимателно. Както вече споменах, Ейб знаеше всичко. Вероятно му бе известна и моята история с Виктор.

Оксана се намръщи.

— Този Виктор Дашков е някаква важна особа, нали? — Изолирана в своята къща в Сибир, тя бе доста далеч от броженията във висшата политика на морите, така че не можеше да знае, че човекът, който можеше да стане крал, бе хвърлен в затвора.

Разсмях се, но не защото намирах нещо смешно в цялата тази ситуация. Всичко изглеждаше невероятно и моята истерия беше единственият начин да се отърся от налудничавите чувства, които ме връхлетяха. Изтощение. Примирение. Ирония.

— Какво е толкова смешно? — попита Марк, удивен от реакцията ми.

— Нищо — успокоих го, защото знаех, че ако не престана да се смее, вероятно ще започна да плача. — Тъкмо в това е цялата работа, че въобще не е смешно.

Какъв чудодееен поврат в живота ми. Единствената жива личност, която би могла да знае как се спасява стригой, беше полубратът на моя най-голям жив враг — Виктор Дашков. И единствената личност, която може би знаеше къде се намира Робърт, пак беше Виктор Дашков.

Виктор знаеше много за магията с духа, а сега придобих ясна представа откъде може да е почерпил знанията си.

Не че имаше значение. Вече нищо нямаше значение. Дори самият Виктор да умееше да променя стригоите, каква полза за мен? Дмитрий бе загинал от моята ръка. Беше мъртъв, спасен по единствения начин, който ми бе познат. Преди ми се наложи да избирам между него и Лиса. Тогава избрах него. Но сега нямаше защо да се колебая. Бях избрала нея. Тя беше реална. Беше жива. Дмитрий беше в миналото ми.

Взирах се разсеяно в стената, но сега вдигнах глава и погледнах Ейб в очите.

— Добре, старче — рекох му. — Опаковай ме и ме изпрати у дома.

ГЛАВА 29

Полетът продължи около тридесет часа.

Не се оказа лесно да пропътувам от центъра на Сибир до центъра на Монтана. Летях от Новосибирск до Москва, от Москва до Амстердам, от Амстердам до Сиатъл и от Сиатъл до Мисула. Четири различни полета. Пет различни летища. И доста суматоха наоколо. Изтощаващо беше, но когато си подадох паспорта в Сиатъл, за да го подпечатат, че отново се връщам в Съединените щати, изпитах странен прилив на емоции... на радост, на неимоверно дълбоко облекчение.

Преди да напусна Русия, си мислех, че Ейб може да дойде с мен и лично да довърши задачата, като ме „достави на ръка“ на този, който го беше наел.

— Наистина се връщаш, нали? — попита ме той на летището. — В училището? Няма да изчезнеш някъде по междинните спирки?

Усмивнах се.

— Не. Отивам направо в академията „Св. Владимир“.

— А ще останеш ли там? — продължи да ме притиска той. Сега не изглеждаше *толкова* опасен, колкото в Бай, но не ми убягна проблясъкът на твърдост в очите му.

Усмивката ми се стопи.

— Не зная какво ще се случи. Там вече няма място за мен.

— Роуз...

Протегнах ръка, за да го спра, изненадана от собствената си решителност.

— Достатъчно. Няма да продължа обучението си. Каза ми, че са те наели да ме върнеш обратно. Не е твоя работа да ми нареждаш какво ще правя след това. — Поне се надявах да е така. Който е искал да ме върне, трябва да е някаква голяма клечка в Академията. Е, скоро щях да съм там. Те спечелиха. Услугите на Ейб вече не бяха необходими.

Въпреки победата си обаче той не изглеждаше щастлив от раздялата с мен. Въздъхна, като погледна към едно от

информационните табла за заминаващите полети.

— Време е да преминеш през паспортната проверка, иначе ще си изпуснеш полета.

Кимнах.

— Благодаря за... — За какво точно? За помощта му? — За всичко.

Тъкмо тръгнах, но той ме докосна по рамото.

— Това ли е всичко, което носиш със себе си?

Повечето от дрехите ми бяха разпръснати из Русия. Един от алхимиците бе намерил обувки, джинси и един суичър, но това щеше да ми е достатъчно за връщането ми в Съединените щати.

— Наистина не се нуждая от нищо повече — казах му аз.

Ейб повдигна вежди. Обърна се към един от пазителите си и с лек жест посочи към мен. Пазителят веднага смъкна палтото от гърба си и ми го подаде. Той беше слаб, но въпреки това палтото му се оказа прекалено широко за мен.

— Не, нямам нужда...

— Вземи го — заповяда ми Ейб.

Взех го. След това, за моя още по-голяма изненада, Ейб започна да издърпва шала от врата си. Беше от най-хубавите му шалове, кашмирен, изтъкан от пъстра гама от ярки цветове, по-уместен за Карибите, отколкото за Монтана. Опитах се и сега да протестирам, но само изражението на лицето му се оказа достатъчно, за да ме принуди да млъкна още преди да си отворя устата. Просто увих шала около врата си и му благодарих сърдечно, като не преставах да се питам дали някога отново ще го видя. Ала не го попитах, защото имах чувството, че нямаше да ми отговори.

Когато най-после кацнахме в Монтана, след цели тридесет часа, бях абсолютно уверена, че в скоро време няма да пожелаая да летя с какъвто и да е самолет — или поне през следващите пет години. Или може би десет. Без никакъв багаж преминаването ми през летищните контроли се оказа лесно. Ейб предварително бе съобщил за пристигането ми, но нямаше представа кого ще изпратят да ме посрещне. Имаше вероятност да е Албърта, която сега оглавяваше пазителите в академията „Св. Владимир“. Или може би майка ми. Никога не знаех къде се намира тя в конкретния момент и сега

внезапно осъзнах, че много, много искам да я видя. Тя би била най-логичният избор за мой посрещач.

Затова изненадата ми бе голяма, когато видях, че този, който ме чакаше на изхода на летището, не беше някой друг, а самият Ейдриън.

Широка усмивка озари лицето ми и тутакси ускорих крачките си. Прегърнах го, което изуми и двама ни.

— Никога през целия си живот не съм била така щастлива да те видя — признах му.

Той ме притисна леко към себе си, сетне се отдръпна и ме огледа с неприкрито възхищение.

— Сънищата никога не могат да съперничат на реалността, малък дампир. Изглеждаш възхитително. — След мъчителните си преживявания със стригите постепенно се бях съвзела, пък и Оксана продължи да ме лекува въпреки протестите ми — заличи дори белезите по шията ми, без да ме попита откъде ги имам. Не исках никой да знае за тях.

— А ти изглеждаш... — Огледах го преценяващо. Както винаги, беше облечен изискано, с вълнено тричетвърти дълго палто. Зеленият му шал много отиваше на очите му. Тъмнокестенявата му коса беше разрошена, както си я харесваше, но лицето му — ами... Както вече споменах, Саймън го бе ударил здравата няколко пъти, така че сега едното око на Ейдриън беше подуто и насинено. Въпреки всичко, като се замислих за него и за всичко, което бе сторил... е, никакви белези нямаха значение. — ... великолепно.

— Лъжкиня.

— Лиса не може ли да излекува окото ти?

— Това е почетен знак. Придава ми мъжественост. Хайде, принцесо, вашата карета ви очаква отвън.

— Защо изпратиха точно теб? — попитах го, докато вървахме към паркинга. — Трезвен ли си?

Ейдриън въобще не удостои с отговор последния ми въпрос.

— Ами сега Академията официално не носи отговорност за теб, защото си напуснала и така нататък. Затова те, реално погледнато, не са задължени да те посрещат. Никой от другите твои приятели не може да напуска кампуса... но аз? Аз съм свободен дух, оставен на произвола на съдбата. Затова наех една лимузина и ето ме тук.

Думите му пробудиха в мен смесени реакции. Останах трогната, че си бе направил труда да дойде дотук, но от друга страна се разтревожих, че Академията не поемаше никаква отговорност за мен. По време на всичките ми пътувания непрекъснато си мислех, че ще се завърна в академията „Св. Владимир“ като в свой роден дом... макар че формално погледнато, вече не ми беше такъв, така че сега можех да я посещавам само като гост.

Щом потеглихме с колата, Ейдриън ми разказа за събитията в Академията. След грандиозния сблъсък на психически сили не бях прониквала в съзнанието на Лиса. Оксана излекува тялото ми, но духовно все още бях смазана и скърбяща. Въпреки че постигнах това, което бях замислила, все още ме преследваше образът на Дмитрий, как пада от моста.

— Оказа се, че си била права да твърдиш, че Ейвъри е имала духовна връзка със Саймън и Рийд — каза Ейдриън. — Според сведенията, които успяхме да съберем, може да се заключи, че Саймън е загинал в битка преди няколко години, на която Ейвъри е била свидетел. Всички помислили, че оцеляването му било истинско чудо, но въобще не подозирали каква била истината.

— Тя е криела своите сили също като теб и Лиса — промълвих аз замислено. — А по-късно и Рийд ли умрял?

— Ами именно в това е най-странното в цялата история — намръщи се Ейдриън. — Оказа се, че всъщност никой не знае кога Рийд е умрял. Искам да ти напомня, че той е от кралска фамилия и през целия си живот е бил закрилян и глезен, нали? Но въз основа на това, което узнахме за него, което не се оказа много, тъй като в момента всички са много объркани, може да се предположи, че Ейвъри нарочно го е убила, след което го е върнала обратно сред живите.

— Също както при Лиса — отбелязах аз, като си спомних думите на Саймън по време на битката. — Ейвъри е искала да я убие, а после да я върне обратно, за да бъдат свързани. Но защо от всички е избрала точно Лиса?

— Искаш ли да чуеш моето предположение? Защото Лиса владее магията с духа. Сега тази магия вече не е тайна за никого, така че е било само въпрос на време Ейвъри да чуе с какво се занимаваме Лиса и аз. Мисля, че Ейвъри се е надявала чрез връзката си с Лиса да увеличи собствената си сила. Както се оказа, тя е изсмукала доста

психична енергия от онези двамата. — Ейдриън поклати глава. — Не се шегувах, като ти казах, че усещах тази магия по целия си път през кампуса. Огромното количество психична енергия, което Ейвъри е използвала, за да вдъхва внушения на толкова хора, за да маскира аурата си и кой знае какво още... да, направо е зашеметяващо.

Загледах се в шосето, виещо се пред нас, замислена за последиците от действията на Ейвъри.

— Заради това значи Рийд беше толкова объркан, толкова озлобен и настървен за битка. Дватама със Саймън са поглъщали целия този мрак, който се е образувал от нея чрез магията на духа. Също както при Лиса и мен.

— Да, но с това изключение, че ти въобще не приличаш на онези двамата. При Саймън не беше толкова очевидно, защото той беше по-добър в умението да запазва непроницаемо изражение, но и двамата явно са били на прага на своята психическа издръжливост. А сега какво се получи? Вече са отвъд този праг. И тримата.

Припомних си как Саймън гледеше изцъклено, с невиждащ поглед, а Ейвъри крещеше неудържимо. Потръпнах.

— Когато каза, че са отвъд прага...

— Имам предвид, че са напълно и изцяло полудели. Тези тримата ще останат затворени в психиатричната клиника до края на живота си.

— Заради това, което ти... което всички ние направихме? — попитах ужасено.

— Отчасти — съгласи се той. — Ейвъри беше насочила цялата тази сила срещу нас и когато я отблъснахме... е, мисля, че е станало нещо като претоварване на мозъците им. Ако трябва да бъда честен, с оглед на това до какво състояние вече бяха доведени Рийд и Саймън, сцената вероятно вече е била подготвена за това, което се случи. Същото важи и за Ейвъри.

— Марк се оказа прав — промърморих.

— Кой?

— Друг мъж, целунат от сянката, с когото се срещнах. Той говореше за това как един ден Лиса и аз може би ще успеем да се излекуваме и взаимно да отстраним мрака от нас. Изисква се извънредно внимателно балансиране на силата между владеещия магията на духа и целунатия от сянката. Все още не съм напълно

наясно, но предполагам, че малкият кръг на Ейвъри, състоящ се от трима души, не е бил способен да се справи с това балансиране. Не мисля, че е здравословно да поддържаш телепатична връзка с повече от една личност.

— Хм. — За кратко Ейдриън остана смълчан, замислен за всичко това. Накрая се засмя. — Господи, не мога да повярвам, че си намерила друг владеещ магията на духа, а освен това и личност, целуната от сянката. Това е все едно да намериш игла в купа сено, но нали на теб все такива неща ти се случват. Нямам търпение да чуя разказа ти за останалото, което си правила.

Огледах се и отпуснах глава на прозореца.

— Всъщност няма нищо интересно за разказване.

Никой от ръководството на Академията не знаеше за ролята ми в сблъсъка с Ейвъри. Затова не беше много вероятно някой да ме разпитва. Все още се занимавах с изясняването на случилото се и разпитвах Ейдриън и Лиса. Магията с духа все още бе ново явление, което никой не познаваше, така че не можеха да си обяснят какво е станало. Ейвъри, Рийд и Саймън били отведени, за да им се окаже медицинска помощ, а баща ѝ — временно отстранен от поста си.

Ейдриън ме записа като свой гост, което ми осигури пропуск за кампуса. Като всички останали посетители получих списък с указания къде да отседна и какво мога и какво не мога да правя, на който разбира се не обърнах никакво внимание.

— Трябва да вървя — заявих на Ейдриън.

Той ми се усмихна разбиращо.

— Очаквах го.

— Благодаря ти... за това, че дойде да ме вземеш. Съжалявам, че трябва да те оставя...

Той махна с ръка, прекъсвайки извиненията ми.

— Ти не ме оставяш. Върна се. Само това има значение. Бях търпелив толкова дълго, мога да почакам още малко.

За миг погледите ни се срещнаха. Останах изумена от топлите чувства, които внезапно бликнаха в мен. Но ги запазих за себе си, като удостоих Ейдриън само с една забързана усмивка, преди да тръгна из кампуса.

Когато влязох в общежитието на Лиса, събрах доста озадачени погледи. Случи се точно след края на часовете, затова навред се мяркаха ученици, влизащи или излизащи за някъде. Като минавах край тях, изведнъж надвисваше пълна тишина. Всички спираха да се движат и да разговарят. Това ми напомни за деня, когато двете с Лиса се върнахме в Академията, след като бяхме избягали. Тогава трябваше да преминем през столовата и получихме подобно посрещане от връстниците ни.

Може би всичко бе само плод на въображението ми, но този път ми се стори още по-зле. Всички изглеждаха още по-шокирани. Тишината натежаваше повече от предишния път. Мисля, че тогава съучениците ни вярваха, че бягството ни е само някаква лудория. Този път обаче никой не знаеше защо напуснах. След нападението срещу Академията се превърнах в героиня, но веднага след това се отписах и изчезнах. Мисля, че някои от съквартирантките на Лиса останаха с убеждението, че виждат призрак.

Да не обръщам внимание на клюките и мненията на другите, беше занимание, в което имах доста голяма практика, затова преминах много набързо покрай зяпачите, без да поглеждам назад, като взимах по две стъпала наведнъж. Докато вървах по коридора към стаята на Лиса, се изключих от чувствата ѝ. Може да изглежда глупаво, но исках да е изненада. Исках само да отворя очи и да я видя на живо, без да зная предварително как се чувства или какво си мисли. Просто почуках на вратата ѝ.

Ейдриън спомена, че да ме види в сънищата си не може да се сравнява с това да ме види на живо. Същото важеше и за Лиса. Да бъде в главата ѝ, беше нищо в сравнение с това наистина да бъде до нея. Вратата се отвори и пред мен сякаш се материализира приказно видение, все едно небесен пратеник се спусна отгоре. Никога не се бях разделяла с нея за толкова дълго и след цялото това време част от мен се питаше дали всичко не е плод на въображението ми.

Ръката ѝ се стрелна, за да затисне устата ѝ, зейнала от изненадата. Втренчи се в мен с широко отворени очи. Мисля, че и тя се чувстваше по същия начин — особено след като не е била предупредена за посещението ми. Само ѝ съобщили, че скоро ще се върна. Нямахше съмнение, че ѝ приличах на призрак.

И с това наше повторно събиране... все едно че бях изскочила от някаква пещера, в която се бях укривала почти пет седмици, и сега се озовах сред ярката слънчева светлина. Когато Дмитрий бе превърнат в стригой, имах чувството, че съм изгубила част от душата си. Когато се разделих с Лиса, бях лишена от друга част от душата ми. Но сега, като я видях... започнах да вярвам, че може би душата ми най-после ще бъде излекувана. Е, още не се чувствах стопроцентово възстановена, но нейното присъствие запълваше онази липсваща част от мен. От векове не се бях чувствала толкова цялостна, толкова истинската аз.

Мълчанието помежду ни натежа от безброй въпроси и смущение. Въпреки всичко, което двете преживяхме с Ейвъри, след като напуснах Академията, бяха останали немалко нерешени проблеми. За пръв път, откакто кракът ми стъпи в кампуса, изпитах страх. Боях се, че Лиса ще ме отблъсне или ще ми се разкреци заради това, което бях направила.

Но вместо това тя ме прегърна силно.

— Знаех си — заговори, почти задавена от сълзите си. — Знаех си, че ще се върнеш.

— Разбира се — промърморих, притиснала глава до рамото ѝ. — Казах, че ще се върна.

Моята най-добра приятелка. Отново си върнах най-добрата приятелка. След като имах нея, навярно ще успея да се възстановя от случилото се в Сибир. И ще продължа живота си напред.

— Съжалявам — промълви тя. — Толкова съжалявам за това, което направих.

Отдръпнах се изненадано назад. Влязох в стаята и затворих вратата.

— Съжаляваш? За какво съжаляваш? — Въпреки радостта ми от срещата очаквах да ме посрещне сърдита заради това, че я бях напуснала. Нямаше да се стигне до тази бъркотия с Ейвъри, ако бях наблизо. Така че обвинявах единствено себе си.

Тя приседна на леглото с насълзени очи.

— За това, което ти наговорих... когато си тръгна. Нямах право да казвам онова, което ти казах тогава. Нямам право да те контролирам. И се чувствам ужасно, защото... — Изтри сълзите от очите си и се опита да избърше следите от тях надолу по страните си. — Чувствам се ужасно, защото ти казах, че няма да съживя Дмитрий.

Искам да кажа, зная, че това сега няма значение, но все пак трябваше да ти предложи да...

— Не, не! — Седнах на пода пред нея и сграбчих ръцете ѝ, все още развълнувана от чудото да съм отново с нея. — Погледни ме в очите. Няма за какво да съжаляваш. И аз ти наговорих неща, които не биваше да изричам. Случва се на хората, когато са разстроени. Никоя от нас не бива да се упреква за нищо. А колкото до това да го съживиш... — Въздъгнах. — Ти беше права, като отказа да го направиш. Дори и да го бяхме намерили, преди да го превърнат в стригой, пак нямаше да има значение. Не можеш да имаш духовна връзка с повече от една личност. Тъкмо това се е объркало при Ейвъри.

Е, това бе само част от бъркотията на Ейвъри. Огромна роля бяха изиграли нейните манипулации и злоупотребата със силата.

Сълзите на Лиса секнаха.

— Как успя да го направиш, Роуз? Как така накрая се оказа тук, при това точно когато най-много се нуждаех от помощта ти? Как разбра?

— В Сибир се запознах с друга личност, владееща магията на духа. Тя умее активно да прониква в умовете на хората, да си общува с тях, при това на всеки човек, а не само на този, с когото има връзка. Също както и Ейвъри. Докато бях свързана с теб, Оксана проникна в моето съзнание. Наистина е странно как се получи. — Съвсем скромно казано.

— Това е още една сила, която не владее — унило пророни Лиса. Усмихнах се.

— Ей, знаеш ли, че никога не бях срещала някой да владее магията на духа и да раздава такива яки удари като теб. Това е то поезия в действие, Лис.

Тя изпъшка, но аз усетих как ѝ стана приятно, че я нарекох с някогашния ѝ прякор.

— Надявам се никога повече да не ми се налага да го правя. Не съм родена за боец, Роуз. Ти си тази, която е силна в тази част. Аз съм онази, която наблюдава отстрани и може да се притече на помощ с морална подкрепа, както и да излекува раните след сражението. — Вдигна ръцете си и ги огледа. — Уф, Не. Определено не искам повече да раздавам удари и юмруци.

— Но поне сега знаеш, че можеш да се справиш. Ако пък поискаш да се поупражняваш...

— Не — засмя се тя. — Сега има да упражнявам толкова много неща с Ейдриън. Особено след като ми разказа за останалите умения, които другите постигат чрез магията на духа.

— Чудесно. Може би ще е най-добре, ако нещата бъдат както преди.

Лицето ѝ внезапно стана сериозно.

— Господи, надявам се. Роуз... толкова много глупости направих, докато Ейвъри беше наоколо. — Посредством връзката ни усетих за какво най-силно страдаше: Кристиан. Сърцето ѝ се късаше по него. Със сигурност беше проляла доста сълзи. След като Дмитрий бе откъснат насила от мен, много добре знаех какво е да загубиш такава любов. Мислено се заклет да направя нещо, за да ѝ помогна. Но сега не му беше времето. Двете с нея първо трябваше да възстановим приятелството си.

— Не си могла да сториш нищо — изтъкнах ѝ. — Тя е била прекалено силна с нейните внушения. Особено когато те е тласкала към пиенето, с което е ликвидирала защитата ти.

— Да, но не всички го знаят или ще го разберат.

— Но ще го забравят — успокоих я. — Винаги така става.

Разбрах тревогата ѝ за репутацията, но се съмнявах, че случилото се ще има сериозни последици — с изключение на отношенията с Кристиан. Двамата с Ейдриън бяхме анализирали манипулациите на Ейвъри и разгадахме плана ѝ, особено след като си припомнихме забележката на Саймън, че Лиса би могла да загине при нещастен случай. Ейвъри е искала Лиса да изглежда нестабилна и обърквана, в случай че Ейвъри не успее да събере достатъчно психични сили, за да я възкреси. Ако Лиса наистина бе умряла, нямаше да има задълбочено разследване. След като от седмици се е държала като побъркана, след пиянските ѝ изцепки, загубата ѝ на контрол, случайното падане от прозореца щеше да се приеме като трагичен, но напълно възможен инцидент.

— Магията на духа е като трън в задника — заяви Лиса. — Всеки иска да се възползва от теб — както такива, които не владеят магията като Виктор, така и личности като Ейвъри, които притежават силата на духа. Кълна се, че отново щях да започна да вземам

лекарствата, ако не беше страхът дали ще успея да се защитя от такива като нея. Защо искаше да убие мен, а не Ейдриън? Защо винаги аз съм мишената?

Въпреки мрачната тема не успях да прикрия усмивката си.

— Защото те е искала като своя робиня, а него като любовник. Вероятно е желала да има под ръка партньор, който да ѝ помогне да се издигне в обществото, и не е можела да си позволи да рискува да го убие, в случай че нещо се обърка. А и кой знае какво е било в действителност? Може би накрая е щяла да се опита и него да отстрани от играта. Честно казано, не бих се изненадала, ако Ейвъри се е чувствала застрашена от теб и е искала да е сигурна, че ще може да контролира единствената друга жена, владееща магията на духа освен самата нея. Няма какво да се залъгваме, Лис. Бихме могли да посветим безброй часове в опити да си представяме как е разсъждавала Ейвъри Лазар и пак да не стигнем доникъде.

— Да, така е. — Лиса стана от леглото и се настани до мен на пода. — Но знаеш ли какво? Има чувството, че с часове можем да си говорим за всичко. Тук си само от десет минути, а ми се струва, че... сякаш никога не си си тръгвала.

— Да — съгласих се. Преди да се превърне в стригой, общуването ми с Дмитрий също беше така естествено и леко. Сега с Лиса също се чувствах съвсем естествено и леко. Макар и по друг начин. В скръбта си по Дмитрий почти бях забравила колко много означаваше тя за мен. Двамата бяха като две страни от самата мен.

— Преди малко бях съвсем сериозна — каза Лиса, като за пореден път ме шашна с невероятната си способност да отгатва мисли. — Съжалявам за онова, което казах, задето се държах така, сякаш имах право да направлявам живота ти. Нямам. Ако решиш да останеш с мен или да бъдеш мой пазител, това трябва да стане само по твой избор и благодарение на твоята доброта. Искам да съм сигурна, че сама избираш какво да правиш със собствения си живот.

— Това няма нищо общо с „добротата“. Винаги съм искала да те защитавам. И все още го искам. — Въздъгнах. — Просто аз... просто трябваше да се погрижа за някои неща. Трябваше да се съвзема и съжалявам, че не се отнесох много добре с теб. — Можехме още дълго да се извиняваме взаимно, но осъзнах, че винаги е така с хората, които

обичаш и на които държиш. Прощавате си един на друг и продължавате напред.

Лиса се поколеба, преди да зададе следващия си въпрос, но знаех, че нямаше как да ми се размине.

— И така... какво стана? Ти... намери ли го...?

Отначало мислех, че не ми се говори за това, но после осъзнах, че имам *нужда* да споделя. Работата беше там, че преди да си тръгна, няколко неща се бяха объркали между Лиса и мен. Първото беше, че тя ме приемаше за даденост. А второто, че не й казах истината, а после я обвинявах и негодувах. Но ако искахме да скрепим приятелството си и да си простим взаимно, трябваше да сме сигурни, че няма да повторим грешките от миналото.

— Намерих го — отвърнах накрая.

И историята се изля като отприщана река. Разказах ѝ за всичко, което ми се бе случило: за пътуванията ми, за семейство Беликови, за алхимиците, за Оксана и Марк и, разбира се, за Дмитрий. Говорихме си с часове, точно както преди това Лиса се бе пошегувала. Излях сърцето си пред нея, а тя ме слушаше, без да раздава оценки. През цялото време върху лицето ѝ бяха изписани съчувствие и разбиране. И когато стигнах до края, не издържах и се разплаках. Цялата любов, всичият гняв и мъка, натрупали се в мен от онази нощ на моста, сега експлодираха с пълна сила. С никой друг в Новосибирск не бях споделила къде съм била през времето, прекарано с Дмитрий. Както и на никого не се осмелих да призная, че съм била кървава курва на един стригой. Дадох някакви смътни обяснения с надеждата, че ако не говоря за това, може би няма да е истина.

Ала сега, с Лиса, трябваше да приема реалността на всичко случило се и действително да го *почувствам*: бях убила мъжа, когото обичах.

Почукването на вратата ни изтръгна от света, в който бяхме потънали. Погледнах към часовника и се стреснах, като осъзнах, че приближава вечерният час. Запитах се дали няма да ме изхвърлят от общежитието. Но когато Лиса отвори вратата, докато аз припряно бършех сълзите си, на прага стоеше дежурната пазителка на общежитието със съвсем различно съобщение.

— Албърта иска да те види — каза ми жената. — Предполага, че може би си тук.

Лиса и аз се спогледахме.

— Кога? Сега ли? — изумих се аз.

Жената сви рамене.

— Ако съдя по това как прозвуча гласът ѝ? Да, бих казала, че още сега. Или поне възможно най-бързо. — И затвори вратата. Албърта беше началник на пазителите в кампуса и когато наредеше нещо, то незабавно се изпълняваше.

— Чудя се за какво ли те вика? — попита Лиса.

Изправих се, макар че никак не ми се тръгваше.

— Предполагам, че има няколко възможни причини. Ще отида да се видя с нея, а после ще се върна в сградата за гости. Не че ще заспя. Вече дори не зная в кой часови пояс се намирам.

Лиса ме прегърна на раздяла. Прегръдка, от която и двете трудно се откъснахме.

— Пожелавам ти късмет.

Тъкмо се готвех да завъртя дръжката на вратата, когато се сетих за нещо. Свалих сребърния пръстен от пръста си и го подадох на Лиса.

— Да не би това да е пръстенът, който... о! — Тя го стисна в дланта си и лицето ѝ засия прехласнато.

— Усещаш ли скритата в него магия? — попитах я.

— Да... слаба е, но е там вътре. — Вдигна пръстена срещу светлината и се загледа в него. Вероятно нямаше да забележи кога ще си тръгна, защото имах чувството, че цяла нощ ще изучава пръстена. — Толкова е странно. Почти веднага усетих как го е направила.

— Марк ми каза, че вероятно ще мине известно време, преди да можем да се лекуваме като тях двамата... но докато чакаме, ти може би ще успееш да разбереш как е бил пропит с магията на духа.

Нефритено зелените ѝ очи оставаха приковани в пръстена.

— Да... мисля, че ще мога.

Усмяхнах се на вълнението ѝ и отново понечих да изляза от стаята, но тя ме улови за ръката.

— Хей... Роуз... зная, че утре ще те видя, но...

— Но какво?

— Просто искам да ти кажа, че след всичко, което се случи... хм, не искам двете с теб да се разделяме повече. Искам да кажа, че ми е ясно, че не можем всяка секунда да бъдем заедно, а и подобно нещо не

би било нормално, но ние не сме свързани случайно. Предопределени сме да се пазим и грижим една за друга.

Изтръпнах от думите ѝ, сякаш бяхме обгърнати от сили, много по-могъщи от нас.

— Така ще бъде.

— Не, искам да кажа, че... че ти винаги си била до мен. И всеки път, когато съм в опасност, ти се притичваш на помощ и ме спасяваш. Но вече не.

— Не искаш повече да те спасявам?

— Не исках да кажа това! Искам да мислиш и за самата себе си, Роуз. Щом мога да раздавам удари, значи мога всичко да направя. Въпреки че *наистина* боли. — От вълнение пое дълбоко дъх. — Господи, говоря безсмислици. Виж какво, искам да кажа, че ако някой ден се наложи да заминеш, взemi ме със себе си. Не ме оставяй повече сама.

— Лис...

— Говоря сериозно. — Красивото ѝ лице пламтеше от решителност. — Пред каквото и препятствие да си изправена, аз ще бъда до теб. Само не тръгвай сама. Закълни ми се, че ако решиш пак да се махнеш, ще ме вземеш с теб. И заедно ще се справим.

Понечих да възразя. Милион опасения се изредиха в мислите ми. Как можех да рискувам живота ѝ? Но като я погледнах, разбрах, че е права. За добро или за зло, ние имахме връзка, от която не можехме да избягаме. Лиса бе неразривно свързана с душата ми и двете бяхме по-силни заедно, отколкото разделени.

— Добре — съгласих се и стиснах ръката ѝ. — Следващия път, когато реша да извърша някоя глупост, която може да ми струва живота, ще дойдеш с мен.

ГЛАВА 30

Албърта ме чакаше пред кабинета в административната сграда на пазителите. Длъжността на Албърта като техен началник тук беше нещо изключително, имайки предвид колко малко бяха жените пазители. Беше прехвърлила петдесетте, но си оставаше една от най-силните жени, които познавах. Пясъчно русата ѝ коса бе започнала да посивява, а заради годините, прекарани на открито, лицето ѝ беше загрубяло.

— Добре дошла отново при нас, Роуз — поздрави ме тя, като се изправи, щом се приближих. Със сигурност нямаше да ме прегърне и държанието ѝ си оставаше делово, но фактът, че използва първото ми име, беше жест на благоволение от нейна страна. Освен това ми се стори, че зърнах искри на облекчение и щастие в очите ѝ. — Да отидем в кабинета ми.

Никога не бях влизала там. Всички дисциплинарни въпроси, свързани с пазителите, обикновено се изпращаха до комитета. Не беше изненадващо, че кабинетът беше безупречно чист и всичко в него беше подредено с военна прецизност и практичност. Седнахме една срещу друга от двете страни на бюрото ѝ. Приготвих се за разпит.

— Роуз — заговори тя, като се наведе към мен. — Ще бъда откровена с теб. Нямам намерение да ти изнасям лекция или да ти искам обяснения. Честно казано, след като вече не си моя ученичка, нямам право нито да те разпитвам, нито да те поучавам.

Получи се точно както го предрече Ейдриън.

— Можете да ми изнесете каквато пожелаете лекция — казах ѝ аз. — Винаги съм ви уважавала и искам да чуя какво имате да ми кажете.

Лека усмивка пробягна по лицето ѝ.

— Добре тогава. Ти много сгафи.

— О, явно не се шегувахте за откровеността.

— Причината няма значение. Не биваше да напускаш. Не трябваше да се отписваш. Образованието и обучението ти са много

ценни, независимо колко си мислиш, че знаеш, а освен това *ти* си твърде талантлива, за да рискуваш да провалиш бъдещето си.

Едва не се засмях.

— Да ви кажа ли истината? Не съм сигурна дали въобще имам бъдеще.

— Ето защо трябва да се дипломираш.

— Но аз напуснах.

Тя изсумтя недоволно.

— Тогава се запиши отново!

— Аз... какво? Как?

— Като си подадеш документите. Както всички останали на този свят.

Ако трябваше да бъде честна, наистина не знаех какво ще правя, след като се върнах тук. Пряката ми грижа беше Лиса — да съм с нея и да съм сигурна, че е добре. Знаех, че вече не мога да бъде официално неин пазител, но си мислех, че след като отново сме заедно, никой няма да ѝ попречи да бъде нейна приятелка. Можех да бъде неин наемен бодигард, така да се каже, нещо като онези, които охраняваха Ейб. И междувременно щях да се мотая из кампуса като Ейдриън.

Но да се запиша отново?

— Аз... пропуснах около месец. Или може би повече. — Бях изгубила ясна представа за изтеклите дни. Сега беше в първата седмица от май, а аз си тръгнах към края на март, точно на рождения си ден. Колко правеше това? Пет седмици? Или почти шест?

— Ти пропусна две години, но успя да навакшаш. Имам вяра в теб. И дори да имаш затруднения, по-добре е да се дипломираш с ниски оценки, отколкото въобще да не се дипломираш.

Опитах се да си представя как ще живея отново в този свят. Дали наистина бе изтекъл малко повече от един месец? Отново в часовете... интриги ден след ден... как можех да се върна към всичко това? Как можех да се завърна към този живот, след като бях видяла как живееше семейството на Дмитрий, след като бях с Дмитрий и го изгубих — повторно.

Щеше ли да ми каже, че ме обича?

— Не зная какво да кажа — признах на Албърта. — Това е много сериозно, за да го реша веднага.

— Е, все пак трябва да решиш бързо. Колкото по-рано се завърнеш, толкова по-добре.

— Наистина ли ще ми позволят? — Тъкмо това ми изглеждаше най-невероятното.

— Аз ще ти позволя — заяви тя. — Няма начин да оставя някой като теб да напусне. А сега, след като Лазар се махна... хм, тук в момента е голяма лудница. Никой няма да възрази срещу подаването на документи. — Киселата ѝ усмивка леко помръкна. — А ако все пак се опитат да ни създават трудности... ще се постарая да узнаят, че имаш благодетел, който е готов да ни направи доста услуги, за да изглади всичко.

— Благодетел — повторих машинално. — Да не е някой благодетел, който носи ярки шалове и златни бижута?

Тя само сви рамене.

— Не зная. Дори името му не ми е известно. Достатъчно ми е само това, че той заплашва да спре значителните си дарения за Академията, ако не ти позволим отново да се запишеш. Ако желаш, разбира се.

Да. Сделки и изнудване. Бях напълно сигурна, че знаех кой е моят благодетел.

— Дайте ми малко време да го обмисля. Скоро ще реша. Обещавам.

Тя се намръщи, замисли се, след което кимна рязко.

— Добре.

И двете се изправихме и Албърта тръгна с мен към изхода. Погледнах я.

— Хм, ако се дипломирам... смятате ли, че има възможност отново да се кандидатирам официално за пазител на Лиса?

Зная, че вече са определили други за нея и че аз съм, хм, донякъде в немилост.

Спряхме до вратата и Албърта сложи ръка на кръста си.

— Не зная. Но поне можем да опитаме. Ситуацията е доста сложна.

— Да, зная — изрекох натъжено, като си спомних своеволния характер на кралица Татяна.

— Но както казах, ще направим каквото можем. А що се отнася до това, което ти казах за дипломирането ти с ниски оценки... Няма да

са такива. Е, възможно е да са по-ниски по математика и другите точни науки, обаче това е извън моята сфера на контрол. Но ще бъдеш сред най-добрите от целия випуск. Лично аз ще те тренирам.

— Добре — кимнах, като осъзнах колко сериозна отстъпка е това от нейна страна.

Тъкмо бях излязла навън в коридора, когато тя ме извика:

— Роуз?

Хванах дръжката на вратата и погледнах назад:

— Да.

Лицето на Албърта беше нежно... както никога досега.

— Съжалявам — рече. — Съжалявам за всичко, което се случи. И за това, че никой от нас не можа да направи нищо.

Видях го в очите ѝ — знаеше за мен и Дмитрий. Само не бях сигурна как точно го е научила. Може би е чула нещо след битката със стригоите, но може да се е досетила отпреди това. Независимо от всичко лицето ѝ не изразяваше упрек, а само искрено състрадание и симпатия. Кимнах ѝ забързано, но с признателност, преди да изляза навън.

Открих Кристиан на следващия ден, но разговорът ни бе кратък. Той бе тръгнал да се срещне с някой от учениците си и май вече закъсняваше за срещата. Все пак се спря, прегърна ме и изглеждаше искрено зарадван отново да ме види. Това доказваше колко се бяхме сближили, имайки предвид враждебните ни отношения, когато се срещнахме за пръв път.

— Появи се съвсем навреме — заяви той. — Лиса и Ейдриън умираха от притеснение и тревоги за теб, но не са единствените. Сама знаеш, че Ейдриън направо си го проси някой да го постави на мястото му. Не мога все аз да върша това.

— Благодаря. Убийствено е за мен да ти го призная, но и ти ми липсваше. В цяла Русия не може да се намери някой, който да ти съперничи по сарказъм. — Но след малко веселото ми настроение помръкна. — И като заговори за Лиса...

— Не, не. — Той вдигна ръка в знак на протест и лицето му се вкамени. — Сигурен бях, че няма да ми се размине.

— Кристиан! Тя те обича. Знаеш, че това, което се случи, не бе по нейна вина...

— Знам го — прекъсна ме той. — Но това още не означава, че не ме боли. Роуз, зная, че си такава по природа и не се колебаеш да казваш неща, за които всички останали се боят да говорят, но моля те... не и този път. Необходимо ми е време, за да си изясня всичко.

Трябваше да преглътна доста от коментарите, които си бях приготвила. Лиса бе споменала за Кристиан по време на вчерашния ни разговор. Изключително много съжаляваше за случилото се помежду им — вероятно най-вече заради това мразеше Ейвъри. Лиса искаше да се видят с Кристиан и да се сдобрят, но той продължаваше да упорства и да се държи на дистанция. И да, не можеше да се отрече, че имаше право. Не ми беше работа да се намесвам в това — или поне засега. Но исках да им помогна да изгледят нещата.

Затова уважих желанието му и се задоволих само с кимване.

— Добре. Засега те оставям на спокойствие.

Последните ми думи го накараха да изкриви устни в лека усмивка.

— Благодаря. Виж какво, трябва да вървя. Но ако искаш да покажеш на тези хлапета как се рита задник по старомодния начин, ела някой път. Джил ще припадне, като те види отново.

Обещах му, че ще го направя и го оставих да продължи по пътя си, тъй като и аз имах работа. Но това още не означаваше, че бях приключила с него.

Имах среща на вечеря с Ейдриън и Лиса, в един от салоните в сградата за гости. Заради разговора с Кристиан вече закъснявах, затова се втурнах през глава във фойето на сградата, без много да обръщам внимание на хората наоколо.

— Винаги забързана — изрече един глас. — Истинско чудо ще е, ако някой успее да те накара да спреш.

Застинах на място и се обърнах с широко отворени очи.

— Мамо...

Тя се бе облегнала на стената със скръстени ръце, както винаги с късо подстригана кестенява коса, къдрава и разбъркана. Лицето ѝ, обрулено от ветровете като това на Албърта заради постоянното пребиваване на открито, изразяваше облекчение и... любов. Нямах дори следа от гняв или осъждане. Никога досега през целия си живот не съм била толкова щастлива да я видя. Само след миг бях в

прегръдките ѝ, отпуснала глава на гърдите ѝ, въпреки че беше пониска от мен.

— Роуз, Роуз — заговори тя в косата ми. — Не го прави отново. Моля те.

Отдръпнах се и се загледах в лицето ѝ, удивена да видя бликналите от очите ѝ сълзи. Бях виждала майка си изтощена след битката при нападението срещу Академията, но никога, никога не я бях виждала да плаче. Още повече пък заради мен. Едва се сдържах да не ревна и аз, като напразно се опитвах да избърша лицето ѝ с шала на Ейб.

— Не, не, всичко е наред. Не плачи — прошепнах, влязла в странната роля на утешител. — Съжалявам. Няма да се повтори. Толкова много ми липсваше.

Истина беше. Обикнах Олена Беликова. Мислех си, че е мила и прекрасна, и винаги ще пазя като скъп спомен как ме утешаваше за Дмитрий и все се чудеше с какви вкусни неща да ме нагости. В някой друг живот би могла да ми бъде свекърва, но в този винаги ще възприемам като приемна майка.

Но не беше *истинската* ми майка. Джанин Хатауей беше. И сега, като стоях тук с нея, бях щастлива — толкова, толкова щастлива, че съм нейна дъщеря. Не беше свършена, но никой не е, както ме научи горчивият ми опит. Обаче тя беше добра и смела, и пламенна, и състрадателна — и мисля, че ме разбираше повече, отколкото някога съм го осъзнавала. Ако можех да бъда поне наполовина колкото нея, животът ми нямаше да бъде пропилян напразно.

— Толкова се тревожих — призна ми тя, като се посъвзе. — Къде беше... искам да кажа, зная, че си била в Русия... но защо?

— Мислех си... — Преглътнах и отново видях Дмитрий с моя сребърен кол, забит в гърдите му. — Ами, трябваше да свърша нещо. Реших, че сама трябва да го направя. — Но сега вече не бях много сигурна за последното. Наистина успях да постигна целта си, но едва сега започнах да осъзнавам колко много хора ме обичаха и ме подкрепяха. Кой можеше да знае как щяха да се развият събитията, ако ги бях помолила за помощ? Може би щеше да бъде по-лесно.

— Имам много въпроси — предупреди ме тя.

Тонът ѝ отново звучеше строго и не можах да се сдържа да не се усмихна. Отново бе онази Джанин Хатауей, която познавах. И я обичах

за това. Погледът ѝ се плъзна по лицето ми, после по шията ми и видях как тя застина. За миг изпаднах в паника. Нима Оксана бе пропуснала да отстрани някои от белезите ми от ухапванията? Сърцето ми едва не спря при мисълта, че майка ми ще се досети колко ниско бях паднала в Сибир.

Но вместо това се пресегна и докосна яркия пъстроцветен шал от кашмир. Лицето ѝ изразяваше истински шок.

— Това... та това е шалът на Ибрахим... семейна вещ...

— Не, той принадлежи на един мафиот, чието име е Ейб...

Млъкнах веднага щом изрекох името. Ейб. Ибрахим. Като ги чух двете едно след друго, се досетих колко са сходни. Ейб... Ейб беше съкращение от Ейбрахам на английски. Ейбрахам, Ибрахим. Имаше само малка промяна в гласните. Ейбрахам е масово разпространено име в Съединените щати, но бях чула името Ибрахим само веднъж, изговорено с презрение от кралица Татяна, когато говореше за някой, по когото майка ми се е увлякла...

— Мамо! — извиках смаяно. — Ти познаваш Ейб.

Тя още докосваше шала. Погледът ѝ отново преливаше от емоции, но различни от онези, които бе проявила към мен.

— Да, Роуз. Познавам го.

— Моля те, не ми казвай, че... — О, Господи. Защо не бях незаконна дъщеря на някой от кралски произход, като Робърт Дору? Или дори дъщеря на пощальона? — Моля те, само не ми казвай, че Ейб е мой баща...

Не бе необходимо да ми го казва. Всичко беше изписано на лицето ѝ. Замечтаното ѝ изражение красноречиво подсказваше, че се бе отнесла в някое друго време и място — някакво време и място, несъмнено включващо и моето зачеване. Пфу.

— О, Господи — простенах. — Аз съм дъщеря на змея. Змей младши. Или по-скоро змеица.

Това вече привлече вниманието ѝ. Погледна към мен.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Нищо. — Бях потресена и отчаяно се опитвах да проумея това ново откритие, засягащо цялото ми възприятие за света. Представих си лукавото му брадато лице, като се опитвах да открия някаква семейна прилика. Всички все ми повтаряха, че чертите на лицето ми са като на майка ми, когато била по-млада... но цветът на кожата ми, черните ми

коса и очи... да, бяха същите като на Ейб. Винаги съм знаела, че баща ми е турчин. На това ли се дължеше странныят акцент на Ейб, не съвсем руски, но при все това чужд за ушите ми? Ибрахим трябва да е турската версия на името Ейбрахам.

— Как? — попитах я. — Как, по дяволите, си се забъркала с някой като него?

Тя ме изгледа обидено.

— Ибрахим е прекрасен мъж. Но ти не го познаваш така, както аз го познавам.

— Очевидно. — Поколебах се. — Мамо... ти би трябвало да знаеш. Как си изкарва Ейб парите?

— Той е бизнесмен. И познава много хора, на които прави услуги, ето защо има такова влияние.

— Но какъв точно е неговият бизнес? Чух, че е незаконен. Само да не е... о, Господи. Моля те, кажи ми, че не продава кървави курви или нещо подобно.

— Какво? — Изглеждаше шокирана. — Не. Разбира се, че не.

— Но се занимава с незаконна дейност.

— Кой го твърди? Той никога не е бил *залавян* да върши нещо незаконно.

— Кълна се, че думите ти звучат почти като опит за шега. — Никога не бях очаквала от нея да защитава един криминално проявен тип, но вече самата аз знаех много добре към каква лудост може да те тласне любовта.

— Ако е искал да ти каже, е щял да го направи. Край на историята, Роуз. Освен това ти също криеш свои тайни. Двамата много си приличате.

— Шегуваш ли се? Той е арогантен, саркастичен, обича да заплашва хората и... О! — Добре. Може би имаше право.

Лека усмивка или нещо като полуусмивка заигра на устните ѝ.

— Наистина никога не съм очаквала да се срещнеш с него при такива обстоятелства. Никога не съм очаквала въобще да го срещнеш и точка. И двамата си мислехме, че ще е най-добре, ако той не присъства в живота ти.

Внезапно ме осени нова мисъл.

— Ти си била, нали? Ти си го наела да ме намери.

— Какво? Свързах се с него, когато ти изчезна... но със сигурност не съм го наемала.

— Кой тогава? — зачудих се. — Каза, че работел за някого.

Влюбената ѝ усмивка, подклаждана от приятните спомени от младостта ѝ, стана иронична.

— Роуз, Ибрахим Мазур не работи за никого. Не е от тези, които можеш да наемеш.

— Но той каза, че... почакай. Защо ме преследваше? Да не би да намекваш, че ме е излъгал?

— Е — призна тя, — няма да му е за пръв път. Ако те е следил, то не е било защото някой е поискал това от него или му е платил. Направил го е, защото е *искал*. Искал е да те намери и да се увери, че си добре. Сигурно е използвал всичките си контакти, за да те проследи и открие.

Припомних си кратката история на запознанството ми с Ейб. Всичко беше забулено в мистерия, дразнещо, вбесяващо. Но бе пътувал цяла нощ, за да ме прибере, когато бях нападната. Беше много настоятелен в желанието си да ме върне в Академията, където щях да съм на сигурно място. Очевидно ми бе подарил този шал от семейното му наследство, защото не е искал да ми е студено по пътя. *Той е прекрасен мъж*, така каза майка ми.

Предполагах, че имаше и по-лоши бащи.

— Роуз, ето те и теб. Защо се бавиш толкова? — Майка ми и аз се обърнахме, когато Лиса влезе във фоайето. Като ме видя, лицето ѝ светна. — Хайде, елате и двете. Храната започва да изстива. Няма да повярваш какво е доставил Ейдриън.

Двете с майка ми се спогледахме набързо. Имаше да си кажем още много неща, но можеше да почака.

Нямах представа как Ейдриън бе успял да го уреди, но като влязохме в салона, заварихме изобилие от китайска храна. В Академията почти не я сервираха, но когато се случваше, никога нямаше добър вкус. Но това тук беше наистина страхотно. Десетки купи с пилешко в сладко-кисел сос и яйца „фу йонг“. В ъгъла, в контейнера за отпадъци, видях картонени опаковки с отпечатан отстрани адрес на някаква фирма от Мисула за доставка на китайска храна.

— Как, по дяволите, домъкна всичко това тук? — попитах. Не само че изглеждаше вкусно, но и още беше топло.

— Да не го правим на въпрос, Роуз — каза ми Ейдриън, докато пълнеше чинията си с печено свинско с ориз. Имаше вид на безкрайно доволен от себе си. — Просто му се наслади. След като Албърта уреди документите ти, всеки ден ще се храним така.

Застинах наред хапката.

— Откъде разбра за това?

Той само ми смигна.

— Когато нямаш какво да правиш, освен да висиш в кампуса през цялото време, все научаваш това-онова.

Лиса ни изгледа и двамата. Целият ден имаше часове и не успяхме много да си поговорим.

— За какво става дума?

— Албърта иска отново да се запиша и да се дипломирам — обясних ѝ аз.

Лиса едва не изпусна чинията си.

— Тогава го направи!

Майка ми изглеждаше не по-малко изумена.

— И тя ще ти позволи?

— Поне така ми каза — потвърдих.

— Тогава го направи! — възкликна и майка ми.

— Знаеш ли — замисли се Ейдриън. — Аз пък си мислех, че ще е забавно да попътуваме заедно.

— Все едно — отвърнах му. — Ти навярно и без това нямаше да ми позволиш да шофирам.

— Престанете. — Майка ми отново бе станала предишната, никакво страдание заради заминаването на дъщеря ѝ или тъга по изгубен любовник. — Това е сериозно. Бъдещето ти е заложено на карта. — Кимна към Лиса. — Нейното бъдеще е заложено. Да довършиш образованието си и да станеш пазител е...

— Да — прекъснах я.

— Да? — попита тя, озадачена.

Усмихнах се.

— Да, съгласна съм.

— Ти си съгласна... с мен? — Не мисля, че майка ми можеше да си спомни някога да се е случвало подобно чудо. Както и аз, впрочем.

— Да. Ще си взема изпитите, ще се дипломирам и ще стана уважаван член на обществото, доколкото мога. Не че звучи много забавно — подразних я. Поддържах тона си лековат, но вътрешно знаех, че се нуждая от това. Имах нужда да се върна при хората, които ме обичаха. Нуждаех се от нова цел, иначе никога нямаше да преодоля Дмитрий. Никога нямаше да престана да виждам лицето му или да чувам гласа му.

Лиса, която седеше до мен, ахна и плесна с ръце. Радостта ѝ се преля в мен. Ейдриън не показва чувствата си така открито, но определено беше доволен, че ще съм наблизо. Майка ми още изглеждаше смаяна. Мисля, че беше свикнала да съм неразумна, каквато обикновено наистина бях.

— Наистина ли ще останеш? — попита тя.

— Мили Боже — засмях се. — Колко пъти трябва да го повторя? Да, ще се върна в училище.

— И ще *останеш*? — добави натъртено тя. — Цели два месеца и половина?

— Не се ли подразбира?

Лицето ѝ беше напрегнато — и много майчинско.

— Исках да съм сигурна, че няма да ти хрумне нещо и пак да избягаш. Ще останеш и ще довършиш училището независимо от всичко останало? Ще останеш, докато не се дипломираш? Обещава ли?

Погледите ни се преплетоха. Останах изненадана от настойчивостта ѝ.

— Да, да. Обещавам.

— Отлично! — заяви тя. — Няма да съжаляваш за решението си. — Думите ѝ прозвучаха формално, както говорят пазителите, но в очите ѝ видях любов и радост.

Довършихме вечерята и помогнахме за прибирането на чиниите и почистването. Докато изсипвах остатъците в контейнера за смет, усетих как Ейдриън цъфна край мен.

— Това е много домошарско от твоя страна — заговори той. — И наистина направо е секси. Зарежда ме с какви ли не фантазии как само по престилка чистиш с прахосмукачката дома ми.

— О, Ейдриън, колко ми липсваше — въздъхнах и завъртях очи. — Да не се надявам обаче, че ще помогнеш за почистването?

— Не. Достатъчно помогнах, като си ометох чинията. Няма защо да създавам още бъркотия. — Замлъкна за миг. — И да, забравих да те поздравя: добре дошла отново сред нас.

Засмях се.

— Знаеш ли, добре че не се изказа, докато обещавах на майка ми, че ще остана тук. Защото нищо чудно да бях решила другояче.

— Не съм сигурен, че си в състояние да ѝ се опълчиш. Твоята майка има вид на някой, който е свикнал да получава това, което иска. — Хвърли спотаен поглед към другия край на салона, където Лиса и майка ми си говореха. Сними глас. — Сигурно се предава по наследство. Всъщност може би трябва да помоля да ми помогне за нещо.

— Да ти доставя контрабандни цигари ли?

— Да ми съдейства дъщеря ѝ да се съгласи да излезе с мен.

Едва не изпуснах чинията, която държах.

— Милион пъти си ме канил да излезем.

— Не беше наистина. Само ти отправях непристойни предложения, както и намеци за по-големи волности. Но никога не съм те канил на истинска среща. А ти, ако не ме лъже паметта, ми обеща, че ще ми дадеш шанс, след като ти позволих да опразниш попечителския ми фонд.

— Не съм ти го изпразнила — изсумтях възмутено.

Но докато стоях там, загледана в него, си спомних, че бях казала, че ако оцелея след мисията си за намирането на Дмитрий, ще дам шанс на Ейдриън. Тогава бих обещала всичко, за да се сдобия с пари, но сега възприемах Ейдриън по друг начин. За нищо на света не бях готова да се омъжа за него — фантазиите ми не стигаха дотам — нито го приемах като евентуално надеждно гадже. Не знаех дали изобщо някога ще поискам отново да имам гадже. Но сред целия този хаос той се бе доказал като мой много добър приятел, както и на останалите. Беше мил, държеше се добре и да, не можех да отрека, че... дори и с вече избледняващата синина на окото беше невероятно красив.

И макар това сега да нямаше значение, Лиса бе измъкнала от него признанието, че голяма част от увлечението му по Ейвъри се е дължало на внушенията ѝ. Той я харесвал и нямал нищо против да се впусне в романтична афера, но силите ѝ го накарали да изпитва много по-голямо увлечение, отколкото нормално би почувствал. Или поне

той така твърдеше. Ако бях момче и всичко това ме бе сполетяло, вероятно също бих казала, че съм била под влиянието на някаква могъща магия.

Но сега, съдейки по това как ме изпиваше с очи, не можех да повярвам, че през последния месец или приблизително толкова някоя друга е успяла да заеме запазеното за мен място в сърцето му.

— Направи ми предложение — изрекох накрая. — И ми го напиши, като ми поднесеш точно описание на причините, поради които смяташ, че си добър кандидат за мой бъдещ ухажор.

Той се засмя, но после видя изражението ми.

— Ама ти сериозно ли? Звучи ми като упражнение за домашна работа. Именно заради това не уча в някой колеж.

Щракнах с пръсти.

— Захващай се за работа, Ивашков. Искам да видя дали можеш да издържиш да работиш поне един цял ден.

Очаквах да изтърси някоя шега или да каже, че ще го отложи за по-късно, но вместо това само ми кимна.

— Добре.

— Добре ли? — Сега аз се почувствах както майка ми преди малко, когато толкова бързо се съгласих с нея.

— Да. Веднага се прибирам в стаята си, за да се заема с изпълнението на възложената ми задача.

Изгледах го недоверчиво, когато посегна за палтото си. Никога не бях виждала Ейдриън така да се разбърза, когато ставаше дума да се свърши нещо. О, не. В какво се бях забъркала?

Внезапно се спря и бръкна в джоба на палтото си с типичната си, вбесяваща усмивка.

— Всъщност аз на практика съм ти написал едно есе. За малко да забравя. — Измъкна един сгънат лист и го размаха във въздуха. — Трябва да си вземеш телефон. Повече нямам намерение да ти служа като телефонен секретар.

— Какво е това?

— Някакъв тип от чужбина се обади преди малко... каза ми, че телефонният ми номер бил запомнен в телефона му. — Ейдриън отново стрелна с поглед Лиса и майка ми, но те още бяха потънали в своя разговор. — Каза ми, че имал съобщение за теб и не иска да го споделям с никого. Накара ме да го запиша и да му прочета какво съм

записал. Трябва да знаеш, че ти си единствената личност на този свят, за която съм готов да направя това. Мисля да го спомена, когато седна да пиша предложението ми за среща.

— Може ли просто да ми го дадеш?

Подаде ми бележката с намигване и с лек поклон, след което се сбогува с Лиса и майка ми. Зачудих се дали наистина има намерение да ме удостои с писмено предложение за среща. Но вниманието ми беше много по-силно привлечено от бележката. Не се съмнявах кой му се е обадил. Нали бях използвала мобилния телефон на Ейб, за да се обадя на Ейдриън от Новосибирск, а по-късно бях споделила с Ейб за финансовия принос на Ейдриън към моята сибирска експедиция. Очевидно баща ми — уф, това все още си оставаше нереална мисъл за мен — е решил, че Ейдриън заслужава доверие, макар че се зачудих защо майка ми не беше избрана за посредник.

Разгънах бележката, но ми отне няколко секунди, докато разчета почерка на Ейдриън. Ако наистина смяташе да ми пише предложение за среща, искрено се надявах да го напечата на принтер. В бележката пишеше:

Изпратих съобщение на брата на Робърт. Той ми отговори, че не мога да му предложи нищо, с което да го застава да разкрие къде се намира Робърт — а повярвай ми, има много неща, които мога да му предлага. Но той заяви, че тъй като ще трябва да прекара остатъка от живота си там, то тази информация ще умре с него. Реших, че ще искаш да го знаеш.

Това едва ли бе есето, което Ейдриън е трябвало да напише. Освен това беше донякъде загадъчно, но Ейб едва ли би искал съдържанието на бележката да бъде лесно разбираемо за Ейдриън. За мен обаче посланието бе свършено ясно. Братът на Робърт беше Виктор Дашков. По някакъв начин Ейб бе успял да предаде своето съобщение на Виктор независимо в какъв ужасен и отдалечен затвор се намираше. (Някак си не се изненадах, че Ейб е успял да се справи с тази задача.) Ейб несъмнено е опитал да направи сделка с Виктор, за да открие къде е Робърт, но Виктор е отказал. И това не бе

изненадващо. Поначало Виктор далеч не беше най-услужливият, за което обаче сега не можех да го обвинявам. Той бе хвърлен зад решетките за цял живот. Какво можеше да предложи някой на един доживотно осъден, което наистина да внесе някаква промяна в съществуването му?

Въздъгнах и прибрах бележката, донякъде трогната от опита на Ейб да направи нещо за мен, колкото и безплоден да се бе оказал. И отново си спомних за най-важния проблем. Дори и Виктор да съобщи къде се намира Робърт, какво значение имаше? Колкото повече мислех за събитията в Русия, толкова по-абсурдна ми се струваше идеята за връщането на един стригой в първоначалния му облик. Само смъртта, истинската смърт можеше да освободи стригойте, само смъртта...

Гласът на майка ми ме сепна и ме спаси от това да възкреся отново в съзнанието си сцената на моста. Каза ми, че трябвало да тръгна, но обеща по-късно пак да си говорим. Веднага щом Джанин излезе, двете с Лиса проверихме дали всичко е подредено в салона, преди да се приберем в моята стая. Имахме още толкова много да си споделяме. Качихме се на горния етаж и се зачудих кога ли ще успея да се преместя от сградата за гости обратно в моето общежитие. Вероятно след като Албърта приключи с формалностите по записването ми отново в Академията. Все още ми се струваше невъзможно да повярвам, че съм се върнала към предишния си живот и съм скъсала с всичко, което се бе случило през последния месец.

— Да не би Ейдриън да ти е написал любовно писмо? — попита ме Лиса. Гласът ѝ прозвуча закачливо, но през връзката ни усетих, че тя още се тревожи, че толкова дълбоко скърбя за Дмитрий.

— Все още не — успокоих я. — По-късно ще ти обясня.

Пред стаята ми заварихме една от надзирателките в общежитието, която тъкмо се беше приготвила да почука на вратата. Като ме видя, ми подаде един солидно опакован колет.

— Тъкмо ти го носех. Пристигна с днешната поща.

— Благодаря — казах, взех го от нея и го огледах. Моето име и адресът на академията „Св. Владимир“ бяха написани съвсем точно, което ме изненада, тъй като пристигането ми тук беше съвсем внезапно. Нямаше адрес на подателя, но колетът бе облепен с руски марки и пощенски клейма на международна поща.

— Знаеш ли от кого е? — попита ме Лиса, след като жената си тръгна.

— Не зная. С доста хора се срещнах в Русия. — Можеше да е изпратено от Олена, Марк или Сидни. Ала... нещо, което не можех съвсем добре да обясня, ме накара да настръхна.

Разкъсах колета от едната страна и бръкнах вътре. Ръката ми напипа нещо студено и метално. И още преди да го извадя, вече знаех какво е. Сребърен кол.

— О, Господи — ахнах.

Завъртях сребърния кол и опипах с пръста си гравирания геометричен орнамент по дръжката му. Нямах съмнение. Беше единствен. Това бе сребърният кол, който бях взела от хранилището на Галина. Същият, с който...

— Защо някой ще ти изпраца сребърен кол? — попита Лиса.

Не й отговорих, а вместо това извадих следващото, което бе в колета — малка пощенска картичка. На нея, с почерк, който ми беше до болка познат, бе написано:

Забравила си още един урок: никога не обръщай гръб, докато не се увериш, че врагът ти е мъртъв. Изглежда, ще трябва да преговорим отново този урок при следващата ни среща — която ще е скоро.

С любов:

Д.

— О — простенах, като едва не изпуснах картичката. — Това не е на добро.

За миг светът се завъртя и затворих очи, за да поема дълбоко дъх. За стотен път си припомних събитията от нощта, в която избягах от Дмитрий. Всеки път емоциите и вниманието ми се концентрираха върху изражението на лицето му, когато го прободох, върху тялото му, падащо в черната вода. Сега обаче вниманието ми се съсредоточи върху подробностите от схватката. Припомних си как той в последната минута се отдръпна леко — точно когато забих сребърния си кол в сърцето му. В първия момент си бях помислила, че не съм го забила

достатъчно дълбоко — докато не видях лицето му да се отпуска и сетне да пада.

Но явно наистина *не* бях забила сребърния кол достатъчно силно. Първоначалният ми инстинкт се оказа верен, но събитията се развиха твърде бързо. Той е паднал... и после какво? Дали сребърният кол се е разхлабил и от самосебе си се е извадил? Или той го е изтръгнал от гърдите си? А може би просто е изхвъркнал при удара с водата?

— Всички тренировки с чучелата се оказаха напразни — промълвих, като си спомних как Дмитрий ме заставяше отново и отново да забивам кола между ребрата право в сърцето.

— Роуз! — възкликна Лиса. Имах чувството, че не викаше името ми за пръв път. — Какво става?

Най-важният удар в живота ми... и се бях издънила. Какво ще стане сега?

Изглежда, ще трябва да преговорим отново този урок при следващата ни среща — която ще е скоро.

Не знаех какво да чувствам. Отчаяние, задето не бях освободила душата на Дмитрий и не бях изпълнила обещанието, което му бях дала? Облекчение, че не съм убила мъжа, когото обичах? И винаги, винаги все същият въпрос: щеше ли да ми каже, че ме обича, ако разполагахме само с още няколко мига?

На нито един от тези въпроси няха отговор. Емоциите ми бушуваха до полуда. Трябваше да ги овладеея и да анализирам какво знаех засега със сигурност.

Първо: два месеца и половина. Бях обещала на майка си два месеца и половина. Никакви действия дотогава.

Междувременно Дмитрий беше още там, още беше стригой. И докато бродеше на воля из света, за мен нямаше да има покой. Нищо не беше приключено. Отново сведох поглед към пощенската картичка и разбрах, че няма да намеря вътрешно спокойствие, ако се опитвам да го пренебрегна. Разбрах скритото послание в картичката.

Този път Дмитрий идваше за мен. И нещо ми подсказваше, че бях проиграла шанса си да се превърна в стригой. Той идваше, за да ме убие. Какво ми бе казал, когато избягах от имението? Че на този свят няма място и за двама ни?

И все пак може би бихме могли...

Като не отговорих веднага на въпроса ѝ, тревогата на Лиса се засили още повече.

— Лицето ти ме плаши. За какво мислиш?

— Вярваш ли във вълшебни приказки? — попитах и я погледнах в очите. Но докато изричах тези думи, си представих неодобрението на Марк.

— Какви... какви вълшебни приказки?

— От онези, заради които вероятно не си струва да си похабяваш живота.

— Не разбирам — призна ми тя. — Съвсем се обърках. Кажи ми какво става. Какво мога да направя?

Два месеца и половина. Трябваше да остана тук два месеца и половина — струваше ми се цяла вечност. Но обещах на майка си, че ще остана. Освен това не желяех да действам прибързано, не и когато залогът е толкова висок. Обещания. Бях затънала в обещания. Дори и на Лиса бях обещава нещщо.

— Наистина ли преди малко говореше сериозно? Че искаш да тръгнеш с мен на следващата ми мисия, колкото и да е откачена? Независимо от всичко останало?

— Да. — Нямахме капка несигурност или колебание в отговора ѝ, нито трепване в уверените ѝ зелени очи. Аз, разбира се, се запитах дали ще се чувства така и по-късно, когато разбере какво съм намислила.

Какво може да предложи някой на един доживотно осъден, което наистина да внесе някаква промяна в съществуването му?

Вече бях мислила за това, докато се опитвах да се сетя какво би могло да накара Виктор Дашков да проговори. Виктор бе казал на Ейб, че никой не може да му предложи нещщо, с което да го изкуши да издаде къде се намира брат му, за когото се твърдеше, че можел да връща стригои към живот. Виктор излежаваше доживотна присъда и за него никакъв подкуп нямаше стойност. Но едно нещщо можеше да развърже езика му, досетих се аз. Свободата. А имаше само един начин да се осъществи това.

Трябваше да измъкнем Виктор Дашков от затвора.

Само че реших засега да не го казвам на Лиса.

Единственото, което в момента знаех със сигурност, беше, че съм се провалила със спасението на Дмитрий. Марк ми бе казал, че е само

вълшебна приказка, но трябва да се възползвам от възможността. Въпросът е: с колко време разполагах, преди Дмитрий да дойде, за да ме убие? С колко време разполагах, за да разбера дали невъзможното всъщност е възможно? Това бе истинският проблем. Защото ако Дмитрий се появи преди да имам шанс да намеря дракона в тази история — Виктор — нещата може да станат много грозни. Може би цялата тази работа с Робърт бе само една голяма лъжа, но дори и да не беше... е, часовникът тиктакаше. Ако Дмитрий пристигне за мен, преди да се добера до Виктор и Робърт, ще трябва отново да се бия с него. В това нямаше съмнение. Не можех да чакам за това магическо лекарство. Този път наистина ще трябва да убия Дмитрий и да изгубя всякакъв шанс да си върна обратно моя принц. По дяволите.

За щастие, винаги действам добре, когато съм под напрежение.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.